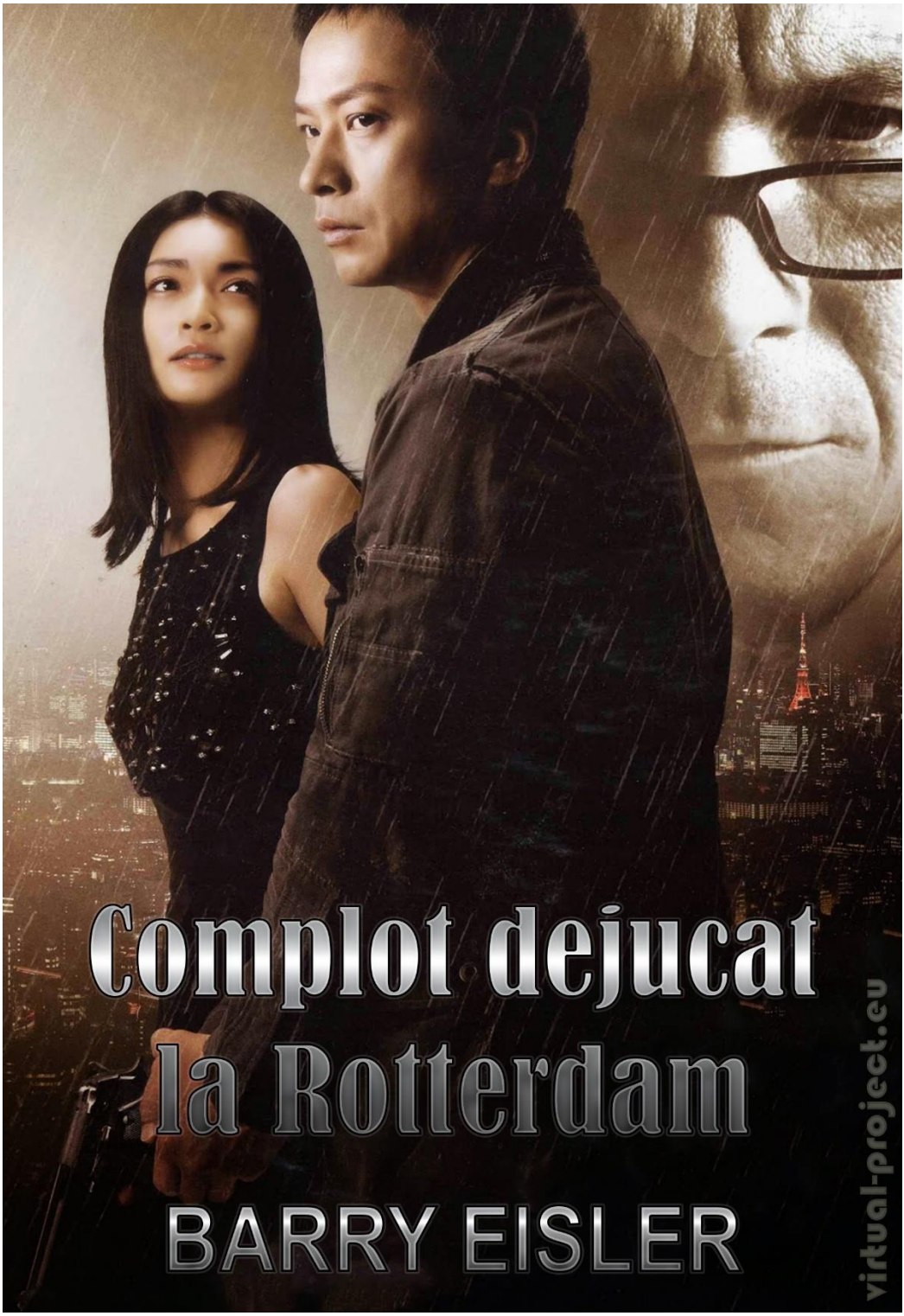
Complot dejucat
la Rotterdam
BARRY EISLER
virtual-project.eu

BARRY EISLER

Seria: Asasinul din Tokio #6

COMPLOT DEJUCAT LA ROTTERDAM

Original: *The Killer Ascendant*: *John Rain #6* (2014)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

2019

Introducere la noua ediţie

Aşa cum am menţionat în introducerea la *Jocurile căinţei*, de fiecare dată când scriu o carte nouă într-o serie, încep prin a mă întreba ce s-a întâmplat cu personajele după sfârşitul cărţii anterioare şi să continui de acolo. În *Furia samuraiului*, Rain şi Delilah se înfruntaseră din nou, nu însă din cauza afilierilor profesionale, ci a circumstanţelor personale. O dată în plus, legătura dintre ei s-a dovedit mai durabilă decât forţele aliate împotriva lor – ba chiar în asemenea măsură încât, la sfârşitul cărţii, i-am imaginat trăind în armonie împreună la Paris (sau cel puţin la acel nivel de armonie care poate fi atins când unul din partenerii dintr-o relaţie este un asasin profesionist, iar celălalt, un agent al Mossadului).

La începutul cărţii *Complot dejucat la Rotterdam*, mi-am imaginat că Rain va încerca să renunţe la viaţa de asasin şi va înregistra chiar progrese, atât fizic, cât şi mental. Apoi m-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă un incident nu numai că l-ar târî înapoi, ci l-ar propulsa, pur şi simplu, în inima răului pe care-l abandonase treptat? De pildă... răpirea lui Dox. Care să fie ameninţat cu moartea dacă Rain nu va executa trei asasinate care puteau fi atribuite unor „cauze naturale", aşa cum ceruseră răpitorii. Ce ar face Rain pentru a-şi salva prietenul? Cât de departe ar merge? Ce s-ar întâmpla cu el dacă l-ar elibera pe ucigaşul din interiorul lui, tocmai acel ucigaş pe care se străduise într-atât să-l suprime?

O parte din gândurile acelea a fost stimulată de o conversaţie interesantă avută cu prietenul meu, Marc MacYoung, autor al site-ului *No Nonsense Self Defense* (www.nnsd.com – puteţi să vă luaţi şi o cafea, fiindcă veţi zăbovi destul timp acolo). Marc mi-a povestit despre propriile eforturi de a părăsi un anumit fel de existenţă – ce anume l-a ţinut locului, ce l-a făcut să înainteze, ce a mers bine şi ce a mers prost – şi, deşi nu voi dezvălui nimic aici, voi spune doar că revelaţiile lui Rain din ultimele pagini ale cărţii datorează mult celor povestite de Marc despre ce înseamnă să foloseşti trăsătura cea mai periculoasă, mai nemiloasă şi mai inventivă a propriei tale personalităţi. Civilul care vrei să devii... opus ucigaşului care eşti! Este o discrepanţă îngrozitoare. Marc a găsit însă o cale şi poate că o va găsi şi Rain (cel puţin până la următoarea carte din serie, *Detaşamentul*). Dar cum? Citiţi şi veţi vedea...

Capitolul 1

Jim Hilger şi echipa lui stăteau aplecaţi peste o serie de fotografii de filaj într-o cameră de hotel ieftin din Kuta, pe faimoasa coastă vestică a insulei Bali. Ploile musonice de la sfârşitul după-amiezii lăsaseră loc cerului senin al serii şi plaja vecină era încă zgomotoasă de petrecăreţi: australieni, care beau zdravăn în ultima noapte de vacanţă, înainte de întoarcerea la joburile rutiniere de acasă, puşti din frăţii americane, ceva mai aventuroşi decât colegii lor rămaşi în Fort Lauderdale, ademeniţi în Kuta de poveştile despre hoteluri ieftine, discoteci pe ţărmul oceanului şi tinere cu mentalităţi similare aflate în căutarea păcatului, frumuseţi balineze cu pielea întunecată în bikini şi sarong, vânând iubiţi albi bogaţi sau, în lipsa lor, o noapte sau măcar o oră în schimbul unei sume cuvenite în valută convertibilă. Hotelul era, practic, o escală populară pentru turiştii care găsiseră o „prietenă" locală în apropiere şi se grăbeau să încheie tranzacţia, iar cifra de afaceri apreciabilă, banii lichizi vehiculaţi şi reticenţa clienţilor de a se privi în ochi unii pe alţii făceau ca astfel de locuri să fie case conspirative eficiente, nu numai în Indonezia, ci şi în multe alte ţări unde operase Hilger. Sexul putea fi o acoperire bună pentru secrete; iar scandalul, pentru crimă.

Din motive de securitate, cei cinci sosiseră pe rând în cursul serii, la intervale neregulate şi, pentru a nu bătea la ochi, fiecare venise însoţit de o balineză corespunzător de atrăgătoare. Hilger ştia chiar că doi dintre bărbaţi ajunseseră suficient de devreme pentru a se bucura pe deplin de acoperirea oferită de prietenele lor temporare, dar comportamentul lor nu-l deranja. El condusese oameni în război şi le înţelegea nevoile şi, în plus, prefera ca ei să guste cât mai devreme din fauna locală, astfel încât să fie mai puţin predispuşi să mai plece după ea noaptea târziu. Omul pe care-l vânau era periculos şi Hilger voia ca toţi să fie în formă maximă.

Hilger îl cunoştea pe omul acela sub numele Dox, despre care se spunea că ar fi fost prescurtarea de la „neortodox", o poreclă dobândită în timpul cât servise discret în Afganistan pe vremea preşedintelui Reagan. Dox fusese cândva unul dintre cei mai buni lunetişti ai Marinei, dar în prezent era liber-profesionist. Hilger îl folosise de trei ori. În primele două ocazii, Dox se descurcase superb. A treia oară se soldase cu un dezastru şi de aceea fusese organizată operaţiunea actuală.

— Ia uitaţi-vă la asta, spuse bărbatul aflat vizavi de Hilger, arătând o fotografie făcută cu un teleobiectiv de cinci sute de milimetri. L-am văzut venind şi plecând din vila lui. Este izolată. Cred că l-am putea prinde acolo.

Numele bărbatului era Demeere. Era un belgian voinic, blond şi afurisit, veteran în Détachement d'Agents de Sécurité al ţării lui. Cei din DAS asigurau paza ambasadelor belgiene. Erau antrenaţi de forţele speciale belgiene, se simţeau în largul lor în medii urbane şi, de obicei, erau multilingvi. Demeere fusese unul dintre cei mai buni. Era expert într-o variantă foarte dificilă de Tai Chi Chuan şi în mânuirea cuţitelor şi, de-a lungul anilor, îl ajutase pe Hilger în patru „predări" reuşite ale unor suspecţi de terorism, iar Hilger ştia că sfaturile lui meritau luate în considerare.

— Îmi place vila, replică bărbatul din spatele lui Demeere. Propun să folosim ceea ce ştim.

Hilger se strădui să nu facă o grimasă. Demeere, care stătea cu spatele la vorbitor, nu dovedi aceeaşi stăpânire facială.

Hilger ridică privirea şi-l privi pe bărbat pentru o clipă. Stătea cumva aparte faţă de restul, sprijinit de peretele de lângă fereastră, pe când ceilalţi stăteau aşezaţi faţă în faţă pe cele două paturi din cameră. Nimeni nu-i răspunse la comentariu. Până şi simpla subliniere a caracterului insipid al acestuia ar fi însemnat să-l bage în seamă mai mult decât era dispus oricare dintre ei.

Bărbatul îşi spunea Drano şi lui Hilger nu-i plăcuse asta de la început. Poreclele oferite de camarazi însemnau o onoare, însă dacă încercai să-ţi inventezi una pentru tine, era o glumă proastă, un semn de narcisism şi lipsă de încredere. Hilger îşi dăduse seama de asta la momentul respectiv, dar în ultimii doi ani pierduse atâţia oameni, încât ignorase avertismentul instinctului atunci când îşi refăcuse echipa.

Adevărul era că individul venise cu recomandări impresionante. Fost membru în forţele SEAL ale Marinei, participant la misiuni de luptă în Afganistan. Totuşi, genul acela de trecut era doar necesar şi nu întotdeauna suficient pentru ce voia Hilger din partea oamenilor lui. Şi, de altfel, chiar şi printre membrii SEAL mai existau, ocazional, rataţi. Se pare că Hilger avusese ghinionul să dea peste unul dintre ei.

Bărbatul din stânga lui Demeere îşi roti capul pleşuv, întrerupând tăcerea prin trosnetele vertebrelor gâtului.

— Mai bine s-aşteptăm, zise el, privindu-l mai întâi pe Demeere, apoi pe Hilger şi ignorându-l complet pe Drano. Vila ar fi convenabilă, sigur că da, dar n-a construit-o întâmplător tocmai în mijlocul orezăriilor alea. Ştiţi cât va dura să plescăim până la ea? Dacă are senzori şi ne vede sosind, ne va transforma în îngrăşământ, unul câte unul. Şi nu vreau nici să intru pe

drumul de acces. Este în zigzag, iar el ştie că-i singura cale de apropiere, aşa c-a montat, în mod sigur, capcane. În plus, încercarea de a intra în absenţa lui ar fi şi mai rea. Vă garantez că are mai multe niveluri de sisteme de avertizare. Mai bine să-l abordăm pe teren necunoscut. Dezavantajul îl reprezintă numărul mai mare de martori potenţiali şi celelalte riscuri existente când ataci pe cineva în public, dar, pe ansamblu, şansele noastre ar fi mai bune.

Numele bărbatului era Frank Garza, dar în organizaţia lui Hilger era cunoscut drept Pancho, numele primit de la mama lui mexicană. Pe când Demeere avea o înfăţişare înşelător de placidă, Pancho avea tendinţa să degaje o aură de tipul „Nu te pune cu mine!", pe care îi venea greu s-o camufleze. Fost campion de box al Marinei, deţinea, de asemenea, centura neagră de gradul patru în Kempo. Într-o seară, el şi Demeere disputaseră o partidă de antrenament, care începuse ca o joacă şi apoi devenise serioasă. Lui Hilger i se păruse că privea înfruntarea dintre o forţă irezistibilă şi un obiect de neclintit. Dacă nu i-ar fi stopat, cei doi s-ar fi putut schilodi reciproc şi ar fi distrus o cameră de hotel.

— Întrebarea este cât timp avem? întrebă al cincilea bărbat, frunzărind fotografiile. Oraşul în care locuieşte, Ubud, nu-i tocmai mare, aşa că, mai devreme sau mai târziu, el va sfârşi prin a ajunge acolo unde vrem noi să fie. Dar trebuie să ne mişcăm repede şi să mergem unde ştim că va fi. Iar în clipa de faţă asta înseamnă vila.

Numele bărbatului era Guthrie. Înfăţişarea lui de băieţandru fusese o acoperire excelentă cât timp servise ca Federal Air Marshal, iar pregătirea primită atunci şi abilităţile naturale feroce îl făceau cel mai bun ţintaş al lor. Spre deosebire de Demeere şi Pancho, nu era expert în arte marţiale, dar nici nu credea în lupta corp la corp, preferând să soluţioneze disputele în mod amiabil cu pistolul Wilson Combat de calibru .45 pe care-l purta într-o borsetă pe sub cămaşa scoasă din pantaloni.

Hilger încuviinţă cu un semn din cap şi căzu pe gânduri. Existau multe lucruri pe care nu le dezvăluise încă oamenilor lui. Toţi proveneau din domenii de carieră în care informaţiile se ofereau doar dacă erau necesare şi-i înţelegeau reticenţa. Totuşi, poate că le oferise prea puţine. În momentul acela, ţinerea lor în beznă îi făcea incapabili să evalueze corect costurile şi beneficiile, să planifice eficient. Da, decise el. Trebuiau să cunoască... dacă nu imaginea de ansamblu, atunci cel puţin o parte mai mare a ei.

— Toţi sunteţi exagerat de precauţi, adăugă Drano, încă rezemat de perete şi privindu-i de sus, ca şi cum ar fi fost plictisit sau critic.

Hilger ridică privirea, neplăcându-i nici tonul, nici folosirea lui „sunteţi" în loc de „suntem". Ceilalţi schimbară priviri. Expresiile le erau prea subtile

pentru a fi numite dezgust, dar Hilger ştia că ei simţeau dezgust. Nu era prima dată când Drano insistase să-şi ofere „cunoştinţele experte" nesolicitate şi inutile, şi se săturaseră de tâmpeniile lui. Recrutarea lui fusese o greşeală. Iar dacă Hilger nu se va ocupa cât mai repede de el, oamenii aveau să-l judece pe bună dreptate pentru asta.

— Serios? întrebă Hilger domol.

— Serios, repetă Drano, încuviinţând agresiv din cap. Un singur om echipat cu ochelari pentru vedere pe timp de noapte şi o bombă cu kerosen aruncată pe acoperişul ăla din paie imediat înainte de ivirea zorilor. Îl înhăţăm când iese-n fuga mare afară.

— Şi o să-i înhaţi şi pe vecini? îl iscodi Hilger pe un ton şi mai domol, aproape blând. Ei vor ieşi când vor vedea focul. Şi ştii în ce direcţie va fugi Dox? Spune-ne, ca să putem ocupa poziţii. Ah, şi ne putem aştepta să apară câţiva poliţişti şi pompieri, aşa că vom avea nevoie de un plan şi pentru ei. În plus, să nu uităm atenţia de care vom avea parte toţi în timpul şi după incendierea nocturnă a unei vile din Ubud – am aprecia orice sfaturi ne-ai putea oferi în privinţa asta. Presupunând, desigur, că nu declanşezi vreun senzor şi că nu-ţi zboară Dox capul când te apropii de casă. Probabil însă că, într-un asemenea caz, ai putea devia glonţul din zbor cu mătărânga ta, nu-i aşa?

Bărbatul ridică din umeri, prea prost, sau mândru, să-şi recunoască greşeala.

— Uneori trebuie să-ţi asumi un risc, dacă vrei să faci ceva.

Ceilalţi nici măcar nu se mai uitau la Drano în acel moment. De fapt, ei îşi anunţaseră de ceva vreme neîncrederea prin limbajul corporal, iar Drano o simţise. De aceea stătea de o parte – ştia că nu era bine venit. Iar criticile prosteşti erau, de fapt, o tentativă greşită de a atrage atenţia, de a fi acceptat în rândul echipei din care aspira să facă parte.

Hilger înţelese brusc motivul pentru care nu le destăinuise celorlalţi toate informaţiile de care ei aveau nevoie pentru planificarea operaţiunii. Fiindcă ştia că idiotul ăsta nu era de încredere. Şi în loc să rezolve problema, o acceptase, sperând că se va rezolva de la sine, ca prin farmec. Dându-şi seama de asta, fu iritat de propria prostie. În regulă, mai bine totuşi mai târziu decât niciodată. Bărbatul trebuia să dispară.

Se întoarse spre Demeere.

— Care-i personalul necesar?

— Minimum trei, preciză Demeere fără să ezite şi Hilger ştiu din promptitudinea răspunsului că belgianul voinic înţelesese deja. Patru e bine. Cinci e sută la sută.

Hilger consimţi.

— În regulă. Atunci, suntem în formaţie completă, spuse el, apoi privi în spatele lui Drano şi i se adresă tăios: Vrei să tragi draperiile alea? Nu acoperă ca lumea marginile ferestrei – asta-i treabă de mântuială.

Drano se întoarse şi aranjă draperiile. Chiar şi fără celelalte lipsuri ce se combinaseră pentru a-l descalifica, ar fi fost suficientă incapacitatea de a pricepe pe care o dovedea în acel moment.

În cele două secunde cât Drano stătu cu spatele la el, Hilger întinse mâna dreaptă către pistolul SIG P232 pe care-l purta în toc la gleznă, luă cu mâna stângă o pernă şi înfăşură ţeava pistolului cu ea, ţinându-i capetele strânse la încheietura mâinii drepte, astfel încât arma era complet acoperită. Ridică apoi ambele braţe, ţintind capul lui Drano.

Acesta se întoarse. Văzu perna şi felul cum o ţinea Hilger. Fără a-i da timp să analizeze informaţia sau să reacţioneze în vreun fel, Hilger apăsă trăgaciul. Se auzi zgomotul înfundat al unei împuşcături şi în fruntea lui Drano apăru o gaură mică şi întunecată. Trupul bărbatului tresări, de parcă îl şocase ceva, pe urmă se cabră şi se prăbuşi pe podea.

Sunetul împuşcăturii fu puternic, dar nu foarte sonor. Pistolul P232 trăgea cu gloanţe de calibru .38, mai mic decât arma de calibru .357 pe care o folosea Hilger de obicei, un P226. El îşi alesese arma secundară, tocmai pentru zgomotul redus. Şi, bineînţeles, perna amortizase o parte din sunet. Poate că cineva din camera vecină se întrebase ce fusese pocnetul acela, dar, întrucât după aceea fusese linişte, revenise fără să-şi mai bată capul la regulat, ori la supt, ori la ceea ce-l adusese, de fapt, acolo.

Drano zăcea pe spate, cu picioarele îndoite sub el şi cu ochii deschişi. Un firicel de sânge începuse să i se prelingă pe faţă din gaura apărută în frunte. Nu era totuşi mare lucru. Celălalt motiv pentru care Hilger alesese P232 era reducerea posibilităţii ca glonţul să iasă prin ceafa lui Drano, ceea ce ar fi făcut mizerie în cameră.

Demeere scoase câteva batiste de hârtie dintr-o cutie de pe noptieră, îngenunche şi, cu degetul mare, îndesă hârtia în gaura din frunte, oprind scurgerea sângelui. Hilger încuviinţă uşor cu un semn din cap, admirativ. Demeere n-avea nimic ostentativ. Nici nu era necesar; era solid ca o stâncă. Oare câţi bărbaţi ar fi putut preveni murdăria cu calmul cu care tocmai procedase el?

Hilger ridică de jos cartuşul şi-l vârî în buzunar, apoi puse siguranţa pistolului şi-l introduse în tocul de la gleznă. Liniştea domni în cameră pentru o clipă, în timp ce bărbaţii ascultară atenţi zgomote anormale, indicii că cineva ar fi vrut să investigheze. Nu se auzi nimic.

— Se pare că Drano s-a dus la dracu', comentă Pancho.

El şi Demeere chicotiră. Numai Guthrie părea impresionat. Totuşi, el nu fusese alături de Hilger la fel de mult precum ceilalţi doi.

— Bun, conchise Pancho. Mă bucur că s-a terminat. Voiam s-o fac eu însumi.

Hilger aprobă din cap.

— Ar fi trebuit să mă ocup de el mai devreme.

— Nu-ţi face griji, replică Pancho ridicând din umeri. Nu-i genul de acţiune pe care mi-aş dori s-o faci fără să te gândeşti.

Toţi râseră din nou. După încă un moment, Hilger vorbi:

— O să venim cu dubiţa când terminăm. Îl băgăm înăuntru, îl ducem la barcă, o găurim şi o scufundăm în mare. O să ne descurcăm mai bine doar noi patru decât cu o verigă slabă ca el.

Toţi încuviinţară. Demeere aruncă o pătură peste cadavru şi se aşeză înapoi pe pat.

— Bun, reluă Hilger după câteva clipe. Dox... nu-i ţinta finală. Dacă ar fi fost, ne-am fi putut descurca pe îndelete. Interesul nostru faţă de el este doar secundar.

Pancho se aplecă uşor în faţă, coborând în acelaşi timp capul, ca şi cum s-ar fi apropiat de un adversar într-un meci de box.

— E un agent de acces, aşadar?

Hilger aprobă lent.

— Şi unul îndărătnic.

— Cine-i ţinta primară? întrebă Pancho.

Hilger aruncă o privire spre Demeere, pe care îl suspecta că ghicise deja răspunsul.

— John Rain, răspunse Demeere.

Pancho se întoarse către Hilger.

— Liber-profesionistul? Cel care l-a ucis pe Winters?

Hilger încuviinţă scurt.

— Şi pe Calvin şi Gibbons, de asemenea. Din cauza pierderii lor a trebuit să sap aşa adânc şi să aduc o eroare ca Drano. E greu de găsit oameni buni.

Pancho reveni cu privirea la Demeere.

— De unde ai ştiut?

Belgianul clătină din cap, pentru a arăta că nu cunoştea nicio altă informaţie în plus faţă de restul.

— N-am ştiut. Am ghicit.

Pancho îşi trosni încheieturile degetelor şi-l privi fix, parcă întrebându-se câtă crezare să dea răspunsului belgianului.

— Rain, zise Guthrie... ăsta-i asasinul japonez, nu?

Demeere consimţi.

— Pe jumătate japonez. Maică-sa a fost americancă. Dar el arată a japonez. Cel puţin, aşa am auzit. Nu l-am văzut niciodată. Puţini l-au văzut.

— Eu l-am văzut, spuse Hilger.

Când Hilger îl angajase pe Dox pentru a treia oară ca să lucreze pentru el, ar fi trebuit să-l elimine pe Rain. Dox îl cunoştea pe Rain din Afganistan şi Hilger apreciase că legătura aceea îi va permite fostului lunetist să se apropie suficient de mult pentru a-şi face treaba. Într-adevăr, el ajunsese suficient de aproape de Rain, ba chiar atât de aproape, încât cei doi îşi reuniseră forţele, după care, în decursul unui singur an, distruseseră două dintre operaţiunile lui Hilger. Desigur, în acţiunile lor nu existase nimic personal – niciunul din ei nu ştiuse despre ce era vorba, de fapt, în operaţiunile respective –, totuşi pierderile lui Hilger fuseseră considerabile. Printre altele, el fusese silit să abandoneze acoperirea din Hong Kong, unde locuia, şi să se mute în Shanghai.

De asemenea, la încheierea dezastruoasă a celei de-a doua operaţiuni compromise, Dox îl doborâse pe Hilger din spate, cu un scaun aruncat din vârful unei scări. Lucrurile ar fi putut sta mult mai rău; dacă Dox ar fi fost înarmat corespunzător, Hilger ar fi fost ucis. Aşa însă vânătaia masivă cauzată de impact dăinuise o lună; iar amintirea ei considerabil mai mult. Hilger nu putea nega că-l încânta să-şi imagineze cum îl va stoarce în curând pe Dox de informaţia dorită.

Pancho continua să-l privească fix pe Demeere. Metisul mexican era un agent de nădejde, totuşi predispus să se irite rapid şi să reacţioneze furios.

Hilger decise să stopeze o posibilă dispută.

— Demeere a răspuns de operaţiunea prin care s-a încercat eliminarea lui Rain în Bangkok; el i-a condus pe Winters şi o echipă locală. De aceea şi-a dat seama. De aceea a ghicit.

Pancho se retrase câţiva centimetri pe pat.

— De ce a eşuat?

— Nu ştim toate detaliile, răspunse Demeere. Se pare că Rain a observat ambuscada pregătită de Winters şi a atacat. Doi localnici au fugit. Alţi doi au fost ucişi de Rain cu cuţitul. Winters a fost găsit pe o străduţă lăturalnică: avea răni de apărare pe braţe şi o arteră subclaviculară tăiată. A murit în urma hemoragiei interne.

— Vrei să zici că Rain l-a omorât pe Winters într-o bătaie cu *cuţite*? întrebă Pancho. L-am cunoscut pe Winters. Era specializat în arte marţiale Kali şi se antrenase în Filipine. Era priceput cu armele albe.

— Şi Rain este foarte antrenat, zise Hilger. Judo, box, arme albe când a făcut parte din Forţele Speciale. Şi are al dracului de multă experienţă practică.

Pancho dădu încet din cap, căzut parcă pe gânduri. Demeere îl privi şi întrebă:

— Te sperie?

Pancho îi întoarse privirea.

— Nu.

Demeere surâse scurt şi rece.

— Ar trebui.

Pancho zâmbi şi el.

— Poate că Rain a avut, pur şi simplu, noroc. Sau poate că Winters n-a fost bine condus.

— Oricum ar fi, interveni Guthrie, ideea este că Winters era un tip capabil.

Fără să-şi ia ochii de la Pancho, Demeere comentă în engleza lui cu accent uşor, dar altfel perfectă:

— Al dracu' de capabil.

— Şi ce s-a-ntâmplat cu Calvin şi Gibbons? întrebă Guthrie.

— Ucişi prin împuşcare, răspunse Hilger. Într-o toaletă din Manila, în timp ce încercau să protejeze un agent din altă operaţiune.

Pancho se uită la el.

— Aşadar, vrei răzbunare. Să-l razi pe Rain.

Hilger clătină din cap.

— Nu, vreau ca el să facă un job.

Metisul miji ochii şi ţuguie buzele, reflectând. Hilger nu ştia dacă era derutat sau dezamăgit, ori ambele.

— Dacă este liber-profesionist, întrebă Guthrie, de ce nu-l angajezi prin intermediari?

— Sunt două probleme, răspunse Hilger. În primul rând, nu ştiu cum să-l contactez. Am încercat să dau de el şi n-am aflat nici măcar unde se afla. La un moment dat se ştia că era în Tokio, apoi s-a presupus că ar fi fost în São Paolo sau Rio. Toate raportările astea sunt însă vechi de câţiva ani şi mă-ndoiesc că el ar mai trăi pe-acolo. Şi chiar dacă ar trăi, tot n-ar fi îndeajuns. Brazilia are cea mai mare comunitate de expatriaţi japonezi din lume. Rain ar fi invizibil acolo. Iar în Japonia, într-o măsură şi mai mare. Dintotdeauna a fost foarte discret şi în prezent poate să fie, pur şi simplu, o fantomă.

— Care-i a doua problemă? îl iscodi Guthrie.

Hilger ridică din umeri.

— Pentru moment, să zicem doar că mă-ndoiesc de faptul că ar face voluntar jobul pentru care-l vreau. Dox este prietenul lui, unul dintre foarte puţinii lui prieteni. Asta-nseamnă că ştie cum să-l contacteze şi mai înseamnă că este pârghia pentru a-l face pe Rain cooperant.

— Aşa apropiaţi sunt? întrebă Guthrie.

Hilger încuviinţă.

— L-am văzut pe Dox cărându-l pe Rain în spate, scoţându-l dintr-un schimb de focuri în portul Kwai Chung din Hong Kong. Erau în joc cinci milioane de dolari şi Dox i-a abandonat, pentru a-şi salva partenerul care fusese rănit. Aşa că aş zice – da, sunt apropiaţi.

— Dar care-i jobul pentru care-l vrei pe Rain şi nu-l putem realiza noi? spuse Pancho.

Hilger simţi din nou dezamăgire. Clătină încet din cap.

— Rain este omul cel mai potrivit pentru asta. Trebuie, pur şi simplu, să ajungem la el.

Toţi rămaseră tăcuţi. După câteva secunde, Guthrie zise:

— Atunci, spune-ne de cât timp dispunem ca să-l răpim pe Dox?

Hilger mai examină o dată fotografiile, căutând un tipar. Simţea că lucrurile începeau să prindă contur.

— Câteva zile, răspunse el. Dacă până atunci nu găsim nimic bun, putem încerca la vilă. Sunt însă de acord cu Pancho – riscurile sunt însemnate acolo şi aş prefera altceva. Principalul este să-l luăm prin surprindere. Deoarece, fără elementul-surpriză, capturarea lui viu şi funcţional va fi sângeroasă. În luptele corp la corp nu-i ca Rain, dar, credeţi-mă, este totuşi foarte periculos.

Pancho miji ochii.

— Rain e chiar atât de bun?

Hilger consimţi, amintindu-şi cum îl urmărise Rain în Hong Kong. Până atunci nimeni n-o mai făcuse în felul acela şi Hilger ştia foarte bine că avusese noroc că scăpase cu viaţă. Experienţa aceea îl înfricoşase, trebuia s-o recunoască, iar pentru asta, alături de motivele lui foarte întemeiate, nu intenţiona să-l lase pe Rain să mai trăiască după încheierea operaţiunii curente.

— Trebuie să fie destul de vârstnic, opină Guthrie. A luptat în Vietnam, nu?

Hilger încuviinţă.

— Da, însă a făcut-o spre sfârşitul războiului, când avea şaptesprezece ani, aşa c-a fost tânăr pentru conflictul ăla. Însă chiar dacă perioada lui de vârf a trecut, spuneţi-mi dacă mai ştiţi pe altcineva care să fi supravieţuit atâta vreme în domeniul ăsta de activitate, pe cont propriu, fără nicio organizaţie care să-l apere?

În cameră se lăsă tăcerea.

— Există un motiv pentru care a supravieţuit atât timp, continuă Hilger, iar acela nu-i norocul. Nimeni n-are noroc atât timp. Motivul este că-i bun. Este mai bun decât toţi cei pe care i-a ucis, şi a ucis o mulţime – mai mulţi decât noi toţi laolaltă. De aceea nu vreau să vă gândiţi la el că ar fi bătrân,

sau lent, sau uzat, sau consumat, sau orice altceva doreşte el să credeţi, ca să-l subestimaţi. Dacă o veţi face, veţi sfârşi ca altă crestătură pe răbojul lui.

— Ca Winters, spuse Demeere.

— Ca Winters, confirmă Hilger şi-i privi pe toţi, pe rând. Nu mai vrem pierderi precum acelea. Aşa că vom mai avea răbdare câteva zile. Cu trei dintre noi pe motociclete şi unul în dubiţă, putem acoperi locurile probabile şi să ajungem rapid oriunde a fost zărit Dox. Cum a zis Guthrie, Ubud nu-i un oraş mare.

Toţi aprobară, acceptând situaţia, cel puţin temporar. Pancho arătă din bărbie spre corpul de pe podea.

— Vrei s-aduc dubiţa?

Hilger încuviinţă şi începu să strângă fotografiile de filaj. Toţi se ridicară.

— Unde crezi c-o să-l vedem? întrebă Guthrie.

Hilger privi o fotografie.

— Uitaţi-vă la acest tip. Dacă n-ar fi un lunetist atât de bun, probabil c-ar juca fotbal american la profesionişti. Cât de mult mănâncă un bărbat ca ăsta zilnic?

Demeere zâmbi şi răspunse:

— Mult.

— Exact, zise Hilger, consimţind cu un semn din cap. Nu ştiu ce fel de rezerve de hrană are, dar mai devreme sau mai târziu, va trebui să iasă, ca să mai cumpere. Asta aşteptăm noi.

Capitolul 2

Dox se trezi cu un suspin lung de plăcere. Se întinse în patul dublu, curbându-şi degetele de la picioare, încântat de senzaţia atingerii pe piele a cearşafurilor din bumbac. Judecând după soarele care se vedea prin perdelele de voal, trebuia să fi trecut de ora 7. Dormise mult în dimineaţa aceea. Şi de ce să nu fi dormit? Nu trebuia să se ducă la serviciu. Merita să se relaxeze. Iar Bali era perfectă pentru relaxare. Ce dracu', era, de altfel, chiar motivul pentru care venise acolo. Era motivul pentru care construise vila aceea.

Se ridică şi, în pielea goală, merse peste covorul din sisal până la baie, ca să urineze. În mod interesant, atunci când îşi imaginase prima dată locul acesta, se gândise că va fi refugiul suprem al unui burlac. Dar după ce-l construise, constatase că manifesta reticenţe în a-l împărţi cu alţii. Să se culce cu o femeie într-un loc pe care-l construise cu mâinile lui ar fi însemnat o experienţă mai intimă decât era pregătit. Sau mai precis, deocamdată nu întâlnise pe nimeni cu care să fie dispus să fie aşa intim. Dox dorea să cunoască o femeie bună, potrivită, dar dintre multele pe care le cunoscuse şi cu care se simţise bine, nu se putea apropia de niciuna într-atât. Sigur că da, exista prietena lui Rain, Delilah, iar un bărbat trebuia să fie homosexual sau în comă ca să nu-i placă de ea, totuşi era periculos să recunoşti, chiar în sinea ta, că aveai o slăbiciune faţă de prietena fratelui tău. Şi să întreprinzi ceva efectiv în privinţa aceea ar fi însemnat un păcat de neiertat, plus o declaraţie de război împotriva unui gen de om pe care trebuia să fii nebun ca să ţi-l doreşti ca inamic.

Oricum, asta nu însemna că el ar fi tânjit după Delilah sau aşa ceva, ci doar că ea era genul de femeie pe care ar fi vrut s-o cunoască. Inteligentă, sigură pe sine şi, desigur, absolut superbă. Uşor misterioasă, cu un pic de duritate atrăgătoare, cât să te ţină mereu în priză. Ca Angelina Jolie, dacă ar fi fost blondă şi ar fi început să spioneze pentru Mossad în loc să devină actriţă.

Ei bine, Dox va continua să mai caute. Şi în niciun caz nu va suferi până atunci. Avea două bunăciuni în Kuta, la numai o oră de mers cu maşina, şi câteva în Bangkok şi Jakarta, care intrau în fibrilaţii când le telefona ca să le anunţe că venea în oraş.

Termină de urinat şi se privi în oglindă. Îi plăcu ce vedea: înalt de 1,80 m, greu de o sută de kilograme, cu abdomen în pătrăţele şi fără altă grăsime

decât nişte „aripioare” moderate deasupra şoldurilor pe care doamnele păreau să le găsească fermecătoare. Cheia erau exerciţiile fizice. Lui Dox îi plăcea să facă în fiecare zi altceva: greutăţi, coarda pentru sărituri, o rutină de tipul CrossFit, nişte exerciţii cu gantere Kettlebell pe care le învăţase de la ruşi şi exerciţii cu greutatea corpului pe care i le arătase Rain. Aprecia că trupul îi părea cu vreo zece ani mai tânăr decât cei patruzeci de ani pe care îi avea în realitate, ceea ce era bine. Dorea să continue să vâneze femei de douăzeci şi cinci de ani atât timp cât era posibil, fără să se simtă ca un bătrân pervers.

Ştia că nu-şi va putea menţine veşnic forma aceea, dar asta nu-l deranja, de fapt. Nu-i păsa nici dacă ar fi chelit, deşi deocamdată nu se punea problema asta. Doar două lucruri îi vor lipsi atunci când avea să îmbătrânească până la urmă: posibilitatea de a nimeri o ţintă cât o monedă de zece cenţi de la cinci sute de metri depărtare, în condiţii de luminozitate slabă, şi posibilitatea de a i se scula la fel de rapid ca unui puşti de paisprezece ani cu o cutie de Crisco şi un videoclip cu Carmen Electra. Îndeajuns de tânăr ca s-o aibă imediat ca piatra, totuşi îndeajuns de vârstnic ca să ţină aproape cât de mult ar fi dorit – asta era cel mai bine la patruzeci de ani. Să aştepte să-şi dea drumul doar după ce-i oferise unei domnişoare frumoase atâta plăcere până când ea nu mai putea rezista, până simţea că moare realmente de satisfacţie şi-l implora s-o cruţe; ei bine, Dox nu ştia ca pe Pământ să existe vreun drog care să te facă să te simţi mai bine de atât.

Bineînţeles, când va veni şi ziua fatală şi mâinile îi vor tremura iar cocoşelul nu avea să-şi mai ridice capul, Dox va fi nevoit să-şi amintească faptul că era norocos. Nu toţi trăiau atât de mult încât să ajungă la vârsta respectivă. El intenţiona să trăiască, însă nu poţi să ştii niciodată. Principalul era să se bucure cât putea, pentru că, trăgând linie, viaţa oricui era scurtă. Mai ales în domeniul în care activa el.

Dox se apropie de fereastră şi trase perdeaua, lăsând soarele să-i încălzească trupul. Dumnezeule, ce mai panoramă! Nimic altceva decât cer albastru, nori albi şi orezării verzi presărate de cocotieri. Îi plăcea să stea acolo şi să-şi privească domeniul, nu numai pentru că panorama era minunată, ci şi pentru că ăsta era unul dintre puţinele locuri din lume unde se simţea confortabil, deşi era expus. Dox ucisese destui oameni prin sticla propriilor ferestre, ca să-şi dezvolte o reticenţă permanentă faţă de orice încăpere cu geamuri. Sigur că da, şi-ar fi putut petrece viaţa cu terapeuţi, în şedinţe succesive de alungare a aversiunii acelea sau alte metode prin care să scape de nelinişte, sau şi-ar fi putut construi toate ferestrele de comandă, din oxinitrură de aluminiu, apelând la compania Surmet. Compania respectivă îşi botezase produsul ALON şi el putea opri gloanţe de calibru .50,

perforatoare de blindaj, ceea ce însemna că un glonţ obişnuit de lunetist ar fi avut tot atâtea şanse ca un ţânţar să treacă prin geam. Cum suna reclama MasterCard? „Sticlă din oxinitrură de aluminiu, rezistentă la gloanţe – un dolar centimetrul pătrat. Găsiţi-vă liniştea ştiind că nimeni nu vă va zbura creierii cu o puşcă prevăzută cu lunetă – de nepreţuit!"

Îşi trase un şort şi un tricou, apoi petrecu o oră cu halterele şi ganterele în sala de exerciţii de la parter, după care făcu duş şi-şi pregăti o băutură uriaşă smoothie cu proteine pentru micul dejun. O cană cu lapte, două banane, papaya, mango şi patru ouă crude. Observă că nu mai avea ouă – trebuia să mai cumpere. De asemenea, şi fructele se împuţinaseră.

Bău totul dintr-o înghiţitură în timp ce folosea laptopul pe care-l ţinea pe masa din bucătărie, pentru a se pune la curent cu cele mai recente veşti din Orientul Mijlociu şi din alte locuri. Cu mult timp în urmă fusese tulburat pentru că părăsise trupele de puşcaşi marini, dar în prezent nu-l puteau plăti îndeajuns ca să mai lucreze pentru stat. Ipocrizia generală îl îngreţoşa. Dox se întreba cum o puteau suporta alţii? Dacă ar fi fost un rege filosof sau un dictator cu faţă umană, unicele poziţii despre care credea că i-ar fi putut plăcea mai mult decât actuala lui ocupaţie, ar fi instaurat o regulă prin care să poţi autoriza un război, doar dacă luptai personal pe front. Aşa ceva i-ar fi făcut pe politicieni să cânte foarte rapid *Kumbaya.*

După ce termină micul dejun şi citi ştirile, verifică adresa URL pe care rula o înregistrare video în direct de la patru videocamere de supraveghere pe care le poziţionase în jurul casei. Totul era normal. Desigur, nu se aştepta la vizitatori, totuşi asigurarea suplimentară nu strica niciodată. I-ar fi plăcut să fi avut un câine – ca pază, un lătrător micuţ, o alarmă tradiţională, era aproape imbatabil –, însă Dox călătorea prea mult pentru ca aşa ceva să fie fezabil. Poate că dacă s-ar fi aşezat la casa lui, ar fi găsit o femeie cu piele maronie şi ochi migdalaţi. Ar fi lăsat-o însărcinată, ar fi crescut o familie, i-ar fi învăţat pe copii să vâneze, să pescuiască şi să tragă cu arma, aşa cum făcea el. Da, poate că într-o bună zi...

Pe insula Bali, îmbrăcatul nu însemna, de obicei, mare lucru – în dimineaţa aceea, doar şort, tricou şi sandale. Ar fi preferat şi un accesoriu de felul unui pistolaş Glock sau altul dintre cele pe care le avea la îndemână, dar întotdeauna trebuia să cântăreşti posibilităţile de accesare şi camuflare, precum şi probabilităţile de a avea nevoie de el şi de a fi arestat pentru violarea regimului drastic al armelor de foc din Indonezia. În dimineaţa aceea, Dox simţea că balanţa era împotriva Glockului. Asta nu însemna însă că avea să fie neînarmat: puse în buzunarul drept din faţă al şortului un cuţit Spyderco Clipit Civilian şi atârnă în jurul gâtului, pe sub tricou, un cuţitaş Fred Perrin La Griffe cu lama lungă de cinci centimetri şi vârful ca de lance.

Luă rucsacul mare pe care-l utiliza pentru cumpărături, deschise garajul şi-şi scoase motocicleta Honda Rebel de 250 cmc, de culoarea vinului, ponosită, murdară şi dată naibii de fiabilă.

Era încă dimineaţă, dar deja se făcuse cald şi aerul era lipicios de la umezeală. Dox rămase locului o clipă, apreciind, pur şi simplu, satisfacţia încă unei zile de paradis. Îi plăcea absolut totul, mirosul de noroi, ba chiar şi excrementele de raţă care fertilizau orezăriile. Pentru el nu mirosea a rahat, ci a viaţă, a viaţă reală, aflată foarte departe de toate locurile acoperite cu beton şi asfalt şi care se sufocau din cauza motoarelor diesel. Mirosea a pământ în sine.

Îşi puse casca, detestând-o ca de fiecare dată din cauza căldurii. Localnicii nu respectau întotdeauna prevederile indoneziene privind portul căştilor, dar el, fiind în mod evident un străin, descoperise că era preferabil să facă tot ce putea pentru a nu bate la ochi, mai ales când bătutul la ochi însemna nerespectarea legislaţiei ţării care-l găzduia.

Accesul până la şosea se făcea pe un drumeag de pământ lung de aproape cinci sute de metri. Dox porni motocicleta şi conduse încet: privi în jur în mod reflex, observă punctele „fierbinţi" şi verifică dacă nu cumva ceva părea anormal sau îi atrăgea atenţia în mod neplăcut. Nu exista altă cale pentru a ajunge la vilă, ceea ce reprezentase jumătate din considerentele pentru amplasarea şi designul ei, dar locul cel mai inadecvat pentru o ambuscadă ar fi fost undeva pe drumeagul acela, aşa că lunetistul îşi sporea întotdeauna atenţia când trecea pe acolo, indiferent dacă venea sau pleca. Dar în dimineaţa aceea nimic nu părea nelalocul său, doar obişnuitele lătraturi plăcute de câini pe fundal şi obişnuiţii ţărani care asudau muncind prin plantele de orez înalte până la genunchi.

Când ajunse în capătul drumeagului, viră la dreapta şi acceleră. O motocicletă de 250 cmc era mică pentru un bărbat de mărimea lui, dar era vehiculul cel mai utilizat pe insulă şi, oricum, şoselele erau prea înguste şi prea şerpuite ca să circuli cu viteză prea mare.

Opri în parcarea supermarketului Bintang de pe magistrala principală Jalan Raya Ubud. Bintang se afla într-o clădire din piatră cu un etaj, cu acoperiş din lemn şi ţigle roşii, înconjurată de ferigi şi bambuşi. Era de departe supermarketul cel mai mare din oraş, pe care bărbatul îl prefera când trebuia să cumpere mai multe lucruri. În faţă se aflau omniprezentele motorete, biciclete şi automobile. Un câine de talie mică, unul dintre zecile care bântuiau nesupravegheaţi prin Ubud, zăcea întins la umbra copertinei din faţă, conservându-şi energia în căldura tropicală care sporea întruna.

În magazin, două mame care târau după ele ţânci în pampers se plimbau pe culoarele înguste dintre rafturi, făcând cumpărături pentru cină şi

completându-şi rezervele de produse casnice, poate şi ceva bomboane, ca să asigure zâmbetele copilaşilor. Dox n-avea alt obiectiv, aşa că petrecu o jumătate de oră fără grabă, înaintând metodic prin magazin şi umplând căruciorul. După ce termină, se apropie de casa de marcat unde lucra o fată drăguţă pe care ştia că o chema Wan.

— Ce mai faci azi, domnule Dox? întrebă ea, etalând un surâs balinez minunat.

Dox îi zâmbi de asemenea, totuşi păstră o oarecare reţinere. Fără îndoială că Wan era o bucăţică bună, dar un bărbat cu capul pe umeri ştia că nu trebuia să-şi facă nevoile acolo unde mânca. Sau, în cazul acesta, acolo unde târguia. În plus, el putea căpăta tot ce dorea, şi încă ceva pe deasupra, la numai o oră depărtare, în Kuta şi Sanur.

— Mulţumesc, Wan, fac foarte bine – dar tu? Rezişti la arşiţă?

Fata izbucni în râs şi ochii îi scânteiară.

— Ah, domnule Dox, doar ştii bine că azi nu e arşiţă.

El simulă ştergerea frunţii asudate.

— Scumpete, eşti mai rezistentă ca mine.

Cumpărăturile totalizară ameţitoarea sumă de patru sute de rupii... vreo patruzeci de dolari. Dox se întrebă dacă cineva efectuase vreodată un studiu asupra viitorului pe care le aveau ţările în care cumpărarea de alimente costa aproape o jumătate de milion din moneda locală. Se îndoia că ar fi existat o corelaţie prea mare între sănătatea economică şi toate zerourile acelea.

Vârî târguielile în rucsac, îl puse pe umeri, îşi luă rămas-bun de la Wan şi ieşi.

Un străin blond şi voinic se plimba înainte şi înapoi prin faţa clădirii, în apropiere de locul unde Dox îşi lăsase Honda, vorbind la telefon. Purta ochelari de soare şi vorbea într-o limbă pe care lunetistul n-o recunoscu – nu era germană, nici franceză... poate olandeză? Când ridică ochii şi-l zări pe Dox, închise telefonul şi zâmbi.

— Salut, poate m-ai putea ajuta, rosti el cu un accent vag, nedeterminat. Vorbeşti engleza?

— Depinde ce vrei, replică Dox.

Blondul semăna cu tipicul turist european rătăcit – nu tocmai o specie necunoscută în zonă totuşi Dox privi imediat în stânga şi în dreapta. Verificarea perimetrului era un reflex deprins, care se declanşa de câte ori îl aborda un necunoscut. Pericolul este că persoana care întreabă cum să ajungă undeva, sau cât este ceasul, sau cere un foc, sau orice altceva, are, de fapt, rolul de a te distrage de la complicii lui, care se apropie dinspre unghiul tău mort, iar Dox nu se lăsa păcălit aşa.

În stânga lui, un tip cu cască de motociclist cu vizorul coborât era rezemat de perete, sub copertină, fără să facă absolut nimic. În dreapta, alt tip cu cască de motociclist cu vizorul coborât avansa fără grabă în direcţia lui Dox.

Ulterior, mintea lui conştientă va analiza toţi factorii pe care subconştientul îi zărise şi evaluase instantaneu, fără cuvinte. Dox avea să fie în stare să descrie ce anume fusese anormal în scena aceea: poziţiile bărbaţilor cu căşti în raport cu tipul blond, felul cum aşteptau în locuri în care n-aveau niciun motiv evident pentru a aştepta, faptul că purtau căşti pe arşiţă, deşi nu erau pe motociclete, cât de lin şi deliberat se apropia cel din dreapta...

Pe moment însă înţelegerea luă forma unui ghem brusc de foc în măruntaie. Dox cunoştea senzaţia aceea. Şi, mai cu seamă, ştia că nu trebuia s-o pună la îndoială. Cu un singur cuvânt – *La naiba*! – urlându-i prin minte ca o sirenă, se încordă şi duse mâna la Civilian.

Blondul se mişcă – mult mai rapid decât l-ar fi crezut în stare Dox, ţinând seama de dimensiunile lui. Făcu un pas mare în faţă şi pivotă, apoi laba piciorului său drept izbi ca un mărfar în abdomenul lui Dox.

Lunetistul abia avu timp să reacţioneze, încordându-şi abdomenul, iar asta îl salvă să nu rămână fără suflu. Cu toate acestea, lovitura îl propulsă îndărăt şi cuţitul îi căzu din mână. Civilian zăngăni pe asfalt şi Dox se strădui să-şi regăsească echilibrul. O parte din el înţelese că era deja mult depăşit, indiferent despre ce ar fi fost vorba, şi că lucrurile mergeau foarte prost.

Unul dintre tipii cu căşti îi prinse încheietura dreaptă. Dox izbuti să se redreseze, pivotă şi-l izbi cu cotul liber în cap. Dacă i-ar fi nimerit ţeasta, lovitura l-ar fi putut ucide sau, cel puţin, l-ar fi făcut să-şi piardă cunoştinţa, însă casca îl menţinu în joc, iar în acel moment insul trăgea de braţul lui Dox, încercând să-l dezechilibreze. Lunetistul se roti în sensul acelor de ceasornic, ajungând în spatele lui, trăgându-l aproape cu antebraţul, şi în acelaşi timp duse mâna stângă sub tricou. Smulse La Griffe de la gât şi mânerul-inel îi încercui arătătorul stâng, astfel încât lama ascuţită ca briciul îi ieşea din pumn ca o gheară. Dar înainte de a-l duce sub apărătoarea de bărbie a căştii atacatorului şi a-i tăia beregata, blondul se încolăci în jurul braţului stâng al lui Dox, prinzându-i încheietura cu ambele mâini. Ceva îl înţepă în ceafă şi, cu un fior de greaţă, Dox ştiu ce era. Se zbătu, încercând să se debaraseze de bărbaţii care-l ţineau de braţe. Ei păreau tot mai grei, iar vederea i se înceţoşă. Se împletici şi se gândi: *John*, *la naiba*, *îmi pare rău.* Apoi nu mai ştiu de el.

Capitolul 3

Trebuia să fi ştiut că vor ajunge la mine prin intermediul lui Dox. El nu era deloc o ţintă uşoară, este adevărat, dar era mai uşoară decât mine şi uneori puţin mai uşor este tot ce-i necesar.

Pe atunci trăiam împreună cu Delilah în Paris. De fapt, trăiam împreună, dar locuiam separat. Cerinţele de securitate impuse de activitatea ei necesitau apartamente diferite şi multe alte inconvenienţe. Deşi bănuiesc că atunci când jumătate din relaţie este un fost asasin profesionist, iar cealaltă jumătate este un agent dedicat al Mossadului, locuinţele separate pot fi necazul cel mai mic.

Îmi plăcea Parisul, îmi plăcea aproape totul acolo. Împreună cu Barcelona, unde petrecusem o lună cu Delilah, cu un an în urmă, era unul dintre oraşele cele mai frumoase pe care le văzusem vreodată – arhitectura, spaţiile deschise şi străzile pe care te puteai plimba la nesfârşit. Îmi plăcea cultura cafelei şi apreciam o metropolă unde-mi satisfăceam entuziasmul pentru ea în nenumăratele cafenele de pe trotuare. Mă nedumereau micile mistere, aşa cum erau bicicletele abandonate, legate de porţile parcului din Place des Vosges, prăbuşite inerte în sistemele lor de prindere, cu roţile îndoite şi rupte, ca nişte animale de companie ologite pe care proprietarii le iubeau prea mult pentru a le eutanasia şi care atunci recurgeau la compromisul de a le lăsa afară, ca să moară. Mă gândeam la generaţiile care vizitaseră oraşul înaintea mea, visători şi cinici, romantici şi radicali, cei care veniseră acolo pentru a găsi ceva şi cei care doriseră doar să uite ce pierduseră sau lăsaseră în urmă.

Până atunci nu mai fusesem în Paris, iar când am sosit impresiile îmi erau, toate, formate indirect. Mă aşteptasem la o ambianţă născută din arhitectură, romantism, istorie şi degustare. Îmi imaginam Luvrul şi piramida lui din sticlă, Sena şi catedrala Notre-dame, intelectuali care se contraziceau pe subiecte filosofice şi fumau non-stop în cafenelele de pe malul stâng al Senei.

Din acel motiv, imaginile văzute în timpul călătoriei cu trenul de la aeroport m-au tulburat. Parisul părea asediat, înconjurat de cartiere cu locuinţe pentru închiriat, nu foarte diferite de favelele din Rio. Multe dintre ele erau separate prin ziduri, protejate de autostrăzi şi căi ferate, iar barierele din beton cenuşiu, unele prevăzute cu sârmă ghimpată, erau acoperite, pe fiecare centimetru pătrat, de graffiti urâte şi furioase, aidoma

unor diguri maritime înălţate împotriva talazurilor clocotitoare. Până când am ajuns în Gare de Nord, în Parisul propriu-zis, pereţii desenaţi cu graffiti se reduseseră, totuşi importanţa lor dăinuia: priveam o civilizaţie înconjurată de inamici, care trăia neliniştită într-un armistiţiu inerent, coroziv, şi pierdea lent un război ale cărui semne existau la tot pasul, dar pe care cetăţenii săi preferau să le ignore.

Am închiriat un apartament mic pe rue Beautrellis în arondismentul 4, acelaşi cvartal în care locuise cândva Jim Morrison, la marginea cartierului Marais. Chiria era mare, dar, cu un an înainte, o operaţiune din Japonia îmi adusese un câştig de două milioane de dolari neimpozabili şi mi-o puteam permite. Îmi plăcea senzaţia degajată de locurile acelea, strălucirea felinarelor stradale, zgomotele de râsete şi conversaţii din baruri şi bistrouri. Într-un mod straniu, cartierul îmi reamintea prin intimitatea lui de Sengoku din Tokio, pe care fusesem silit să-l părăsesc parcă în urmă cu o mie de ani.

Munca lui Delilah o menţinea ocupată şi, oricum, trebuia să manifestăm prudenţă în întâlnirile noastre, aşa că beneficiam de mult timp de unul singur. Asta era bine: pe de o parte, fiindcă singurătatea mi se potrivea; iar pe de altă parte, fiindcă aveam vreme să mă adaptez la noutatea existenţei cuiva în viaţa mea. Nu era vorba doar despre neobişnuinţa de a nu-mi şti planurile dinainte de câteva ori pe săptămână – putea fi o cină la restaurantul Le Petit Célestin pe Quai des Célestins, o plimbare pe străzile înguste din Île Saint-Louis, o noapte petrecută în apartamentul meu sau, uneori, în apartamentul lui Delilah. Era vorba despre ideea în sine, despre senzaţie, despre prezenţa mea într-un loc în primul rând datorită prezenţei altei persoane acolo. Erau destule care-mi plăceau la senzaţia aceea, totuşi aveam nevoie de timp pentru a mă obişnui cu ea şi mă încânta că circumstanţele îmi îngăduiau s-o iau încetişor. Foloseam orele acelea de singurătate ca să explorez oraşul, să citesc şi să exersez franceza după înregistrări audio. Era a patra mea limbă, după japoneză, engleză şi portugheză, şi-mi reaminteam câte ceva din liceu. Recăpătam iute uzul ei.

Îmi spusesem de mult că doream să părăsesc viaţa pe care o dusesem până atunci, însă abia recent, alături de Delilah, dorinţa aceea devenise realitate. Pentru o vreme, şi ea se îndreptase în aceeaşi direcţie. Mossadul o acuza de pierderea unui coleg, un asasin pe nume Gil, într-o acţiune antitero altfel încununată de succes în Hong Kong, şi ea fusese hotărâtă să demisioneze. Apoi însă se confruntase cu şefii ei, le dovedise că greşeau şi-i silise s-o reprimească, iar în acel moment era mai decisă ca oricând să rămână.

Părerile mele faţă de munca ei erau ambivalente. Pe de o parte, îmi oferea spaţiu, ceea ce-mi plăcea. Pe de altă parte, prezenţa continuă a lui Delilah îmi inhiba eforturile de a părăsi genul acela de activitate. În primul rând, din cauza indiciilor comportamentale – nevoia unei poveşti de acoperire imediată când eram împreună, pentru cazul în care se întâlnea cu o persoană cunoscută, verificările de rutină ale perimetrului pe care le executa şi alte tactici – care-mi reaminteau de propriile operaţiuni. Apoi din pricina permanentei necesităţi operaţionale, pentru că Delilah se confrunta cu riscuri cât timp lucra în Mossad, iar dacă eşti alături de cineva care se confruntă cu riscuri, ar fi bine să înţelegi că şi tu te confrunţi cu riscuri. Şi în cele din urmă întrebarea sâcâitoare: dacă eram atât de apropiat de cineva care continua să aibă activitatea aceasta, atunci cât de mult lăsasem eu însumi în urmă activitatea?

Câteodată o zgândăream, însă nu prea tare. Învăţasem că Delilah era o luptătoare şi, dacă simţea că era pusă sub semnul îndoielii sau contrazisă, sau privită în orice alt fel cu superioritate, avea tendinţa de a replica prompt şi dur.

— De ce nu te retragi? am întrebat-o odată, pe când stăteam cu *café crèmes* şi *croissants* în restaurantul retro Le Loir dans la Théière, de pe rue des Rosiers, numit după şoarecele din ceaşca de ceai din *Alice în Ţara Minunilor.*

Delilah mă adusese acolo şi-mi plăcuseră scaunele desperecheate şi măsuţele din lemn, frescele eclectice şi aroma minunată a atâtor ani de cafea râşnită.

— Am putea cumpăra un apartament pe plaja din Barcelona, am urmat eu. Să facem dragoste toată noaptea în sunetul valurilor şi să ne plimbăm dimineaţa pe nisip. Nimic altceva decât căldura soarelui pe piele, aroma cafelei, un vin spumant *Cava* şi nicio amintire rea.

Ea a zâmbit şi şi-a îndepărtat de pe faţă o şuviţă rebelă de păr blond. Ochii albaştri îi erau iluminaţi de razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele mari din faţă ale restaurantului.

— După cum ai povestit, pare foarte ispititor. Mai ales partea cu făcutul dragostei.

— Aia era şi favorita mea.

Delilah a râs.

— Nu ştiu, John. Nu ştiu.

Am sorbit din cafea şi am privit-o. Îmi plăcea când îmi spunea John. Suportul meu Rolodex are doar câteva cărţi de vizită şi puţinii oameni care figurează pe ele nu-mi spun pe prenume. Midori îmi spusese Jun, care era prescurtarea de la Junichi, numele japonez cu care am fost botezat, iar pe

atunci îmi plăcuse, de asemenea, foarte mult că-mi spunea aşa. Dar asta se întâmplase înainte ca ea să mă trădeze pentru a-l proteja pe fiul nostru, încă micuţ, refuzându-mi astfel să joc vreun rol în viaţa lui. Printre amintirile rele pe care tocmai le menţionasem, Midori ocupa o poziţie importantă.

— Ce ai fi făcut dacă n-ai fi intrat niciodată în genul ăsta de activitate? am întrebat-o eu. Te-ai gândit vreodată?

— Uneori, a confirmat Delilah.

— Şi – ce ai fi făcut?

— Nu ştiu... Poate că aş fi fost fotografă pentru creatorii de modă. Asta-i acoperirea sub care trăiesc în Paris şi-mi place. Bănuiesc c-aş fi putut s-o fac şi-n mod real.

— Atunci, fă-o acum.

M-a prins de mână.

— Ştii bine că nu pot. Iranul este hotărât să devină putere nucleară, iar noi ne confruntăm cu organizaţiile Hamas în teritorii şi cu Hezbollah în Liban. Lucrurile se vor înrăutăţi înainte de a se îmbunătăţi... dacă se vor îmbunătăţi vreodată. Nu pot să abandonez totul, dintr-odată, ca să fotografiez fete anorectice care defilează pe podiumuri.

— Doar asta vei abandona?

— Ştii ce vreau să spun.

Am mai încercat din nou într-o seară, pe când stăteam lipiţi unul de celălalt pe Pont Sully, privind luminile strălucitoare de pe Île Saint-Louis şi contraforturile iluminate ale catedralei Notre-Dame.

— Agenţia ta te exploatează, i-am spus eu. Tu însăţi ai zis-o. De ce nu-i părăseşti, pur şi simplu?

Am simţit-o încordându-se, după care s-a retras o jumătate de pas.

— Ţi-am mai spus, a vorbit după aceea privindu-mă. Importantă nu-i „agenţia”. Aici este vorba despre ţara mea. Despre poporul meu.

Am clătinat din cap.

— Nu mă convingi. Cred că-i înfrunţi pe cei care te-au acuzat pentru moartea lui Gil în Hong Kong. Vrei să le arăţi că eşti mai dură decât ei, că nu te pot alunga.

— De ce, oare, trebuie să priveşti totul atât de unidimensional? Da, am motive personale ca să rămân. De acord, recunosc, este implicată demnitatea mea. Dar de ce nu poţi să recunoşti măcar că există şi alte motive?

— Fiindcă...

— O să-ţi spun eu de ce. Fiindcă tu însuţi n-ai fost niciodată ataşat de ceva care să fie mai mare, mai important decât tine. Nu crezi în nimic. Şi de aceea

nu-ţi poţi imagina pe cineva care să creadă. De aceea consideri că o asemenea persoană fie că se autoamăgeşte, fie că minte, fie că-i naivă.

Am simţit că mă înroşeam la faţă.

— Îţi înţeleg motivele altruiste mai bine decât crezi. Înţeleg însă, de asemenea, că pe măsură ce vei dedica mai mult devotament agenţiei, sau armatei, sau ţării, vei suferi mai mult când îţi vei da seama că dragostea nu ţi-a fost niciodată apreciată. Cu atât te vei simţi mai trădată.

Am tăcut amândoi o vreme, după care Delilah a adăugat:

— Nu trebuie să fie aşa pentru toţi.

— Cunoşti pe cineva care să fi avut o experienţă diferită?

Ne-am fixat din priviri unul pe celălalt. Ea îngustase ochii şi nările îi erau uşor dilatate de la răsuflarea precipitată. Aşa se întâmpla cu noi. Puteam trece de la extaz şi armonie, la furie şi incriminări, la fel de iute şi fără niciun avertisment prealabil, ca o furtună tropicală. Ceea ce făcea relaţia suportabilă, ceea ce o făcea bună era faptul că vremea rea avea să dispară la fel de brusc, lăsând, de obicei, ceva minunat în urmă.

— Oricum, am continuat eu, să ştii că sunt ataşat de ceva mai mare şi mai important decât mine. Sunt ataşat de tine.

Privirea i s-a înmuiat. După aceea s-a apropiat şi m-a sărutat. Am întors capul într-o parte, continuând să mă simt iritat, dar ea s-a întins şi m-a tras înapoi. M-am împotrivit încă o clipă, mai mult aparent, după care am cedat.

Am rămas aşa un minut, sau mai mult, şi sărutarea a generat altceva. Îi simţeam sânii, căldura pielii şi, fulgerător, mi-am dorit enorm să fiu doar eu cu ea, altundeva.

Delilah s-a desprins din sărutare şi şi-a trecut degetele pe sub cureaua pantalonilor mei.

— Haidem la tine, mi-a spus ea. Acolo ne putem lupta mai bine.

Aşa am făcut. Şi totul a fost din nou bine, până data următoare, când tiparul avea să se repete.

Dar între alternările periodice între certuri înverşunate şi împăcări dulci, era în cea mai mare parte bine. Nu avusesem relaţii strânse cu multe femei, iar dintre ele numai Delilah ştia cu adevărat, şi accepta, ceea ce începeam să încerc să consider că fusese trecutul meu. Profunzimea surprinzătoare a chimiei existente între noi şi improbabilitatea idilei la care a dus au însemnat pentru mine un miracol discret. Delilah împărtăşea cu mine intimităţi despre care simţeam că proveneau din ungherele ei cele mai tăinuite, aspecte ale minţii şi corpului ei pe care, prin obişnuinţă îndelungată, învăţase să le protejeze cu ferocitate şi le dezvăluia doar lent, precaut, cu speranţă mărginită de teamă.

În acelaşi timp am constatat că şi eu mă deschideam faţă de ea. Spusesem adevărul când îi declarasem că mă ataşam. Fusesem singur atâta vreme, încât învăţasem să mă consider ca atare, dar, lent şi ciudat, conceptul respectiv începea să includă şi pe altcineva. Uneori ataşamentul mă speria şi-l simţeam ca pe o povară. Alteori părea o vestă de salvare sau cel puţin un balast. În ambele cazuri era real şi se intensifica.

Totuşi, exista ceva ce nu împărtăşeam cu Delilah, şi anume periodicele... atacuri de anxietate, în lipsa unui termen mai potrivit. Ocazional, mă pierdeam într-atât în lectura unei cărţi în vreo cafenea, încât neglijam să ridic ochii când auzeam pe cineva intrând, sau eram atât de pierdut în gânduri într-o plimbare matinală, încât îmi dădeam seama brusc că trecuse un minut întreg şi nu-mi verificasem spatele. În clipele acelea eram cuprins de un fel de oroare, de genul celei care te străbate când treci accidental cu viteză maximă pe lumina roşie a semaforului şi, în mod miraculos, izbuteşti să parcurgi toată intersecţia nevătămat. După aceea îţi poţi spune că nu s-a-ntâmplat nimic rău, că totul s-a terminat cu bine, totuşi ştii perfect că ai făcut o tâmpenie cât tine de mare, că în alt Univers ai fi fost strivit de un camion care venea în viteză din stânga, sau ai fi călcat o mamă cu un landou care cobora de pe trotuar, sau că ai fi suferit un dezastru similar. O părticică primordială a minţii tale urlă: *Cum ai putut să fii atât de neglijent*? *Vrei să mori*?

Eram obişnuit să trăiesc cu teamă şi întotdeauna exista un motiv pentru ea – de obicei, că cineva încerca să mă omoare, în prezent, cauzele temerii se îndepărtau, teama în sine se diminua şi locul îi era luat de anxietate. Oare mă temusem de aşa multă vreme, încât aveam nevoie de ceva de care să mă tem, de ceva asupra căruia să se concentreze teama?

Am încercat să fac plimbări lungi seara şi noaptea; cu cât străzile erau mai pustii, cu atât mai bine. Preferam în mod special o zonă cunoscută ca la Goutte d'Or, lângă Barbès, din arondismentul 18. Decorat cu şasiurile carbonizate ale maşinilor pe care localnicii le incendiaseră şi locuit de dealeri, cerşetori şi imigranţi ilegali din Maghreb, cartierul era foarte periculos, fapt care mă ţinea în alertă maximă. Cei de pe străzile sale mă observau când treceam, neştiind ce să creadă despre mine. Eram în Franţa, totuşi aveam chip de japonez; ţinuta îmi era de civil, dar nu radiam deloc aura de civil. Cu excepţia ocazionalelor propuneri de cumpărare de droguri, în general mă lăsau în pace.

Odată, un marocan înalt, cu ţeasta rasă şi urechile alungite de greutatea multor ţinte metalice a început să meargă după mine, pe când mă plimbam. M-am întors şi m-am uitat calm la el şi la cei doi prieteni ai lui care-l urmau, pentru a-i anunţa că eram conştient de prezenţa lor şi a le semnala astfel că

nu-mi era teamă, nu eram idiot şi nu eram, probabil, nicio ţintă uşoară. El însă mi-a confundat privirea de avertisment cu interesul şi mi-a strigat în franceză cu accent marocan:

— Ce cauţi pe-aici, omule? Vrei să cumperi ceva? Te pot ajuta să găseşti. Ce vrei?

Am verificat zona, ca să mă asigur că nu eram flancat, după care m-am oprit şi m-am întors spre el.

— Nu sunt ceea ce cauţi tu, i-am răspuns eu în franceză.

El însă a continuat să se apropie. Poate că era prea prost ca să-mi fi înţeles semnalele. Sau poate că decisese să-şi rezolve disonanţa cognitivă legată de aspectul şi aura emisă de mine printr-o examinare mai de aproape, în loc să se mulţumească să ridice simplu din umeri şi să treacă mai departe.

— Nu, omule, a zis el. Stai aşa. Vreau doar să te-ajut.

Prietenii lui se depărtaseră unul de celălalt şi se deplasau spre flancurile mele. Am simţit adrenalina năvălindu-mi prin corp şi... la naiba dacă valul acela fierbinte nu mi s-a părut aproape dulce! Mi-am verificat încă o dată spatele. Niciun pericol.

Puteam spune că va fi o discuţie rapidă. Una sau poate două întrebări care să mă distragă şi să-mi confirme vulnerabilitatea, un pumn pe neaşteptate, cu care să mă doboare şi să-i anunţe pe prietenii lui să se apropie, un asalt frenetic cu multiple lovituri de picioare şi apoi îndepărtarea cu portofelul meu, cu ceasul şi cu orice altceva de care nu mai aveam nevoie.

— Calm, a adăugat el intrând în raza mea de acţiune. Ştiu că dacă ai intrat în la Goutte, cauţi ceva. Vreau...

Celor mai mulţi oameni le vine greu să facă două lucruri simultan, de pildă să încheie o frază şi să evite o lovitură cu podul palmei lansată spre propriul lor nas. De aceea l-am şi izbit aşa, în mijlocul propoziţiei. N-a fost lovitura cea mai dură din lume, dar, ca simplă pregătire a terenului, nici nu era necesar aşa ceva. Trebuia doar să-i perturb atenţia şi să-l fac să se clatine puţin înapoi, pe călcâie. Ceea ce a şi făcut.

Am trecut pe lângă el şi, cu mâna dreaptă, l-am prins de beregată într-o priză gheară de vultur şi cu piciorul drept i-am măturat ambele picioare de sub el. Cu excepţia prinderii de gât şi a înlocuirii saltelei cu asfaltul, era, în principiu, clasica O-Soto-Gari, sau marea aruncare exterioară, pe care o efectuasem de sute de mii de ori în anii cât mă antrenasem în tehnica judo Kodokan. Un procedeu de bază, care continua să fie una dintre aruncările mele favorite.

Pentru o fracţiune de secundă, domnul Ajutător a fost suspendat orizontal. Apoi a accelerat în jos, ajutat substanţial de forţa descendentă pe

care o aplicam pe gâtul lui. Partea din spate a ţestei i-a lovit trotuarul cu un pocnet răsunător, aşa cum se aude când închizi cu forţă o carte groasă.

Palmând cuţitul pliabil pe care-l ţineam prins în buzunarul din faţă al pantalonilor, mi-am verificat perimetrul. În continuare, niciun pericol. Am făcut un pas spre cei doi prieteni ai lui care încremeniseră.

— Mai vreţi să mă ajutaţi? am întrebat eu cu glas liniştit.

— Nu, omule, a răspuns unul din ei şi a ridicat braţele cu palmele deschise în semn de predare, apoi au început amândoi să se retragă încet. Calm, omule!

A doua zi am citit cu atenţie ziarele, dar n-am găsit nimic despre vreun omor în la Goutte. Prin urmare, domnul Ajutător avusese craniul tare. Din perspectiva mea, singurul neajuns al episodului a fost că, din considerente de prudenţă, m-am ţinut departe de cartierul acela pentru o vreme.

Existau însă alte locuri şi am continuat să le vizitez noaptea. Hălăduirile nocturne m-au ajutat însă doar parţial. Una este conştientizarea situaţiei pe stradă în vederea contracarării potenţialelor infracţiuni, dar cu totul altceva este atenţia febrilă şi încordată necesară supravieţuirii în faţa unor profesionişti care acţionează cu răbdare, fără patimă şi cu scopul specific de a te ucide. Dacă eşti dependent de cea de-a doua, şi poate că aşa eram eu, atunci cea dintâi nu-i mai mult decât o ocazională doză de metadonă cu care încerci să faci faţă unei vechi dependenţe de heroină.

Pe măsură ce relaţia mea cu Delilah s-a aprofundat şi m-am îndepărtat treptat de mentalitatea necesară supravieţuirii în fostul meu domeniu de activitate, a fost ca şi cum acelei părţi din mine care era atât de priceută în medii periculoase, partea care mă ţinuse în viaţă în jungla vietnameză, iar după aceea în nenumărate jungle urbane, nu-i plăcea ce se întâmpla. Ucigaşul din interiorul meu, criminalul cu sânge rece care făcea întotdeauna ceea ce trebuia făcut, se simţea marginalizat, lipsit de drepturi. Dar ce puteam face? Nu ştiam cum să-l liniştesc, chiar dacă aş fi putut. Ştiam doar că el era letal, unul dintre cei mai letali indivizi pe care-i cunoscusem vreodată şi capabil de aproape orice dacă simţea că era necesar pentru supravieţuirea lui. Îl simţeam cum căuta un motiv, un pretext pentru a reveni în trombă şi a mă îmbrânci în lături.

Să zicem, de cineva care avea nevoie de el. De cineva aflat în pericol. De cineva ca Dox.

Capitolul 4

Dox se trezi brusc. Cu o secundă în urmă fusese fără cunoştinţă, pierdut, iar în clipa următoare parcă cineva îi apăsase butonul de reiniţializare. Clipi şi înghiţi în sec, şi pentru o clipă se gândi că, poate, fusese un coşmar. La răstimpuri, mai avea genul acela de vise, în care gloanţele nu ieşeau zburând din puşca lui, ci cădeau inerte imediat cum părăseau ţeava, sau în care cuţitele i se înţepeneau în teci, iar când se întâmpla aşa, ştia că trebuia să se antreneze, fiindcă antrenamentele dure erau unicul mod prin care putea să doarmă iarăşi neîntors. Însă de data aceasta, când se trezi, imaginile din minte îi deveniră şi mai clar conturate şi ştiu că se întâmplase cu adevărat. Fusese înhăţat.

Hristoase, îl durea tot corpul. Probabil că fusese bruscat în timp ce fusese inconştient. Încercă să se mişte, nu izbuti şi atunci îşi dădu seama care era motivul. Avea încheieturile mâinilor şi picioarelor legate, iar braţele erau întinse mult deasupra capului. De fapt, exprimarea corectă era *dedesubtul* capului, pentru că, pe măsură ce-şi recăpătă simţurile, văzu că era legat de o scândură înclinată, cu picioarele la treizeci de centimetri mai sus decât capul. Nu era defel un semn bun.

Unde dracu' se găsea? Camera era micuţă, poate trei metri pe trei. Pereţi din lemn. Lumini fluorescente. Niciun alt semn distinctiv. Dox simţise că se mişca în sus şi în jos în plan vertical şi crezuse că era ameţit, dar apoi recunoscuse ritmul acela. Se afla pe o ambarcaţiune şi mişcările percepute erau ale valurilor de sub cocă.

Cine îl răpise? Indiferent despre cine ar fi fost vorba, erau nişte inşi pricepuţi. Odată ce tipul blond îl atacase, nu pierduseră nicio secundă. Cei de pe flancuri erau pregătiţi şi ştiau cu exactitate când să intre în joc. Asemenea coordonare dovedea nu numai pricepere, ci şi încrederea şi coeziunea unitară pe care le obţii doar după multe antrenamente împreună. Aceştia nu erau liber-profesionişti. Ei mai acţionaseră împreună ca echipă.

Se întrebă dacă tâmpitul de Jim Hilger avea vreo legătură cu asta. Aşa simţise în clipa dinaintea pierderii cunoştinţei şi învăţase să aibă încredere în instinct în aceste privinţe. Experienţa îl învăţase, totodată, că primul răspuns era, în general, cel mai bun. Iar în acel moment când era treaz şi se gândea, vedea că înapoia acelei concluzii iniţiale, subconştiente, exista o logică. În primul rând, coordonarea şi priceperea lăsau impresia că ar fi fost Hilger. La urma urmelor, el activase în Forţele Speciale şi apoi în CIA, înainte

de a porni o afacere pe cont propriu. Exista, de asemenea, şi un motiv care ar fi putut explica totul. Dox şi Rain uciseseră doi tipi foarte răi din reţeaua lui Hilger – un dealer de armament şi un terorist care încerca să cumpere materiale nucleare –, ceea ce-l obligase pe individ să se dea la fund şi era posibil să fie dintre cei ranchiunoşi. Da, probabil că răpirea lui avea o legătură cu Rain, altfel de ce nu l-ar fi ucis chiar în faţa supermarketului Bintang? De ce şi-ar fi asumat toate riscurile suplimentare ale unei răpiri? Una peste alta, probabil că n-avea să mai treacă mult şi va afla cine erau autorii şi ce voiau.

Dox se simţea furios pe sine fiindcă fusese atât de stupid încât să fie prins cu uşurinţă. Aşteptase prea mult, aceea fusese prima lui eroare. Nu-şi verificase perimetrul înainte ca blondul să-i solicite ajutorul, deşi ar fi trebuit s-o fi făcut din interiorul magazinului sau, dacă nu putea, imediat după ce ieşise. Se comportase, pur şi simplu, ca un idiot cretin. Dacă i-ar fi văzut pe tipii ăia afară cu căştile pe cap, ar fi trebuit să treacă la codul roşu de alarmă şi să beneficieze de minimum două secunde suplimentare, înainte ca ei să fi avut măcar posibilitatea să se apropie, ceea ce ar fi însemnat cu totul altceva.

Şi n-ar fi trebuit să fi dus mâna la cuţit imediat ce văzuse că ceva era în neregulă – da, ducerea mâinii spre armă era un gest reflex, dar fusese reflexul greşit. Ar fi trebuit mai întâi să fi plecat de acolo, să iasă din punctul ales de răpitori pentru ambuscadă, să-i silească să reacţioneze, să-l urmărească sau orice altceva. După aceea ar fi beneficiat de timp suficient ca să-şi caute cuţitul şi să-l scoată. Nu era, oare, acesta unul dintre lucrurile pe care i le spusese mereu John? *Mişcă-te. Nu trebuie să le oferi niciodată o ţintă staţionară.* Uneori simţea că Rain îl dăscălea, iar asta îl irita, dar trebuia să recunoască faptul că ştia despre ce vorbea.

Se întrebă cum îi luaseră urma. Adevărul era că, dacă dispuneau de resurse adecvate, existau destule feluri prin care să fi aflat că el era în Ubud. După aceea probabil că trimiseseră supraveghetori la toate supermarketurile din oraş, ştiind că lunetistul va trebui să apară într-un final. Când o făcuse, cineva folosise o staţie radio sau telefonul mobil pentru a-i alerta pe ceilalţi, care sosiseră la Bintang în timp ce Dox era înăuntru. Când fusese ultima dată acolo? Cu patru zile în urmă... ba nu, cu cinci. Aşadar, ei se aflau în oraş de aproape o săptămână. Zărise el, oare, pe cineva care să-i fi declanşat radarul? Nu, însă prin Ubud treceau întruna turişti, iar dacă tipii ăştia purtaseră căşti şi fuseseră pe motociclete, ar fi fost aproape imposibil de observat.

Cel puţin unul dintre ei trebuia să fi şofat o dubiţă. Îl injectaseră cu Rohypnol sau ceva similar, aceea fusese înţepătura din gât. Îl îmbrânciseră

în dubiță după ce-şi pierduse cunoştinţa şi plecaseră înainte să fi intervenit cineva sau să fi bănuit măcar că se întâmpla ceva anormal. Schimbaseră vehiculele undeva în apropiere, după care se îndreptaseră spre coastă, unde era ancorată ambarcaţiunea. În felul ăsta ajungea în prezent.

Dox inspiră adânc. Bun, o făcuse de oaie, era clar. N-ar fi avut totuşi rost să se acuze – avea senzaţia că altcineva urma să se ocupe de asta, şi nu numai, destul de curând. Dacă era demoralizat, i-ar fi fost şi mai greu să-şi ţină cumpătul pentru ceea ce avea să urmeze fără doar şi poate.

Şi îşi putea ţine cumpătul, o ştia prea bine. „Nu contează cât de mult ai căzut, ci cât de sus revii după aceea", îi spusese cândva tatăl lui şi Dox nu uitase niciodată vorba aceea. Dacă supravieţuise şcolii de lunetişti, atunci putea supravieţui la orice. Cu certitudine, putea supravieţui şi în acel moment, indiferent ce ar fi fost. Trebuia doar să-şi reamintească cine era şi din ce aluat era plămădit. Trebuia să ţină gândurile astea aproape şi să nu le îngăduie răpitorilor să-l despartă de ele.

Aşteptă mult timp, spunându-şi în gând glume care-i plăceau. Cea despre urs pe care i-o spusese lui Rain era grozavă. Rain nu obişnuia să râdă prea mult şi de aceea era cu atât mai satisfăcător că-i străpunsese armura. Când avea să scape de acolo, Dox avea să-i spună neapărat bancul despre *kabunga.* Ar fi fost extrem de potrivit, ţinând seama de circumstanţe.

La răstimpuri, lunetistul îşi repeta că reamintirea făcea parte din proces, din felul cum răpitorii sperau să-l uzeze, să fie complet nesigur despre orice: cine erau ei, despre ce era vorba, unde se afla, ce se putea întâmpla în continuare şi când anume. Fusese antrenat să reziste la interogatorii şi ştia că jumătate din bătălie era câştigată dacă aveai habar la ce să te aştepţi. Fu plăcut surprins, ba chiar încurajat, să vadă că antrenamentele îl ajutau, într-adevăr.

După vreo trei ore, în estimarea lui, uşa camerei se deschise. Îşi făcu apariţia blondul din parcare, urmat de un tip chel cu aspect înfricoşător, apoi de alt bărbat mai micuţ, care părea prea tânăr ca să fie amestecat în aşa ceva. Bănui că tânărul şi chelul purtaseră căşti în faţa supermarketului Bintang. Auzi apoi alţi paşi şi, bineînţeles, iată-l – Hilger, exact aşa cum suspectase Dox. Perfect, putea să bifeze căsuţa *cine.* Rămâneau neclare *de ce* şi *unde.*

Cei patru se dispuseră în jurul lui şi-l priviră în tăcere. Trecură vreo cincisprezece secunde.

Dox căscă ostentativ.

— Dacă nu-i nimic urgent, rosti el, v-aş ruga, băieţi, să mă mai lăsaţi vreo douăzeci de minute să moţăi. Sunt convins că n-a fost cu rea intenţie, dar m-aţi întrerupt din somn.

Chicoti, încântat să-i ia peste picior cât timp mai putea s-o facă. Era posibil să nu reziste, însă jumătate din ce intenţionau ei să-i facă implica suferinţa fizică şi nu voia nici în ruptul capului să-i ajute, simţind-o deja.

Decât dacă era silit.

Capitolul 5

Hilger trase un scaun din lemn şi se aşeză, cu faţa la Dox. Îl privi câteva clipe, tăcut şi detaşat ca un om de ştiinţă care studia un microb. Voia ca lunetistul să înţeleagă că nu-l considera un om, ci, pur şi simplu, un subiect de mare interes într-o serie de episoade de tipul „dacă/atunci" care nu însemnau nimic pentru Hilger, decât dorinţa lui de a obţine un anume rezultat.

— O să încerc să fac totul cât mai uşor pentru tine, rosti el cu glas scăzut, pe un ton rezonabil. Nu-i necesar să suferi, ba nici măcar să te simţi inconfortabil. Informaţia pe care o vreau nu va compromite pe nimeni. Nu va periclita pe nimeni. Nu va face altceva decât să-mi permită să contactez o anumită persoană. Asta-i tot.

Dox rânji.

— Îmi pare rău să ţi-o spun, *amigo*, dar doamnele din agenda mea n-ar fi interesate de tine. Ele par să prefere bărbaţii chipeşi şi virili.

Hilger suspină. Mai văzuse inşi în poziţia lui Dox, ba chiar destui. Toţi aveau în comun un lucru: teama. Ceea ce diferea de la unul la altul, ceea ce era cu adevărat interesant era felul în care încercau s-o abordeze.

Puşi în faţa torturii, unii făceau scandal. Alţii implorau mila. Ambele tipuri erau, de fapt, feţe ale aceleiaşi monede: se concentrau asupra torţionarului şi de aceea obişnuiau să cedeze uşor. De îndată ce vedeau că zbieretele şi implorările erau inutile, că nu puteau stabili o conexiune care să pună capăt durerii şi chinurilor, psihicul li se năruia şi informaţiile începeau să curgă.

Mai exista însă şi un alt tip, care tăcea chiar înainte să înceapă interogatoriul şi nu scotea un cuvânt nici mai târziu, nici chiar după ce urlase de durere. Indivizii aceia erau mai independenţi şi de aceea mai dificil de îngenuncheat. Ei nu se aşteptau la nimic din partea torţionarului. Îl imaginau nu ca pe un agent uman, ci mai degrabă ca pe o forţă naturală, de pildă un cataclism meteo sau o molimă. Nu era cineva cu care să se discute raţional sau să se negocieze, ori să fie influenţat în alt mod, ci mai degrabă un flagel de care scapi sau nu.

În cele din urmă, mai exista un tip, de asemenea foarte dur, care, potrivit experienţei lui Hilger, era şi cel mai rar. Indivizii de acest tip recurgeau, în condiţii de suferinţă, la un nucleu esenţial al personalităţii lor, de la care obţineau putere şi confort. Se părea că Dox aparţinea acestui grup. Astfel de oameni nu se detaşau de torţionar, aşa cum procedau cei curajoşi, dar în

acelaşi timp comportamentul lor nu era calculat pentru a-l afecta pe acesta, ca al gălăgioşilor şi imploratorilor. Dox acţiona pentru a-şi confirma identitatea, altfel spus acţiunile lui erau relevante doar pentru el însuşi, erau benefice doar pentru sine. Dox nu făcea altceva, deşi Hilger se îndoia că lunetistul proceda aşa în mod conştient, decât să-şi dovedească sieşi că dacă mai putea glumi, atunci rămăsese el însuşi. Iar dacă rămăsese el însuşi, atunci continua să deţină controlul şi, aşadar, situaţia nu putea fi chiar atât de gravă.

De aceea era atât de greu să-i îngenunchezi pe cei ca Dox. Nu era doar o chestiune de durere. Durerea era un aspect de suprafaţă. Pentru a-l îngenunchea pe unul ca Dox, trebuia s-o faci în adâncul lui. Chiar şi cu jihadiştii, aşa ceva era neplăcut, dar cu un american, un fost militar ca Dox, putea fi dizgraţios.

— Din dosarul tău, adăugă Hilger, ştiu că ai urmat SERE. Te-au antrenat la tortura prin simularea înecului?

SERE era programul militar „Supravieţuire, Eschivare, Rezistenţă, Evadare". Scopul întrebării lui fusese dublu: mai întâi, să readucă memorii care aveau să declanşeze anxietate, iar în al doilea rând, să sugereze că Hilger cunoştea o sumedenie de lucruri despre Dox şi că deţinea controlul complet al situaţiei.

— Păi, spune-mi tu, dacă-mi ai dosarul, replică Dox.

Touché! se gândi Hilger.

— Da, ai fost antrenat, continuă el cu glas tare. Ai rezistat aproape cinci minute. Instructorii tăi au fost impresionaţi.

Lunetistul râânji.

— Mi-au dat o stea de aur.

— Lucrurile stau însă altfel, când nu mai eşti în sala de clasă. Lucrurile sunt mult mai rele.

Dox privi în sus, la picioarele legate.

— Doar pentru că în cel mai recent memorandum afurisit al Departamentului de Justiţie scrie că e-n regulă să folosiţi metoda asta nu-nseamnă c-ar trebui s-o şi faceţi. Să vă fie ruşine!

Pancho izbucni în râs.

— De ce nu? Statul ne promite chiar să ne despăgubească dacă dăm de necaz.

Dox se uită la el.

— Ţie mai ales să-ţi fie ruşine, fiule! Eşti o dezonoare pentru puşcaşii marini.

Pancho tresări o clipă, apoi îşi privi tatuajul Semper Fi de pe antebraţ, înţelegând de unde îşi căpătase Dox informaţia.

Hilger aproape că ar fi putut zâmbi. Dox juca, de fapt, acelaşi joc de tipul „Ştiu mai multe decât spun” pe care-l folosea el însuşi.

— Şi de unde-i accentul ăsta? continuă lunetistul. Eşti din Mexic?

Pancho îngustă ochii.

— Ai o problemă cu asta?

Dox întoarse capul şi scuipă.

— Păi, aş zice că explică nişte aspecte.

Pancho dădu să facă un pas spre el. Demeere păşi în faţa lui şi zise:

— Calm, calm!

— Dă-i drumul! şuieră lunetistul. Poate că vei izbuti să mă baţi, ţinând seama de faptul că sunt legat.

Apoi adăugă ceva în spaniolă, care goli complet de sânge faţa şi scalpul lui Pancho. Acesta încercă să-l ocolească pe Demeere, însă blondul masiv îl ţinu locului.

Hilger se simţi impresionat. Dox utiliza tot ce putea pentru a controla ceea ce putea, iar în decursul demersului acela se autoconsolida. De aceea, interveni înainte ca lunetistul să-i mai poată manipula pe cei din jur.

— Ai dreptate, rosti el, este curios că s-a făcut atâta tevatură în jurul acestor... cum le-a numit preşedintele? „Tehnici alternative de interogare”, exact! Deoarece, într-adevăr, ele sunt în cea mai mare parte ineficiente. Ridici un năvod plin cu jihadişti operaţionali pe teren? N-ai habar cine sunt, cu atât mai puţin ce ştiu ei? Le fixezi cleme tip crocodil conectate la bateria auto, dai drumul la curent şi-ţi toarnă atâtea tâmpenii, încât chiar dacă printre ele sunt amestecate şi câteva informaţii reale, n-ai cum să afli asta niciodată, cu atât mai puţin să le poţi utiliza.

Făcu o pauză, ca şi cum ar fi căzut pe gânduri.

— Dar când ştii pe cine ai capturat? Şi când ştii că deţine informaţia pe care o cauţi? Şi că poţi verifica informaţia imediat ce ai obţinut-o? Aş zice atunci că, într-un asemenea caz, clemele tip crocodil şi bateria auto sunt prietenii tăi cei mai buni.

— Auzi ce spui? replică Dox. Zău, ascultă-te nițel! Clemele crocodil şi bateria auto sunt prietenii tăi cei mai buni? Ai lucrat prea mult pe teren, *amigo.* Sunteţi în aceeaşi situaţie. Trebuie să căutaţi ajutor de la specialişti. Aveţi nevoie de ei.

Fără să vrea, Hilger începu să se enerveze.

— Am nevoie de o informaţie, preciză el. Spune-mi cum să-l contactez pe Rain.

Dox chicoti.

— Da, da, mă gândisem eu că s-ar putea să fi rămas supărat după Hong Kong. Apropo, ce-ţi mai face spatele? Scaunul ăla a fost greu, nu glumă.

Hilger deveni circumspect şi decise să nu înghită momeala. El trebuia să fie mai inteligent. Dacă avea să reacţioneze ca Pancho, în final toţi îl vor snopi în bătaie pe subiect, fără să obţină nimic valoros.

— Spatele e bine, răspunse el. Mulţumesc de întrebare.

— Ce vrei de la Rain? Te-a supărat fiindcă l-a omorât pe al-Jib ăla? Tipul voia să construiască o bombă atomică pentru al-Qaeda. Iar tu intenţionai să-i dai materialele necesare. Îţi spun sincer, mi-e greu să nu vomit, pur şi simplu, fiindcă-ţi vorbesc de la apropierea asta.

— Lucrurile pe care nu le ştii despre al-Jib, zise Hilger, ar umple o carte întreagă. Iar când al-Qaeda va pune mâna, într-adevăr, pe o bombă sau pe un dispozitiv nuclear, tu şi amicul tău vă puteţi felicita pentru asta. Aţi compromis o operaţiune care ar fi stopat aşa ceva.

— Asta-ţi spui când nu mai are efect somniferul şi stai treaz nopţile?

Era interesant: iniţial, vederea lunetistului neajutorat atenuase furia lui Hilger legată de intervenţia lui anterioară şi de convalescenţa îndelungată prin care trecuse după ce fusese lovit cu scaunul acela. Însă în clipa aceea momentul scurt şi improbabil de simpatie dispărea atât de rapid, încât părea că aproape nici n-ar fi existat.

Hilger începea să accepte că n-avea să fie tocmai uşor. Era adevărat, informaţia pe care o voia de la Dox ar fi însemnat doar o trădare măruntă, însă onoarea şi imaginea de sine a lunetistului îi cereau să nu cedeze nimic fără luptă. Şi cu toate că cererile lui repetate urma, probabil, să fie la fel de inutile ca şi rezistenţa ulterioară a lui Dox, Hilger avea propriile motive pentru a mai încerca o dată. Aşa i-ar fi fost mai uşor să-şi gestioneze amintirile şi să se concentreze la lucrurile care aveau să se petreacă în curând.

— Aş prefera un număr de telefon, rosti el pe ton încă rezonabil. Sau o adresă de e-mail. Sau adresa URL a unui site securizat. De ce nu-mi dai mai bine una dintre informaţiile astea?

— Nu ştiu cum să-l contactez, zise Dox. El mă contactează pe mine.

— Cum?

— Îmi telefonează. Întotdeauna de pe alt număr. Dar n-am mai auzit de el de câteva luni.

— Nu-i adevărat. V-aţi întâlnit în urmă cu trei luni. În Barcelona.

Dox clipi, dar îşi reveni instantaneu.

— Am fost în Barcelona ca să admir arhitectura lui Gaudí şi să-ntâlnesc nişte doamne spaniole foarte drăguţe. Pescuieşti la-ntâmplare şi o ştii prea bine.

Hilger „pescuise” într-adevăr; din înregistrările vamale ştia că Dox petrecuse patru zile în Barcelona, însă n-avea habar dacă se întâlnise cu

Rain acolo. Totuşi, încercarea îi fusese răsplătită prin clipitul acela, unic şi involuntar.

Tăcu câteva secunde lungi, după care adăugă:

— Este ultima şansă. Vrei să-mi spui ceva?

Dox îşi privi iarăşi picioarele, apoi întoarse capul către el şi surâse.

— Aş zice că pare cam jalnic pentru eroul nostru.

Pancho rânji şi ridică un prosop de baie. Dădu să se apropie.

— Nu! exclamă Hilger, oprindu-l. Eşti prea încins şi o ştii şi tu, apoi arătă cu bărbia spre Demeere: Fă-o!

Demeere luă prosopul de la Pancho, care-l privi pe Dox şi zise:

— Eşti norocos, *pendejo*[1]. De data asta.

Lunetistul zâmbi şi-i replică în spaniolă. Nările lui Pancho se dilatară şi, încordat ca un doberman în lesă, dădu să înainteze.

— Afară, spuse Hilger.

Pancho clătină din cap.

— Nu, sunt în regulă. Dacă nu mă laşi s-o fac eu, dă-mi voie măcar să privesc. Vreau să-l aud bolborosind piţigăiat ca o fetiţă speriată.

— Afară, repetă Hilger.

Pancho îl mai privi o dată pe lunetist, după care încuviinţă şi porni spre uşă.

— O să-ţi duc dorul, unchiule Fester, zise Dox. Să mai vii în vizită pe la mine, da?

După aceea Demeere îi ridică uşor capul şi-l înfăşură în prosop cu dexteritate. Dox încercă să se răsucească, dar reflexul era inutil. Guthrie stătea călare peste el pe masă şi deschise furtunul. Se uită la Hilger, care aprobă cu un semn din cap.

Guthrie îndreptă furtunul spre pieptul lui Dox. Apa rece lovi prosopul şi-l îmbibă imediat. Dox întoarse capul la stânga şi la dreapta, dar Guthrie menţinea apa curgând pe prosop. Trecu un minut, răstimp în care Hilger ştiu că lunetistul îşi ţinea răsuflarea. După aceea, brusc, bărbatul voinic se înecă şi tuşi, iar corpul i se cabră pe masă, încordându-se în legăturile mâinilor şi picioarelor. Guthrie lăsă apa să mai curgă câteva minute, apoi mută jetul într-o parte.

Avantajul prosopului era că modula cantitatea de apă pe care subiectul o putea înghiţi realmente, dar în acelaşi timp cauza sufocare şi astfel senzaţia de înec. Exact aceea era senzaţia dorită, întrucât era suficient pentru a produce răspunsul de panică. Înecul real era ineficient, pentru că dacă eşti fără cunoştinţă, nu mai simţi panica, iar resuscitarea de la înec poate să

[1] Fraier, tăntălău, nemernic, idiot, prost etc. (în lb. spaniolă) (n.red.).

producă uneori euforie – nu tocmai obiectivul unei interogări ostile. De asemenea, înecul real era riscant: dacă subiectul murea, nu-l mai puteai interoga în mod evident. În plus, resuscitarea gură la gură pentru a-l salva pe Abdul, teroristul suspect pe care-l torturaseşi cu un minut mai devreme, nu era cool în comunitatea serviciilor secrete.

— Vrei să-mi spui ceva? întrebă Hilger, nu mai tare decât ar fi fost necesar ca să atragă atenţia lui Dox. Sau vrei s-o mai facem o dată?

Tusetele se domoliră, dar Dox nu răspunse. Hilger dădu din cap spre Guthrie, care aţinti furtunul iarăşi spre pieptul lunetistului.

Mai repetară procesul de două ori, pe urmă din nou. A cincea oară, când Guthrie abătu furtunul într-o parte, văzură vomă curgând de sub prosop. Hilger aprecie că sosise momentul cuvenit. Dacă mai continua mult, panica avea să fie înlocuită de epuizare şi ar fi fost nevoit să treacă la tactici mai brutale, ceva ce n-ar fi preferat să facă... mai mult, o recunoştea, pentru sine, decât de dragul lui Dox.

Încuviinţă spre Demeere, care se apropie şi scoase prosopul. Guthrie spălă cu furtunul mizeria de pe faţa lui Dox, care mişcă orbeşte din cap, într-o parte şi alta, încercând să evite jetul. Guthrie opri furtunul. Dox icni şi tuşi, apoi vomită iarăşi cu un răcnet înecat, strangulat.

— Nimic amuzant de comentat? întrebă Hilger şi imediat după aceea se simţi ruşinat.

Lunetistul trecuse însă de etapa umorului. Pieptul i se ridica şi cobora în cadenţa panicii abia controlate. Dinţii îi clănţăneau şi mâinile îi tremurau în legături. Răsuflarea îi şuiera întretăiat, în scâncete, şi Hilger îşi dădu seama că plângea.

Hilger lăsă deoparte ruşinea şi dezgustul. Se aplecă spre el şi rosti:

— Nu mă interesează unde este, ci doar cum să-l contactez.

Dox clătină din cap.

— Să ştii, urmă Hilger, că ai rezistat deja mai mult decât idiotul ăla de Khalid Sheikh Mohammed, care, la rândul lui, a rezistat mai mult decât orice om am văzut. Nimeni însă nu poate rezista întruna la aşa ceva. Nimeni. Mai bine spune-mi ce trebuie să ştiu. Altfel, o vom face din nou. Şi din nou.

Hilger aşteptă câteva momente lungi, după care încuviinţă spre Demeere. Belgianul înaintă cu prosopul. Puse mâna pe capul lunetistului, dar Dox se feri cu o mişcare violentă.

— Bine! răcni el cu glas răguşit. Bine!

Proferă o suită de obscenităţi pe care Hilger nu le auzise niciodată înlănţuite cu atâta inventivitate, nici chiar în perioada pe care o petrecuse în Primul Război din Golful Persic alături de bărbaţii creativ lingvistic din Grupul 3 Forţe Speciale.

Ei aşteptară. După ce invectivele se încheiară, Dox sublinie:

— Este un site securizat.

Le spuse adresa URL şi Demeere o notă.

— Cât de frecvent îl verifică? întrebă Hilger.

— Nu ştiu. Nu prea discutăm aşa des. Bănuiesc că o dată pe azi, cel mult.

— E bine. Asta înseamnă că dispunem de douăzeci şi patru de ore.

— Pentru ce?

— Pentru ca Rain să ne caute. Dacă până atunci n-avem nicio veste de la el, voi presupune că ne-ai dat o informaţie falsă. Iar în cazul ăsta, va trebui să te întreb din nou. Şi probabil că nu voi mai fi aşa politicos cum am fost până acum.

Dox întoarse capul şi scuipă.

— Da? Şi ce-o să faci – o să mă decapitezi şi o să trimiţi videoclipul unui site jihadist?

Hilger îl privi fix.

— Cred că mă confunzi cu altcineva.

— Serios? De ce nu-mi spui atunci deosebirea? Fiindcă n-o pot vedea.

Hilger aşteptă timp îndelungat. Când vorbi, glasul îi era îngheţat.

— Finalurile, rosti el, continuând să se uite la Dox, dar gândindu-se la Rain. Este vorba despre finaluri.

Capitolul 6

Deşi în prezent lumea artelor marţiale este mult mai mare decât era atunci când am început să practic judo, în anii ’70, trebuia să fiu precaut. Chipul îmi era cunoscut nu doar în Kodokan din Tokio, ci şi în academia de Jiu Jitsu a lui Carlinhos Gracie, unde mă antrenasem obsesiv în anul cât locuisem în Rio. Nimeni din cluburile acelea nu-mi ştia numele, dar dacă cineva din ele s-ar fi antrenat întâmplător la Paris, nu voiam să am de-a face cu întrebări despre ce făceam acolo sau unde locuiam.

Toate deciziile conţin însă un raport între costuri şi beneficii, iar nevoia mea de antrenamente era îndeajuns de intensă ca să conteze mai mult decât riscurile implicate. Nu era vorba doar despre a-mi păstra abilităţile, deşi asta juca, de asemenea, un rol important. Aidoma excursiilor mele nocturne, antrenamentele îmi linişteau o parte anxioasă a firii. De aceea mă duceam de cinci ori pe săptămână într-un loc numit RD Sporting Club, pe boulevard Saint-Denis, lângă canalul Saint-Martin. Clubul avea o mulţime de echipamente – saltele, mănuşi, saci – şi o mulţime de parteneri duri cu care să te antrenezi. Totodată, eram încântat că mi se oferea ocazia de a-mi exersa franceza.

În fiecare zi, de obicei după o şedinţă de antrenamente, mă opream la o café internet, întotdeauna la alta, pentru a verifica site-ul securizat pe care-l utilizam cu Dox. Nu mai discutam aşa des între noi, dar îmi plăcea rutina în sine. Ceva similar făcusem mult timp cu Midori, înainte de despărţirea noastră, moment în care închisesem definitiv avizierul electronic respectiv. După aceea mi-am dat seama că pierdusem posibilitatea primirii unor mesaje, că mă obişnuisem să trăiesc cu plăcerea unei mărunte speranţe cotidiene.

Aproape detestam s-o recunosc, deoarece stilul gălăgios al lui Dox, mereu pus pe glume îndoielnice, şi predispoziţia spre improvizaţie în domeniul nostru de activitate mă scoteau din minţi, însă în acea perioadă el îmi era cel mai apropiat prieten pe care-l avusesem vreodată. Când ne cunoscuserăm, în Afganistan, îmi fusese mai degrabă indiferent. Era al naibii de capabil pe teren, dar mă iritau poantele lui permanente şi personalitatea excesiv de extravertită. Apoi, cu câţiva ani în urmă, nişte agenţi CIA utilizaseră conexiunea afgană şi-l trimiseseră pe Dox după mine în Rio, ca să mă asasineze. Într-un final, noi doi am sfârşit prin a colabora. Parteneriatul a fost impus iniţial de necesitate şi n-am avut încredere în el. Însă în portul

Kwai Chung din Hong Kong, Dox abandonase o geantă cu cinci milioane de dolari, pentru a-mi salva viaţa. Prin acea unică şi remarcabilă acţiune, îmi străpunsese platoşele şi-mi modificase întreaga viziune asupra lumii. Continuam să am dificultăţi în adaptarea la efectele ei secundare. Oare eu aş fi procedat la fel dacă aş fi fost în locul lui? În prezent n-aş ezita, totuşi la momentul acela... nu, trebuie s-o recunosc, la momentul acela n-aş fi făcut-o. Pe atunci n-aveam încredere în absolut nimeni, nu consideram că exista cineva în care să merite să am încredere. Eram convins de trădarea preventivă. Cândva auzisem într-un film replica: „Bineînţeles că aş ucide un om în luptă dreaptă... sau dacă aş bănui că el ar putea începe o luptă dreaptă". Ăsta eram. Nu mă deranja trădarea în sine, ci doar faptul de a-l lăsa pe celălalt să mi-o ia înainte în privinţa ei. Iar Dox îmi schimbase viziunea aceea. Unica persoană despre care puteam aprecia că mă afectase la fel de profund era Delilah.

Într-o zi, în una dintre vizitele făcute la o café internet, am văzut că mă aştepta un mesaj de la lunetistul voinic. Am zâmbit şi l-am deschis, aşteptându-mă la un simplu raport despre vremea pe Bali şi, poate, la vreo aluzie despre o recentă cucerire sexuală. Detaliile obişnuite pe care le primeam de la Dox.

Nu m-aş fi putut înşela mai mult. Mesajul era următorul: *Am ajuns la prietenul tău, lângă vila lui de pe Bali. Este cu noi şi deocamdată e sănătos. Dar dacă n-auzim un răspuns de la tine în următoarele douăzeci şi patru de ore de la postarea acestui mesaj, nu-i putem garanta continuarea confortului.*

Am simţit cum sângele mi se scurgea din faţă, urmat de un şoc de adrenalină în măruntaie. Era imposibil să fie vorba despre o glumă. Lui Dox îi plăcea să mă tachineze, dar aşa ceva ar fi împins prea departe lucrurile şi el era conştient de asta. Am ridicat ochii de pe monitorul computerului şi am privit în jur, instinctiv şi inutil, după care am revenit la mesaj. Mai conţinea numărul de telefon mobil – al lui Dox. Asta era tot.

Mesajul fusese lăsat la ora 1 noaptea (GMT). Asta însemna ora 3 în Paris. Aşadar... la naiba, cu mai bine de douăsprezece ore în urmă. Dispuneam de mai puţin de douăsprezece ore pentru a răspunde.

Am şters istoricul browserului şi l-am închis, apoi am ieşit din café internet. Automobilele goneau pe Boulevard de Magenta şi frunze moarte se învârtejeau în siajul lor. Pietonii mă ocoleau, concentraţi asupra destinaţiilor lor, cu capetele plecate în faţa vântului iernatic, cu umerii gârboviţi. O mulţime de întrebări urgente şi gânduri înspăimântate mă asaltau, încercând să mi se strecoare în prim-planul conştiinţei şi, pentru câteva

minute, m-am concentrat exclusiv asupra respiraţiei, îngăduind aerului rece să acţioneze pentru a-mi limpezi mintea.

Ce ştii? m-am gândit eu. *Nu ce suspectezi – ce ştii*? *Începe cu asta.*

Concluzia a fost scurtă: nu ştiam mare lucru. Cineva îl capturase pe Dox. Cei care o făcuseră trebuiau să fie foarte buni. Ei îl siliseră să divulge adresa site-ului securizat, ceea ce însemna că erau lipsiţi de scrupule. Iar în acel moment doreau ceva de la mine.

Ce altceva? Site-ul era compromis. Dacă erau atât de buni încât să-l captureze pe Dox, atunci aveau să fie şi destui de buni ca să spargă site-ul şi să afle zona în care tocmai accesasem terminalului. De fapt, trebuia să presupun că tocmai primiseră o confirmare că în prezent mă aflam în Paris.

La naiba! am reflectat eu. *La naiba*!

Dacă aş fi telefonat din Paris, le-aş fi oferit o a doua modalitate de a-mi afla poziţia curentă. Însă dacă ei spărseseră deja cu succes site-ul securizat, orice ar fi căpătat dintr-o convorbire telefonică ar fi fost redundant.

M-am gândit să folosesc timpul care-mi rămăsese la dispoziţie pentru a merge altundeva, poate în alt oraş din Franţa, ori să mă deplasez cu trenul la Bruxelles sau Frankfurt. Imediat după aceea am respins ideea respectivă. Dacă ei aflaseră din jurnalul site-ului spart care fuseseră ora şi locul de unde le accesasem mesajul, pentru ca pe urmă să-i sun după câteva ore din cu totul alt loc, ar fi părut o încercare din partea mea de a-mi camufla adresa actuală, ceea ce ar fi însemnat că Parisul juca un rol important pentru mine. Mai bine să acţionez ca şi cum prezenţa mea acolo ar fi fost atât trecătoare, cât şi irelevantă. Ceea ce însemna să telefonez chiar în acel moment, chiar de acolo.

Am deschis telefonul GSM cu cartelă preplătită pe care-l aveam. Îl cumpărasem din New York cu nişte luni în urmă şi încă nu-l utilizasem în Paris, ba chiar nici în Barcelona. Dacă îi puteau urmări proveniența, ar fi creat o altă pistă de distragere privind locul unde puteam fi găsit.

Mi-am pus casca în ureche, am tastat numărul lui Dox şi am aşteptat. A sunat o dată, de două ori, de trei ori. Ăsta era teatru, o ştiam foarte bine. Răpitorii ar fi ţinut telefonul la îndemână. Aşteptarea era menită să sugereze nepăsare, putere, control.

La al patrulea ţârâit, a răspuns cineva. Un bărbat, al cărui glas nu l-am recunoscut, a spus simplu:

— Da.

— Am primit mesajul.

— Stai puţin, a zis bărbatul.

Avea un uşor accent european, greu de precizat.

M-am uitat la ceas, urmărind mişcarea secundarului. Cinci secunde, zece. Aşteptarea avea scopul de a mă ţine în suspans. Faptul că răspunsese un subordonat mă anunţa că aveam de-a face cu o grupare, o organizaţie, şi că de aceea ar fi trebuit să mă simt singur şi lipsit de putere prin comparaţie cu ei.

E-n regulă, m-am gândit eu. *Am mai fost singur împotriva unor grupări. Poate c-o să vă pot arăta cum se face treaba.*

Dar mai întâi, culegerea de informaţii. Abia apoi aveam să trec la acţiune.

A trecut un minut. După aceea un bărbat, al cărui glas l-am recunoscut, a spus:

— Bună, John.

Am aşteptat un moment, după care am zis:

— Bună, Hilger.

Dacă a fost surprins că-l identificasem, n-a dezvăluit-o. Desigur, n-ar fi avut mari motive de uimire, după cum ne ciocniserăm în trecut. Prima dată, Dox şi cu mine am ucis un dealer de armament jumătate francez, jumătate algerian, pe nume Belghazi, cu care colabora Hilger; pe urmă, după doar câteva luni, Delilah, Dox şi cu mine am lichidat un alt personaj negativ care fusese recrutat de Hilger, teroristul al-Jib, plus un agent de acces israelian ce făcea joc dublu, pe nume Manny. Aceea fusese operaţiunea în care murise Gil, colegul lui Delilah. Hilger îl împuşcase.

Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să fi dat uitării trecutul în privinţa unui ins atât de periculos şi cu multe relaţii ca Hilger. Din câte ştiam, îşi părăsise slujba guvernamentală şi-şi deschisese propria companie, un fel de agenţie de informaţii privată, mai discretă, cu conexiuni mai bune şi substanţial mai greu de tras la răspundere decât firme private de securitate ca Blackwater şi Triple Canopy. Crezusem că după episodul din Hong Kong, operaţiunile lui fuseseră scufundate definitiv, dar se părea că avusese o vestă de salvare.

Au trecut alte momente prelungi. Intenţia tăcerii era de a mă face să rostesc ceva, să trădez nerăbdare. *Alte tactici*, mi-am spus eu. *El continuă să modeleze câmpul de bătălie.*

Mi-am privit din nou ceasul. Era un Jaeger-Lecoultre Reverso Grande Taille din oţel inoxidabil, cu o curea din piele maronie. Aş fi putut purta un Traser, dar încerc să evit orice ar putea fi recunoscut ca tactic. Cei care ştiu... ştiu. În plus, am o slăbiciune pentru ceasurile de calitate, aşa cum este Grande Taille. M-am gândit la toată grija ce fusese acordată designului şi apoi producerii lui, mi-am imaginat meşteşugarii care lucraseră la el, purtând ochelari, utilizând lupe şi instrumente de precizie pentru a executa perfect mecanismele complexe...

— Vreau să faci un job pentru mine, a spus Hilger în cele din urmă. Mai exact, trei joburi. Dacă le faci, Dox trăieşte. Dacă nu le faci, moare.

— Dă-mi-l la telefon, am zis eu dezinvolt.

M-am întrebat dacă mă va refuza. Aşa ceva ar fi fost o prostie – nu intenţionam să întreprind absolut nimic fără să ştiu „dovada vieţii", aşa cum se numeşte în domeniul răpirilor dar, pe de altă parte, într-o negociere, nu oferi nimic pe gratis. Hilger putea să considere că schimbarea câtorva cuvinte cu Dox însemna că-mi făcuse o concesie. Până în acel moment el regizase cu multă grijă operaţiunea; poate că intenţiona să se implice şi mai mult în regia ei.

N-a făcut-o însă. A zis doar:

— Aşteaptă.

După treizeci de secunde, am auzit accentul baritonal al lui Dox.

— Ce faci, partenere?

Am fost gata să-l admonestez să nu-mi spună aşa, fiindcă nu voiam ca Hilger să creadă că eram apropiaţi. El însă a continuat:

— Pentru informaţia ta, băieţii ăştia patru m-au pus pe speaker.

Speaker... Trebuia să fi anticipat asta şi fusese inteligent din partea lui Dox să mă anunţe. Fusese, de asemenea, inteligent să strecoare şi informaţia despre numărul lor. Poate că lui Hilger nu-i păsa de asta; probabil că spera să mă intimideze cu şansele mele reduse.

În tonul lui Dox exista o notă de deprimare cu totul necaracteristică personajului exagerat de sigur pe sine pe care ajunsesem să-l tolerez şi, într-un final, să-l plac. Un torent de emoţii a fost gata să mă copleşească din nou: uşurare că el era în viaţă, îngrijorare despre ce s-ar putea întâmpla în continuare, mânie că îngăduise să fie răpit. M-am străduit să le împing pe toate la o parte, apoi am simţit cum partea aceea îngheţată din adâncul meu ieşea la suprafaţă şi prelua controlul. Iar sentimentul care o însoţea nu era nimic altceva decât uşurare. În sfârşit, exista un motiv pentru temerile mele. Un motiv pentru ca să nu mă împotrivesc creaturii dinăuntrul meu.

— Eşti bine? am întrebat eu.

— Sunt în viaţă. Bănuiesc că asta intenţionează să arate această conversaţie.

— Ştii unde eşti?

— Pe o barcă. Regret că nu-ţi pot dezvălui mai multe.

Apoi Hilger a revenit pe fir.

— Vom folosi site-ul securizat, a spus el.

Din graba cu care preluase telefonul, mi-am dat seama că se temea ca nu cumva Dox să-mi spună şi altceva, ceva util. Dar ce anume putea să fie?

— Nu, i-am zis eu. Ce ai să-mi spui îmi poţi spune direct în faţă.

— Ba nu. O s-o facem cum spun eu, sau...

— Sau te poţi duce dracului.

Şi am apăsat butonul de terminare a convorbirii.

Sau mai precis a făcut-o omul de gheaţă. Omul de gheaţă ştia că dacă nu instauram o măsură de control de la bun început, urma să reacţionez mereu, să încerc mereu să refac echilibrul puterilor, la fiecare pas al drumului, până ce, finalmente, indiferent cât de disperate mi-ar fi fost eforturile sau cât de frenetice mi-ar fi fost speranţele, Dox avea să fie mort şi eu, probabil, alături de el.

M-am uitat din nou la Grande Taille, la mişcarea lină a secundarului. Îmi simţeam inima bătând egal, cu pulsul puţin mai rapid decât cel normal. Eram în interiorul meu, suspendat într-un loc pe care doar eu îl puteam recunoaşte, deconectat, izolat de evenimente.

Am privit arcul lin descris de secundar. Un circuit. Două. Încă unul. Strada dispăruse. Concentrarea mea nu depăşea în mărime cadranul ceasului.

Secundarul îşi începuse a cincea rotaţie, când telefonul a bâzâit. Am văzut numărul lui Dox pe ecran şi am preluat apelul.

— Ai noroc că numărul ţi-a fost stocat în agenda de apeluri, mi-a comunicat Hilger. Altfel, prietenul tău ar fi deja mort. Acum ascultă – vreau să auzi ceva.

Pe fundal, Dox a început să urle. Am ţinut telefonul departe de ureche şi am privit din nou ceasul.

Indiferent ce anume făceau, a durat zece secunde. Când urletele s-au oprit, Hilger a adăugat:

— Sper că n-o să-i mai cauzezi asta din nou.

— Unde vrei să ne întâlnim? am întrebat eu cu glas perfect plat ca gheaţa unui patinoar şi de două ori mai rece.

— Nu ne vom întâlni. Ţi-am spus, site-ul securizat. Asta nu se negociază.

— Atunci, nu avem ce negocia.

A urmat o pauză, pe urmă el a întrebat:

— Vrei să-l auzi urlând din nou?

— Poţi să-l faci să urle cât ai chef. Dacă vrei să lucrez pentru tine, atunci îmi vei da personal misiunea. Vreau să mă uit în ochii tăi, când mi-o spui. O să ştiu atunci cât de mult mă pot încrede că-i vei da drumul după ce se va termina totul.

S-a lăsat tăcere, mai lungă de data aceasta. Îl puteam simţi gândindu-se, cântărind probabilităţile. Îşi spunea: *Şi eu aş cerut acelaşi lucru. Şi aş căutat o modalitate să-l atac, bineînţeles. Dar aşa ceva ar o fundătură... dacă mă atacă în timp ce oamenii mei îl au pe Dox, atunci Dox moare. În plus, dacă voi alege data, ora şi locul, pot să controlez situaţia.*

Desigur, mai exista o posibilitate: ca reticenţa lui Hilger să fie simulată. El nu voia să omor pe nimeni; îl răpise pe Dox, pur şi simplu pentru a mă aduce în loc deschis, ca să mă omoare. Iar în cazul acela, dacă insistam, pentru o întâlnire, îi ofeream exact ce-şi dorea.

Însă trebuia să-mi asum riscul respectiv. Dox îmi salvase viaţa de două ori. Dacă în acel moment aş fi vrut să rămân în siguranţă, nu i-aş fi întors deloc favoarea. Deoarece dacă nu-l ţineam pe Hilger în mişcare, dacă nu-l puteam convinge să se îndepărteze de planul pe care şi-l făcuse, aveam să fiu mereu cu un pas în urmă în jocul ăsta, de la început şi până la sfârşitul lui amar.

— Hong Kong, a precizat el.

Hong Kong era teritoriul lui. Îl putea controla foarte bine. Eu însă doream un fundal asiatic. Mi-ar fi fost mai uşor decât el să mă contopesc în mulţime.

— Tokio, am replicat eu.

— Nu-i bine, a ripostat Hilger, ştiind că în Tokio ar fi fost în dezavantaj în aceeaşi măsură în care eu aş fi fost în Hong Kong. Bangkok.

Ne apropiam. Însă destul de recent, el formase în Bangkok aproape peste noapte o echipă de teren, care fusese foarte aproape să ne lichideze pe mine şi pe Dox după ce-i zădărnicisem una dintre operaţiuni. Ştiam că avea relaţii acolo. Nu era bine.

Aveam nevoie de un loc care să-mi fie familiar, dar unde să fie improbabil ca Hilger să dispună de multe capacităţi locale. Ceva dinăuntrul meu a intervenit şi înainte de a mă gândi mai mult, am rostit:

— Saigon.

A urmat o pauză. Apoi el a întrebat:

— Când?

— Poimâine-seară.

— Nu pot să ajung aşa rapid acolo. Pentru Vietnam, am nevoie de viză.

Ştiu, am reflectat eu. *Iar asta îmi va oferi o informaţie în plus pe care o pot utiliza ca să te urmăresc.*

— Serviciile secrete ţi-o pot obţine într-o zi, am rostit eu cu glas tare.

— Şi tu?

Aveam să călătoresc cu paşaport japonez, pentru care nu era nevoie de viză. Însă Hilger nu trebuia să ştie asta. Era mai bine să-l las să creadă că voi sosi în ziua întâlnirii noastre. În felul acela, nu numai că aş fi avut timp pentru recunoaştere, dar nici el n-ar fi ştiut că beneficiasem de timpul respectiv.

— Pot face rost de viză într-o zi, am spus. Ţine telefonul lui Dox la tine, iar eu îl voi avea pe acesta. Site-ul securizat va fi soluţia de rezervă. Ne vom

întâlni într-un loc public, unde putem fi siguri că niciunul nu va încerca vreo acţiune nepotrivită.

— Eu pot fi sigur. Deoarece dacă va apărea o problemă, urletele pe care tocmai le-ai auzit vor suna prin comparaţie cu cele ce le vei auzi ca o muzică.

Mi-am încleştat maxilarele şi am expirat lent.

— Ai grijă cum foloseşti pârghia aceea, Hilger. În clipa de faţă este singurul lucru care te ţine în viaţă.

— Poate că aşa este. Însă tu-l ţii pe Dox în viaţă. Dacă o să calci strâmb, l-ai omorât.

— Vreau să mai vorbesc cu el.

— După primul job. Presupunând că nu vor fi probleme.

Am dat să protestez, dar el a închis.

Am pornit spre Place de la République, unde ştiam că era o agenţie de călătorii. Paranoia mea de supravieţuire părea că dădea în clocot şi nu voiam să intru pe internet, căutând zboruri spre Saigon şi rezervând bilete la aşa scurt timp după ce fusesem identificat că vorbeam din Paris. Mai bine să închei tranzacţia pe un sistem închis.

Din câte ştiam despre Hilger şi numărul oficialilor guvernamentali pe care-i avea la degetul mic, bănuiam că avea acces la informaţii vamale. Dacă ştia cu ce avion soseam, i-ar fi fost foarte uşor să trimită o echipă care să mă aştepte în aeroportul din Saigon. De fapt, alternativă mai sigură ar fi fost să zbor la Hanoi şi să ajung în Saigon cu un vehicul, dar n-aveam timp de aşa ceva. Prin urmare, lucrul cel mai bun pe care-l puteam face era să evit plecarea direct din Paris. Cel puţin în felul acela îmi puteam ascunde ora sosirii.

În seara aceea din Frankfurt decola la 19:20 un avion, care, după o escală în Bangkok, m-ar fi adus în Saigon a doua zi la ora 15:25; desigur, de la Paris la Frankfurt puteam alege dintre numeroase curse. Funcţionara care m-a ajutat a fost uşor derutată de ce nu preferam să zbor, pur şi simplu, fără escală de la Paris cu Air France. Era vorba despre numărul de kilometri parcurşi, i-am explicat eu. Voiam să trec cât mai curând la selectarea locului: clasa întâi. La naiba însă, n-aveam la mine numărul de client fidel... urma să mă ocup de asta ulterior, direct cu compania aeriană. Am făcut rezervarea pe numele Taro Yamada de pe paşaportul pe care urma să-l folosesc şi în acelaşi timp echivalentul japonez al lui John Smith. În prezent, Yamada era alter ego-ul meu cel mai solid, care fusese adus la o identitate matură, ce includea permis auto, carduri de credit, conturi bancare şi celelalte indicii ale unui cetăţean prin nimic remarcabil.

Nu mai fusesem în Saigon de peste trei decenii şi ştiam că vor fi multe de învăţat şi insuficient timp pentru a le învăţa. Poate că reuşeam să cumpăr

din aeroport un ghid pe care să-l citesc în avion. Cu el, plus timpul pe care-l petrecusem deja acolo, plus ziua suplimentară pe care o aveam faţă de Hilger, urma să beneficiez de un avantaj.

Mă aflam în apartament şi-mi pregăteam o geantă de voiaj – câteva schimburi de haine, aproape zece mii de dolari în numerar când mi-am amintit că ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Delilah la un păhărel în Montparnasse. *La naiba*! Am căzut pe gânduri o clipă. S-o sun pe telefonul ei mobil? Şi ce să-i spun?

M-am uitat la ceas. N-aveam decât o geantă de umăr, aşa că mă puteam întâlni cu ea şi ajunge la timp la aeroport. Am ieşit pe boulevard Henri IV şi am luat un taxi.

După ce rezolvasem problemele de logistică, mă cuprinsese o nelinişte bizară, cu totul distinctă de teama pe care o simţeam pentru Dox. Poate că Vietnamul fusese o idee proastă. Da, Saigonul oferea avantaje de securitate, însă pentru mine avea să fie, de asemenea, o ţară de amintiri neîngropate despre o lume care nu putea fi uitată niciodată, ci doar, poate, lăsată în urmă. M-am întrebat de ce ar fi vrut omul de gheaţă să revină acolo, ce încerca să realizeze prin acţiunea aceea.

Trebuia să nu mai insist deocamdată şi să am încredere în el, aşa cum avusesem întotdeauna. Important era că el se afla acolo, pe motiv de criză. Problema avea să fie să-l conving să plece după terminarea crizei.

Capitolul 7

Delilah stătea la o masă într-un colţ din braseria La Closerie des Lilas, în Montparnasse. Era încântată că John nu sosise încă. Mult timp s-a bizuit că bărbatul va veni întotdeauna înainte de ora stabilită. Dacă îl întreba de ce proceda aşa, John îi răspundea că avusese nişte timp liber la care nu se aşteptase, ori că voia, pur şi simplu, să citească ziarul, ori să se uite la pietonii de pe stradă. Femeia ştia adevărul şi ştia, de asemenea, că şi el ştia, dar ce rost ar fi avut să insiste. John sosea mai devreme pentru că era un obicei vechi, o modalitate de evitare a ambuscadelor. Sigur că da, şi Delilah folosea metode similare, specifice activităţii ei, însă Rain le împingea la extrem.

Chiar şi atunci când el sosea la ora exactă, femeia simţea că, de fapt, fusese în apropiere, examinând locul de întâlnire şi dorind s-o vadă pe ea sosind prima. Într-o zi Delilah venise în mod deliberat cu două ore mai devreme şi, desigur, abia ajunsese, că-l văzuse pe John mergând prin zonă şi verificând locurile „fierbinţi". Ultimul pe care-l verificase fusese cel în care se afla ea, şi pe bună dreptate, fiindcă femeia alesese unul mai puţin evident, mai departe pe stradă, de unde n-avea, de fapt, o vedere foarte bună asupra localului stabilit pentru întâlnirea lor. După aceea Delilah renunţase să mai facă aşa ceva, ştiind că dacă John ştia că ea va sosi cu două ore mai devreme, atunci avea să vină cu o oră şi mai devreme.

Partea plăcută era însă că el începuse să se schimbe, astfel încât, uneori, părea să se simtă confortabil dacă ajungea la ora fixată. Nu se aşeza cu spatele spre uşă – asta n-avea să se întâmple prea curând, poate chiar niciodată. Şi Delilah ştia foarte bine că nu trebuia să se apropie niciodată de el venind din spate sau dinspre unghiul mort, deşi apropierea dinspre unghiul mort n-ar fi fost deloc simplă, pentru că bărbatul nu ţinea mult timp capul orientat în aceeaşi direcţie. Ea învăţase, totodată, să nu-i stea aproape dacă voia să-l trezească. Făcuse greşeala aceea o dată şi Rain sărise asupra ei ca o panteră. N-o rănise – izbutise să se oprească la timp –, şi cu toate că nu comentase nimic, cu excepţia unor scuze stânjenite, Delilah îşi dăduse seama că fusese îngrozit de ceea ce fusese aproape gata să facă. După aceea fusese atentă, atât pentru binele lui, cât şi pentru al ei.

Şi totuşi, John se schimba. Asta se observa în detalii. El se pricepuse dintotdeauna să-şi asculte interlocutorul, cu ochii, ba chiar cu întregul corp, o calitate care-l făcea o excepţie printre bărbaţi. N-o pierduse, dar în acel

moment devenise predispus să şi vorbească, iar când o făcea, gesticula mai mult. Delilah nu-l văzuse procedând aşa înainte de Paris şi ştia că făcea parte din natura lui cameleonică, sau ceea ce un coleg al ei numise cândva „schimbarea formei", întrucât cameleonii îşi schimbă doar culoarea, pe când Rain deţinea o capacitate mai profundă de a se contopi cu mediul înconjurător. Îi plăceau, de asemenea, gusturile pe care el şi le dezvolta în muzica franceză – Jean-Louis Murat, Patricia Kaas – şi faptul că asta era simptomatic pentru o deschidere mai generală spre o cultură nefamiliară. Se întreba în ce măsură capacitatea lui de a îmbrăţişa noul, de a-l integra în sine şi de a se integra în el putea fi atribuită sângelui său japonez şi în ce măsură putea fi atribuită, pur şi simplu, naturii lui individuale. Delilah ar fi vrut să întrebe, totuşi se temea s-o facă, pentru ca John să nu devină complexat, ceea ce ar fi afectat tocmai schimbările care-i plăceau ei atât de mult.

Ea conştientiza că nu era uşor pentru el. John efectua schimbări, dar schimbările îl afectau. Cum spusese Nietzsche? „Când te uiţi îndelung într-un abis, abisul se uită şi el la tine". Totuşi, fenomenul se exprima şi în moduri pozitive.

Delilah se întreba uneori ce se întâmplase cu Midori şi cu fiul lui Rain, care, din câte ştia, continuau să locuiască în New York. John nu-i spusese niciodată felul exact cum se rezolvase situaţia, ci doar că ei nu se mai aflau în pericol şi că el nu-i mai va revedea niciodată. În secret, Delilah fusese încântată în ambele privinţe şi înţelesese, din chiar clipa în care i-o spusese, că subiectul avea să fie tabu. Totuşi, ce de ce întâmplase? Indiferent despre ce fusese vorba, el părea împăcat cu situaţia. Poate că era satisfăcut, în mod conştient sau subconştient, că procedase corect când mersese să-i vadă şi când îi protejase ulterior, şi simultan se simţise uşurat că, din motive mai presus de controlul lui, ei nu mai trebuiau să facă parte din viaţa sa. Delilah îi respecta primul sentiment şi în acelaşi timp era încântată de al doilea.

Ridică ochii şi-l văzu, şi în aceeaşi clipă îşi dădu seama că se întâmplase ceva foarte serios. Rain era îmbrăcat elegant ca întotdeauna; purta un blazer de caşmir albastru şi o cămaşă pe care i-o cumpărase chiar ea dintr-un magazin Charvet. Iar trăsăturile îi erau aceleaşi, desigur, asiatice cu o urmă vagă de altceva, păr negru şi des, cu doar câteva firişoare sure pe tâmple. Diferenţa pe care o observă imediat era în ochii lui: pragmatici, aproape inexpresivi, ceea ce în cazul lui Rain îl făcea să pară periculos pentru oricine percepea asemenea subtilităţi. Ca şi corpul său, remarcă femeia. El îl întreţinea şi era întotdeauna agil, însă în acel moment părea aproape prea gata de acţiune, cu umerii tresăltând uşor şi capul rotindu-se, cu ochii înregistrând detalii în timp ce mergea. Părea ca şi cum lunile petrecute în

Paris îi fuseseră luate brusc şi lăsaseră în urmă un ucigaş în devenire, a doua lui personalitate.

Bărbatul se aşeză şi o privi, apoi scrută cafeneaua.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Delilah.

— Hilger a pus mâna pe Dox.

Ea simţi cum faţa i se goleşte de sânge.

— Cum adică „a pus mâna”?

— L-a răpit. Îl ţine undeva pe o ambarcaţiune. Am primit un mesaj de la el pe site-ul pe care-l folosesc cu Dox. Nu ştiu ce i-a făcut de a cedat şi-ncerc să nu-mi imaginez. Am...

Se opri o clipă, ca şi cum ar fi fost confuz.

— Trebuie să plec, dar m-am gândit că ar trebui să-ţi spun.

— Bineînţeles că trebuia să-mi spui. Ce intenţionai, să dispari, pur şi simplu, fără niciun cuvânt?

Chiar pe când rostea cuvintele acelea, Delilah ştiu că exact asta fusese Rain pe punctul de a face. De fapt, mai procedase aşa şi înainte. Înţelegerea de către el că trebuia să explice, că nu putea lăsa totul în urmă fără niciun cuvânt îi produsese expresia confuză de pe chip.

Rain nu rosti nimic şi ea îşi dădu seama că se chinuia de-a dreptul să mai stea acolo.

— Unde pleci? îl întrebă ea.

— Să mă-ntâlnesc cu Hilger.

— Eşti nebun? El poate să fi...

— Da, m-am gândit deja la toate astea. Acţionez pentru diminuarea daunelor.

— Te-a făcut să reacţionezi. Trebuie s-o iei mai uşor.

— Ştiu ce fac.

— John, nu...

— Nu-mi spune ce să fac. Îţi asumi riscuri permanent şi nu m-ai ascultat niciodată când ţi-am cerut să te retragi.

— Este cu totul altceva. Ţara mea...

— Nu vreau s-aud despre ţara ta. Aici este vorba despre prietenul meu.

Se ridică în picioare. Brusc, Delilah se temu şi nu ştiu nici măcar pentru ce anume.

— Cel puţin, zise ea, spune-mi unde te duci.

Bărbatul clătină din cap.

— Nu pot.

Ea se ridică, de asemenea.

— Dă-mi voie să te ajut.

El clătină iarăşi din cap.

— M-ai ajutat de prea multe ori, cu prea multe lucruri. Asta nu-i problema ta.

— Nu-ţi ofer mila mea, fir-ar al naibii! Şi eu ţin la Dox. Iar ai mei au o socoteală de încheiat cu Hilger, nu-ţi dai seama? Fiindcă l-a omorât pe Gil. L-aş putea suna pe Boaz. El te-ar ajuta.

Boaz era un coleg al lui Delilah şi, de asemenea, aliat, un agent de teren competent şi periculos, specialist în bombe artizanale, un ins care râdea amăgitor de uşor. Gil şi Boaz îl aduseseră pe Rain în operaţiunea din Manila, care pornise atât de prost, încât Mossadul încercase să-l lichideze pe John din cauza aceea.

— N-am încredere în Boaz, adăugă el.

— Eu am încredere.

— Nu vreau să-l implic pe el sau pe oricine altul în cazul ăsta. Lor nu le-ar păsa de salvarea lui Dox. Ar fi interesaţi doar să-l omoare pe Hilger.

— Te-nşeli, zise Delilah, dar fără convingere.

Ar fi vrut să aibă o dispută cu el, însă ştia că dacă ar fi făcut-o, bărbatul ar fi repetat ideea de „dinte pentru dinte". Se purta prosteşte şi copilăreşte, iar Delilah nu ştia cum să-l convingă.

Încercă să se gândească la ceva ce să spună, la un mod de a raţiona cu el. Dar înainte s-o poată face, Rain se întoarse şi plecă. Ea privi stupefiată în urma lui. Era de parcă o uitase deja.

Capitolul 8

Sperasem să dorm în cursul zborului de treisprezece ore de la Frankfurt, dar n-am închis ochii multă vreme. Mintea îmi era prea preocupată de Dox, de locul spre care mă îndreptam, de situaţia în care intram. Şi de Delilah. Poate că fusesem prea... brusc cu ea. La urma urmelor, încercase doar să mă ajute. Ar fi trebuit să fi fost recunoscător şi să fi găsit o modalitate prin care să-i arăt că eram îndatorat. Însă intenţiile ei, deşi bune, n-aveau să treacă peste imperativele Mossadului. Când fusese omorât în Hong Kong, Gil mă vâna. Aceeaşi situaţie se putea întâmpla cu uşurinţă în Saigon. Şi cu toate că nu mai erau valabile motivele pentru care Mossadul îmi dorise moartea – un job care o luase razna în Manila, înainte ca să-l termin în cele din urmă în Hong Kong –, nu mă entuziasma nici să reapar pe radarul agenţiei ei.

Da, totuşi Delilah te-ar fi putut ajuta. Discret. Te-a mai ajutat şi în alte cazuri. Dox este şi prietenul ei, aşa cum a zis.

La naiba! *Este compromisă. Uită-te cât de devotată este Mossadului. De câte ori ai încercat s-o convingi să se retragă*?

Totuşi, am încredere în ea. Dacă aş crede că ea va spune orice despre noi doi, ar trebui să părăsesc Parisul, ca să fiu în siguranţă. S-o părăsesc pe ea.

Asta-i altceva. Ea n-are nicio obligaţie faţă de ei în privinţa ta. Însă Hilger l-a omorât pe unul de-ai lor. Ea va transmite Mossadului orice îi vei spune despre Hilger.

Mi-am lipit pumnii de tâmple şi am strâns puternic pleoapele. Hristoase, aveam impresia că în mintea mea se luptau două persoane diferite. Încredere şi suspiciune. Speranţă şi teamă. Raţionalistul şi bărbatul de gheaţă.

În cele din urmă, am adormit. Când m-am trezit, aterizam în Saigon – Ho Şi Min doar cu numele, fiindcă numele Saigon este încă frecvent folosit de cetăţenii oraşului. Cred că abia după ce am coborât din avion am înţeles cu adevărat unde eram, la ce revenisem. Am traversat betonul pistei spre autobuzul care aştepta şi totul mi-a revenit în minte declanşat de căldura umedă, la care se adăuga aroma grea de sol fecund, noroi şi vegetaţie tropicală care creştea şi putrezea, concurând pentru fiecare palmă de pământ. După aceea uşile autobuzului s-au închis şi, pentru o clipă, totul a dispărut. Dar, desigur, continua să fie acolo. Fusese mereu acolo.

În afara clădirii aeroportului era tumult. Mulţimi, taxiuri care claxonau şi, din nou, căldura umedă. Cadenţele straniu de familiare ale graiului în sine,

tonal precum chineza, dar mai moale, mai puţin strident. Am simţit iz de gaze de eşapament şi mirodenii şi, din nou, mirosul de junglă, noroiul care-mi rămăsese în minte, aşa cum îmi rămânea cândva pe bocanci.

Mă îndoiam că Hilger ar fi adus pe cineva atât de repede, încât să mă intercepteze acolo. Şi chiar dacă ar fi vrut s-o facă, n-ar fi ştiut când soseam, datorită felului cum călătorisem. Şi chiar dacă ar fi ghicit, aeroportul, cu toate videocamerele şi celelalte sisteme de securitate ale lui, n-ar fi fost un loc convenabil pentru un atac. Supravieţuisem însă atâta vreme tocmai pentru că nu considerasem nimic de la sine înţeles şi primul lucru pe care voiam să-l fac era să mă asigur că nu eram urmărit.

Mi-am pus pe umăr geanta de voiaj şi i-am cerut unui taximetrist care părea să vorbească o engleză decentă să mă ducă în centru. Am rămas în cadrul personalităţii japoneze şi am folosit accent nipon. Cu Hilger, urma să fiu american. În toate celelalte ocazii, voiam să fiu japonez. Cele două personalităţi fuseseră întotdeauna diferite în mod subtil pentru mine, iar comutarea de la una la alta ar fi îngreunat descrierea mea şi astfel urmărirea.

Pe când ne-am îndepărtat de aeroport, am privit în urmă. Câteva taxiuri ne-au urmat în traficul dens. Am aşteptat trei minute, apoi am spus:

— Stai, înapoi, înapoi! Uitat ochelari soare!

Taximetristul m-a privit, nesigur, în oglinda retrovizoare.

— Ochelari soare! am repetat eu şi mi-am indicat ochii. Aeroport, te rog!

El a încuviinţat, după care a întors cu o sută optzeci de grade în faţa traficului care gonea în sens invers cu o dezinvoltură care pentru un pasager mai vârstnic ar fi putut însemna infarctul. Pe tot drumul de întoarcere la aeroport, am privit înapoia noastră. Niciun vehicul, nici chiar una dintre sutele de motociclete nu ne-a imitat manevra de întoarcere.

I-am plătit şoferului cinci dolari – valuta care continua să fie preferată pe stradă şi în acelaşi timp o sumă echivalentă cu costul călătoriei până în oraş –, am revenit în terminal şi am aşteptat înăuntru, privind. Nimeni n-a încercat să mă urmeze şi nici n-am văzut pe cineva suspect afară. Am luat alt taxi şi i-am cerut să mă ducă la hotelul Rex.

Din cauza traficului dens, drumul de opt kilometri a durat aproape o oră. Am stat pe bancheta din spate, zguduit de ocazionalele gropi din şosea, înconjurat de bâzâiturile şi claxoanele armatelor de motociclete, neavând nimic de făcut decât să mă uit şi să mă gândesc.

Nu intenţionasem niciodată să mai revin în Saigon. Nu pentru că aş urî poporul acesta, deşi există destui soldaţi care continuă s-o facă –, la naiba, există veterani americani din al Doilea Război Mondial care continuă să-i urască pe japonezi. La momentul respectiv, da, îi urâsem. Dorisem să-i urăsc,

să dovedesc că, în ciuda chipului meu asiatic, eram diferit, eram american, mai american chiar decât soldaţii care sufereau şi luptau alături de mine.

Şi au existat o mulţime de oportunităţi ca să urăsc, o mulţime de motive. Vietnamezii erau maeştri ai torturii psihologice. Ei puteau transforma orice, orice obiect neutru şi inofensiv din mediul tău în ceva letal, până când lumea însăşi începea să pară inamicul tău. Camuflau bombe în ţarcurile de animale, în conservele de raţii, în cadavrele soldaţilor. Ascundeau dispozitive explozive legate cu sârme declanşatoare în spatele crenguţelor şi mine terestre sub noroi. Înfigeau ţăruşi cu vârfurile în sus în lungul drumului, apoi declanşau o ambuscadă din partea opusă, astfel că atunci când te azvârleai pe burtă ca să te adăposteşti, erai tras în ţeapă.

Imaginaţi-vă cum e să-ţi pierzi un amic în felul ăsta, unul dintre camarazii al cărui zâmbet te putea bine dispune întotdeauna, care-ţi salvase viaţa, care-ţi apăra spatele indiferent de circumstanţe. Imaginaţi-vă cum ai putea să urăşti. Apoi imaginaţi-vă următoarea scenă. Înainte să fi avut măcar posibilitatea de a conştientiza ce se întâmplase, în timp ce uniforma îţi era încă îmbibată de sângele fierbinte al prietenului tău, doi inşi pe care nu-i mai văzuseşi niciodată şi nici nu-i vei mai vedea vreodată l-au vârât un sac, l-au închis cu fermoarul şi l-au azvârlit cu indiferenţă într-un elicopter pentru evacuarea răniţilor, iar peste o clipă a dispărut, atât de rapid, încât te-ai întrebat de unde provenise tot sângele acela. N-a existat nicio ceremonie funerară, nicio înmormântare, ci doar o durere atât de confuză şi de amară, încât te-a sufocat şi singurul lucru care te-a salvat să nu rămâi paralizat de durerea aceea şi să te fi ucis a fost o mânie atât de arzătoare, încât cei întregi la minte abia dacă şi-ar imagina-o.

Mânia are însă un rost – oferă o supapă de evacuare prin care să răbufneşti. În acelaşi timp, preţul ei este mare. Întreprinzi acţiuni pe care nu te-ai fi putut închipui făcându-le, pe care nu ţi-ai fi putut închipui pe nimeni făcându-le, acţiuni despre care nu poţi să vorbeşti după aceea, nici chiar cu cei care au fost atunci alături de tine. În starea aceea dispar sentimentele care te fac uman – empatia, ba până şi frica. Simţi că ai murit deja şi cumva ai dreptate: o parte din tine a murit şi nu va mai învia niciodată. În momentul acela, este aproape o milostenie să fii ucis. Deoarece dacă supravieţuieşti, dacă supravieţuieşti propriei tale morţi, calea înapoi spre viaţă este aproape imposibilă. După război au existat bărbaţi pustiiţi pe dinăuntru ale căror mijloace de interacţiune cu lumea fuseseră reduse la alternanţa între tăceri şi explozii de furie, care încercau cu inutilitate sinceră să se explice în felul acela. „Am murit acolo”, spuneau ei.

Şi eu am crezut asta, mult timp după aceea. Dar privind de pe bancheta din spate a unui taxi imagini ale ţării dezolante care-mi înghiţise inocenţa, am reflectat: *Nu, n-am murit aici. Vietnamul este locul unde m-am născut.*

Şi nu-l părăsisem niciodată. Nu tocmai. Mă întorsesem în SUA, apoi fusesem prin toată lumea, pentru ca, într-un final, să mă stabilesc, cel puţin pentru o vreme, în Japonia. Totuşi, persoana care se născuse în Vietnam nu evoluase niciodată, nu se modificase niciodată în mod fundamental. Corpul îi hălăduise, însă mintea îi rămăsese în locul care o formase.

Odată, când îi spusesem lui Midori că voiam să mă retrag din viaţa de asasin, mă întrebase cât de tare mă străduiam s-o fac. Îmi simţeam maxilarele încleştându-se dureros când îmi aminteam momentul acela. Ce orori îndurase ea vreodată? Cum putea ea, cum putea oricine care nu fusese acolo, să-şi imagineze felul cum te schimbă războiul?

Pierderea unor prieteni şi incapacitatea de a-i jeli aşa cum se cuvine îţi diminuează lumea. Încerci să eviţi ataşamente, orice a cărui pierdere te-ar putea răni. Începi să spui *Nu-nseamnă nimic* despre orice, mai ales despre lucrurile importante. Înveţi că poţi avea încredere doar în puţini oameni, de fapt, în tot mai puţini. Te simţi manipulat de propriul guvern. Echipamentele sunt jalnice, la fel şi ordinele, ştii că pe politicieni îi doare în cot dacă trăieşti sau mori, atât timp cât ei sunt realeşi. Iar pe urmă, dacă eşti o persoană specială, aşa cum se pare că eram, eşti trimis în anumite misiuni, în care îţi poţi ucide prietenul cel mai bun care a luat-o razna, pe Jake „Nebunul", care continuă să rămână omul cel mai periculos pe care l-am cunoscut vreodată. Şi asta aduce totul laolaltă: oroarea, durerea înăbuşită, tăcerea, neîncrederea, furia, ura atotconsumatoare.

Am coborât din taxi în faţa hotelului Rex şi am refuzat un băiat de serviciu care s-a oferit să-mi ducă geanta de voiaj. Nu intenţionam să stau acolo, dar ţineam minte hotelul din permisiile în Saigon şi apreciam că ar fi un bun punct de pornire de la care să mă refamiliarizez cu oraşul. Am fost încântat că mai exista, cu coroana stupidă de deasupra copertinei şi cu toate celelalte. Nu numai pentru că era inerent liniştitor să ştiu că amintirile mele nu se limitau la relicve, ci şi pentru că un teritoriu familiar mi-ar fi economisit timp şi m-ar fi ajutat să rămân în siguranţă.

Am privit peste strada Le Loi şi am zâmbit. Centrul comercial, numit în mod ciudat Saigon Tax, continua să se fie în acelaşi loc, arătând aproape aşa cum mi-l aminteam; deosebirea principală era că o reclamă de neon pentru Sony fusese înlocuită cu una pentru Motorola. În dreapta hotelului Rex rămăsese, de asemenea, în picioare primăria proiectată de francezi, a cărei faţadă cu balustrade, zugrăvită în crem, era iluminată grandios în lumina tot mai slabă a zilei.

Am intrat în hotel. Recepţia fusese renovată, dar rămăsese neschimbată în elementele ei de bază decăzute. Am surâs, uluit în sinea mea că impunătoarea clădire supravieţuise netulburat războiului, comunismului şi trecerii deceniilor. Am avansat de la intrare, cuprins de senzaţia că mă întorceam în timp. Tânărul care fusesem venise aici de multe ori cu prostituate. Eram uimit de limpezimea cu care-mi aminteam feţe şi momente, până şi numele pe care şi le atribuiseră ele cu zece mii de nopţi în urmă.

Am urcat pe scara interioară până la etajul patru, după care, ignorând semnele ce avertizau că doar cei cazaţi acolo aveau voie să circule mai departe, am cercetat interiorul labirintic al hotelului. Dincolo de zonele publice, era aşa cum fusese dintotdeauna: coridoare care aveau în ambele capete balcoane deschise, lambriuri de lemn decolorate şi podele placate cu gresie, sofale pustii în faţa cărora se aflau scaune capitonate în anticamere ascunse, cu măsuţe pentru cafea şi scrumiere pregătite în mod absurd, aşteptând cu speranţa melancolică a unui party care se încheiase deja cu decenii în urmă. Până şi şopârlele Gecko grase, care se ospătau cu insectele atrase de luminile fluorescente puternice ale coridoarelor, parcă mă aşteptaseră pe mine.

Am coborât pe una dintre scări până la etajul doi, apoi m-am dus la un balcon din capătul coridorului. De acolo aveam panorama perfectă a primăriei şi a piaţetei din faţa ei. Excelent!

Exista o singură problemă: becul cu filament aflat în plafon direct deasupra mea. Am scos batista şi l-am rotit de câteva ori, până s-a stins. Mă îndoiam că cineva o să observe şi o să-l înşurubeze la loc până a doua zi. Iar dacă o făcea, aveam să-l deşurubez la loc.

Am coborât la parter, am ieşit din hotel şi am mers la statuia lui Ho Şi Min aflată în piaţeta din faţa primăriei. M-am întors şi am privit hotelul. Balconul pe care-l întunecasem se observa, totuşi nu bătea la ochi. Pe faţada hotelului erau destule alte petice întunecate şi mă îndoiam că Hilger se va concentra exact pe acela. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, n-avea de unde şti că stăteam acolo, ascuns în beznă.

Saigon Tax era mai puţin familiar, în primul rând deoarece devenise mai sofisticat de când îl văzusem ultima dată. Pe lângă bijuterii, ceasuri, televizoare cu plasmă şi sisteme Home Cinema, exista o secţiune care vindea fotolii pentru masaj Panasonic. Lent, dar sigur, Saigonul devenea bogat. Totuşi, dispunerea interioară era aşa cum mi-o aminteam: patru niveluri, cu un atriu deschis de la parter până la acoperiş, trei rânduri de scări, două scări rulante, un lift, intrări şi ieşiri pe trei laturi. Perfect!

M-am plimbat până târziu în noapte prin District 1, centrul oraşului, refamiliarizându-mă, absorbind detalii. Nu era vorba doar despre Rex, ci mă uimea cât de puţin se schimbase oraşul în sine. Cu niciun an în urmă fusesem în Bangkok, iar pe acela abia dacă îl recunoscusem ca fiind oraşul pe care-l vizitasem prima dată în timpul războiului, dar comunismul dusese Saigonul la întârzierea dezvoltării şi abia recent începuse să accelereze. Da, numele unor străzi se schimbaseră. Şi existau câteva blocuri-turn nou-nouţe – o clădire Citibank şi alta pentru The Hongkong and Shanghai Banking Corporation (HSBC) –, însă, în general, panorama acoperişurilor oraşului era la fel de joasă. Am recunoscut unele dintre contemporanele hotelului Rex: Caravelle, cu o aripă nouă şi înaltă, şi Majestic, ridicându-se deasupra râului Saigon. Palatul prezidenţial, ale cărui porţi din fier forjat se prăbuşiseră sub şenilele tancurilor nordiste când Sudul căzuse în 1975, fusese păstrat şi redenumit Palatul Reunificării, iar la ora actuală era un obiectiv turistic. Mă uluia prezenţa aproape palpabilă a tânărului care umblase pe străzile acestea şi văzuse imaginile acestea. Nu mai eram omul acela, însă amintirile lui îmi aparţineau, erau darul lui întunecat pentru mine şi ne uneau la fel de cert ca progenitura unei căsătorii destrămate şi lipsite de iubire.

Am continuat să mă plimb. Am observat că şi ubicuitatea comerţului era neschimbată: prăvăliile închiriau câţiva metri pătraţi disponibili într-un colţ celor care voiau să-şi parcheze scuterele şi vânzătorii stradali făceau reclamă cu voci ascuţite la ceasuri second-hand, motoare reconstruite şi lapte de cocos în pahare din plastic. Capitalismul brut, dinamismul economic al oraşului era impresionant. M-am întrebat de ce se temuse vreodată cineva că ar fi putut prinde rădăcini comunismul în cultura aceasta. Nordul înghiţise Saigonul, aşa cum un mesean ingerează un virus, iar în douăzeci de ani virusul îşi infectase în asemenea măsură gazda, încât guvernul Hanoiul a emis decretul *doi moi*, politica descrisă în mod politicos ca „reforme”, înţelese mai corect, pur şi simplu, ca fiind „capitalism”. Oamenii aceştia trebuiau salvaţi de comunism? Hristoase, Hanoiul era cel care trebuia salvat. Noi puteam să fi stat, naturalmente, comod în scaune şi să ne fi bucurat de spectacol.

Însă presupun că asta ar fi implicat răbdare şi, de asemenea, perspectivă, iar niciuna din ele n-ar fi apărut probabil vreodată pe o poziţie de vârf într-un top zece al virtuţilor americane, indiferent cine l-ar fi întocmit. Cel puţin nu mai trebuia să particip la urmarea care rula în prezent: America Utilizează Armata pentru a Reface Orientul Mijlociu şi a Pune Capăt Tiraniei în Epoca Noastră.

Urmare, pe dracu', mi-am spus eu. *Este un afurisit de remake. Iar sfârşitul va fi absolut la fel.*

Am fost încântat să găsesc clădirea Operei pe care mi-o aminteam, botezată între timp Teatrul Municipal. La fel şi catedrala Notre-Dame, o rămăşiţă, alături de primărie, a regimului francezilor. Mi-a plăcut că localnicii nu încercaseră să eradice moştenirea colonială a ţării. Acceptarea trecutului de către ei, ba chiar îmbrăţişarea lui, sugera o maturitate culturală pe care constatam că o admiram.

Am zâmbit. Poate că le acordam prea multă încredere. Poate că, de fapt, ei erau prea ocupaţi cu câştigarea banilor ca să le pese.

Am găsit un magazin care vindea cuţite şi am cumpărat cu zece dolari unul pliabil, fără brand, cu o lamă de zece centimetri. Aş fi preferat ceva de calitate mai bună, dar a trebuit să mă mulţumesc cu ce exista. Am lovit muchia teşită a lamei de câteva ori în palmă şi am fost satisfăcut că blocarea era adecvată. Desigur, tăişul era destul de ascuţit, cel puţin deocamdată. Probabil că Dox, care avea aproape un fetiş despre armele albe, ar fi pufnit nemulţumit. Eu sunt însă un tip mai simplu în privinţa cuţitelor: bagă vârful în ţintă şi repetă de câte ori e necesar. Până atunci principiul acela funcţionase de fiecare dată pentru mine.

Gândul la lunetist mă împovăra. Nu voiam să mă gândesc la el în acel moment – nu puteam face nimic pentru el, aşa că gânditul însemna o distragere, o pierdere de timp. Dar pentru o clipă, mi-a reverberat în minte sunetul acelui ultim urlet şi s-a infiltrat neliniştea. Am făcut o pauză şi m-am concentrat asupra locului unde eram şi asupra a ceea ce plănuiam să fac, până când emoţia a trecut.

Odată cu noaptea mi-a sporit şi oboseala. Întunericul atenua contururile oraşului din jur şi, încurajate, amintirile mi-au apărut ca nişte stele insistente pe un cer care pălea. Puşti, aflaţi la cincisprezece mii de kilometri de casă şi abia ieşiţi din junglă, delirând înaintea libertăţii bruşte şi a absenţei fricii, scăpaţi în oraş şi căutând băutură, fete, orice fel de scandal. Jake „Nebunul", într-un bar de pe rue Catinat, dezlănţuindu-se asupra unui soldat din Marină care-i spusese ceva stupid, apoi negând totul celor din Poliţia Militară după ce nefericitul fusese suit în ambulanţă, convingându-i şi anunţându-i cu rânjetul de rechin şi demenţa din ochi: *Dacă vă puneţi cu mine*, *vă puteţi pregăti să muriţi.* Toţi râzând nervos, după ce membrii patrulei Poliţiei Militare îşi recunoscuseră greşeala şi plecaseră, toţi mai puţin Jake „Nebunul", care fusese pregătit să moară chiar atunci, care, practic, se aşteptase să moară şi poate că fusese dezamăgit că tot nu se întâmplase, că planurile zeilor războiului pentru el erau departe de artificiile oraşului, cu luminile lor, cu râsetele şi regulile altei lumi.

Nu mă gândisem de mulţi ani la Jake „Nebunul”. El înflorise de pe urma nebuniei războiului, afundându-se tot mai mult în inima întunericului, până când fusese posedat de acesta, până-i pătrunsese în muşchi şi-i cursese prin vene. Rămăsesem singurul în care avea încredere şi de aceea mă trimiseseră să-l caut. Iar el o ştia. N-aş fi putut s-o fac dacă nu m-ar fi lăsat. Jake nu putea ucide ceea ce devenise. Altcineva trebuia s-o facă pentru el.

Brusc, mi-am dorit cu disperare să am patru pereţi în jur şi să dorm, mai cu seamă să dorm. Am luat o motocicletă taxi până la New World Hotel, despre care ghidul pe care-l cumpărasem în aeroport mă informase că era mare, anonim şi popular pentru japonezii sosiţi în excursii cu grupul. Am făcut o baie fierbinte, m-am strecurat în patul adecvat, dar nespectaculos şi am adormit instantaneu, ca şi cum cărasem o raniţă de treizeci de kilograme prin junglă, deşi, de fapt, rătăcisem pe străzi, bântuit de spectrele neliniştite ale trecutului acela.

Capitolul 9

În ziua următoare, am continuat să mă familiarizez cu terenul: tiparele traficului (nu existau), prezenţa personalului de securitate (în faţa băncilor, magazinelor de bijuterii şi hotelurilor de lux) şi cele mai bune puncte înalte (Rex, Saigon Tax, unele dintre hotelurile-restaurant). Am fost atent după orice părea anormal, orice semne de ambuscade. Am experimentat cu personalităţi diferite. Ca american şi purtător de hartă, am fost asaltat de oferte de transport cu motociclete şi biciclete; ca japonez, într-o mult mai mică măsură; când am cumpărat haine locale şi am început să imit mersul, postura şi expresiile nativilor, am fost ignorat.

Am luat un prânz format din supă de tăiţei *pho bo* şi suc de pepene, apoi am cumpărat un trepied foto pentru aparatul Nikon digital D70 SLR pe care-l adusesem cu mine. Am terminat de însemnat locuri şi lucruri şi m-am declarat mulţumit. Nu-mi mai rămânea nimic de făcut decât să aştept.

La ora 18, soarele apusese, totuşi aerul continua să fie fierbinte şi umed. Spatele şi pieptul cămăşii îmi erau întunecate de transpiraţie, iar mulţimile mişcătoare şi zumzetul ca de insecte al motocicletelor mă împresurau. M-am oprit într-un magazin de îngheţată, aflat după colţ faţă de Rex, ca să mă odihnesc şi să aştept. Am cumpărat un cornet şi m-am bucurat de el, alături de uşurarea slabă şi periodică, oferită de unicul ventilator oscilatoriu din plafon. Treizeci de oameni ticseau scaunele din jurul meu, însă mă ignorau cu seninătate. Prinsesem aura locală şi mă contopeam perfect cu ea.

Telefonul mi-a bâzâit. Am privit ecranul – mobilul lui Dox – şi am răspuns.

— Da.

— Sunt aici, a spus Hilger. În oraş. Unde eşti?

Am pus pe masă o bancnotă de cincizeci de mii de dong şi am pornit spre uşă.

— În Districtul 1. Tu?

— La fel. Unde o să ne întâlnim?

Am continuat să merg, privind trotuarul şi strada.

— Ştii clădirea HSBC?

— Nu, dar sunt sigur c-o pot găsi.

— Întreabă pe oricine. O poţi vedea aproape de oriunde din Districtul 1 – nu sunt foarte multe blocuri-turn. La parter este o cafenea. Ne întâlnim acolo peste zece minute.

Am închis şi am intrat în Rex. După două minute, eram în balconul meu de la etajul doi. Nimeni nu reînşurubase becul. Am instalat trepiedul şi camera foto, pe urmă am privit în jos spre statuia lui Ho Şi Min prin teleobiectivul de 400 mm. Distingeam toate detaliile. Dacă m-ar fi întrebat cineva, eram, pur şi simplu, un fotograf japonez de ocazie, care încerca să imortalizeze esenţa pieţei de dedesubt. Nu mă aşteptam totuşi să fiu luat la întrebări. Rex nu fusese niciodată genul acela de loc.

După zece minute, telefonul mi-a sunat iarăşi. Era Hilger.

— Nu eşti aici, a zis el.

— Nu, nu mi-a plăcut. Voiam ceva cu mai multă lume.

A urmat o pauză.

— Să nu te joci cu mine, Rain. Dacă abandonez întâlnirea asta, amicul tău moare.

Asta era o cacealma. Nu ştiam ce anume voia de la mine, însă voia foarte mult, de vreme ce a ţinut morţiş să vină până în Saigon. Puteam să-l împing fără grijă un pas mai departe.

— Nu mă joc cu tine. Du-te la primărie – este clădirea mare în stil franţuzesc aflată cam la un cvartal de tine. În faţa ei este o piaţetă cu statuia lui Ho Şi Min. Acolo sunt mulţi oameni. Ne întâlnim în faţa statuii.

A apărut după două minute. Prin teleobiectivul camerei, distingeam totul din piaţeta puternic iluminată, până şi picăturile de sudoare de pe faţa lui Hilger. Era cu partea dreaptă spre mine. N-am văzut nicio cască auriculară. Deocamdată era bine.

De data asta l-am sunat eu.

— Ai ajuns?

S-a uitat în jur.

— Da. De ce nu eşti aici?

— Sunt prudent.

— Eşti prea prudent. O să strici totul.

— De unde ştiu că nu-mi întinzi o cursă?

— Îţi reamintesc că tu ai cerut întâlnire asta.

A urmat o pauză.

— Dacă stai cu spatele la primărie, chiar în faţa ta este centrul comercial Saigon Tax, cel cu reclama mare pentru Motorola pe faţadă, vizavi de Sheraton. În spatele lui se vede o clădire Citibank. Sunt înăuntru, în cafeneaua Góc Saigon. Pe terasa de pe acoperişul complexului. Urcă şi o să mă găseşti.

L-am privit uitându-se în spate, după aceea într-o parte şi alta, apoi în sus, la clădirile din jur. Am aşteptat şi am fost răsplătit cu prim-planul urechii lui stângi – nici în ea nu avea cască. Ochii i-au trecut peste pata întunecată în

interiorul căreia stăteam. *Aşa este*, m-am gândit eu. *Aş putea aici. Sau în Saigon Tax. Sau într-o cameră din Sheraton. Sau poate că am o videocameră într-o dubiţă din faţa hotelului Rex şi te privesc de la distanţă. Sau poate că nu te privesc deloc. Ideea este că habar n-ai.*

A închis telefonul fără alt cuvânt şi a pornit prin piaţetă, spre Saigon Tax. L-am urmărit prin teleobiectiv pentru o clipă, pe urmă am examinat piaţeta cu ochiul liber.

După câteva secunde am zărit un blond solid care mergea nepăsător în urma lui Hilger şi în aceeaşi direcţie. Am văzut că privirea îi alerga în toate părţile, observând toate detaliile, mişcând lent capul de la stânga la dreapta în timp ce mergea. Vigilenţa vizuală contrasta cu mersul relaxat şi am decis că era omul de sprijin al lui Hilger. De fapt, l-am descoperit atât de repede, încât pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva fusese desemnat în mod premeditat să fie atât om de sprijin, cât şi o distragere. Ideea este că oponenţii ştiu că te uiţi după inşi de sprijin, sau agenţi de filaj, sau altceva, aşa că-ţi oferă exact ce aşteptai. Şi pentru că ai observat pericolul despre care ştiai că va fi acolo, mintea ţi se închide inconştient faţă de alte posibilităţi, mai puţin evidente. *Ştiam că trebuie să le ceva... aha, uite-l!* reflectează amatorii şi alţii fără mari speranţe de longevitate în activitatea asta. Supravieţuitorii se gândesc: *Ştiam că trebuia să fie ceva... uite-l pe unul, dar unde sunt ceilalţi*?

Bărbatul continua să înainteze lin, ca o panteră, sigur pe sine, echilibrat. Purta ochelari cu lentile dreptunghiulare, fără rame, şi-mi lăsa vag impresia că ar fi european. M-am întrebat dacă el răspunsese la telefon când sunasem din Paris. Părea gata de acţiune în orice clipă, o senzaţie pe care o radia nu doar vigilenţa din priviri, ci şi pasul lui şi balansul braţelor în timpul mersului. Dacă ar fi trebuit să-l dobor, aş fi folosit în mod clar un instrument, dublat de oricâţi factori de surprindere aş fi fost capabil să mobilizez.

Am făcut mai multe fotografii, după care am examinat piaţeta pentru alte posibilităţi în urma lui Hilger. Acesta era districtul hotelier şi în jur existau mulţi străini, însă niciunul dintre ei nu m-a alertat. Erau fie prea bătrâni, fie prea fleşcăiţi, fie însoţiţi de femei şi copii. Cel mai relevant, niciunul dintre ei nu deţinea calitatea aceea, indiferent cât de subtilă, a atenţiei excepţionale, care este aproape imposibil de camuflat când te afli în mişcare şi eşti operaţional. Am pliat trepiedul, l-am pus în rucsac şi am pornit spre barul de pe terasa acoperişului hotelului Rex. Ascuns înapoia unei grădini care nu existase în trecut, avea o vedere perfectă a trotuarului din faţa centrului comercial Saigon Tax. Dl Blond aştepta acolo.

Dacă Hilger era dispus să-l lase pe dl Blond să stea în urma lui la distanţă aşa mare însemna că era, într-adevăr, încrezător că nu voi încerca să-l dobor

cât timp îl avea captiv pe Dox. Sau poate că, de fapt, dl Blond chiar era o distragere, caz în care cineva mai subtil avea în scurt timp să-l urmeze pe Hilger şi să intre în clădire. Am aşteptat, însă n-am văzut pe nimeni pe care să-l identific ca potenţială problemă.

Am coborât pe o scară interioară, am pornit spre sud-vest pe Le lor, apoi am traversat strada alături de alţi cincizeci de pietoni, înconjuraţi de bâzâituri de motociclete. De cealaltă parte a străzii se afla o parcare subterană, care avea propria intrare în Saigon Tax. Am intrat, verificând întruna toate punctele „fierbinţi". Nu mi-a atras nimic atenţia. Am dat un colţ şi am aşteptat. N-a venit nimeni după mine. Am mai aşteptat un minut, asigurându-mă că Hilger avea timp să ajungă la restaurant înaintea mea.

Am intrat în Saigon Tax şi am folosit una dintre scările interioare, oprindu-mă pe rând pe balconul fiecărui etaj pentru a privi în jur şi dedesubt. Tot nimic anormal. Am continuat spre etajul trei, prin care am traversat spre latura nord-estică a clădirii, verificând interiorul în vreme ce mergeam. Totul părea în ordine.

Am ajuns la scara care ducea la Góc Saigon. Am privit pentru ultima dată în jur. Nimic îngrijorător. Perfect!

Mi-am închis telefonul şi am activat celălalt dispozitiv electronic miniatural pe care-l aveam asupra mea, un detector de microfoane pe care mi-l construise în Tokio prietenul meu martir, Harry, un hacker expert în realizarea de improvizaţii. Dacă Hilger avea vreun microfon asupra lui, detectorul avea să-mi vibreze în buzunar, anunţându-mă. M-am îndreptat spre scara care ducea în restaurant.

Localul avea forma literei „L" şi se afla parţial sub un acoperiş, dar în cea mai mare parte direct sub cerul întunecat al Saigonului. Podea din lemn, mese şi scaune din stinghii de lemn, luminiţe pâlpâitoare întinse pe ghirlande peste plante, ca nişte ornamente de Crăciun. Nu erau decât câţiva clienţi, deoarece era încă devreme, şi niciunul dintre ei nu părea recent sosit.

O plasatoare s-a apropiat de mine. Am privit-o, am văzut că nu reprezenta o ameninţare şi am revenit la cercetarea interiorului restaurantului. Ea s-a oferit să mă conducă la o masă. Am clătinat din cap, am ignorat-o şi am continuat să înaintez.

Nu-l zărisem pe Hilger deocamdată, aşa că, dacă se afla acolo, trebuia să fie după colţ, pe latura scurtă a L-ului. M-am menţinut în apropierea peretelui interior, am ajuns la colţ şi am privit rapid după el. Era, într-adevăr, acolo, aşezat într-un colţ, cu spatele la peretele din beton, cu picioarele adunate sub scaun, gata să intre în acţiune, cu fruntea sus şi ochii atenţi. Toate mesele din jur erau goale; pentru moment, capătul acesta al L-ului era pustiu.

S-a ridicat când m-a văzut şi s-a îndepărtat puţin de masă, dar lent şi arătându-şi palmele. Erau goale, cu degetele uşor răşchirate. M-am apropiat de el într-o postură la fel de neamenințătoare.

După ce am ajuns în faţa mesei lui, m-am întors spre Hilger, astfel încât flancul să-mi fie orientat spre colţul L-ului. Voiam să văd oricine persoană care sosea după mine şi să am timp să reacţionez.

El şi-a răsucit foarte puţin corpul, aşa încât nu-l mai vedeam drept din faţă, ci mai degrabă din stânga. Şi-a frecat bărbia cu palma stângă, ţinând antebraţul vertical în faţa corpului şi atingându-i cotul cu cealaltă mână. Ţinuta aceea m-a anunţat că era dreptaci, confirmând amintirea celor aflate când îl văzusem trăgând cu pistolul la China Club şi Kwai Chung, în ultimele două rânduri când ni se încrucişaseră drumurile. Deşi fusese menită să pară neamenințătoare şi să mă destindă, postura îi acoperea aproape toate punctele vitale. Era îngrijorat că l-aş putea ataca. Avea perfectă dreptate.

Nu pentru prima dată, mi-am dat seama că trebuia să fie foarte motivat pentru a-şi asuma riscurile acelei întâlniri. M-am întrebat ce urmărea şi pentru cine ar fi putut lucra.

— Haidem, am rostit eu.

A părut nesigur.

— Unde?

— În alt loc. Este posibil să fi telefonat cuiva şi să-i fi spus unde suntem.

— Sunt singur.

Nu intenţionam să-mi dezvălui atuul, întrebându-l despre dl Blond.

— Mă bucur, am replicat eu. Fă-mi oricum pe plac.

Nu întineresc, totuşi continui să am două avantaje. În primul rând, am fost dintotdeauna neobişnuit de rapid – pe de o parte, datorită eredităţii, pe de altă parte, ca urmare a antrenamentelor obsesive. În al doilea rând, pot trece de la nemişcarea împietrită la violenţa explozivă, fără niciunul dintre precursorii uzuali. Nu etalez, sau am învăţat să camuflez, indiciile la care oamenii ştiu să fie atenţi – atât cele evidente, ca strigătele, gesticulările şi alte manifestări exterioare, cât şi cele mai puţin vizibile, ca pălirea şi dilatarea pupilelor. Pot răni pe cineva, sau şi mai rău, iar unicul indiciu pe care-l va avea respectivul despre ce se întâmplă va fi că eram suficient de aproape ca s-o fac.

Hilger nu ştia asta. Eram aproape, sigur că da, totuşi suma totală a experienţelor lui i-ar fi spus că va exista un avertisment, un soi de tranziţie evidentă, şi că, de aceea, va beneficia de timpul necesar pentru a reacţiona. Ca atare, n-a fost, de fapt, vina lui că n-a fost pregătit pentru ce s-a întâmplat în continuare.

— Trebuie să..., a început el să spună.

Am parcurs distanţa dintre noi cu un singur pas lung şi mâna mea din faţă s-a îndreptat spre chipul lui, dar nu fusese decât o fentă. Ochii i s-au dilatat de surprindere şi braţele i-au ţâşnit în sus... îndepărtându-se de genunchiul meu, care s-a ridicat într-un arc scurt şi uşor curbat spre întâlnirea brutală cu testiculele lui. Hilger a scos un sunet care poate fi descris ca *vomitus interruptus* şi s-a îndoit din mijloc, căzând peste mine. L-am împins cu spatele în perete şi în clipa imediat următoare am deschis lama cuţitului pliant pe gâtul lui. Poate că tăişul nu oferea longevitate, dar pentru moment era perfect ascuţit şi l-am apăsat pe carotida lui, la limita crestării pielii, cu pumnul în mărul lui Adam, iar cu mâna stângă i-am strâns încheietura dreaptă, ţinând-o departe de orice ar fi putut avea în buzunar.

— Mâinile sus, ratatule, am murmurat eu. Pe perete, la nivelul capului. Dacă te mişti după o armă, ţi-am luat beregata.

Dincolo de nevoia reală de a-l percheziţiona pentru arme, era important să-i ofer şi altă opţiune pe lângă împotrivire sau moarte. Dacă era convins că-l voi ucide, nu mă puteam aştepta la cooperare. Aşa însă a decis să se supună. A făcut o grimasă şi, lent, a ridicat braţele pe perete. Capul îi era lăsat spre spate, cu bărbia apăsată de pumnul meu, iar nările îi erau dilatate de respiraţie. Ochii i se îngustaseră la nivelul unor fante prin care mă privea rece.

L-am privit la rândul meu şi mi-am dat seama surprins că eram gata s-o fac. Să-l prind de păr, să-i răsucesc capul spre stânga, să spintec spre dreapta şi să fac un pas în lateral pentru a evita jetul de sânge. Să ies şi să-l despic pe dl Blond înainte de a fi avut şansa să reacţioneze. Să fac cu ei aşa cum făcuse Keyser Soze[2], să las restul echipei lui Hilger să înţeleagă cu cine se încurcaseră şi ce urma să le vină de hac în continuare.

— Dacă nu dau semn, oamenii mei îl omoară pe Dox, a zis Hilger de parcă mi-ar fi citit gândurile. Este automat.

Poate că da, m-am gândit eu. *Sau poate că oamenii tăi îl vor elibera pe Dox, ca să mă împace. La ce mai le este de folos dacă eşti mort? Da, îl pot lăsa liber. O renunţare, o ofertă de pace.*

Iisuse, doream atât de mult să-l omor, încât începusem, realmente, să gâfâi. Şi găseam pretexte în orice, până şi în viaţa lui Dox, ca să-mi ofer permisiunea aceea.

Fă-o! Fă-o, dă-l draculuI! Termină totul acum şi poţi să pleci.

Mi l-am imaginat pe Dox, neajutorat pe undeva, spintecat, în chinuri şi, cumva, gândul acela mi-a oprit mâna. Tot corpul îmi tremura de ambivalenţă. L-am răsucit pe Hilger şi l-am percheziţionat. Avea asupra lui

[2] Personaj fictiv din filmul *Suspecţi de serviciu*, 1995 (n.tr.).

două cuţite, unul pliant şi unul la brâu. Le-am luat pe amândouă. După aceea, telefonul mobil al lui Dox. L-am închis şi l-am vârât în buzunar. Cu excepţia unui teanc de dolari şi de dong, nu mai avea nimic, nici măcar un portofel.

M-am dat înapoi de lângă el şi am pliat cuţitul. L-am pus în buzunarul pantalonilor şi am observat că detectorul lui Harry încetase să mai vibreze după ce închisesem telefonul lui Dox. Hilger era curat.

L-am privit şi la un nivel m-am simţit uluit că mai era în viaţă, că reuşisem să mă stăpânesc. A înghiţit în sec şi mâna dreaptă i s-a ridicat spre gât, frecându-l, atingând pielea nerănită. Respira întretăiat.

Plasatoarea a apărut de după colţ şi s-a oprit brusc. Nu văzuse ce se întâmplase cu o secundă mai devreme, dar putea simţi consecinţele. M-am uitat la ea şi am spus:

— Lasă-ne un minut.

A încuviinţat din cap şi s-a retras.

L-am privit pe Hilger.

— Haidem!

El a clătinat din cap.

— Nici vorbă, a rostit el cu glas răguşit.

— Nu gândeşti limpede, am zis eu şi o parte din mine a răcnit: *Încă nu-i târziu – ajunge să faci un pas spre el şi să-l termini draculu*i! Dacă aş fi vrut să te-omor, acum ai fi zăcut într-o baltă de sânge. Ai spus-o chiar tu: Nu te pot atinge, cât timp îl aveţi pe Dox. Eu trebuie să-mi fac griji în privinţa surprizelor, nu tu. Nu există niciun motiv pentru care să nu ieşim de aici împreună. Decât doar dacă vrei să mă ţii aici, fiindcă ai oameni de susţinere pe care i-ai anunţat despre locul acesta de întâlnire. Iar într-un asemenea caz, voi presupune că mi-ai pregătit o ambuscadă.

Tot ce afirmasem era logic. De aceea voiam să mă contrazică. Dacă ar fi făcut-o, n-aş fi avut de ales. Îi puteam reteza gâtul şi orice s-ar fi întâmplat după aceea cu Dox n-ar mai fi fost vina mea.

Hilger a rămas tăcut. Poate că se gândea la spusele mele. Poate că se gândea la plasatoare şi se întreba dacă se speriase îndeajuns cât să cheme poliţia. Poate că-mi citise în ochi cât de mult speram să mă refuze. Indiferent ce i-ar fi trecut prin minte, după un moment a încuviinţat din cap.

Am ieşit din Saigon Tax prin parcarea subterană, am mers spre sud-vest pe Le Loi şi am cotit la stânga pe Pasteur. Am oprit un taxi şi i-am cerut şoferului să ne ducă la Ben Thanh Market, un complex comercial labirintic, care se întindea pe un cvartal întreg. În timp ce mergeam, am privit în spate, dar n-am putut fi sigur că nu ne urmărea niciuna dintre toate motocicletele acelea. În interiorul pieţei existau sute de vietnamezi, care abia îşi târau picioarele. Hilger şi cu mine ne mişcăm iute şi direct, şi n-am văzut pe

nimeni care să încerce să ţină pasul cu noi, totuşi nu eram la fel de sigur pe cât sunt, de obicei, sau pe cât îmi place să fiu. Mi-am reamintit că Hilger fusese în oraş doar o zi. Angajarea şi amplasarea atât de rapidă a unor localnici pricepuţi ar fi fost al naibii de dificilă.

Hilger s-a conformat şi nu mi-a mai făcut niciun fel de necazuri. Pe latura pieţei dinspre Le Thanh Ton am luat alt taxi spre Park Hyatt. Ruta mi-a oferit o altă oportunitate de a ne verifica spatele, când am virat la dreapta pe Hai Ba Trung. Nu mi s-a părut că cineva ne-ar fi urmărit din piaţă, însă... la naiba, existau foarte multe motociclete, foarte multe porţiuni întunecate pe stradă şi foarte mulţi oameni care purtau măşti anti-poluare. Oare nu-l văzusem mai devreme pe tipul slăbuţ, cu tricou alb şi bandană neagră în jurul feţei? Sau fusese un altul?

Am mers în tăcere. Mi-am spus din nou că, indiferent ce anume îl motiva pe Hilger să facă toate astea, trebuia să fie foarte important. Dar ce era?

Nu mă aşteptasem la un trafic de motociclete aşa intens. În timpul războiului pe acolo circulau în cea mai mare parte automobile, jeepuri şi, desigur, camioane greoaie. Mediul de contrafilaj era mai dur în prezent. Când plecam de la întâlnire, trebuia să utilizez precauţii extraordinare. Cel puţin în interior însă aveam să fiu în siguranţă. Alesesem hotelul acela, cel mai nou şi mai luxos din Saigon, pentru că avea videocamere de supraveghere, agenţi de pază şi alte mijloace de securitate care ar fi inhibat orice ambuscadă în interior.

Taxiul ne-a lăsat la mijlocul căii de acces semicirculare. Doi portari au deschis uşile duble largi ale hotelului, salutându-ne respectuos. Am intrat în holul recepţiei, călcând pe parchet lustruit şi covoare persane a căror grosime înăbuşea paşii. A urmat un soi de confruntare, când am ales unde să ne aşezăm, şi am sfârşit stând unul lângă altul la o masă din lungul peretelui spre exterior, amândoi cu faţa către sala largă, ce se înălţa pe două niveluri. Mult deasupra noastră câteva candelabre din metal bătut asigurau o lumină discretă şi eram înconjuraţi de sunete de conversaţii şi râsete din partea mulţimii, cei mai mulţi fiind expatriaţi. Era un decor sigur şi, de aceea, suprareal.

Am rămas tăcuţi câteva minute, fiecare încercând să-l aştepte pe celălalt să înceapă. O chelneriţă drăguţă a întrerupt confruntarea, aducându-ne meniurile.

— Bună seara, a zis ea. Numele meu este Ngan. Pot să vă aduc ceva de băut?

Hilger m-a surprins, întrebându-mă:

— Ţi-e foame?

Într-adevăr, mi-era. Toată după-amiaza şi seara fusesem în alertă şi nu-mi dădusem seama că trecuse mult timp de la prânzul alcătuit din supa de tăieţei *pho bo.* Iar în acel moment, când pericolul imediat se găsea sub control, stomacul cerea să fie băgat în seamă.

Am încuviinţat din cap, precaut.

— De ce nu comanzi tu pentru amândoi? m-a întrebat el. Oricum, le cunoşti bucătăria mai bine.

Am examinat rapid meniul şi am ales o varietate de pacheţele de primăvară şi găluşte. Hilger m-a surprins din nou, comandând o bere. Eu m-am mulţumit cu suc de portocale.

Niciunul din noi n-a scos o vorbă până când Ngan a revenit cu băuturile şi mâncarea. După ce a plecat, Hilger a sorbit din bere şi a spus:

— Probabil că încerci o senzaţie stranie să fii înapoi aici.

M-am gândit că, de fapt, comentariul lui era un truc, o tentativă de a scoate ceva de la mine. Nu eram însă sigur ce anume.

— De ce crezi asta?

A ridicat din umeri.

— Din cauza amintirilor... Pentru mine a fost deşertul. Am fost în Irak la prima rundă, iar acum, dacă mă duci într-un loc cu mult nisip şi vânt uscat şi foarte fierbinte, *bum*! revin acolo complet, cu corpul şi cu sufletul. Ca şi cum n-aş fi plecat nicio clipă. Cei care n-au avut genul ăsta de experienţă nu-nţeleg. Este ca şi cum ei ar trăi în două dimensiuni, pe când tu trăieşti în trei.

Ştiam la ce se referea. Acea parte din tine care s-a format în luptă va răspunde întotdeauna la revenirea pe câmpul de luptă. Şi învăţasem că atunci când revii, simţi ca şi cum o parte a ta care dormea se foieşte şi se deşteaptă, în vreme ce persoana despre care crezuseşi că erai se destramă, lin, rapid şi fără urme, ca un vis. Poate că asta era paranoia pe care o simţeam – personalitatea aceea mai veche, care mă ţinuse în viaţă în junglă, în locuri şi în circumstanţe în care muriseră atât de mulţi.

Am început cu pacheţelele de primăvară. În dreapta noastră, o masă plină de americani a izbucnit în hohote de râs la o replică a cuiva din grupul lor. Hilger s-a uitat într-acolo şi a clătinat din cap.

— Uită-te la ei. Se cred stăpâni peste locul ăsta, nu-i aşa? Se cred stăpânii lumii. Câteodată îmi vine să vărs.

I-am privit o clipă şi am constatat că nu-l puteam contrazice. Vedeam o turmă de oi hrănite excesiv şi cu foarte multe privilegii, care se născuse cu ceea ce avea în acel moment şi înţelegea frica şi privaţiunile reale doar prin intermediul imaginilor primite de la CNN între reclame pentru pastă înălbitoare de dinţi şi balsam de rufe cu parfumul prospeţimii de munte. Membrii turmei îi priveau cu superioritate pe localnici, pentru că localnicii

aveau nevoie de banii lor şi trebuiau să-i servească pentru a-i căpăta. Nu înţelegeau că serviciile erau de felul celor asigurate bătrânilor internaţi într-un azil. Confundau stoicismul cu pasivitatea, servirea cu servilitatea, ordinea curentă a lumii cu un plan predestinat. Nu-şi dădeau seama că oamenii pe care-i priveau cu superioritate aveau să le fie stăpâni peste puţină vreme, chiar în acest secol. Sau, cu viteza la care mergea Occidentul, poate mai degrabă să le fie gropari.

Hilger a băgat o gălușcă în gură, a mestecat şi a înghiţit. A clătinat din cap.

— Uneori mă-ntreb de ce naiba mă mai sinchisesc.

M-am uitat la el, intrigat de faptul că era în stare să glumească şi să ia masa cu cineva care, cu nicio oră în urmă, aproape că-l executase. Asta nu mi se părea o slăbiciune. Dimpotrivă, revenirea lui cu uşurinţă după întâlnirea noastră anterioară sugera o intimitate îndelungată şi confortabilă cu violenţa. Şi mai mult decât atât, sugera un individ atât de expert în a separa personalul de profesional, încât era capabil de aproape orice. Mă aşteptam să acţioneze fără scrupule dacă aprecia că ceva era necesar şi, mai mult decât atât, fără niciun avertisment.

— Şi de ce te sinchiseşti?

A privit în gol şi pentru o clipă a rămas cu ochii pierduţi în depărtare. M-am întrebat ce vedea.

— Fiindcă s-au stricat nişte lucruri, a răspuns el după un timp. Oamenii obişnuiau să creadă că un sistem „stricat" era acela care răspundea doar în cazul unei crize. Dar nu asta înseamnă „stricat". „Stricat" este sistemul care nu răspunde nici *măcar* la o criză.

— Despre ce criză vorbeşti?

Hilger a sorbit din bere. S-a uitat la mine, apoi a clătinat din cap, ca şi cum ar fi fost dezamăgit.

— Dacă trebuie să-ntrebi înseamnă că n-ai înţelege.

— Pune-mă la încercare.

— Vorbesc despre America. Roţile îi cad, n-ai observat? Şi ce ar trebui să faci dacă ţi-ar păsa? Să te alături unui miting de protest? Să expediezi o scrisoare congresmenilor tăi escroci? Ia zi?

Din experienţa mea, cei care îşi exprimă opiniile politice doar în clişee şi generalizări pasionale sunt fanatici. Se putea ca Hilger să fie unul dintre aceia. Sau poate că încerca să-şi camufleze adevăratele afilieri ori lipsa oricăror afilieri. Sau poate că toată conversaţia noastră era încercarea lui de a mă deschide, de a culege informaţii despre mine. Sau toate de mai sus.

— Nu ştiu, am răspuns eu. Ce crezi că ar trebui să faci?

Terapeuţii îi spun „oglindire": repetarea cuvintelor pacientului, reformularea lor sub forma unei întrebări. În trecut avusesem de-a face cu

destui psihiatri militari ca să găsesc tehnica aceasta stupidă şi iritantă, şi este atât de elementară, încât până şi computerele pot fi programate s-o facă. Dar poate să creeze un sentiment de empatie sau, în acest caz, o iluzie de empatie şi să-l deschidă pe subiect.

N-a funcţionat în cazul lui Hilger. El a spus doar:

— Ce poţi.

Ceea ce, am înţeles, însemna foarte mult în cazul lui.

Am aşteptat, sperând că va adăuga ceva ce aş putea folosi. După câteva clipe, a zis:

— Păcat că trebuie să se întâmple aşa cu noi. Te respect. Ar trebui să fim în stare să lucrăm împreună. Lucrez cu mulţi tipi ca tine.

— Ca mine... în ce fel?

A ridicat din umeri.

— Inteligenţi. Independenţi. Care au pătrunderea necesară pentru a înţelege cum funcţionează, de fapt, lucrurile.

Am simţit manipularea, totuşi nu ştiam încotro încerca să mă conducă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ba înţelegi, cu siguranţă. Ştii bine că democraţia nu-i decât o imagine frumoasă. Iar pentru a-i asigura existenţa şi a-i păstra aparenţa, se ştie că unii oameni au făcut dintotdeauna lucruri pe care nu le poate şti nimeni.

— Asasinate.

— Exact.

— Lovituri de stat.

— Bineînţeles.

— Răpiri?

A ridicat din umeri.

— Noi le numim „predări extraordinare”.

— Abu Ghraib.

Hilger a clătinat din cap.

— Nu vorbesc despre AG. Cazul acestei închisori reprezintă exact felul cum nu trebuie procedat. Oamenii spun că ce s-a-ntâmplat acolo a fost imoral. La naiba, a fost mai rău decât imoral, a fost o dovadă de incompetenţă – pur şi simplu, o expediţie de pescuit. Extinsă şi aprobată de sus. Şi odată ce s-a aflat despre ea, inevitabil, a trebuit să ne dăm peste cap în direcţia opusă, din cauza investigaţiilor mass-media.

— Parcă vicepreşedintele a spus că tortura prin simularea înecului a însemnat o „imbecilitate”. Iar asta s-a întâmplat după AG.

— Crede-mă, cei aflaţi în slujba dreptăţii aveau mult mai multă libertate înainte de AG. Oricum, vicepreşedintele n-are habar despre ce vorbeşte. De fapt, niciunul dintre ei n-are habar. Ăsta-i dezastrul. Cu asemenea inşi în

lumina reflectoarelor, este necesar mai mult ca oricând să acţionăm din umbră, pentru a face lucrurile cuvenite.

Bun, aşadar, asta era declaraţia de tipul „Noi doi suntem profesionişti, iar toţi ceilalţi sunt incompetenţi". Se înşela totuşi dacă nutrea convingerea că asta avea să-l salveze după ce se termina totul.

L-am privit fix.

— Da? Şi de unde ştii când ceva este cuvenit?

Mi-a întors privirea.

— Când este necesar.

— Şi când este asta?

— Când ai nevoie de ceva şi nu există altă cale prin care s-o poţi face.

— În cazul de faţă, de unde ai ştiut că nu exista altă cale? Nu m-ai întrebat niciodată.

— Există lucruri pe care le ştii, pur şi simplu.

— De ce nu mă întrebi acum?

Hilger a scuturat din cap.

— Acum nu întreb. Acum îţi spun. De aceea a fost necesar să recurg la intermedierea lui Dox. Fiindcă trebuie făcut.

A urmat o pauză prelungă, tăcută. Am încercat să nu mă gândesc la Dox. M-a ajutat să-mi înfrânez pentru moment patima latentă de a-l ucide pe Hilger.

— Bine, am rostit eu. Spune-mi ce vrei.

S-a uitat în jur, apoi s-a aplecat spre mine.

— Trei joburi, aşa cum ţi-am zis. Când îl termini pe primul, ţi-l voi da pe al doilea. Când îl termini pe al doilea, ţi-l voi da pe al treilea. Când îl termini pe al treilea, îl voi elibera pe Dox.

L-am privit. Când am vorbit, cuvintele mi-au fost îndreptate în mod egal spre Hilger şi spre omul de gheaţă.

— Dacă-i faci ceva care va avea urmări permanente, ştii că te voi găsi. Şi ştii ce-ţi voi face.

Mi-a oferit un surâs slab, lipsit de amuzament.

— Eşti generos. Vei încerca să mă găseşti imediat ce-i voi da drumul, dacă nu chiar mai devreme.

— Trebuie să-nţelegi ceva. Am încercat să ies dintr-o astfel de viaţă. Dacă va trebui să revin la ea pentru a salva un prieten, o voi face, dar nu vreau să merg mai departe decât e necesar. Da, în clipa de faţă sunt nemulţumit. Nu-mi place felul cum m-ai adus la masa negocierilor. Însă dacă vei juca deschis şi corect de acum înainte, s-ar putea ca toţi să dăm uitării cele întâmplate.

În cuvintele mele exista mult adevăr. De aceea reprezentau minciuna cea mai bună.

Hilger a consimţit, dar asta a fost tot. Nu ştiam dacă îl convinsesem.

— Vreau să mai vorbesc cu el, am adăugat eu.

A clătinat din cap.

— Aţi vorbit o dată. Puteţi vorbi din nou după job. După fiecare dintre joburi.

Ceva mi-a spus că nu voi avea ultimul cuvânt în privinţa asta şi n-am insistat. Mi-am rotit capul, trosnindu-mi vertebrele gâtului.

— Bine. Primul job. Cine, unde, când, cum?

— Răspunsul la întrebarea „cine?" este Jan Jannick, cetăţean olandez în vârstă de patruzeci şi cinci de ani. „Unde" este San Francisco Bay Area, unde este rezident temporar. „Când" este în următoarele cinci zile. Iar „cum" – ceva care pare absolut natural.

Decesele ce par survenite în urma unor cauze naturale reprezintă specialitatea mea şi motivul pentru care am fost mereu în stare să solicit onorarii speciale. Desigur, cu excepţia cazului în care lucrez constrâns, când onorariile sunt... ignorate. Am presupus că imperativul „cauze naturale" îl făcuse pe Hilger să aibă nevoie de mine, deşi ar fi fost posibil să fi existat şi alte motive.

— De ce „natural"?

— Ştii bine de ce. Vreau ca nimeni să nu pună întrebări.

— Şi de ce nu vrei să se pună întrebări?

— Asta nu-i o informaţie de care să ai nevoie.

Am căzut pe gânduri.

— Cinci zile ca să ajung în San Francisco, să pornesc pe urma tipului ăsta, să-l găsesc, să identific un şablon, să selectez o oportunitate, să pun la punct un plan de retragere... e imposibil. O ştii şi tu.

— Noi avem deja o mulţime de informaţii de care vei avea nevoie. Adresele de acasă şi de la birou, indicii de-astea. Îţi va economisi timp. O să le încarc pe site-ul securizat.

— Chiar şi aşa...

— Jannick este un civil. N-are absolut nicio idee că ar putea fi filat, niciun fel de măsuri de securitate, nimic. Este una dintre ţintele cele mai vulnerabile pe care le-ai avut vreodată. Singura şmecherie este că trebuie să faci ca decesul lui să pară natural. De aceea te vreau pe tine.

— Dacă este o ţintă aşa uşoară, oricine l-ar fi putut rezolva în orice fel ai dori.

— El este numai unul din trei, nu uita. Şi greşeşti în afirmaţia că oricine l-ar putea rezolva. Să procedezi aşa încât să nu trezeşti suspiciuni de crimă este al naibii de greu, mai puţin în filme, o ştii prea bine. Ai un talent în privinţa asta. De aceea ne aflăm acum aici.

Existau, bineînţeles, multe lucruri pe care nu mi le dezvăluia. De aceea tot ce puteam face era să continui să-l implic, să continui să încerc să culeg informaţiile cu ajutorul cărora aveam să-l scot pe Dox din povestea asta. La urma urmelor, înţelegeam foarte bine că Hilger avea să-l ucidă pe Dox în clipa când terminam ceea ce voia el să fac. Chiar dacă eu aş fi fost dispus să-l absolv pe Hilger pentru ceea ce făcuse, el nu se putea bizui pe iertarea lui Dox. Iar dacă Dox şi cu mine veneam pe urmele lui după aceea, viitorul avea să-i fie, într-adevăr, sumbru.

Evident, şi Hilger putea face aceleaşi calcule. Iar cruzimea pe care o percepeam în firea lui ar fi transformat situaţia într-o simplă ecuaţie pentru el, o ecuaţie a cărei soluţie ar fi fost indiscutabilă şi, ca atare, imperativă.

El ştia că eu ştiam toate astea. Ceea ce însemna că al treilea job putea să fie fictiv. Urma să ucid primele două ţinte ca să câştig timp, crezând că mai aveam una înainte ca Hilger să-l omoare pe Dox, dar, în realitate, mi-aş fi încheiat treaba, fără s-o ştiu, la a doua ţintă, moment în care Dox va muri. De aceea al treilea job era o înscenare. Hilger îmi dădea coordonatele unui civil lesne de urmărit pe un teren care le era binecunoscut, iar când îmi făceam apariţia, cădeam într-o ambuscadă. Practic, asta avea să însemne că a treia ţintă urma să fiu eu.

Sau poate că eu urma să fiu a doua ţintă. Poate că Jannick era unicul obiectiv al lui Hilger, iar odată cu moartea lui avea să sosească şi moartea lui Dox. Şi a mea. Existau multiple posibilităţi şi niciuna dintre ele favorabilă.

— Eşti mulţumit? a întrebat Hilger, parcă citindu-mi gândurile.

— Cu ce?

— Cu faptul că m-ai privit în ochi. Că ai încredere în mine că-l voi elibera pe Dox când se va termina totul.

— Nu, n-am încredere în tine că vei face asta. Din ochii tăi am aflat însă altceva.

— Serios? Ce anume?

Din tonul lui am ştiut că-l îngrijora posibilitatea ca eu să fi aflat o informaţie pe care nu voia s-o ştiu. Altfel, de ce aş fi insistat pentru o întâlnire? Să ai încredere în cineva pentru ceea ce ai văzut în ochii lui este o minciună sfruntată, deşi un dobitoc din Casa Albă susţinea că aşa reuşise să citească în sufletul lui Vladimir Putin. Şi după cele petrecute în Góc Saigon, era clar că n-aveam să-l ucid. Ce altceva aş fi putut căuta, dacă nu informaţii?

M-am gândit la dl Blond. Poate că ne pierduse urma. Poate că nu. Poate că fuseseră şi alţii pe care nu-i depistasem. Mi-am dat seama în acel moment că mă înşelasem, crezând că dl Blond şi oricare alţii erau forţe de susţinere pentru Hilger sau parte dintr-o ambuscadă. Cel mai probabil, ei reprezentau

un plan B. Dacă eu refuzam să urmez instrucţiunile, ei ar fi încercat să mă omoare. Şi imediat după aceea l-ar fi omorât şi pe Dox.

Am inspirat adânc, apoi am expirat.

— Am aflat că n-am alternativă.

El a aprobat cu un semn din cap.

— Ai înţeles corect.

M-am ridicat în picioare şi am scos cuţitele. Le-am şters, folosind un şervet – nu-mi place să-mi las amprentele pe arme şi le-am aşezat pe masă. Hilger n-a întins mâna imediat spre ele, ceea ce a fost inteligent din partea lui. Am pus pe masă şi telefonul lui Dox. Era imposibil ca Hilger să fie atât de idiot încât să-l fi utilizat pentru convorbiri confidenţiale, aşa că n-aş fi câştigat nimic dacă l-aş fi luat. Şi voiam să beneficiez de o cale prin care să-l contactez rapid dacă ar fi fost necesar.

— Când pui informaţiile pe site-ul securizat?

— Sunt deja acolo.

L-am privit. Pentru moment, imboldul de a-l ucide se topise în fundal, aşa cum se întâmplă când eşti atât de flămând, încât apetitul îţi dispare pentru moment.

— O să te caut după ce am terminat.

Hilger a încuviinţat.

— Ştiu.

M-am întors şi m-am îndepărtat. N-avea decât să plătească singur pacheţelele de primăvară.

Capitolul 10

Dox stătea pe cuşeta din cabina mică şi fără ferestre a ambarcaţiunii; luminile erau stinse, iar el ţinea ochii închişi şi un surâs îi flutura pe chip. Terminase de mult să-şi spună toate bancurile pe care le ştia, de câte trei ori, ba chiar de patru-cinci ori pentru cele favorite. Îşi reamintise în detaliu planul casei în care copilărise şi se imaginase construind-o, începând de la fundaţie, apoi cărămidă cu cărămidă, până la acoperiş şi toate finisajele. În acel moment încerca să-şi amintească numele tuturor fetelor cu care se culcase, dar asta era, pur şi simplu, imposibil, fiindcă... ei bine, fuseseră destule. Pe primele zece şi le reamintise uşor, deşi trecuse foarte mult de atunci, dar după aceea devenise mai greu. Încercase altă sarcină, concentrându-se doar asupra celor care fuseseră norocoase pentru a-i ceda virginitatea, dar adevărul era că şi lista aceea era rezonabil de lungă. Ştia că nu şi le va reaminti pe toate, iar asta era trist, totuşi îl amuza să încerce şi, de altfel, nici n-avea altceva cu care să-şi ocupe mintea.

Era legat ca un deţinut din închisorile federale: cătuşe la mâini şi la picioare, unite între ele printr-un lanţ care-i trecea prin faţa corpului. Nu putea să meargă, ci numai să-şi târşâie picioarele, gârbovit ca un bătrân. Dacă îl mânca nasul, se putea scărpina doar dacă îşi lipea faţa de perete şi se freca energic. Cabina avea propriul ei closet şi bănuia că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru asta, totuşi ştergerea la fund cu cătuşe la mâini nu reprezenta tocmai momentul de vârf al zilei. Pentru a spune adevărul, era pe jumătate ispitit să şi-o ia la frecat, ba chiar mai mult de jumătate ispitit, mai ales cu toate amintirile fetelor pe care le dezvirginase. Şi pentru că mâinile îi erau încătuşate chiar în faţa prohabului, ar fi putut s-o facă. Totuşi, posibilitatea ca temnicerii lui să chicotească la auzul lanţurilor lui zornăind în noapte ar fi fost o umilinţă insuportabilă. În plus, dacă nu nimerea closetul, cum naiba va curăţa mizeria?

După ce avea să scape de acolo, îşi dorea cel mai mult să stea în poziţie verticală şi să-şi întindă toate membrele, lucru care figura pe primul loc al dorinţelor lui, şi imediat după aceea să se spele pe dinţi. Ultima dată o făcuse în dimineaţa în care îl răpiseră şi de atunci avea impresia că în gură îi creşteau licheni şi muşchi de pădure.

Se gândise la toate varietăţile posibile de evadare, însă nu întrevedea nicio cale. Uşa era întotdeauna încuiată. O testase cu umărul şi ştia că era grea şi solidă. Poate că fără cătuşe ar fi izbutit s-o deschidă, deşi se

deschidea spre interior, aşa că nu era sigur în privinţa asta, dar cu lanţurile care atârnau pe el putea să dezvolte elanul unei femele pinguin gravide şi, cu certitudine, nu putea lovi nimic cu piciorul. Uşa era prevăzută, de asemenea, cu o ferestruică şi răpitorii lui aveau întotdeauna grijă să privească prin ea, pentru a-l verifica, înainte să intre. De fapt, ar fi putut intra şi legaţi la ochi: ce ar fi putut el să facă – să se apropie şontâc şi să-i izbească cu fruntea în umeri, aşa cum făcea amărâtul ăla de Cavaler Negru în *Monty Python and the Holy Grail* (*Monty Python şi Sfântul Graal*)[3]! Să-i înjure după cum îi venea la gură?

Ar fi putut încerca să răcnească din răsputeri când simţea că se aflau într-un port, dar se îndoia că l-ar fi auzit cineva. Nu ştia cât de mare era ambarcaţiunea – îl ţinuseră legat la ochi în timp ce-l mutaseră –, dar coborâseră câteva trepte, pe urmă străbătuseră un coridor scurt, pentru a ajunge în acea încăpere mică, aşa că ştia că se afla la un nivel inferior şi aproape cu certitudine într-o cabină centrală. Nu, probabilitatea de a obţine ceva valoros prin zbierete era jalnic de mică, pe când cea de a încasa o bătaie zdravănă şi de a se alege cu o bandă adezivă peste gură şi o glugă peste cap era destul de mare. Pur şi simplu, nu merita să rişte.

Trebuia să recunoască faptul că nu fusese maltratat, dacă nu mai punea la socoteală simularea înecului iniţială şi şocurile electrice care-i fuseseră aplicate pe tălpi după aceea, ca să urle şi să fie auzit de John în telefon. Iisuse Hristoase, simularea înecului fusese cu adevărat oribilă! Partea cea mai cumplită era impactul efectelor ei imediate. Făceai pe tine de groază, intrai în panică, pentru ca după numai un minut să fii din nou raţional şi să-ţi juri că data viitoare nu vei mai ceda. Atât doar că, până la urmă, cedai. Era iritant să fii la cheremul fricii oarbe, ca şi cum ţi-ai fi pierdut controlul sfincterelor sau aşa ceva, dar de o sută de ori mai rău. Hilger avusese dreptate, una era să treci prin ea în SERE şi cu totul altceva să ţi-o aplice tipii cei răi, care erau mânaţi de intenţii reale. Vicepreşedintele ăla care o numise „înmuiere" ar fi trebuit să-şi scoată naibii capul din găoază.

Îl lăsaseră cam o zi în hainele reci, ude şi murdare şi, în plus, nu-i dăduseră nimic de mâncare. Asta însemna că încă verificau informaţia pe care le-o dăduse, dorind să-l păstreze în inconfort şi să nu uite tortura recentă la care fusese supus, pentru a-l îngenunchea din nou, şi mult mai uşor, dacă se dovedea că-i minţise. Când l-au spălat cu furtunul şi i-au dat un trening curat şi uscat, după care i-au lăsat mâncare şi apă, Dox a ştiut că se

[3] Film din 1975, regizat de Terry Gilliam şi Terry Jones, parodie după legendele cavalereşti britanice. (n.tr.).

ajunsese la o înţelegere. Şi indiferent care ar fi fost aceea, viaţa lui făcea parte din negociere.

Ulterior îl lăsaseră mai mult sau mai puţin singur, exceptând momentul în care vorbise la telefon cu John. Conversaţia aceea fusese al naibii de grea. John era prietenul lui bun şi Dox ştia că nu se va da bătut până nu-l va elibera sau va muri el însuşi încercând s-o facă. Se simţea ruşinat că neglijenţa lui îi adusese partenerul în situaţia asta şi era oribil să ştie că John era afară şi făcea, Dumnezeu ştia ce, în timp ce el se afla încătuşat şi incapabil să schimbe cât de puţin sorţii.

Îl hrăneau chiar destul de bine, bănuia lunetistul – două mese pe zi, primite în caserole din polistiren, al căror conţinut îl mânca ghemuit, cu o lingură din plastic. Uneori mâncarea era chinezească, uneori malaieziană, alteori indiană. Ceea ce nu însemna mare lucru, pentru că toate cele trei sortimente puteau fi cumpărate de la aproape orice tarabă cu mâncare din Asia de sud-est, pentru ca apoi s-o congelezi şi s-o încălzeşti la microunde după chef. Puteau fi oriunde. Întrucât cabina nu era prevăzută cu hublouri, unicele percepţii pe care Dox le avea asupra locului unde se găsea erau ridicarea şi coborârea valurilor sub cocă şi zgomotul motorului atunci când se deplasau. Nu ştia ce oră era şi, de fapt, dacă era zi sau noapte.

Cea mai rea problemă imediată a lui, cu excepţia ruşinii, plictiselii şi a senzaţiei de licheni cultivaţi pe limbă, era mexicanul, pe care Dox îl poreclise în minte Unchiul Fester, atât pentru că era chel, cât şi pentru ochii lui de nebun. Bărbatul avea o înclinare spre sadism – de fapt, mai mult decât o simplă înclinare. La răstimpuri, îi plăcea să apară pe neaşteptate în cabină şi să-l lovească. Prima dată îl pocnise în abdomen, dar Dox înţelesese ce intenţiona şi, cu toate că idiotul ştia cum să lovească, efectul nu fusese chiar atât de dureros. Existau însă şi alte locuri care puteau fi lovite. Îi trăsese lui Dox un genunchi în coccis, ceea ce duruse ca dracu' şi sporise neplăcerea înlănţuirii. Lunetistul îşi dăduse seama destul de repede că Unchiul Fester lovea astfel încât să nu lase urme. El bănuia că Hilger, care era în mod clar un psihopat de clasă, în felul lui aparte, părea, de asemenea, să fie condus de un fel de etos profesional şi n-ar fi privit deloc încântat bătăile gratuite aplicate unui prizonier, iar de aceea Unchiul Fester era precaut.

Ultimele două zile fuseseră mai cu seamă rele. Dox nu-i văzuse decât pe chel şi pe cel cu aspect de băietan, despre care lunetistul ştia de acum al naibii de bine că era orice altceva decât un băietan, aşa încât bănuia că Hilger şi blondul voinic plecaseră undeva. Deoarece în jur existau mai puţini oameni, Unchiul Fester părea să aibă mai mult curaj.

Bătăile încasate nu-l opriseră însă pe Dox să-l provoace cu insulte. Dimpotrivă, mai mult ca oricând demnitatea îi cerea să demonstreze că nu

putea fi îngenuncheat. Pe moment nu putea să fie mândru de prea multe, totuşi păstrarea verticalităţii în faţa ratatului ăla şi insultele îndeajuns de grosolane pentru a-l transforma într-un duşman reprezentau totuşi ceva. Corpul lui plătea pentru asta, dar îl ajuta să-şi menţină spiritul viu.

Îşi schimbă poziţia pe cuşetă şi făcu o grimasă, simţind durerea mai jos de şale. Da, îi plăcea să-l umilească pe ticălosul ăla şi pentru asta nu-i păsa că suferea. Atunci când se va termina totul, avea să aibă grijă ca Unchiul Fester să plătească pentru toate, şi cu o dobândă mai mare decât s-ar fi aşteptat.

Mai întâi însă, el trebuia să supravieţuiască.

Capitolul 11

Am ieşit prin uşa din spate a hotelului şi am efectuat o serie de manevre agresive până când am fost mulţumit că nu mă urmărea nimeni. După aceea am căutat o café internet, unde, după obişnuita verificare antispyware, am intrat pe site-ul securizat pe care-l utilizam cu contactul meu din CIA, Tomohisa „Tom" Kanezaki, un tânăr americano-japonez din filiala Tokio a Agenţiei. Ne ciocnirăm cu câţiva ani în urmă, pe când el era un recrut nou-nouţ şi idealist al Agenţiei, recent repartizat în Tokio. Kanezaki înţelesese însă destul de repede că era manipulat de superiori şi fusese îndeajuns de inteligent şi rapid ca să întoarcă situaţia în folosul lui şi să supravieţuiască. De atunci îl ajutasem în câteva cazuri neoficiale şi puteam, de obicei, să mă bazez pe el pentru informaţii şi, uneori, echipament, deşi întotdeauna contra preţ. M-am întrebat care va fi preţul pentru a mă sprijini în jobul meu. Aveam să-l plătesc însă, indiferent care ar fi fost. Ştiam că fără ajutorul lui Kanezaki nu-l puteam scoate pe Dox din situaţia în care se afla.

Site-ul era gol. Neştiind când l-ar putea vizita Kanezaki, i-am expediat un mesaj de pe un cont de e-mail pe care avea să-l identifice ca aparţinându-mi: *Eşti în Tokio*? *Trebuie să ne-ntâlnim.* Cu toate că, de-a lungul anilor, Kanezaki ajunsese să ocupe o poziţie relativ nepericuloasă pe lista mea de evaluare a ameninţărilor, aş fi preferat să nu-l avertizez că soseam. În acelaşi timp însă voiam să fiu sigur că se afla în oraş când ajungeam, şi nu era plecat în cine ştie ce misiune altundeva.

Am căzut pe gânduri. Hilger trebuia să aibă o familie undeva. Să-i găsesc, să-i răpesc... şi să-i ofer ca schimb de ostatici? Poate. Kanezaki m-ar fi îndreptat, probabil, în direcţia cuvenită, presupunând că n-avea nimic împotriva naturii interesului meu. Dar dacă existau membri de familie, cât de apropiaţi erau de Hilger? Cât de mult avea să-i pese de soarta lor? Şi chiar dacă i-ar fi păsat, cât era de probabil că aş fi putut să răpesc pe cineva, să-l ţin apoi ascuns şi să negociez eliberarea lui Dox, totul pe cont propriu? Şi în acelaşi timp să acţionez într-un interval de timp limitat la cinci zile?

Poate că aş fi folosit familia ca pe o ameninţare: dacă-l omori pe Dox, o să-ţi măcelăresc părinţii bătrâni sau nepoatele adorabile, sau altceva. Poate că Hilger ştiuse despre regulile mele legate de femei şi copii, dar ceea ce văzuse în ochii mei în Góc Saigon îi zguduise încrederea.

Totuşi, nu, genul acela de ameninţare ar fi dus situaţia în direcţii imprevizibile. Remarcile mele despre părăsirea unei vieţi de asasin îi

dăduseră lui Hilger un firicel subţire de speranţă. Mai bine s-o las aşa, să trag de timp şi să încerc să mă îndrept spre el şi spre locul deocamdată necunoscut unde-l ţinea pe Dox.

După cinci minute am verificat din nou contul de e-mail. Răspunsul lui Kanezaki mă aştepta deja, un simplu *Sunt aici.*

Am golit contul de e-mail, apoi am închis browserul, după ce-i ştersesem istoricul, şi am pornit în căutarea altei café internet. Paranoia clocotea în mine şi nu mai voiam să fac altceva pe acelaşi computer, cu aceeaşi adresă IP identificabilă, pe care tocmai o folosisem pentru a-l contacta pe Kanezaki. Mă îndoiam că Hilger ar fi fost în stare să mă urmărească prin intermediul unei adrese IP dintr-o café internet din Saigon, şi chiar dacă ar fi putut, ar fi reuşit în cel mai bun caz doar să afle pe unde fusesem pe internet, nu şi ce făcusem acolo. În acelaşi timp însă supravieţuisem atâta vreme tocmai pentru că nu-mi asumasem riscuri care să nu fi fost fundamentate de motive foarte întemeiate.

Din a doua café internet, am verificat cursele aeriene care plecau din Saigon. În seara aceea la 21:10, o cursă ANA (All Nippon Airways) decola spre Bangkok. Perfect! Din Bangkok puteam alege dintre multe alte zboruri spre Tokio. Am făcut rezervare, am şters din nou istoricul browserului şi am căutat a treia café internet.

De data aceasta am căutat pe Google: *Jan Jannick.* Primul rezultat obţinut îl identifica drept fondatorul şi directorul executiv al unei companii start-up din Silicon Valley cu un nume interesant: Deus Ex Technologies. „Tehnologii de la Dumnezeu”... indiferent ce produceau ei, nu erau nici pe departe modeşti.

Am accesat linkul şi am navigat pe site-ul companiei. După ce am lămurit jargonul despre migraţia automată a aplicaţiilor, scheme multiplatformă (termen folosit în industria IT drept atribut al unui program sau aplicaţie), algoritm backpropagation (pentru clasificarea exemplelor) şi Teorema lui Bayes (una din teoremele fundamentale ale teoriei probabilităţilor, care stabileşte probabilitatea apartenenţei evenimentelor şi a obiectelor la o anumită grupă), am înţeles că DET se concentra asupra bazelor de date şi în mod specific asupra căutării în bazele de date. Încerca să utilizeze reţele neurale – computere modelate după cortexul oamenilor – pentru a detecta tipare anterior greu sesizabile în bazele de date masive.

În 1982, Jannick terminase Universitatea Stanford şi-şi luase doctoratul în ştiinţa computerelor. După aceea lucrase pentru Microsoft, Oracle şi câteva companii mici de care nu auzisem. DET era primul lui start-up. M-am uitat pe pagina finanţatorilor şi am fost surprins să văd că printre aceştia

figura In-Q-Tel – un fond de investiţii al CIA. Nu ştiam ce însemna asta, dar trebuia să semnifice ceva.

M-am gândit la ce-mi spusese cândva Kanezaki despre firma privată de informaţii a lui Hilger. Nestânjenit de supervizările Congresului SUA, el putea să meargă în diverse locuri şi să întreprindă acţiuni imposibile pentru CIA. Nu era clar cum începuse – pe cont propriu sau cu susţinerea propriei sale versiuni de fond de investiţii guvernamental. Indiferent care ar fi fost răspunsul, fondurile erau nedetectabile şi puteau fi negate. În cazul în care activităţile lui Hilger ar fi fost aflate, clienţii lui, sau trezorierii lui, şi-ar fi exprimat, pur şi simplu, şocul şi stupoarea faţă de descoperirea acelei operaţiuni „neautorizate", ar fi reafirmat importanţa unei supervizări corespunzătoare şi, dacă ar fi fost necesar, ar fi întrunit o comisie excepţională care să muşamalizeze complicitatea guvernului şi să decidă asupra unui ţap ispăşitor cuvenit. Mulţumim pentru participare, domnule Hilger! Următorul concurent.

Am bănuit că era destul de firesc. Democraţia înseamnă controale şi echilibrări. Dar dacă politicienii constată că sunt controlaţi şi echilibraţi prea mult, atunci vor căuta „ocolişuri", aşa cum le numesc tipii care lucrează în software. Şi i-aţi putea învinui pentru asta? La fel de bine aţi putea învinui apa pentru că încearcă să ocolească un bolovan. Nu-i vorba despre învinuiri şi culpe, ci este o chestiune de natură şi tendinţe. Dacă n-ar fi existat cerere pentru serviciile lui Hilger sau ale mele, atunci n-ar fi existat nici ofertă.

M-am întrebat de ce ar fi vrut Hilger să-l elimine pe directorul executiv al unei companii finanţate de CIA şi care oferea tehnologie de reţele neurale pentru bazele de date. Oare Jannick era un soi de concurent? Oare activitatea lui interfera cu ceva ce voia să facă Hilger sau ameninţa o piaţă pe care încerca să pătrundă? N-aveam cum să ştiu, cel puţin deocamdată.

M-am gândit cum ar fi putut încerca Hilger să mă urmărească şi m-am străduit să nu uit nimic. El s-ar fi aşteptat că-l voi căuta pe Jannick pe Google. Dacă beneficia de acces la traficul de date pe internet, ar fi putut începe de la căutările pentru Jan Jannick, ce avuseseră loc, să zicem, la o oră după întâlnirea noastră din Park Hyatt. Dacă făcea apoi o comparaţie cu rezultatele obţinute de servere din Vietnam, ar fi obţinut adresa IP a computerului pe care-l utilizasem. Puţin probabil, totuşi nu imposibil. Dar chiar dacă ar fi beneficiat de acces, nu putea să confirme decât că-l căutasem pe Jannick, aşa cum ar fi suspectat. Celelalte activităţi ale mele pe internet ar fi rămas secrete.

Am luat un taxi până la hotel, mi-am strâns lucrurile şi am pornit direct spre aeroport. Era posibil ca Hilger să-mi fi anticipat mişcările şi să fi plasat oameni într-un „punct strategic" din aeroport – la check-in sau la ghişeul

vamal –, dar mă îndoiam. Prea multe videocamere, prea multă pază. De asemenea, instinctul îmi spunea că el îi voia cu adevărat moartea lui Jannick. În cazul acela, aş fi fost în siguranţă până când îl omoram pe olandez.

După aceea era altă poveste.

Capitolul 12

Hilger efectuă o rută de detectare a filajului şi, după ce fu mulţumit că nici Rain şi nici altcineva nu-l urmărea, porni spre Sheraton, punctul lui de întâlnire cu Demeere. Merse încet, transpirând în căldura serii tropicale, doar vag conştient de umiditate şi de mirosul de gaze de eşapament şi mirodenii necunoscute, ignorând claxoanele neîncetate, invitaţiile răcnite din partea taximetriştilor-motociclişti şi bâzâiturile ameţitoare ale motoarelor în doi timpi.

Întâlnirea cu Rain fusese al naibii de aproape să se termine dezastruos. Dacă asasinul japonez recursese la o cacealma în Góc Saigon, atunci fusese blufful cel mai bun pe care-l văzuse Hilger vreodată. Când Rain îi ţinuse cuţitul la gât şi el îi citise expresia din ochi, crezuse, realmente, că-i sunase ceasul. *Am calculat greşit*, îşi spusese el, *lui nu-i pasă deloc de Dox*, *nenorocitul de nebun o să mă omoare chiar aici.*

Până atunci Hilger mai fusese de două ori la un pas de moarte. Prima dată în Bagdad, când un strănut neaşteptat, cauzat de nisipul şi praful omniprezent, îi mişcase capul foarte puţin, dar suficient pentru ca glonţul unui lunetist să-i cresteze scalpul în loc să-i străpungă creierul. Chemase artileria şi lunetistul fusese anihilat într-un minut. A doua oară i se blocase carabina şi fusese nevoit să lupte corp la corp cu un fedain de-al lui Saddam. Acesta încercase să-i despice burta cu un cuţit de beduini, dar, din fericire, arma albă se rupsese în vesta blindată a lui Hilger. După aceea Jim îl doborâse şi continuase să-l lovească nemilos cu patul puştii, până când îi împrăştiase creierii în ţărână. În ambele rânduri, euforia iniţială lăsase loc unui sentiment de uimire faţă de miracolul supravieţuirii lui, apoi unei lungi perioade de reflecţie asupra fragilităţii vieţii. Evitase două gloanţe, pe unul dintre ele la mustaţă, însă fuseseră doar cele despre care avusese ştiinţă. Câte altele trec pe lângă noi, zilnic, fără să avem habar?

Ei bine, tocmai supravieţuise celui de-al treilea, iar în acel moment, când nu mai era în prezenţa lui Rain, când exigenţele operaţionale rămăseseră în urmă şi analiza la rece tot ceea ce se petrecuse, se simţea cuprins de ameţeala post-confruntare. Îşi simţea picioarele moi şi mâinile îi tremurau. Îl ştia pe Rain din reputaţie şi din acea unică şi scurtă întâlnire a lor în Hong Kong, dar în Saigon fusese prima oară când îl văzuse personal şi de aproape. Recunoscuse specimenul, deşi cunoscuse foarte puţini inşi similari: Rain era un ucigaş, un prădător natural. Şovăiala, frângerea agitată a mâinilor, până şi

paralizia care-i afectează pe oamenii obişnuiţi – toate acestea lipseau din ochii lui.

Hilger omorâse şi el destui oameni, cel mai recent pe idiotul de Drano pe insula Bali, totuşi nu se considera că ar fi aparţinut clasei lui Rain. Ştia că propria capacitate de a ucide, deşi formidabilă, era, de asemenea, cerebrală, ceva ce învăţase. Rain aparţinea altei specii. Uciderea făcea parte din el, din esenţa lui profundă, şi, indiferent ce ar fi fost calitatea aceea, ce nume i-ar fi putut fi atribuit, Hilger suspecta că era o caracteristică nativă. Nu ştia dacă asta însemna o binecuvântare sau un blestem. Ştia doar că el nu şi-ar fi dorit-o. El preţuia prea mult controlul, iar controlul lui Rain asupra părţii lui ucigaşe era în mod clar îndoielnic. Se luptase cu ea în restaurant şi ar fi putut, la fel de uşor, ca lucrurile să se fi îndreptat în direcţia opusă.

Hilger traversă strada şi-l zări pe Demeere în faţa hotelului, părând că aşteaptă o cunoştinţă sau un taxi. Vigilent ca întotdeauna, înclină abia perceptibil din cap când trecu pe lângă el, pentru a-l anunţa că totul era în regulă, apoi luă liftul până la barul de la nivelul douăzeci şi trei. Demeere sosi după câteva minute. Se instalară pe terasă; o briză umedă şi foarte caldă răvăşea feţele de masă, zgomotele traficului erau diminuate, discret şi plăcut, iar luminile oraşului pâlpâiau peste tot în jurul lor.

— Bei ceva? întrebă Hilger. Mi-ar prinde bine un păhărel.

— Sigur că da, încuviinţă Demeere.

Comandară două ginuri Bombay Sapphire, duble, iar după ce chelnerul se îndepărtă, belgianul zise:

— N-am putut sta cu tine. M-ar fi descoperit, am simţit-o.

Hilger aprobă din cap.

— Ai jucat bine şi amândoi ştiam că va trebui, probabil, să mă laşi la un moment dat. A ieşit bine.

— O s-o facă deci?

— Aşa se pare.

— Chiar poate reuşi în doar cinci zile?

Hilger se gândi din nou la ceea ce văzuse în ochii lui Rain.

— Da, cred că poate.

— Şi după aceea?

— După aceea, lucrurile încep să se deschidă pentru noi. Şi-i dăm a doua ţintă.

— Apoi a treia?

Hilger îl privi şi înţelese că, aşa cum se întâmpla de obicei, intuiţia lui Demeere funcţiona corect.

— A treia ţintă este Rain, spuse belgianul.

Hilger încuviinţă.

— Este prea periculos ca să-l lăsăm liber. Mai ales după ceea ce face acum pentru noi.

Sosiră băuturile şi bărbaţii sorbiră în tăcere. Ginul era exact ce-i trebuia lui Hilger. Îl simţea relaxându-l, calmându-i nervii încă uşor încordaţi. Plănuise asta de mult şi existau încă destule lucruri care trebuiau să se deruleze corect, înainte ca totul să se termine. Dar porniseră cu dreptul. Era interesant să te gândeşti cât bine avea să facă ţării, deşi toţi vor crede că fusese mâna inamicilor ţării. Da, uneori aşa se întâmpla cu medicamentele puternice. Nu conta gustul amar, ci efectul benefic.

Capitolul 13

În Bangkok am schimbat avionul şi am dormit în aproape toate cele şase ore ale zborului până la Tokio. Am aterizat pe Narita a doua zi dimineaţă la 7:30. După o oră şi jumătate eram în filiala CIA din Tokio. Am ieşit din subteranul cu patru niveluri într-o dimineaţă rece, însorită. Pentru câteva minute am stat în exteriorul faţadei masive, din cărămidă roşie, a clădirii, cu geanta de voiaj pe umăr, privind şi ascultând. Motoare de camioane şi claxoane de automobile. Echipamente de construcţie, ciocane pneumatice. Navetişti care treceau pe lângă mine, mii de anonimi ce mijeau ochii înaintea luminii puternice a dimineţii, gârboviţi în faţa vântului, strângând în mâini servietele ca pe nişte colaci de salvare. Mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise energia copleşitoare a locului, îmi lipsise ca parfumul unei femei pe care o iubisem în secret şi care mă strivise lent prin indiferenţă.

Am oftat. Tokio era în acel moment un loc trist pentru mine, oamenii care mă legau de oraş dispăreau unul câte unul, ca luminile ce se sting seara îndărătul ferestrelor unei clădiri aproape pustii. Mai întâi, Midori. Apoi Harry, aruncat de pe acoperişul unui bloc-turn. După aceea, Naomi, frumoasa dansatoare braziliano-japoneză cu care avusesem o relaţie pe când îl vânasem pe asasinul Yakuza Murakami şi pe care o abandonasem în Rio după ce descoperisem că ea informase CIA unde să mă găsească. Iar ulterior, cu numai un an în urmă, Tatsu, fostul meu duşman din Keisatsucho, FBI-ul japonez, care-mi devenise apoi prieten apropiat şi murise răpus de cancer. Pe urmă Tokio devenise pentru mine, pur şi simplu, o altă escală, un loc pentru întâlniri. Şi în scurt timp şi asta avea să dispară, când Kanezaki avea să fie rechemat la sediu sau transferat în alt post, sau când avea să plece pentru o carieră în alt domeniu de activitate. După aceea, dacă urma să mai revin acolo, nu aveam să mai găsesc decât un cimitir de amintiri.

L-am sunat pe Kanezaki de la un telefon public.

— Eu sunt, i-am spus.

— Nu ţi-a luat mult.

— Ne putem întâlni?

— Bineînţeles.

„Bineînţeles” acela fusese o imitaţie perfectă a stilului lui Tatsu, începând cu tonul uşor exasperat, care avea intenţia doar să ascundă, şi fără multă străduanie, vastele rezervoare de răbdare necesare în faţa atâtor întrebări stupide. Auzind replicile încă vii ale lui Tatsu, despre care ştiam că fusese

mentorul lui Kanezaki şi pe care poate că-l adoptase chiar, mental, ca pe un surogat al fiului pe care-l pierduse, am simţit un fior de tristeţe, urmat de un surâs firav.

— Ce zici de micul dejun? l-am iscodit eu.

— Aş prefera un prânz timpuriu. Mai am nişte lucruri de făcut.

Contraoferta mi-a displăcut imediat. I-ar fi oferit timp să aranjeze acţiuni, dacă...

Dacă ce? În ultimii ani Kanezaki avusese şase-şapte oportunităţi de a mă prinde. N-o făcuse niciodată şi, din câte îmi dădeam seama, nici n-avea vreun motiv. Apărusem prea brusc. Avea lucruri de făcut, aşa cum menţionase.

Totuşi, nu-mi plăcea. Dacă n-aş fi avut atâta nevoie de el chiar atunci, poate că aş fi renunţat la întâlnire. N-am făcut-o însă, ci am spus:

— Bine. Ce zici despre locul unde ne-am văzut ultima dată? Când se deschide.

Asta ar fi însemnat Ben's Café din Takadanobaba, la 11:30. Un loc plăcut, în genul unui local de cartier puţin frecventat de turişti, care servea gogoşi proaspete, tarte şi o cafea excelentă. Cunoşteam bine zona. Aveam să ajung acolo mai devreme, ca să mă asigur de contrafilaj. Pentru orice eventualitate.

— Ne vedem acolo, a zis el şi a închis.

Am luat metroul pe linia Yamanote spre Takadanobaba şi am ajuns la Ben's cu aproape două ore mai devreme. M-am instalat în imediata apropiere a unei ferestre dintr-un mini-market aflat vizavi de cafenea, puţin mai departe, şi am supravegheat strada cu atenţie, în mini-marketurile japoneze orice client poate citi revistele puse la dispoziţie ca într-o bibliotecă publică şi am profitat din plin.

Nimic nu mi-a alertat vigilenţa, iar Kanezaki a sosit exact la ora stabilită. A privit prin fereastră în interiorul mini-marketului când a trecut pe lângă el şi m-a zărit cu certitudine în colţ, dar nu s-a trădat în niciun fel.

La naiba! mi-am spus eu. Nu-mi place să fiu deconspirat, nici chiar de un probabil prieten. Am privit în jur, ca să mă asigur că nu era însoţit, apoi am ieşit din magazin şi l-am ajuns când intra în Ben's.

— Salut, am zis eu apropiindu-mă din spatele lui.

Kanezaki s-a întors fără să trădeze surprindere.

— Salut.

— M-ai văzut în magazin.

A ridicat din umeri.

— Da, şi eu m-aş fi ascuns tot acolo. Nu mă aşteptasem să fii însă pasionat de revistele pentru femei.

— Ce altceva citesc oamenii când pierd timpul în felul ăsta? am replicat eu, simţindu-mă cumva defensiv. Eram, pur şi simplu, un alt pervers între două vârste. Mă confundam cu mediul.

— Cred că-ţi face plăcere munca ta.

Mi-am data seama că, nu pentru prima dată, îl subestimam pe puştiul acela, mai precis pe tânărul acela, care era mai experimentat de fiecare dată când îl revedeam. Devenea mai isteţ şi eu trebuia să devin mai isteţ în privinţa lui. Îmi cunoştea de acum tacticile şi ştia că nu voi aştepta acolo unde spusesem că voi fi. Şi devenea el însuşi suficient de tactic pentru a şti unde era probabil să fiu. Trebuia să încetez să încerc să-l manipulez ca şi cum ar fi fost tot începător. Nu era aşa şi nici nu mai fusese de mult timp.

Am zâmbit.

— Poate că da, niţel. Am stat acolo două ore. Timpul n-ar fi trecut la fel de repede cu o revistă despre automobile gen *Car and Driver.*

Ne-am strâns mâinile şi l-am privit din cap până în picioare. Am încuviinţat aprobator faţă de ceea ce vedeam: un americano-japonez zvelt de vreo treizeci şi ceva de ani, cu genul de ochi serioşi pe care-i capeţi când înţelegi că lumea nu este locul inocent pe care ţi l-ai închipuit cândva şi când suspectezi că propriile tale acţiuni joacă un rol în privinţa asta.

Am mâncat sandvişuri şi am băut cafea şi, vorbind în engleză cu glas scăzut, ca să nu fiu auzit de alţi clienţi, l-am informat despre cele întâmplate cu Hilger şi Dox. I-am explicat că erau trei joburi, dar i-am spus că încă n-aveam detalii despre ele. Ţinând seama de fosta relaţie a lui Jannick cu CIA, am considerat că era prea riscant să-l menţionez pe primul. Relaţia aceea putea fi relevantă pentru Kanezaki, din motive pe care încă nu le înţelegeam. El se putea simţi obligat să-l avertizeze pe olandez ori să mă împiedice în alt fel să-mi duc jobul la bun sfârşit. Dacă protejarea lui Jannick era destul de importantă pentru Kanezaki, atunci informarea lui putea fi chiar periculoasă. Dacă cineva vrea să ajungă la tine şi-ţi ştie ţinta, nu-i nevoie să te caute. Este suficient să-ţi găsească ţinta şi să te aştepte să apari.

După ce am terminat, el a precizat:

— Îmi pare rău despre tot ce am auzit.

L-am privit fix.

— Aici nu-s importante părerile de rău. Important este ce vei face în privinţa asta.

— Ce te aştepţi să fac?

Am simţit că mă învăpăiez de iritare.

— Mă aştept să-l ajuţi pe Dox.

— Să fiu sincer, nu ştiu cât de mult o pot face.

— Câte joburi a făcut el pentru tine? Trei? Patru?

— Da, am lucrat împreună, dar asta nu-nseamnă...

— Termină cu tâmpeniile! am zis eu, strângând în mâini laturile mesei şi aplecându-mă înainte. El are necazuri acum, necazuri mari, şi tu ce faci – îl abandonezi?

Mi-am dat seama că mă ridicasem pe jumătate din scaun. Cuvintele însele îmi alimentau furia. Era omul de gheaţă, care voia un motiv ca să facă rău cuiva, oricui, în numele lui Dox.

Uşurel! am reflectat eu. *Uşurel*! Am expirat zgomotos şi m-am aşezat încetişor la loc. Am dat drumul mesei şi mi-am flexionat degetele.

Kanezaki rămăsese tăcut, ca un om care se trezeşte pe neaşteptate faţă în faţă cu un dulău ce mârâie ameninţător. Dacă n-ar fi stat pe scaun, probabil că s-ar fi retras un pas.

— Dox este un om bun, a spus el după o clipă. Îi sunt recunoscător din punct de vedere profesional şi-mi place personal. Totuşi, este un contractor. Asta a fost opţiunea lui.

L-am privit, continuând să încerc să mă stăpânesc. M-am gândit să-i spun că era în regulă, că putea să facă orice voia. Atât timp cât înţelegea că dacă Dox murea, atunci avea să moară şi el.

Am clătinat din cap. La ce naiba mă gândeam? Obişnuiam să recurg la ameninţări când fusesem tânăr şi netot. Avusesem noroc că supravieţuisem într-atât încât să descopăr modalităţi mai eficiente de convingere. Iar genul de ajutor de care aveam nevoie în acel moment nu putea fi obţinut prin forţă.

Retrage-te! m-am gândit eu de parcă aş fi vorbit, realmente, cu cineva dinăuntrul meu. *Retrage-te*!

— Uite care-i treaba, a continuat Kanezaki şi a ridicat mâinile cu palmele spre mine. Nu spun că nu voi ajuta. Atât doar că-mi eşti încă dator pentru jucăriile pe care vi le-am procurat anul trecut.

Se referea la o armă tranchilizantă şi alt hardware, considerabil mai letal, pe care le procurase pentru mine şi Dox în Tokio. Noi folosiserăm armele acelea ca să punem capăt unei tranzacţii cu droguri în Wajima şi să declanşăm un mic război între Yakuza şi triadele chineze şti. Războiul acela îl silise pe un duşman Yakuza al meu să iasă în câmp deschis, oferindu-mi astfel, într-un final, oportunitatea de a-l ucide.

Totuşi, comentariul lui m-a calmat. Mi-am dat seama, aşa cum ar fi trebuit s-o fi făcut mai devreme, că protestele lui nu erau pornite din inimă. Ele făceau parte dintr-o negociere. Iritantă, da, cu toate acestea, nu era un semn rău.

— „Dator”? am repetat eu. De ce crezi că tocmai ţi-am spus toate amănuntele alea despre Hilger? Vrei să zici că nu-i valoros să ştii ce intenţii are? Perfect, data viitoare n-o să te mai deranjez cu informaţii.

Kanezaki a suspinat.

— Sincer vorbind, în forma asta nu sunt valoroase. Poate că ar fi fost altceva dacă aş fi ştiut cine sunt ţintele. Dar fără să am habar pe cine vrea să elimine...?

A terminat fraza, ridicând palmele spre tavan, după care a lăsat mâinile înapoi pe masă.

Da, era târguială, aşa cum mă gândisem. Cel puţin însă făceam progrese.

— Aşa cum am zis, aştept şi eu să primesc informaţia respectivă. O să te anunţ imediat după aceea.

— Îţi dai cuvântul?

Se părea că naivitatea lui anterioară nu dispăruse total. Îmi petrecusem cea mai mare parte a vieţii ucigând oameni, ca să-mi câştig existenţa. Ce credea, că n-o să mai dorm nopţile din cauza unei minciuni?

— Îmi dau cuvântul, am încuviinţat eu. După aceea suntem chit?

— Haide să zicem că vom fi cu datoriile la zi. Dar dacă vei mai dori şi altceva de la mine, va trebui să faci ceva în schimb.

Aha, mi-am spus eu, *momentul adevărului. În sfârşit*!

— Da? am zis eu. Cine?

— Nu voiai să spui „ce”?

— Asta ştiu deja.

Kanezaki a încuviinţat din cap, acceptând fără să comenteze.

— Chiar dacă-l vei scoate pe Dox teafăr din afacerea asta, vei porni după Hilger, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Ba ştii. Unicul lucru care mă îngrijorează este răbdarea ta. Uită-te cât timp ai aşteptat ca să-l lichidezi pe Yamaoto.

— Nu ştiu de ce crezi că eu am fost acela. Din câte am citit, fusese împuşcat şi a murit în spital în urma unui stop cardiac.

— Acum cine mănâncă rahat? Ştiu că Dox l-a împuşcat. Era un glonţ de calibru .7,62, la fel ca al puştii pe care v-am procurat-o. Iar infarctul i l-ai provocat tu. Tatsu şi cu mine am colaborat mult mai strâns decât ştii. El mi-a spus multe.

Poate că încerca un bluff, totuşi ştiam de relaţia lui cu Tatsu.

— Tatsu mi-a zis că făceaţi ceva împreună, am rostit eu într-o doară.

Kanezaki a aprobat din cap.

— Poţi să spui că a fost o contrapartidă neoficială.

— Uciderea lui Hilger face parte din ea?

— Da.

— De ce-l vrei mort?

— De când a început să conteze „de ce” pentru tine?

Am ridicat din umeri.

— Nu contează.

— Perfect. Vrei să te ajut cu Dox? Ajută-mă cu Hilger. Nu aştepta, când îl găseşti. Dacă îţi apare în bătaia armei, trage.

— Bine, am zis eu. Se pare că suntem pe aceeaşi lungime de undă. Tu vrei să-l omor pe Hilger, iar eu vreau să-l găsesc. E greu de făcut una fără cealaltă.

— Perfect, a repetat el încuviinţând din cap. Acum spune-mi ce-ţi trebuie.

Capitolul 14

Din Tokio am zburat la Los Angeles, unde am ajuns într-o dimineaţă rece şi senină de iarnă. San Francisco ar fi fost mai convenabil, dar Hilger ştia că soseam şi nu voiam să fac nimic care să-l ajute să-mi anticipeze mişcările. Şi aşa era destul de rău că ştia că-l voi urmări pe Jannick; nu intenţionam să-i ofer alte puncte de referinţă, decât dacă n-aveam de ales.

Înainte de plecare, mersesem într-o café internet şi-i trimisesem lui Kanezaki fotografiile domnului Blond. N-ar fi însemnat cine ştie ce, totuşi dl Blond şi Hilger trebuie să fi solicitat amândoi vize de intrare în Vietnam în ultimele şaptezeci şi două de ore. Aşa ceva putea fi suficient pentru Kanezaki pentru o verificare. Iar dacă nu era suficient, trebuia, pur şi simplu, să-i expediez mai multe informaţii. În mesaj am inclus şi numărul telefonului mobil al lui Dox – cel pe care Hilger îl folosea în prezent. Probabil că Hilger ţinea telefonul închis, temându-se ca nu cumva eu să deţin cine ştie ce modalităţi de triangulare a semnalului, totuşi merita să încerce.

I-aş fi putut da şi adresa URL a site-ului securizat care fusese compromis. Poate că el mi-ar fi putut spune unde fusese accesat. Am decis totuşi să mă abţin în privinţa aceea. Chiar dacă Kanezaki ar fi dispus de mijloacele tehnice necesare, şi nu eram defel sigur în privinţa asta, mă îndoiam că Hilger ar fi fost atât de neatent încât să acceseze site-ul dintr-un loc care să-i dezvăluie coordonatele. Iar dacă Tomohisa Kanezaki izbutea să spargă site-ul, mi-ar fi putut citi dialogurile cu Hilger, inclusiv pe cele despre Jannick. Nu voiam să-mi asum riscul acela pentru un probabil câştig atât de redus. Cel puţin nu deocamdată.

Vizitasem, de asemenea, site-ul pe care-l utilizam cu Dox, între timp compromis, desigur, de Hilger. Hilger încărcase acolo un dosar amănunţit despre Jannick: fotografii, adresa de acasă şi de la serviciu, marca şi modelul de automobil pe care-l avea, totul... Am rămas o vreme, privind fotografiile. Toate fuseseră preluate din surse publice: anuarul de absolvire de la Stanford, biografiile de pe site-ul companiei, extrase din ziare. Era blond, cu chip rotund, ochelari dreptunghiulari fără rame şi zâmbet nesigur, echilibrat de hotărârea care i se citea în ochi. Nu erau fotografii de filaj. Se părea că Hilger n-ajunsese niciodată aşa aproape.

Adresa de acasă era Christopher Lane; cea de la serviciu, East Bayshore Road, ambele în Palo Alto. Nu fusesem niciodată acolo, dar auzisem, desigur, de localitate: locul înfiinţării companiei Hewlett-Packard şi a altor giganţi

tehnologici, sediul Universităţii Stanford, cândva o comunitate somnoroasă de livezi de caişi, iar la ora actuală cel mai important centru al tehnologiei mondiale, inima lui Silicon Valley însăşi.

De pe aeroportul LAX am închiriat un Mercedes E500 cu sistem de navigaţie. Ţinând seama şi de benzina pe care aveam s-o consum, asta avea să mă coste vreo două mii de dolari, dar merita. Nu ştiam cât voi umbla peste tot până descopeream cum să mă apropii de Jannick, dar Palo Alto era un oraş bogat şi mă aşteptam să existe o mulţime de Mercedesuri şi BMW-uri. Localnicii şi poliţia locală aveau să fie mult mai puţin interesaţi de un automobil de şaizeci de mii de dolari care staţiona lângă trotuar decât de un Buick.

M-am oprit la un magazin de produs sportive, de unde m-am echipat cu un cuţit pliabil Benchmade cu lamă lungă de opt centimetri. Abandonarea unor asemenea cuţite de calitate de fiecare dată când mă îmbarcam într-un avion era, în mod clar, un obicei costisitor, dar era oricum preferabil decât să n-am ceva ascuţit la îndemână când aveam nevoie. Dintr-un magazin Apple am cumpărat un iPhone. Telefonul folosit cu Dox era compromis, firește, şi aveam nevoie de ceva nou şi astfel steril. IPhone-ul avea un ecran uriaş care-l făcea util pentru accesarea internetului – desigur, nu la fel de complex ca un laptop, dar mult mai portabil şi în plus mereu conectat.

Am condus spre nord pe Interstate 5, cu controlul navigaţiei setat la 115 km/h – suficient de aproape de limita de viteză de 110 km/h, pentru a nu risca o amendă şi în acelaşi timp suficient de puţin peste limita respectivă, pentru a părea un şofer normal. Multe automobile mă depăşeau, gonind cu 130 km/h sau mai mult, şi le-am mulţumit în gând şoferilor pentru că atrăgeau atenţia oricăror echipaje de poliţie care ar fi patrulat pe autostradă şi mă făceau neinteresant prin comparaţie.

Mi-am reamintit cine eram şi ce făceam acolo – povestea pe care urma s-o folosesc dacă ceva n-ar fi mers bine şi aş fi sfârşit prin a fi luat la întrebări de vreun vecin, recepţioner de hotel sau poliţist. Serviciile secrete americane o numesc „paravan pentru acţiune”. Este motivul aparent pe care l-ai pregătit în caz că eşti prins făcând ceva ce n-ar trebui să faci. Un concept destul de intuitiv de fapt, aşa cum poate spune oricine a avut o aventură extraconjugală. Când un coleg de muncă apare pe neaşteptate în timpul pauzei tale de prânz în restaurantul tău favorit, situat, desigur, cât mai departe de job, şi spune: „Jim! Ce surpriză să te găsesc aici. Şi cine-i fermecătoarea ta comeseană?”, ar fi preferabil să ai o explicaţie pregătită din vreme, pentru că altfel unicul tău răspuns va fi, probabil, faimoasa sinucidere lentă „Ăăă, ăăă, ăăă. Sau poate variante de „Stai aşa, nu-i ce crezi”

sau „Îţi pot explica imediat totul”, toate fiind universal recunoscute ca mărturisiri complete ale vinovăţiei.

Conceptul este simplu, dar execuţia practică este dificilă. Ea necesită imaginaţie, talent actoricesc şi experienţă, însă de acum reprezenta pentru mine a doua natură. Mă imaginam ca bărbatul care eram: Taro Yamada, recent divorţat, care-şi alina durerea despărţirii printr-o vacanţă petrecută pe coasta de Vest a Statelor Unite. Aparatul foto pe care-l aveam cu mine ar fi susţinut povestea şi am avut grijă să pozez câteva panorame de pe drum. Era o personalitate pe care o mai folosisem şi cunoşteam bine detaliile, ba chiar şi numele soţiei de care divorţasem, al fetei noastre, mari de acum, adresa blocului din Tokio unde locuiam şi biroul în care lucram ca director într-un mare concern electronic. Nimic din toate astea nu era perfect susţinut de date reale, dar nici nu trebuia să fie. În ziua de azi, americanii îi percep în mod uzual pe japonezi ca fiind oameni paşnici, cărora le plac brandurile de lux, fotografiază întruna, sunt politicoşi, prosperi, respectuoşi şi susţinători ai Războiului american împotriva Terorii. Nimic legat de aspectul sau de comportamentul meu n-ar fi trezit îngrijorări. În prezent, toată atenţia era atrasă de tipii oacheşi, bărboşi, gen Abdullah, în ciuda protestelor celor care se împotriveau stabilirii de profile. Şi chiar dacă cineva ar fi vrut să-mi verifice unele dintre detaliile poveştii, atât ţara, cât şi limba erau destul de opace ca să-i împiedice şi, în cele din urmă, chiar să-i frustreze, poate cu excepţia celor mai experţi şi încăpăţânaţi.

Dacă aş fi avut timp, aş fi mers pe Pacific Coast Highway, ceva ce-mi dorisem dintotdeauna. Nu dispuneam însă de timp, aşa că am suportat o rută destul de monotonă. Am trecut pe lângă întinderi netede de terenuri agricole, păşuni şi câmpii înnegrite de incendii, o fâşie de pământ lungă de peste un kilometru şi jumătate pe care copitele a mii de vite o răscoliseră, transformând-o în noroi.

Un loc mi-a atras atenţia: lacul de acumulare San Luis, imediat la vest de I-5, în lungul unei porţiuni şerpuitoare din Route 152. Printre dealurile unduitoare identice şi arborii încovoiaţi şi noduroşi, apariţia neaşteptată a întinderii de cobalt scânteietor m-a luat prin surprindere. Am şofat kilometri buni în lungul său, privindu-l cum se desfăşura în stânga mea, fascinat de această mare interioară improbabilă. Când am ajuns la capătul lui şi 152 a început să se curbeze şi să se îndepărteze, am tras pe dreapta, am oprit şi am coborât din maşină.

Aerul mirosea plăcut, umed din cauza lacului, răcoros şi bogat. Am mers pe jos o sută de metri până la apă şi pietrişul mi-a trosnit sub tălpi. Câteva autoturisme au vâjâit în spatele meu, apoi deasupra, dar în rest zona era tăcută.

Lacul era un bazin între pereţi ondulatorii din piatră care se întindeau pe mulţi kilometri. În ciuda soarelui după-amiezii, pe mal era frig şi un vânt tăios şuiera printre ţancuri. Pereţii de stâncă erau brăzdaţi de şanţuri orizontale, graffiti ale naturii săpate de-a lungul anilor de presiunea neîncetată a apei şi vântului. Am stat acolo şi am privit, ascuns de orice priviri de pe autostradă.

— Nu ştiu cine-i el, am rostit eu cu glas tare după câteva minute. Dar am de ales între el şi prietenul meu. Nu pot face altă alegere. Nu-ţi place? Tu ce ai face? L-ai lăsa pe Dox să moară?

Am aşteptat. Însă, desigur, n-am primit niciun răspuns. Doar lumina arzătoare a soarelui şi vântul tăios.

— Nu ştiu de ce mă mai obosesc să-ntreb, am spus eu şi am clătinat din cap. Nu exişti. N-ai existat niciodată.

M-am răsucit şi m-am întors la şosea.

Am ajuns în Palo Alto cu puţin înainte de ora 16. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc la un magazin de echipamente militare din apropiatul Mountain View, de unde am cumpărat o canadiană lungă cu glugă şi o pereche de mănuşi din piele. Potrivit termometrului digital al Mercedesului, afară erau 12,7 grade, aşa încât canadiana era cam exagerată. În acelaşi timp însă volumul ei avea să-mi ascundă dimensiunile reale ale corpului şi gluga avea să-mi camufleze faţa. De mănuşi urma să am nevoie ulterior.

M-am dus după aceea la locuinţa lui Jannick. Christopher Lane străbătea un deal lung şi îngust care se sfârşea într-o fundătură înconjurată de vile noi şi masive, cu curţi la fel de masive şi panorame impresionante ale dealurilor din Palo Alto. N-am văzut pe nimeni, dar am fost mulţumit că şofam un Mercedes. Se potrivea la fix cu maşinile din jur.

Casa se găsea aproape de baza dealului: o clădire mai veche, cu două niveluri, acoperită cu şindrilă vopsită în alb şi cu panouri solare pe acoperiş. Pe aleea de acces spre garaj nu exista niciun automobil. Poate că nu era nimeni acasă; poate că maşinile erau deja în garaj. Era imposibil de ştiut pentru moment. Era zi lucrătoare şi mă aşteptam ca Jannick să fie oricum la serviciu.

Am trecut fără grabă prin faţa casei, uitându-mă după un loc în care să pregătesc ceea ce intenţionam. Pe partea dreaptă a străzii, la cincizeci de metri după casă, exista o alveolă, cu prundiş pe jos, pentru a putea întoarce maşina dacă voiai să intri pe sensul opus. Puteam să aştept acolo, de unde să-l văd când venea şi pleca, totuşi locul mi-ar fi permis doar să-l văd, nu şi să acţionez. Mai rău încă, dacă staţionam acolo, Jannick ar fi trecut pe lângă portiera din stânga a maşinii mele, adică pe lângă locul şoferului. Chiar dacă

era pe atât de neglijent faţă de securitatea personală pe cât susţinea Hilger, mi-ar fi zărit chipul şi, cu certitudine, ar fi reţinut imaginea Mercedesului.

Am mers până în capătul aleii. Christopher Lane se termina în Old Page Mill Road, o stradă îngustă şi somnolentă, paralelă cu o arteră cu patru benzi recent reasfaltată numită Page Mill Road. Am bănuit că Old Page era cea pe care se bazaseră localnicii până ce oraşul crescuse şi strada mai îngustă fusese înlocuită de nevoia pentru alta mai lată şi mai rapidă. Am virat la stânga pe OPM şi am şofat fără grabă spre nord. La o sută de metri mai departe, imediat la sud de străduţa Gerth Lane, exista altă alveolă, neasfaltată. Acolo am întors cu o sută optzeci de grade şi am oprit cu botul spre Christopher Lane. Am privit în jur şi am decis că-mi plăcea locul. Nu mă aflam în faţa vreunei case, aşa că era destul de probabil să nu fiu băgat în seamă. De asemenea, aveam vedere bună spre aleea Christopher, acolo unde ieşea în OPM. Jannick nu putea să vină şi să plece fără să-l văd şi eram suficient de departe pentru ca el să nu mă vadă, ori să fie neliniştit dacă m-ar fi zărit cumva.

Un grup de ciclişti a trecut în viteză pe lângă mine, pe Page Mill. Toţi purtau căşti şi costume de cursă sintetice mulate şi multicolore; aveam, de asemenea, impresia că bicicletele lor costau mii de dolari bucata. Îmi reaminteau de cluburile de drumeţie din Japonia, ai cărei membri nu acceptau nici măcar o plimbare pe o coastă ierboasă lină fără să aibă bocanci de drumeţie, bastoane şi destule alte echipamente de la North Face pentru a-l ruşina pe un alpinist experimentat. Puteam înţelege motivul pentru care ciclismul era popular pe acolo. Vremea era minunată în cea mai mare parte a anului, deşi în acel moment era înnorat, iar dealurile erau destul de frumoase.

Mă simţeam obosit, totuşi cam peste o oră avea să se întunece şi voiam să mai examinez vecinătăţile până atunci. Am introdus adresa de serviciu a lui Jannick în sistemul de navigaţie al Mercedesului şi am pornit într-acolo, pentru a-mi face o impresie la prima mână despre ruta lui probabilă. Era destul de directă; în principal, drept spre nord pe Page Mill Road, cu totul opt kilometri. Pe tot parcursul rutei nu exista niciun spaţiu gol. Dimpotrivă, traficul era foarte intens. Page Mill avea patru benzi pentru maşini, câţiva kilometri de piste pentru biciclete, trotuare şi clădiri de birouri, care cedau treptat loc rezidenţelor mai spre nord. L-aş fi putut urmări destul de uşor pe olandez în trafic, dar, cu excepţia cazului în care m-ar fi surprins printr-un viraj neaşteptat şi oprirea într-un loc pustiu, n-am văzut niciun loc operaţional.

East Bayshore s-a dovedit a fi o şosea paralelă cu Route 101, una dintre arterele principale dintre Bay Area şi sudul Californiei. Am parcat pe o

stradă perpendiculară, numită Embarcadero, vizavi de un restaurant chinezesc numit Ming's. Îmi puteţi spune paranoic – aş considera-o un compliment –, dar nu voiam să-mi asum nici cel mai mărunt risc ca maşina pe care o şofam sau plăcuţele ei de înmatriculare să fie zărite în apropierea biroului lui Jannick, indiferent dacă ar fi fost vorba despre un angajat sau despre o videocameră, ori despre ambele.

Mi-am pus canadiana, mi-am tras gluga şi am coborât din maşină. Am folosit drumul scurt parcurs pe jos pentru a intra în pielea personajului. Gândind în japoneză, mi-am reamintit că eram Yamada şi am modificat unele detalii ale poveştii, pentru a se potrivi circumstanţelor curente. De data asta, fusesem transferat în Silicon Valley de către compania în care lucram, Panasonic, şi venisem în zonă ca să caut o locuinţă, să mă ocup de aranjamentele pentru şcoala copiilor şi să mă pregătesc în alte moduri pentru mutarea familiei. Aveam o carte de vizită pe care o puteam arăta dacă mi-ar fi cerut-o cineva, cu un număr de telefon la care avea să se răspundă printr-un mesaj în japoneză ininteligibil în mod corespunzător de către sistemul de mesagerie vocală pe care continuasem să-l menţin în Japonia. Soţia mea avea nevoie de un birou pentru activitatea ei de translator liber-profesionist. *Locul ăsta pare adecvat şi*, *de asemenea*, *aproape de autostradă*... *ce companii au sediile pe aici*? Nu era foarte frig, aşa că, desigur, canadiana părea cumva ciudată, totuşi americanii tind să fie toleranţi faţă de străini şi idiosincraziile lor, acceptându-le ca pe defecte, cusururi adorabile care puteau fi ameliorate prin suficientă expunere la Modul American infinit mai practic.

Clădirea lui Jannick era a treia de pe East Bayshore, pe partea dreaptă a şoselei. Am intrat pe drumul de acces, observând că era partajat de câteva clădiri de birouri – toate erau paralelipipede banale din beton şi sticlă, cu două niveluri. Judecând după dimensiunea lor, am bănuit că Jannick închiria sau subînchiria spaţii. Fie asta, fie DET era o companie mult mai mare decât sugera site-ul ei. Nu-mi plăceau însă ferestrele acelea. Dacă Hilger ar fi vrut să mă elimine, putea amplasa un lunetist într-o clădire, ştiind că voi apărea acolo, în urmărirea lui Jannick. Sau poate pe cineva care să facă fotografii, în loc să tragă gloanţe, compilând dovezi ale vinovăţiei mele, care să fie utilizate ulterior pentru şantaj. N-aveam însă de ales. Mi-am continuat drumul, simţind cum toate firicelele de păr de pe ceafa mi se zbârleau din cauza senzaţiei de expunere la ferestrele acelea ameninţătoare.

Am mers pe jos prin parcare, uitându-mă după maşina lui Jannick; potrivit dosarului lui Hilger, un Volvo negru S-80. N-am văzut-o. M-am întrebat dacă era plecat la vreo întâlnire. Sau dacă în acea zi plecase mai devreme de la serviciu şi nu-l observasem când revenea spre casă. Sau dacă

se afla într-o delegaţie undeva. Din experienţă ştiam că orice şablon de predictibilitate pe care l-ai analizat se duce naibii în clipa în care intri în acţiunea propriu-zisă. Singurele contramăsuri sunt imaginaţia, planurile de rezervă şi capacitatea de improvizare.

M-am gândit să-l sun de la un telefon public, însă am renunţat. Poate că aş fi aflat cu exactitate unde se găsea, sau măcar dacă era în oraş, dar asta însemna să-l implic pe el sau pe altcineva, de asemenea, într-o poveste, lăsând astfel altă potenţială dovadă pentru mai târziu. Am decis să nu folosesc deocamdată atuul telefonului.

Am pornit spre clădire. Pe măsură ce mă apropiam de intrare, am văzut că ferestrele de lângă uşi erau acoperite cu material reflectorizant. Pe o fereastră era lipit un semn. Mă aflam la distanţă prea mare ca să-l citesc, dar am avut bănuiala că avertiza asupra monitorizării prin videocamere. Era logic ca videocamerele de securitate să fie amplasate acolo, nu în parcare. Ei voiau paza clădirii şi a interiorului ei. Nu le păsa de maşinile angajaţilor.

M-am întors şi m-am îndepărtat, gândindu-mă. Din cauza videocamerelor, nu-l puteam lichida pe olandez în clădire sau chiar în faţa ei. În felul acesta, rămânea parcarea. Problema era că, pentru ca un deces să pară natural, ai nevoie de controlul temporar asupra mediului. Dacă n-ar fi trebuit decât să mă apropii de Jannick şi să-l împuşc, aş fi putut s-o fac aproape oriunde şi unica mea preocupare reală ar fi fost plecarea de la locul faptei. Însă aveam nevoie de câteva minute singur cu el. Parcarea nu era deloc grozavă pentru aşa ceva.

Am continuat să merg. Lumina începuse să pălească, deşi nu era încă ora 17. În acel moment din an, aproape nimeni nu pleca de la serviciu înainte să se fi înserat. Pe întuneric poate că l-aş fi putut târî în spatele maşinii lui, în funcţie de locul unde parcase. Dar dacă nu era o oră foarte târzie şi parcarea nu era pustie, exista o probabilitate îngrijorătoare ca persoana a cărui maşină era parcată lângă noi să aleagă tocmai momentul acela pentru a pleca spre casă. În plus, până şi cei relativ cu capul în nori au tendinţa de a fi mai vigilenţi în parcări, noaptea. Aş fi putut rezolva problema cu Jannick, însă dacă în zonă mai erau şi alţi oameni, probabil că ei ar fi fost mai atenţi decât voiam.

Dimineaţa oferea spectrul opus de riscuri şi beneficii. Pe de o parte, cei care sosesc la muncă sunt distraşi de gândurile la şedinţe matinale, sarcinile zilei sau mesajele care-i pot aştepta. Iar parcările nu sunt ameninţătoare în orele dimineţii, aşa că, oricum, nimeni nu bagă în seamă ce se întâmplă în jur. Dar cu excepţia cazului în care Jannick sosea, într-adevăr, foarte devreme la job, era greu de văzut cum mă puteam baza pe izolarea necesară. La asta se adăugau ferestrele clădirilor... chiar ignorând posibilitatea ca un

om de-al lui Hilger să fi pândit dinapoia uneia, era îndeajuns ca o singură persoană să privească spre parcare la momentul nepotrivit, pentru ca să existe un martor la modalitatea în mod clar nenaturală a decesului lui Jannick. Hilger şi cu mine nu discutaserăm ce se va întâmpla dacă îl omoram pe olandez, dar nu izbuteam să simulez cauze naturale. Nu conta. Nu intenţionam să-mi asum riscul.

Am mers pe jos aproape doi kilometri pe East Bayshore, obişnuindu-mă cu zona, cu ritmurile şi cu ritualurile ei, ce făcea parte din ea şi ce putea părea în mod subtil să nu-i aparţină. Aveam senzaţia că tot cartierul era cumva provizoriu – clădirile cu birouri se aflau în capătul de sud, un magazin IKEA nou şi un mall comercial în capătul opus, iar între ele se afla un parc de rulote şi facilităţi de depozitare pe termen lung. Problema nu era contopirea cu mediul. Problema era accesul şi controlul.

M-am gândit la posibilitatea de a utiliza o deghizare superficială, pentru a intra în clădirea lui Jannick. În interior puteau exista oportunităţi – un grup sanitar, o sală de fitness, o debara. Un loc în care Jannick să aibă garda coborâtă şi în care l-aş fi putut ţine timp suficient ca să fac lucrurile aşa cum trebuiau făcute. Nu mă încânta însă deloc ideea de a crea o conexiune între mine şi locul lui de muncă, mai ales dacă avea să moară acolo. Am revenit la Mercedes, traversând din nou parcarea. Maşina lui Jannick tot nu se vedea. Se făcuse întuneric, dar felinarele stradale asigurau multă lumină. Trebuia să găsesc un loc mai bun.

Am revenit la casa lui Jannick. Pe alee nu se vedea niciun automobil. Am mers după aceea de mai multe ori între locuinţă şi clădirea de birouri. Am utilizat de fiecare dată trasee uşor diferite şi după vreo cinci asemenea drumuri am început să ştiu rezonabil de bine dispunerea străzilor şi tiparul traficului. În cadrul acela şi în tiparele acelea, aveau să existe posibilităţi. Posibilităţi existau mereu. Uneori le recunoşteam imediat, alteori trebuia să las noaptea să fie un sfetnic mai bun, îngăduindu-i subconştientului să rezolve problema.

Mi se făcuse somn. A doua zi dimineaţă trebuia să mă trezesc devreme, pentru a mă asigura că-l voi prinde pe Jannick înainte să plece la muncă. Iar schimbarea fusurilor orare mă afecta. Era timpul să mă retrag.

Într-o benzinărie am intrat într-o cabină telefonică şi am căutat în Paginile Galbene, până când am găsit un hotel numit Stanford Park. În Menlo Park, localitatea vecină. Am telefonat şi am fost încântat să aflu că aveau o cameră disponibilă, un semiapartament cu şemineu. Fumatul era interzis, a spus recepţionerul pe un ton de scuză, poate ca reacţie la accentul japonez pe care-l folosisem. Nicio problemă, l-am liniştit eu. Era în regulă dacă nu se

fuma. Nu era disponibilă decât pentru două nopţi? Şi asta era în regulă. Nu intenţionam să rămân mai mult în oraş.

Am şters istoricul din sistemul de navigaţie al automobilului înainte de a mă caza la hotel, după care am luat o cină excelentă într-un local numit Café Borrone, la vreun kilometru şi jumătate distanţă: salată, lasagna şi un minunat cabernet Emilio's Terrace din Valea Napa, pe care îl descoperisem datorită globalizării cu un an în urmă în Bangkok. Restaurantul în sine era un loc animat, un fel de versiune californiană mai mare a unora dintre cafenelele de pe malul stâng al Senei care-mi plăceau, dar care interzicea fumatul în interior. Lângă el exista o uriaşă librărie independentă, Kepler's, şi după cină m-am plimbat o vreme printre rafturile ei, uitându-mă la oameni şi absorbind detalii. Toţi arătau prosperi, satisfăcuţi şi bine-intenţionaţi. Printre ei mă simţeam aidoma unei materii străine secrete, un virus în sistem, un microb într-o sală de operaţii chirurgicale.

Am întrebat una dintre angajate, o femeie drăguţă pe nume Cynthia, despre accesul la internet. Ea m-a îndrumat spre biblioteca publică, aflată la nici cinci sute de metri depărtare. Am mers pe jos acolo şi am verificat site-urile securizate. Nimic.

Ultimul lucru pe care l-am făcut înainte de a cădea răpus de somn a fost să-mi deschid vechiul telefon mobil şi să verific mesageria vocală. Mă aştepta un mesaj de la Delilah: *Nu mă ignora în felul ăsta. Sună-mă, te rog.*

N-am făcut-o. N-am putut. Trebuia să fiu concentrat. Trebuia să fiu cel care fusesem mereu.

Capitolul 15

A doua zi dimineaţă m-am trezit la ora 5, am făcut duş, m-am bărbierit, mi-am făcut plinul cu ouă şi cafea în restaurantul hotelului şi am ieşit. Era improbabil ca Jannick, sau oricine altcineva, să meargă la muncă aşa devreme, totuşi am început prin a trece pe lângă parcarea lui. Era pustie. După aceea m-am oprit la un Starbucks din centrul comercial aflat în capătul opus al lui East Bayshore. Am comandat un *venti latte* şi am aruncat conţinutul în rigolă după ce m-am îndepărtat de local. Aveam nevoie doar de pahar: în primul rând, fiindcă observasem că aproape toţi cei din Palo Alto umblau cu o cafea Starbucks asupra lor, astfel că un asemenea pahar mi-ar fi conferit un plus de naturaleţe. În al doilea rând, şi mai important, nu ştiam cât timp puteam să-l aştept pe Jannick şi, cu toate că nimeni n-ar fi băgat, probabil, în seamă un Mercedes care staţiona discret, era posibil să-i nedumerească un bărbat coborând repetat din automobil, pentru a urina în apropiere.

Am trecut pe lângă locuinţa lui Jannick. În faţă nu era nicio maşină, dar am bănuit că ea se afla în garaj. Soarele tocmai răsărea şi ferestrele casei erau întunecate. M-am dus la OPM şi am parcat în locul pe care-l alesesem. De acolo nu puteam vedea casă, însă aveam să-i văd maşina când ieşea pe Page Mill.

Ascultând o crainică numită Alisa Clancy într-o emisiune radio intitulată *Morning Cup of Jazz*, m-am întrebat cine era, de fapt, Jannick. Un tip cu aptitudini pentru tehnologie? Şi de unde provenea ambiţia lui? Oare ducea dorul casei sale din Olanda sau locul acesta, cu oameni supli ca nişte practicanţi de yoga şi cu străzi curate şi prospere, devenise căminul lui?

O întrebare pe care nu mi-am pus-o, deşi nici n-o puteam nega, era dacă el avea familie. Bineînţeles că avea. Casa era prea mare ca să locuiască singur acolo. Iar maşina lui, un Volvo S-80, avea toate caracteristicile unui vehicul pentru copii. Însă cu cât ştiam mai puţine despre asta, cu atât era mai bine. Una este să cunoşti ceva teoretic şi cu totul alta să-l vezi, ba nu!, să-l urmăreşti, cu propriii ochi. Ultima dată când mă apropiasem prea mult de familia unei ţinte, în Manila, încremenisem şi fusesem al naibii de aproape de moarte. În momente de neatenţie, încă mă gândeam la băieţelul al cărui tată îl lichidasem. Nu mai intenţionam să trec prin experienţa aceea.

Am aşteptat. Nu m-a deranjat nimeni. A trebuit să opresc motorul, fiindcă în caz contrar ar fi putut atrage atenţia. Înăuntru s-a făcut frig, dar canadiana mi-a fost de ajutor. Paharul *venti* s-a dovedit util.

Imediat după 7:30, un ciclist a venit pe aleea Christopher şi a cotit la stânga pe OPM. Purta cască albă şi hanorac galben fluorescent, conceput atât pentru a ţine cald, cât şi pentru a fi vizibil şoferilor de automobile. M-am lăsat puţin mai jos în scaun şi am privit prin parbriz, gândindu-mă că era cineva care ieşise pentru o repriză de antrenament matinal. Dar pe măsură ce ciclistul s-a apropiat, mi-am dat seama: *Hristoase*, *ar putea fi chiar el*! Fusesem atât de concentrat pe apariţia unui Volvo, încât am avut nevoie de câteva momente ca să mă readaptez. El a trecut pe lângă Mercedes, fără să-i arunce o a doua privire. Mă bazam doar pe nişte fotografii neactualizate, totuşi forma feţei, ochelarii... eram aproape sigur că era Jannick.

La naiba, bicicleta schimba totul. Oare ieşise, într-adevăr, pentru a-şi face mişcarea de dimineaţă sau acesta era modul prin care mergea în mod uzual la muncă? În cel de-al doilea caz, nu ştiam ce rută putea alege şi chiar dacă aş fi ştiut, nu-l puteam urmări eficient din maşină.

Am căzut pe gânduri. Să-l urmăresc pe OPM? Ideea aceea nu mi-a plăcut. Strada aducea ca formă cu un mâner ataşat la Page Mill. Nu era închisă pentru circulaţia maşinilor, dar în acelaşi timp nu exista niciun motiv pentru ca să fie utilizată de o maşină. O urmărire directă ar fi fost bătătoare la ochi.

Am pornit motorul şi am cotit la stânga pe Page Mill, paralel cu OPM. Am accelerat până la optzeci de kilometri pe oră, dorindu-mi să fi condus mai rapid, totuşi stăpânindu-mă, fiindcă nu voiam să fiu oprit de vreun poliţist. În faţă se vedea intersecţia cu Deer Creek Road; semaforul era pe roşu şi a trebuit să aştept schimbarea culorii. *Haide*, *haide*, am repetat eu în gând. Voiam să fiu în faţa lui Jannick înainte să fi ieşit pe Page Mill, ca să-l mai privesc o dată.

Semaforul a afişat lumina verde şi am ţâşnit. Am ajuns la celălalt capăt al „mânerului" la timp pentru a-l vedea pe ciclist intrând pe o pistă pentru biciclete de pe partea opusă a lui Page Mill. La o sută de metri în faţă era altă intersecţie şi altă lumină de semafor. *Perfect*, m-am gândit eu. *Amândoi va trebui să ne oprim şi atunci îl voi privi din nou.*

Am avut dreptate doar pe jumătate. În timp ce oprisem la semafor, ciclistul a cotit la stânga pe pista pentru biciclete de pe Junipero Serra. *La naiba*!

A fost un stop chinuitor de lung. Când semaforul pentru virat la stânga a devenit, în sfârşit, verde, am intrat pe banda respectivă şi am cotit pe Junipero Serra. După încă un minut l-am ajuns din urmă pe ciclist. L-am

privit când am trecut pe lângă el, totuşi nici de data asta n-am fost absolut sigur.

I-am luat-o înainte, întrebându-mă dacă va merge la campusul Stanford. El a cotit însă la dreapta. *La naiba*! Am făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade şi m-am întors la locul unde virase, intrând pe Stanford Avenue. Am cotit la stânga şi am mers înainte, dar nu l-am văzut. De ambele părţi ale drumului se ramificau străduţe rezidenţiale. Dacă nu aveam noroc, probabil că-l pierdusem pentru moment.

Am căzut pe gânduri. Poate că se îndrepta spre birou. Evitase Page Mill, care era o arteră mult circulată, iar mai spre nord n-avea pistă pentru biciclete. Preferase o rută ocolitoare, atât pentru a circula în siguranţă, cât şi pentru un supliment de exerciţii fizice.

Părea logic. Am revenit pe Junipero Serra, apoi pe Page Mill şi m-am dus direct la clădirea lui de birouri. În parcare erau deja câteva maşini – destule pentru a mă ascunde, dar nu atâtea încât să-mi fac griji că prea mulţi oameni vedeau şi, posibil, îşi reaminteau Mercedesul. Am parcat în spatele unui Lexus SUV, am oprit motorul şi am aşteptat.

După zece minute, ciclistul a intrat în parcare şi s-a dus direct spre clădirea lui Jannick. *Bingo*!

L-am privit ducându-şi bicicleta înăuntru, după care am plecat spre centrul comercial aflat în capătul opus al lui East Bayshore. Era momentul unui telefon. Am sunat la biroul lui, folosind un telefon public. Un ţârâit, încă unul, apoi a răspuns un bărbat:

— Jan Jannick.

— Ah, mă scuzaţi... am greşit numărul, am bolborosit eu şi am închis.

Am şters toate suprafeţele pe care le atinsesem şi am revenit în maşină.

Am pornit încet în direcţia locuinţei lui, gândindu-mă. La birou nu era bine. De asemenea, casa ar fi fost dificilă... în cazul cel mai bun. Totuşi, faptul că se deplasa cu bicicleta crea oportunităţi la care nu mă gândisem anterior.

Am recapitulat ceea ce ştiam. Două locuri, casa şi biroul, niciunul adecvat. O rută necunoscută între ele. M-am gândit dacă să cumpăr o bicicletă, pentru a-l urmări mai îndeaproape şi a vedea ce oportunităţi se iveau, totuşi mi se părea prea improvizat, prea nesigur. Aveam nevoie de o poziţionare strategică. Un loc în care-i să-i anticipez sosirea, un loc pe care să-l pregătesc şi să-l controlez.

M-am gândit din nou la OPM. Dacă ai fi avut maşină, nu te-ai fi sinchisit s-o iei pe acolo; ar fi însemnat, pur şi simplu, o alternativă mai lentă la cele patru benzi de pe artera Page Mill, aflată în imediata apropiere. Dar pe bicicletă ar fi însemnat o scurtătură. Şi nu doar teoretic: Jannick o folosise

chiar în acea dimineaţă. Exista cel puţin o şansă decentă s-o utilizeze din nou pe drumul spre casă.

Am revenit pe OPM. Desigur, parcursesem deja strada, anterior, dar în acel moment voiam s-o revăd prin prisma informaţiilor nou-dobândite despre felul cum făcea Jannick naveta la muncă.

Mi-a plăcut ce am văzut. Strada avea două benzi înguste şi era în mod evident nefolosită. Pe ambele părţi, iarba crescuse pe acostamente, iar frunze uscate, căzute pe asfalt, care în mod uzual ar fi fost împrăştiate de traficul automobilelor, îi acopereau o mare parte din suprafaţă. Arborii înşiruiţi de o parte şi de alta fuseseră curăţaţi, pentru ca ramurile uscate să nu cadă pe carosabil, iar crengile respective erau adunate în mormane mari, din loc în loc. Pe latura estică erau copaci şi tufişuri care se îndeseau pe măsură ce drumul se îndepărta de Page Mill, până ce, după aproape un kilometru, artera mai mare era imposibil de văzut şi chiar zgomotele traficului ei se diminuaseră aproape complet. Pe latura vestică a străzii OPM exista un gard din plasă de sârmă, presărat de semne care anunţau: *Stanford University Academic Rezerve*, *accesul interzis*! Dincolo de gard se vedeau coline pustii, probabil domeniul pe care conducerea Stanford nu voia să lase nepoftiţii să intre.

În locul în care OPM se conecta cu Page Mill, maşinile puteau coti la dreapta, dar era interzis să vireze la stânga în orele de vârf – un alt motiv pentru care era improbabil ca şoferii să se deranjeze să aleagă varianta asta. Totuşi, partea vestică a drumului cobora puţin şi lin până la o pistă pentru biciclete care mergea paralel cu Page Mill, pentru ca apoi să curbeze spre stânga şi să facă joncţiunea cu Junipero Serra. Aceea era ruta lui Jannick. Am privit în faţă şi, parcă pentru a-mi confirma ipoteza, două femei pe biciclete au trecut pe lângă mine, mergând pe pista specială a arterei Page Mill. Am încuviinţat în sinea mea. Simţeam că era un loc bun. Trebuia doar să găsesc o modalitate prin care să-l utilizez.

M-am întors pe jos în direcţia din care venisem şi frunze uscate mi-au trosnit uşor sub tălpi. Între OPM şi Page Mill exista un şantier de construcţii, accesibil pe un pod scurt ce trecea peste un pârâu, care se curba pe sub OPM şi dispărea în domeniul Universităţii Stanford. Am coborât rambleul, după care am privit înapoi şi am constatat că eram invizibil de pe drum. Excelent, într-adevăr.

Sub pod se afla un zid din beton mâzgălit de graffiti. Vopseaua părea însă veche, iar în unele locuri era la doar câţiva centimetri deasupra liniei apei. M-am gândit că locul era frecventat de tineri vara, când nopţile erau mai calde şi nivelul apei mai scăzut sau inexistent, astfel că era mai atrăgător

pentru trecerea de la unul la altul a unei ţigări cu marijuana şi mozoleli adolescentine, sau poate chiar ceva vandalisme juvenile.

Am revenit pe pod şi am înaintat spre şantierul de construcţii. Era înconjurat cu un gard din plasă de sârmă şi am văzut destule utilaje, totuşi niciun muncitor; de altfel, şantierul părea la fel de nefrecventat ca drumul în sine. De gard era prinsă o plăcuţă care avertiza: *Atenţie*! *Staţia 3 gaze naturale*, *oraşul Palo Alto.* La umbra copacilor şi în liniştea absolută, avertismentul acela şi staţia păreau nişte relicve, artefacte care aveau să ridice nedumeriri pentru generaţiile ce ar fi putut descoperi locul acela la mult timp după încheierea dramei de din acea zi.

Am petrecut încă o oră mergând pe drum, răgaz în care am înregistrat detalii, am identificat rute de retragere şi am revizuit planul. Apoi m-am întors la maşină. Era timpul pentru cumpărături.

Din magazinul Internaţional Spy Shop din San Francisco, am cumpărat un binoclu Yukon Viking Pro 2x24 cu vedere pe timp de noapte. De la un magazin REI de obiecte sportive din Mountain View, am achiziţionat echipament de alergare complet negru marca Under Armour – jachetă, pantaloni, mănuşi o căciulă neagră din lână, o borsetă mare, tot neagră, şi o rolă de bandă izolatoare electrică, neagră. De la poligonul de tir Reed's din Santa Clara, am cumpărat o lanternă SureFire M6 Guardian – lungă de douăzeci de centimetri, cu diametrul de şase centimetri şi cinci sute de lumeni. În final, am cumpărat o pereche de pantofi Nike pentru jogging, dintr-un magazin Nordstrom din centrul comercial Palo Alto.

Am terminat puţin după ora 15 şi, după ce am mâncat repede o supă şi un sandviş la un restaurant din centrul comercial, am revenit la Stanford Park. Am tras draperiile, am stins lumina şi am examinat echipamentul. Binoclul cu vedere nocturnă ilumina totul. Iar lanterna era absolut orbitoare. Lumina ei era atât de albă şi de puternică, încât trebuia să mijesc ochii ca s-o privesc, chiar dacă nu era îndreptată direct spre mine.

Am acoperit cu bandă izolatoare neagră toate suprafeţele reflectorizante ale echipamentului de alergare şi ale pantofilor, pe urmă le-am verificat punându-le pe pat în beznă şi îndreptând lanterna spre ele din diverse unghiuri. Nicio reflecţie. După aceea le-am îmbrăcat, am vârât binoclul şi lanterna în borsetă şi mi-am pus pe deasupra canadiana.

Am revenit cu Mercedesul la biroul lui Jannick şi am oprit în parcarea de la Ming, astfel încât eram cu faţa spre Embarcadero şi East Bayshore. Cu excepţia cazului în care Jannick cotea la dreapta pe East Bayshore, ceea ce l-ar fi dus în direcţia opusă a locuinţei lui şi ar fi însemnat o rută diferită de cea pe care sosise de dimineaţă, ar fi trecut pe lângă mine în drum spre casă. Dacă îl ratam însă în seara aceea, puteam acţiona ceva mai agresiv a doua zi.

Ba chiar, era posibil să-l fi ratat deja – el să fi plecat mai devreme acasă. Totuşi, mă îndoiam. Era abia ora 16, mai devreme decât plecau de la serviciu angajaţii obişnuiţi. Iar cei ca Jannick, cu entuziasmul şi pasiunea de a-şi înfiinţa propriile companii, aveau tendinţa să plece mult mai târziu. Mă preocupa mai puţin posibilitatea ca el să plece mai devreme decât cea de a mă ţine să aştept până după miezul nopţii. O dată în plus însă, dacă lucrurile nu mergeau în acea zi, exista întotdeauna şi ziua de mâine.

Imediat înainte de înserare, a început să plouă. Asta putea fi o veste bună, dar în acelaşi timp o veste proastă. Era bună, fiindcă drumul devenea mai alunecos. Era proastă, deoarece s-ar fi putut ca soţia lui Jannick să vină şi să-l ia cu maşina, sau poate ca un coleg să-l ducă până acasă cu automobilul, ori să-şi lase din alt motiv bicicleta la serviciu. Continuam să consider totuşi că vremea acţiona în favoarea mea. În primul rând, olandezul purtase în acea dimineaţă un hanorac împotriva frigului, care avea să fie la fel de bun şi împotriva ploii. Iar în al doilea rând, mă bazam pe hotărârea care exista în personalitatea unui întreprinzător. Da, ceva îmi spunea că Jannick nu era un ins care să se sperie de nişte precipitaţii. Ploaia mi s-a părut un semn bun.

Aşa a fost. Imediat după 19:30, la sfârşitul unei zile de muncă de douăsprezece ore, am văzut venind spre mine hanoracul galben fluorescent şi casca albă. Am folosit binoclul pentru vedere pe timp de noapte ca să confirm. Fără doar şi poate, era el.

Jannick a cotit la dreapta pe Embarcadero. Până am ieşit din parcare şi am aşteptat la semafor, se îndepărtase prea mult în faţa mea ca să-l văd. Puteam totuşi să pun prinsoare că rămăsese pe Embarcadero, aceeaşi rută pe care o utilizase de dimineaţă. Am trecut pe rampa de ieşire spre 101 şi Page Mill. Fiind în maşină şi conducând pe traseul mai scurt, estimam că voi ajunge pe OPM cu zece minute înaintea lui.

Am oprit în parcarea unei clădiri de birouri imediat în nordul intersecţiei dintre Page Mill şi Junipero Serra. Mi-am pus căciula şi mănuşile, mi-am fixat borseta şi am coborât. Am mers fără grabă un minut, dar imediat ce m-am îndepărtat suficient de maşină şi de oricine m-ar fi văzut ieşind din ea, am început să alerg. Ploaia îmi bătea rece pe faţă şi răsuflarea îmi scotea aburi în aerul rece, dar mă simţeam cald şi izolat sub Under Armour. Inima îmi bătea accelerat, însă nu din cauza efortului.

Am ajuns la şantierul de construcţii şi am fost încântat să găsesc zona cufundată în întuneric total. Auzeam răpăitul ploii pe drum şi în pârâu, un zgomot de fundal care uniformiza locul, camuflând zgomotele şi reducând distanţa pe care putea călători sunetul. Am scos binoclul şi am examinat drumul în faţă, şantierul şi dedesubtul podului. Eram singur. Trebuia totuşi să fiu atent la eventualii indivizi care şi-ar fi plimbat câinii seara, sau la

practicanţii joggingului care nu se speriau de ploaie, ori la alţi ciclişti navetişti, totuşi, pe ansamblu, şansele de a rămâne singur pe bucăţica aceea de drum pentru secundele necesare şi de a rămâne neobservat, chiar dacă se întâmpla vreun accident, erau pe cât de bune puteam spera.

M-am poziţionat lângă podul de acces spre şantier, ghemuindu-mă şi cercetând zona cu binoclul. Totul era iluminat minunat de vederea pe timp de noapte. Borseta era deschisă şi lanterna, la fel ca binoclul, se uda, însă echipamentul era de cea mai bună calitate şi impermeabil. Nu-mi făceam griji.

Cinci minute de aşteptare şi cercetare a drumului. Apoi l-am văzut pe Jannick venind spre mine pe pista pentru biciclete din lungul arterei Page Mill. Datorită intensificatorului de imagine al binoclului cu vedere nocturnă, un dispozitiv bazat pe un tub cu vid care converteşte lumina invizibilă de la o imagine la lumina vizibilă, îi distingeam perfect chipul, până la nivelul picăturilor de ploaie de pe lentilele ochelarilor. Farul frontal al bicicletei apărea în binoclu ca o flamă galbenă, strălucitoare.

Am simţit un val fierbinte de adrenalină prin măruntaie şi inima a început să-mi bată şi mai repede. Am inspirat şi expirat adânc de câteva ori, apoi am examinat pentru ultima oară împrejurimile. Nu se vedea nimeni.

Am pus binoclul în borsetă, am scos lanterna şi am mers în mijlocul drumului. Fără vederea pe timp de noapte, nu-l distingeam pe Jannick, dar farul lui sclipea luminos la o sută cincizeci de metri depărtare. O sută. Cincizeci.

A încetinit puţin când pista pentru biciclete a trecut pe OPM, totuşi continua să aibă o viteză de aproape douăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Mai mult decât suficient.

Ajunsese la treizeci de metri de mine. Am ridicat lanterna la umăr. Am închis un ochi, ca să-l protejez de lumina orbitoare şi să-mi păstrez vederea când avea să fie întuneric, şi l-am mijit pe celălalt. Douăzeci de metri. Zece.

Imediat înainte ca marginea frontală a conului de lumină proiectat de farul bicicletei să ajungă la mine, am apăsat comutatorul lanternei. Cinci sute de lumeni l-au izbit drept în faţă, un fascicul strălucitor şi alb ca un fulger. Jannick a strigat de durere şi de surprindere.

Probabil că a acţionat frâna în mod instinctiv, aşa cum sperasem. Roţile au derapat pe frunze ude şi am sărit în lături. Farul s-a legănat nebuneşte, în timp ce Jannick încerca să controleze bicicleta. Era însă atât orbit, cât şi surprins de ceea ce se întâmplase. Iar carosabilul era prea umed. Legănările farului s-au înteţit nebuneşte, după care bicicleta s-a răsturnat şi Jannick a lovit asfaltul.

Am vârât lanterna în borsetă lângă binoclu şi am tras fermoarul. Am privit în jur, reconfirmându-mi că eram singuri.

— Ai păţit ceva? am întrebat eu, apropiindu-mă de el.

Stătea în patru labe şi scuipa sânge, încercând să se ridice.

A icnit şi se părea că şocul îi golise plămânii de aer.

M-am apropiat de el, cu inima bubuindu-mi.

— Nu-ncerca să te mişti, i-am spus eu. Este posibil să te fi rănit.

A dat să răspundă ceva. N-am auzit ce anume. Am păşit peste el şi m-am lăsat cu toată greutatea pe spinarea lui. A gemut şi s-a prăbuşit. Mi-am fixat bine tălpile de o parte şi cealaltă a capului său, l-am prins cu ambele mâini înmănuşate de frunte şi am tras cu brutalitate spre înapoi. Gâtul i s-a rupt cu trosnetul unui lemn uscat şi corpul i s-a zbătut sub mine.

M-am ridicat şi am revenit imediat la pod, unde beneficiam de camuflare. Am scos binoclul şi am examinat iarăşi zona. Nimeni. După aceea am privit locul din faţa mea. Bicicleta lui Jannick era răsturnată pe o parte, cu farul strălucind inutil în sus, spre ploaia care cădea, şi cu roata frontală încă rotindu-se încet. Olandezul zăcea cu faţa în jos; din corp i se înălţau lent aburi şi ploaia continua să răpăie nepăsătoare pe el şi în jurul lui. Părea un accident: un ciclist care gonise cam tare în beznă pe carosabilul ud pierduse controlul şi căzuse în mod nefericit. Nu exista niciun motiv să crezi că ar fi fost altceva şi nici vreo modalitate de a o dovedi.

Capitolul 16

Am pus binoclul în borsetă, am tras fermoarul şi am pornit spre Page Mill. Am aşteptat câteva minute, până când n-am mai văzut faruri venind din nicio direcţie, apoi am traversat în fugă şoseaua şi am revenit la Mercedes.

Am condus pe urmă până în San Francisco, în cartierul Tenderloin, despre care ştiam că avea o populaţie mare de oameni fără adăpost. Am lăsat tot ce purtasem în seara aceea lângă nişte tomberoane de gunoi de la diverse colţuri de străzi din vecinătatea zonei Sout of Market (SOMA), ştiind că hainele vor fi luate, distribuite şi asimilate eficient în ierarhiile schimbătoare de oameni fără adăpost la numai câteva ore, ba poate chiar minute după trecerea mea. Binoclul şi lanterna au zburat peste parapetul podului San Mateo, în apele întunecate şi nesfârşite ale Golfului San Francisco.

În San Mateo am găsit o café internet numită NCK Cyber Lounge, de unde am intrat pe site-ul lui Kanezaki. Era gol. I-am postat un mesaj: *Jan Jannick*, *cetăţean olandez*, *director executiv al Deus Ex Technologies în Palo Alto*, *California*, *finanţată de In-Q-Tel.*

Aveam să aştept până a doua zi, ca să-l contactez pe Hilger. Dacă voiam să-l găsesc pe Dox, aveam nevoie de două avantaje preţioase: informaţii şi timp. Dacă l-aş fi anunţat imediat pe Hilger de sfârşitul lui Jannick, le-aş fi pierdut pe ambele. În acelaşi timp însă nu puteam aştepta prea mult înainte să-l contactez, pentru că, mai devreme sau mai târziu, avea să afle când murise Jannick şi nu voiam să pară că trăgeam de timp. Puteam totuşi încetini puţin derularea evenimentelor. Un mesaj expediat în dimineaţa următoare, ca să stabilesc o convorbire telefonică pentru o oră ulterioară, mi-ar mai fi câştigat douăzeci şi patru de ore, poate chiar mai mult. Timp în care, cu noroc, Kanezaki putea găsi informaţii noi.

Kanezaki... N-avea să fie deloc mulţumit să afle identitatea primei ţinte după ce faptele se petrecuseră. Trebuia să-i atenuez suspiciunile pe cât puteam mai bine. Am ieşit şi l-am sunat de la un telefon public.

— Ai ceva? am întrebat eu, când a răspuns.

— Nu. Ai...

— Numărul de telefon pe care ţi l-am dat să-l urmăreşti?

— Ţine telefonul închis. Nu-i de mirare. Ascultă – n-ai intrat pe site?

— Ba da, tocmai ţi-am lăsat un mesaj. Numele şi detalii despre prima persoană de pe listă.

— Hilger ţi-a dat lista?

— Doar prima ţintă. Şi s-a rezolvat deja.

— S-a re... păi, ai fost aici în urmă cu patruzeci şi opt de ore. Cum ai putut... înseamnă că m-ai minţit, înseamnă că atunci când ai fost aici ştiai numele. Altfel, n-ai fi acţionat aşa rapid.

— Nu te-am minţit. Nu ştiam decât că trebuie să merg în California. Informaţia mă aştepta când am sosit ieri. Am profitat de o ocazie norocoasă. N-am putut să te anunţ mai devreme, însă te anunţ acum.

A urmat o tăcere prelungă. El ştia că ştiusem numele mai din timp. Dar ce putea face?

— Acum aştept al doilea nume, am continuat eu. Te anunţ imediat cum îl primesc. Până atunci, ia ce găseşti pe site şi vezi cum se poate asocia cu ce ţi-am dat deja. Din partea mea, voi tărăgăna totul cât o să pot.

— Sper că n-o să-mi tragi clapa.

— De ce aş face-o? Amândoi vrem acelaşi lucru. Este vorba doar de coordonare. O să mai intru pe site mâine, da?

Kanezaki a aşteptat o secundă, pe urmă a spus:

— OK.

Revenit la hotel, am făcut un duş lung şi fierbinte. Apoi am aprins focul în şemineu şi am stat cu un prosop în jurul mijlocului, privind flăcările. Nu mâncasem de mai bine de opt ore şi m-am gândit că ar fi trebuit s-o fac. Nu mi-era totuşi foame.

Doream să simt ceva. Uşurare, fiindcă-i câştigasem timp lui Dox. Oroare, pentru că tocmai ucisesem un om, probabil un soţ şi un tată, la nici doi kilometri de propria lui locuinţă, exact pe drumul pe care revenea acasă, la familie. Teamă, ca nu cumva să fi omis vreo variabilă, ca nu cumva chiar în acel moment poliţiştii locali sau, chiar mai rău, Hilger şi oamenii lui să-mi fi descoperit coordonatele, să-mi fi triangulat poziţia şi să se apropie pentru a mă lichida.

Nu simţeam însă nimic. Era ca şi cum îmi fusese retezată şira spinării emoţionale, lăsându-mi mintea paralizată şi amorţită.

Amorţeala aceea mă neliniştea. Aşa simţeam, sau mai precis *nu* simţeam, de fiecare dată după ce luam o viaţă. Clinic, analitic, detaşat. Problema din Manila, când încremenisem pentru a nu traumatiza un copil, ucigându-i tatăl sub ochii lui, fusese, de fapt, un progres însemnat pentru mine, deşi înţelesesem asta abia retrospectiv. Fusese primul semn că ucigaşul putea să nu fie întreaga mea personalitate, fusese prima fisură în gheaţa făpturii mele. Dar iată că omul de gheaţă revenise. Şi se părea că nu doar pentru a efectua jobul. Ci şi pentru ce urma după aceea. Pentru totdeauna.

Toate astea erau rele în sine, dar şi mai rea era senzaţia de confort pe care o simţeam. Precum cea oferită de un fotoliu favorit, de o mâncare cu care ai fost crescut în copilărie sau de o pereche veche de pantofi pe care-i simţi cuprinzându-ţi perfect piciorul după o absenţă prelungă.

Mi-am spus că n-aveam niciun motiv de îngrijorare. Părea destul de firesc să redevin eu însumi şi era în tot cazul uşor. Mi-am zis că poate ar fi trebuit să cedez, pur şi simplu, şi să mă las purtat de val. Deoarece, la urma urmelor, ce rost avea să mă împotrivesc? În cele din urmă, nu te poţi învinge pe tine însuţi. Condusesem la puncte pentru un timp, dar omul de gheaţă era răbdător. Îşi aşteptase momentul şi, când acesta apăruse, revenise în forţă.

Ba nu, nu revenise. Poate că fusese, de fapt, mereu acolo. Aşa cum bănuisem că va fi mereu.

Capitolul 17

În dimineaţa următoare am plecat devreme din Stanford Park şi am condus spre sud pe 101. Dintr-o café internet din San Jose am intrat pe site-ul lui Kanezaki. Era gol. Am căutat altă café internet şi am verificat site-ul lui Hilger. La fel – gol. I-am lăsat un mesaj: „Când te pot căuta la telefon?" N-am pomenit nimic despre Jannick. Nu l-am menţionat pe Dox. Deocamdată, voiam să-mi păstrez opţiunile deschise.

Se părea că nu dispuneam de mult timp. Am decis să mă întorc în Los Angeles pe drumul de coastă. Circumstanţele erau cam ciudate pentru a-mi împlini ambiţia de a şofa pe faleza oceanului, dar nu ştiam când mă voi mai întâlni cu ocazia aceea. În plus, aveam să beneficiez de timp pentru a mă gândi pe îndelete.

Panorama era superbă. Apetitul mi-a revenit pe drum şi m-am oprit pentru prânz în Carmel. Am găsit un local italienesc numit Casanova, amplasat într-o clădire drăguţă în stilul misionarilor, şi am mâncat pe terasă, încălzită de soarele vesel. Mâncarea era superbă: *bruschetta* cu roşii locale, *linguini* cu midii proaspete şi haşmă, fondant de ciocolată cu nugatină. Toate însoţite de un Chardonnay '96 Hudson Vineyard Marcassin, care merita singur excursia până acolo.

Era genul de loc care-i plăcea lui Delilah şi genul de loc unde-mi plăcea s-o duc. Mi-am dat seama că, probabil, ar fi trebuit să-i telefonez. Nu ştiam însă ce să spun. Activităţile ei şi lumea în care trăia necesitau, desigur, compromisuri, totuşi, în felul ei, Delilah era persoana cea mai morală pe care o cunoscusem vreodată. Nu voiam să fiu nevoit să-i spun ceea ce tocmai făcusem. Şi nici să-i aud suspiciunea din glas dacă refuzam să-i răspund la întrebări. Cu certitudine, nu voiam ca ea să mă judece. Avusesem parte de suficiente tâmpenii de felul acela din partea lui Midori şi nu intenţionam să înghit altele şi de la Delilah. Şi, de fapt, cum ar fi putut să înţeleagă ea? Cum ar fi putut să înţeleagă oricine care nu fusese acolo?

Da, totuşi Delilah te cunoaşte mai bine decât oricine. Ea ar înţelege.

La naiba! Nimeni nu-nţelege niciodată. Ei spun că-nţeleg, dar nu-i aşa.

Mi-am continuat drumul spre sud, cu geamurile coborâte, cu acoperişul culisant deschis, cu vântul suflându-mi prin păr. Şoseaua s-a îngustat în Big Sur, traficul s-a rărit, magazinele, casele şi alte semne ale civilizaţiei s-au evaporat treptat pe măsură ce continuam să conduc. În scurtă vreme, împrejurimile erau în cea mai mare parte lunci tăcute şi dealuri acoperite cu

conifere, stânci dantelate care însoţeau ţărmul Pacificului, apărând şi dispărând, înainte şi înapoi, fiecare serpentină a drumului dezvăluind alte imagini, noi şi spectaculoase. Am privit oceanul scânteietor, aflat la mai bine de trei sute de metri dedesubt, şi am simţit cumva că mergeam chiar pe marginea Pământului, printr-un loc extrem de privat şi impasibil, dincolo de atribuţiile civilizaţiei, dincolo de orice noţiune de mântuire sau regret, un loc care exista numai pentru sine, care nici nu primea cu braţele deschise, nici nu se opunea şi nici n-avea, de altfel, vreo părere despre creaturile fragile ce treceau intermitent pe acolo, privindu-l cu veneraţie.

San Simeon. Pismo Beach. Santa Barbara. Soarele a coborât peste ocean în timp ce şofam, colorând cerul în galben, apoi în trandafiriu şi în cele din urmă într-o dungă lungă şi roşie la orizont, care pălea spre indigo. M-am întrebat dacă Delilah şofase vreodată pe ruta aceea şi mi-am închipuit cum ar fi fost s-o am alături, privind cum ziua lăsa loc bolţii înstelate gigantice. Am încercat să alung gândul acela, dar sentimentul a persistat.

Am condus mai departe în noapte. Lipsită de distragerea decorului scăldat în soare, mintea a început să-mi rătăcească, şi nu în locuri plăcute. M-am gândit la Jannick şi la tot ce-i luasem. Mi-am reamintit că n-aveam de ales, era fie el, fie Dox. M-am gândit la Hilger, iar regretul şi ambivalenţa au fost eclipsate de ură şi furie rece.

Mai întâi, *Dox*, mi-am reamintit eu. *Apoi Hilger. Trebuie să ai răbdare. Doar aşa vei reuşi.*

M-am oprit în Santa Monica şi am intrat pe site-urile securizate. Nimic de la Kanezaki. Un mesaj scurt de la Hilger: *Sună-mă la ora 8 GMT.*

Ora opt Greenwich Mean Time... asta însemna miezul nopţii în California. La naiba, acolo era deja ora 20. Alte câteva ore şi aş fi ratat ora apelului. M-am gândit s-o ignor cu totul şi să-i spun că citisem mesajul prea târziu, oferindu-i lui Kanezaki mai mult timp pentru a găsi date. Am decis apoi să nu procedez aşa. Dacă Tomohisa Kanezaki nu descoperise nimic, nici n-avea s-o facă, cel puţin fără informaţii suplimentare. Poate că un telefon dat lui Hilger avea să mai obţină ceva. În plus, voiam să vorbesc cu Dox, să văd dacă el era bine.

Am căzut pe gânduri. Mesajul lui Hilger fusese lăsat la ora 17, după ora Californiei. Eu postasem la ora 9 dimineaţa potrivit aceluiaşi fus orar, ceea ce ar fi însemnat miezul nopţii sau mai târziu pentru cea mai mare parte a Asiei. Bănuiam că Hilger se dusese să se culce înainte să fi postat mesajul, îl primise şi-i răspunsese seara, potrivit orei mele... dar dimineaţa potrivit orei lui. În cazul ăsta puteam presupune cu destulă certitudine că se afla tot undeva prin Asia, pe o ambarcaţiune, aşa cum spusese Dox. Nu era mare lucru, dar cu cât deţineam mai multe piese, cu atât aveam să le recunosc şi

să le folosesc mai bine pe fiecare dintre ele, până ce, speram, toate aveau să se combine laolaltă, oferindu-mi un salt important înainte.

L-am sunat pe Kanezaki de la un telefon public.

— Fruntea sus, i-am spus eu. La ora 8 GMT voi avea o convorbire telefonică. Asta înseamnă peste mai puţin de cinci ore. Dacă ai o modalitate prin care să urmăreşti semnalul, acela este momentul. O să-l ţin de vorbă cât pot de mult.

— Nu ştiu, a replicat el. Dacă individul este atât de precaut încât să ţină telefonul închis în restul timpului, mă îndoiesc că va fi atât de imprudent ca să telefoneze dintr-un loc nesigur.

Kanezaki evoluase mult de când îl cunoscusem, totuşi continua să aibă tendinţa iritantă de a încerca să-şi demonstreze inteligenţa prin declararea lucrurilor evidente.

— Bineînţeles că n-o va face. Dar va fi o informaţie suplimentară cu care se poate lucra. Aş prefera mai degrabă să ştiu de unde a vorbit decât să nu ştiu, eşti de acord?

A urmat o pauză scurtă, timp în care Kanezaki a absorbit mustrarea. După aceea a spus:

— Ai dreptate.

— Ce-i cu tipul despre care ţi-am scris? Ai vreo pistă în privinţa lui?

— Nu.

— Fondul de investiţii guvernamental? Doar nu crezi că asta-i o coincidenţă?

— Nu, nu cred că-i o coincidenţă, dar până acum nici n-am obţinut ceva util de pe urma ei.

— Bine atunci. Ora 8 GMT. O să te sun după ce am terminat.

Am mâncat un *burrito* şi am băut un smoothie de fructe într-un local de pe docuri, după care mi-am omorât timpul plimbându-mă, destinzându-mă după şofatul îndelungat. Exact la miezul nopţii m-am dus la un telefon public şi am sunat.

Un ţârâit, apoi Hilger a răspuns:

— Da.

Am observat că răspunsese direct, chiar el. Poate că-şi făcuse declaraţia de forţă privind numărul oamenilor lui data trecută şi nu simţea nevoia s-o repete.

— S-a făcut, am spus eu.

— Ştiu. Frumoasă treabă. Te-ai plâns că nu-ţi ajung cinci zile, dar până la urmă ai avut nevoie doar de două.

Poate că ştia deja despre Jannick. Sau poate că era o cacealma, prin care să mă impresioneze cu omniscienţa lui. Era lipsit de importanţă.

— Vreau să vorbesc cu Dox.

A urmat o pauză scurtă, pe urmă am auzit în difuzorul receptorului baritonul subţire al lunetistului voinic...

— Sunt Dox.

— Ce faci?

— Mă plictisesc. Ăsta-i unul dintre cele mai monotone grupuri de handicapaţi cu care am fost silit să-mi petrec timpul vreodată. Este o zi neagră pentru puşcaşii marini.

Îmi transmitea că nu-l lăsau singur, că cineva era mereu cu el. Cu puţin noroc, ei aveau să observe doar insulta, şi nu informaţiile esenţiale pe care le camufla. Totuşi, de ce menţionase puşcaşii marini?

Pârâituri statice, apoi din nou glasul lui Hilger.

— Perfect, l-ai auzit, este sănătos.

Era a doua oară când întrerupsese grăbit convorbirea. Puşcaşii marini... acelea fuseseră ultimele cuvinte ale lui Dox când Hilger îi luase telefonul. Oare la ce se referise? Hilger făcuse parte din forţele armate terestre. Dar oamenii lui? Oare Dox îl cunoştea pe vreunul dintre ei din perioada când fusese puşcaş marin? Sau ştia de altundeva că unul dintre ei fusese în Marină?

De ce-l întrerupea Hilger atât de repede? Brusc, m-a fulgerat o idee neplăcută. Era improbabilă poate, totuşi...

— Mai dă-mi-l o dată la telefon.

— Nu.

— Dă-l la telefon! Poţi să asculţi ce vorbim. Vreau doar să mă asigur că-i el, nu unul dintre oamenii tăi care-i imită vocea.

A urmat o pauză, apoi am auzit glasul lui Dox.

— Da.

— Care-i hotelul tău favorit din Bangkok?

— Poftim?

— Hotelul tău favorit din Bangkok.

— Ce-i asta? Nu crezi că sunt eu?

— Sunt lăsat să-ţi vorbesc doar câteva secunde şi accentul tău este foarte uşor de imitat.

— Ce accent?

— Spune-mi!

— Dacă-mi vor auzi răspunsul, n-o să mai pot merge acolo după aceea. Iar asta ar fi o tragedie.

Cel cu care vorbeam trebuia să fie, într-adevăr, Dox. Nimeni altul nu putea fi aşa indisciplinat. Totuşi...

— Zi-i numele, fir-ar al dracului!

— Uite ce-i, îmi place hotelul ăla datorită oglinzilor din băi. Am încercat să-ţi povestesc despre o partidă de sex în trei pe care am avut-o într-o baie dintr-alea, mai ţii minte? Cu două superbe doamne thailandeze. Dar m-ai întrerupt, fiindcă n-ai vrut s-auzi.

Am răsuflat prelung. Da, el era. Hotelul era Sukothai şi ce mi-a zis Dox era adevărat, îl întrerupsesem atunci când încercase să-mi spună povestea.

Am auzit cum telefonul îi era luat, apoi vocea lui Hilger.

— Eşti mulţumit?

— Da. Mi-am respectat promisiunea. Acum lasă-l să plece.

— N-ai terminat. Mai sunt două joburi.

Asta era, măcar meritase să încerc.

— Dă-mi informaţiile, atunci.

— Nu încă. Eşti puţin înaintea programului.

— Adică facem asta după un program?

— Persoana n-a ajuns încă pe poziţie. Imediat ce va ajunge, îţi voi transmite informaţiile necesare.

Pe de o parte, eram mulţumit că dispuneam de timp suplimentar. Pe de altă parte, detestam din nou ideea că Hilger mă va urmări prin intermediul eforturilor mele de a-i localiza ţinta. Speram că Tomohisa Kanezaki va găsi ceva care să mă ajute să ocolesc toată situaţia asta.

— Cât înseamnă asta ca timp? am întrebat eu.

— Patruzeci şi opt de ore. După aceea intră pe site-ul secretizat.

A închis.

L-am sunat pe Kanezaki de la un telefon public.

— L-ai găsit?

— Da. Este în Jakarta. Sau cel puţin a fost acolo cât timp aţi vorbit la telefon.

Strângeam cu toată puterea receptorul în mână.

— Unde în Jakarta?

— Se pare că în Pluit. Portul ambarcaţiunilor.

— Poţi să fii mai precis?

— Ce vrei – o adresă? Ştiu doar că se găsea în apropierea unui releu de telefonie mobilă din Pluit. Fără o cerere oficială către NSA, care va cauza o mulţime de întrebări şi a cărei analizare va dura oricum o lună, nu pot să triangulez. Îţi pot oferi doar o rază în jurul unui singur releu. Din ceea ce pot vedea, fie a fost în Pluit, fie a fost în largul ţărmului în Marea Java.

Am rămas tăcut. Avea dreptate, nu eram rezonabil. Dar, la naiba, simţisem că eram foarte aproape de a-l avea în cătare...

— Îl are pe Dox pe o barcă, am spus eu după aceea. Probabil că au andocat în Jakarta pentru convorbire, poate că au utilizat o café internet,

cine ştie. Însă cu barca se pot deplasa oriunde şi pot fi întruna în mişcare. Numai în Jakarta locuiesc zece milioane de oameni. Dacă ignorăm Jakarta, există şaptesprezece mii de insule, din care doar şase mii sunt locuite şi, probabil, există vreo treizeci de mii de kilometri de coaste. Iar asta pornind de la premisa că el se află undeva în Indonezia şi nu pleacă de acolo. La naiba, asta nu-i cu nimic mai bun decât faptul de a şti că se găseşte în Asia.

— Este totuşi încă o piesă, a zis Kanezaki după o secundă. Aşa cum ai zis chiar tu.

Am oftat. Avea din nou dreptate.

— Şi poţi folosi piesa asta cu ceea ce ştim deja? Vizele pentru Vietnam, poziţia cunoscută anterior, finanţarea guvernamentală?

— Mă îndoiesc. N-am cum să examinez înregistrările vamale după loc, ci doar după nume. Nu pare că Hilger ar fi călătorit folosindu-şi propriul nume. Aşa că-i un proces lent.

— Bine, am încuviinţat eu străduindu-mă să nu fiu frustrat.

Aveam multe piese... însă totalul lor continua să fie nefolositor. M-am împotrivit imboldului de a mă duce, pur şi simplu, în Jakarta, pentru a vedea ce puteam găsi acolo. Fără mai multe informaţii, ar fi fost inutil.

— Şi tu? a întrebat Kanezaki. Ai aflat ceva din convorbire? Ceva nou cu care să lucrăm?

— Nu. Adică... poate că unul dintre cei care-l ţin pe Dox este sau a fost puşcaş marin. Cred că Dox a vrut să-mi indice asta, dar nu sunt sigur.

— Bine, o să văd dacă asta ne duce undeva.

Chiar pe când rostea cuvintele acelea, am ştiut că era improbabil. Nu însemna aproape nimic.

— Oricum, asta-i tot, am zis eu. Hilger mi-a spus că peste două zile va posta detalii despre următorul job.

— Peste două zile? Repeţi ce ai făcut, aşa-i? Îţi acorzi timp ca să...

— Nu fac nimic. Hilger m-a înştiinţat că persoana respectivă n-a ajuns încă pe poziţie şi că va fi acolo abia peste patruzeci şi opt de ore. N-am nimic de făcut decât să aştept. Dacă poţi găsi ceva între timp, ar fi, bineînţeles, util.

— Altfel...

— Da, aşa este. Altfel, ajungem la numărul doi de pe listă.

— Iisuse!

— Nu mă lua pe mine cu „Iisuse", am mârâit eu. Nu intenţionez să las să i se întâmple ceva lui Dox.

— Da, totuşi...

— La naiba! Nu vreau să mai aud nimic. Decât dacă te murdăreşti şi tu măcar o dată de sânge pe mâini. Ai făcut-o? Ai făcut-o vreodată? Sau doar îi trimiţi pe alţii să facă treburile murdare, ca să dormi nopţile ca un copilaş?

Au trecut câteva momente lungi. Apoi el a rostit:

— Nu te-am judecat. Eram doar... puţin copleşit. Asta-i tot. Încerc să te ajut, da?

Am privit oameni trecând pe lângă mine. Un grup de adolescenţi, râzând cu danturi perfecte, în blugi jerpeliţi care costau, probabil, două sute de dolari perechea. Bărbaţi ale căror chipuri nu purtau urmele altor griji decât ale bugetului foarte strâmtorat din cauza ipotecilor, gânduri alungate de un exces de Botox. Femei cu abdomene dezgolite şi supuse operaţiilor de liposucţie, cu sâni din plastic cât pectoralii lui Hercule. Un fluviu de egoism bine hrănit, o contagiune de insecuritate camuflată. Îi uram. Îi uram pe toţi.

— Mai eşti pe fir? a întrebat Kanezaki.

— Da.

— Dacă nu te deranjează că ţi-o spun, şi probabil c-o să te deranjeze, pari că în ultima vreme ai fi cu nervii la pământ.

— Ai dreptate, mă deranjează.

— Am amintit de asta doar pentru că...

— Continuă!

— Nu contează.

— Ce? Zi o dată!

Kanezaki a suspinat.

— Nu-i da la o parte pe cei care-ncearcă să te ajute. Nu-ţi poţi permite asta. Şi nici Dox nu şi-o poate permite.

— Ah, acum încerci să m-ajuţi. Nu să mă foloseşti. Să m-ajuţi.

— Uite ce-i... da, vreau să m-aleg cu ceva de aici. Am fost deschis cu tine-n privinţa asta. Dar nu-nseamnă că...

— Ba exact asta-nseamnă! am răcnit eu. Exact asta! Când ai de gând să te maturizezi odată şi să-ţi dai seama că nu le poţi avea pe ambele-n acelaşi timp?

Am trântit receptorul în furcă şi mi-am încleştat pumnii, luptându-mă cu imboldul de a sparge ceva. Un sunet mi s-a înălţat din gâtlej. Putea să fi fost un mârâit.

Am ridicat ochii şi am văzut trei puşti solizi de colegiu, care mă priveau de la vreo cinci metri mai departe. Albi, îmbrăcaţi în stilul unor gangsteri în devenire. Mi-am dat seama că se opriseră pentru că-mi auziseră răbufnirea.

— Uşurel, amice! a spus unul dintre ei.

Am rămas nemişcat. Înăuntrul meu clocotea un război între nevoia de a evita necazuri, pentru a mă concentra asupra lui Dox, şi impulsul copleşitor de a le ucide pe cele trei creaturi care mă priveau de parcă aş fi fost un animal în grădina zoologică. M-am imaginat năpustindu-mă asupra lor ca o maşină de tuns gazonul, cabrată pe roţile din spate, spintecând, sfârtecând,

despicând. Aproape că le auzeam zbieretele ascuţite de teroare şi surprindere, practic, simţeam izul sângelui cald ţâşnind din ei. Am scrâşnit din dinţi într-un rânjet dement şi am rămas locului, fixându-i cu privirea, gâfâind de efortul autocontrolului, rugându-mă ca unul dintre ei să spună ceva, să schiţeze vreun gest, atât cât ar fi fost nevoie să dezechilibreze balanţa şi să mă facă să-mi pierd stăpânirea.

Unul dintre ei l-a pocnit pe dl Uşurel peste ceafă şi l-a îmbrâncit.

— Haidem, omule, i-a spus el.

Şi dl Uşurel, călăuzit poate de recunoaşterea de către creierul reptilian a imaginii unui prădător în clipa imediat premergătoare atacului, a încuviinţat din cap şi s-a supus în tăcere. Cei trei s-au îndepărtat şi, cumva, m-am abţinut şi i-am lăsat să plece.

Am privit în jur. Câţiva oameni se uitau brusc preocupaţi în alte direcţii. La naiba, atrăsesem atenţia asupra mea. Am scos o batistă şi am şters receptorul telefonului, camuflându-mi acţiunea cu trupul, apoi m-am îndepărtat, ţinând fruntea plecată.

Am găsit alt telefon public şi am sunat la dispeceratul hotelurilor Hilton. Cel din Beverly Hills avea o cameră disponibilă în seara aceea – îmi convenea? Am încuviinţat şi i-am anunţat că voi sosi în scurt timp. O noapte era bine. Mă aflam doar în trecere.

Închiriasem oricum maşina pentru o săptămână, aşa că am decis s-o mai păstrez. Era preferabil decât să încerc să înţeleg sistemul de circulaţie al autobuzelor ori să mă deplasez cu taxiuri. În următoarele două zile n-aveam unde merge, aşa că puteam foarte bine să stau acolo.

Sistemul de navigaţie m-a purtat pe Santa Monica Boulevard şi apoi spre est, către Beverly Hills. Am străbătut zone alternante de lumină galbenă slabă şi beznă urbană senină, cu interiorul Mercedesului pâlpâind ca un stroboscop slab, de la felinarele stradale pe sub care treceam. Fragmente de imagini erau iluminate, dezvăluite, pentru ca apoi să dispară din nou: un om fără adăpost care-şi târa picioarele şi a ridicat ochii spre mine cu indiferenţa unei creaturi oceanice la trecerea unui batiscaf. Vitrine de magazine acoperite cu obloane metalice, ziduri mâzgălite cu graffiti, şantiere de construcţie sufocate sub abundenţa de afişe lipite. O femeie a străzii, întinsă pe o parte în umbră, cu capul în palme, alt suflet înghiţit de oraş.

La câţiva kilometri de hotel, când betonul a început să lase loc palmierilor, iar graffiti să fie înlocuite de vitrinele strălucitoare ale buticurilor, mi-am deschis vechiul telefon mobil, ca să verific mesageria vocală. O parte din mine spera la un mesaj de la Delilah. O parte din mine se temea de aşa ceva.

N-am primit însă un mesaj vocal. Telefonul a bâzâit la doar o secundă după ce-l deschisesem. M-am uitat surprins la afişaj şi am văzut că Delilah mă suna chiar în clipa aceea.

Am ezitat timp de două ţârâituri. După aceea am răspuns.

— Hei.

— Eşti greu de găsit, a zis ea. Şi nici nu răspunzi la apeluri.

M-am gândit la câteva lucruri pe care să le spun. Printre buze mi-a ieşit unul singur.

— Scuză-mă.

— Ştii de câte ori te-am sunat, sperând să te prind cu telefonul deschis?

— De multe ori, înţeleg.

— Vreo noutate?

— Câteva. Deocamdată el este bine.

— Te-ai întâlnit cu...

— Da.

— Şi?

— Am aflat câteva detalii. Dar nu destule.

— Unde eşti acum?

— Sunt...

M-am oprit apoi şi, când am continuat, am spus:

— Nu ştiu unde sunt.

— Vreau să te văd. Spune-mi doar unde eşti.

— În California. Dar...

— Am nişte timp liber. Scrie-mi pe site unde eşti. Plec imediat cu avionul.

O doream şi în acelaşi timp n-o doream.

— N-ar trebui să vii. Nu trebuie să fii amestecată-n afacerea asta.

— Mi-ai spus că te simţi legat de mine. Ai vorbit serios?

Am oftat.

— Dumnezeule, cât eşti de încăpăţânată!

— Ai vorbit serios?

N-am rostit nimic câteva secunde. Apoi am răspuns:

— Ştii bine că da.

— Atunci, vin să te văd. Indică-mi doar locul.

— N-am decât două zile...

— Pune locul pe site şi mâine după-amiază pot fi acolo.

O duzină de proteste mi-au apărut în minte, însă doar am precizat laconic:

— Trebuie să ajung la un computer.

— Bine. Şi scrie şi numele pe care-l foloseşti. O să-mi fac o rezervare undeva şi o să le spun să te lase să intri. Dacă le arăţi un act de identitate, nu va trebui să m-aştepţi.

Amândoi am tăcut un timp.

— Ce porţi acum pe tine? am întrebat-o.

Delilah a râs încetişor.

— Ne vedem mâine.

Îmi simţeam măruntaiele răscolite de emoţii conflictuale. Am aşteptat, dorind să mai spun ceva, dorind ca ea să mai spună ceva, însă Delilah închisese deja.

Am găsit o café internet în West Hollywood şi am anunţat-o pe Delilah că eram în L.A. După aceea m-am dus la hotel. Am folosit centrul lor de business ca să intru pe site-ul Air France – eram aproape sigur că, pusă în faţa alegerii unei curse fără escală, Delilah avea să opteze pentru compania aeriană naţională. Existau două zboruri din care ar fi putut alege. Unul ajungea la ora 15:50, iar următorul după câteva ore, la 18:55.

Am rămas în pat mult timp, gândindu-mă, încercând să mă destind. Doream s-o văd pe Delilah, dar în acelaşi timp îmi era frică. Mă temeam de ce va crede despre mine. Ceea ce era o prostie, bineînţeles. De ce ar fi trebuit măcar să-mi pese despre ce credea ea sau oricine altul? Şi dacă ar fi putut înţelege cineva...

Nimeni nu poate înţelege. Nimeni.

Întins în alt pat anonim din altă cameră de hotel aleatorie, revenit la viaţa aceea de parcă n-aş fi părăsit-o niciodată, m-am gândit că ar trebui să mă despart, pur şi simplu, de Delilah. Relaţia noastră părea deja improbabilă, irelevantă, absurdă. Şi, oricum, ce puteam să am împreună cu ea? Apartamente separate într-un oraş străin, gânduri şi vieţi pe care nu le puteam discuta?

Nu conta. Indiferent ce am fi avut, dispăruse, un alt moment transformat în amintiri. Ar fi trebuit să accept realitatea aceea. Ar fi trebuit să plec mai departe, singur. Era unicul lucru la care mă pricepusem vreodată şi în care mă puteam încrede, de fapt.

Capitolul 18

Delilah ateriză pe LAX cu puţin înaintea orei patru după-amiază, ora Californiei. La Paris era aproape ora unu noaptea, însă ea moţăise în timpul călătoriei şi nu se simţea deloc obosită. Zborul spre vest era uşor. Zborul de întoarcere putea fi însă ceva mai dur.

Avea doar o geantă de umăr, o Bottega Veneta maroniu-închis clasică, din piele împletită, şi urcă în taxi la nici douăzeci de minute după ce debarcase din avion. Îi ceru şoferului, un tânăr de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu zâmbet frumos, despre care bănuia că era din Africa de Vest, s-o ducă la Beverly Wilshire, deşi făcuse rezervare pentru Bel-Air. Era improbabil ca în aeroport s-o fi aşteptat cineva care să încerce s-o urmărească, însă voia să aibă posibilitatea de a-şi confirma asta oricum înainte de a se îndrepta spre adevărata ei destinaţie.

— Şi să rămâi pe Sepulveda până la Jefferson Boulevard, adăugă ea.

— Eşti sigură, domnişoară? Pe patru sute cinci am ajunge mai repede.

Ea ştia asta şi era exact motivul pentru care dorea să treacă prin oraş. În traficul de pe autostrada L.A., ar fi fost imposibil de ştiut dacă o fila cineva; între un taxi şi urmăritorul său puteau fi cincizeci de maşini. Pe de altă parte, ruta prin oraş ar fi avut mai puţine maşini şi mai mult trafic local. De fiecare dată când taxiul vira, Delilah putea privi în spate, ca să vadă dacă cineva procedase la fel. Putea fi o coincidenţă ca unele maşini să aibă parţial acelaşi traseu, dar nu şi să vină de la aeroport până la Beverly Hills pe exact acelaşi drum.

— Îmi place să văd oraşul, zise ea.

Taximetristul încreţi fruntea şi zâmbi.

— Sigur că da, sigur că da. Locuieşti... în L.A?

Delilah înţelese ce gândea tânărul. Era limpede că ea cunoştea bine oraşul, totuşi dacă locuia acolo, de ce ar fi dorit să aleagă traseul pitoresc? Ţinând seama şi de felul cum arăta, probabil că el se întreba dacă nu cumva era vreo celebritate pe care n-o recunoscuse. De altfel, îmbrăcămintea ei se potrivea cu teoria celebrităţii: trenci Burberry clasic, descheiat în căldura relativă a după-amiezii din sudul Californiei, bluză crem cu decolteu adânc din caşmir, ornată de un colier lung Faraone Mennella din zale de aur, cizme maroniu-ciocolatiu cu talpă groasă purtate peste blugi mulaţi pe picior. Delilah zărea de multe ori pe chipurile oamenilor expresia întrebătoare

„Este, oare, o celebritate?” Nici n-o încânta, nici nu-i displăcea, dar ocazional era utilă.

— Am locuit aici o vreme, zise ea şi privi în urmă când intrară pe Sepulveda, reţinând maşinile care-i urmară.

— Ah, da, sigur că da, spuse taximetristul şi Delilah ştiu că el avea să considere privirile acelea aruncate în spate ca fiind vigilenţă după paparazzi sau, dacă nu, precauţia de a nu fi urmărită la o întâlnire cu un amant.

A doua variantă, îşi dădu ea seama, nu era atât inexactă, cât mai degrabă incompletă.

Pe drum se gândi la John şi la Dox. Era îngrijorată în privinţa ambilor: pentru Dox, din motive evidente, iar pentru John, deoarece ştia că judecata avea să-i fie afectată tocmai pentru că era foarte decis să-şi ajute prietenul. Ajungea să-şi amintească felul neglijent cum se ciocnise de un filator anul trecut, când se dusese s-o vadă pe Midori şi pe fiul lor. Delilah încercase să-l avertizeze şi atunci, dar fusese ignorată. Ea se întrebase de ce, oare, bărbaţii erau mai preocupaţi de un mod anume de realizare a lucrurilor decât de atingerea obiectivelor lor aparente. Ea iubea bărbaţii, ba chiar foarte mult, totuşi trebuia să admită că lumea ar fi fost un loc mai bun dacă ar fi fost condusă de femei.

În momentul în care ajunseră la Beverly Wilshire, ştia că nu era urmărită. Voia totuşi să meargă puţin pe jos, ca să fie absolut sigură. Se aranjă într-o toaletă, apoi se plimbă prin Beverly Hills pe când soarele apunea, utilizând diverse metode de contrafilaj, pentru a se convinge că era singură. După o oră se declară mulţumită şi căută alt taxi.

Când intrase pe site-ul securizat înainte de a pleca din Paris şi aflase că John era în L.A., se gândise imediat la Bel-Air, hotelul ei favorit din sudul Californiei. Stătuse acolo de două ori şi-i plăcuse: o oază luxoasă, dar cu bun-gust discret, de clădiri în stil arhitectural misionar, cu stucatură roz, izolate cu totul improbabil în centrul oraşului, în mijlocul unor grădini de flori şi plante, fântâni care clipoceau încetişor şi coroane de arbori bătrâni. Hotelul fusese popular printre vedetele cinematografiei încă de la inaugurarea lui în 1946, deoarece era într-un loc liniştit, protejat şi, bineînţeles, discret. Îi trimisese lui John, prin e-mail, numele şi adresa, ca şi numele pe care avea să-l folosească ea. *Ajunge să spui că eşti cu Laure Kupfer*, îi scrisese ea, *şi te vor lăsa să intri.* După aceea sunase la hotel, plătise în avans pentru Garden Suite şi precizase să i se dea o cheie domnului Ken, care era posibil să sosească înaintea ei, ca să poată intra.

Taxiul o lăsă pe strada rezidenţială tăcută de pe care se intra pe domeniul hotelului. Delilah traversă un pod din piatră spre clădirea principală şi fu învăluită instantaneu de frumuseţea locului. Undeva în umbrele de sub pod

susura apa; într-o parte, ramurile contorsionate ale sicomorilor bătrâni erau iluminate de spoturi amplasate dedesubtul lor. Simţi arome de flori de portocal şi busuioc şi îşi dădu seama brusc cât era de înfometată.

Zona recepţiei era mobilată ca un living confortabil şi cu mult bun-gust, mobilier tapisat, picturi cu peisaje în rame poleite, obiecte de artă lipsite de ostentaţie. Intensitatea luminii era perfectă – nici prea puternică, nici prea slabă – şi întreg spaţiul degaja o aură primitoare, alături de izul slab de lemn şi flori proaspăt tăiate. Focul trosnea într-un şemineu deschis.

Delilah se apropie de tejgheaua recepţiei şi-şi rosti numele.

— Sigură că da, domnişoară Kupfer, bine aţi venit, îi spuse recepţionerul şi-i întinse o cheie. Domnul Ken a sosit deja; doriţi să fiţi condusă la Garden Suite?

Îi mulţumi şi declină propunerea, prefera să se plimbe puţin şi apoi să meargă singură în cameră.

Delilah porni pe o terasă cu portic pe care paşii ei răsunau slab. Auzi sunete de conversaţie şi râsete slabe dinspre cei câţiva clienţi care cinau sub lumina lămpilor calorice de pe terasa din exteriorul restaurantului, dar în rest se bucură de senzaţia delicioasă că tot locul îi aparţinea numai ei.

Ajunse la Garden Suite, descuie uşa şi intră în living. Luminile erau aprinse, dar nu-l văzu pe Rain.

— John? strigă ea.

Niciun răspuns. Focul ardea în şemineul din piatră şi în aer se simţea o aromă slabă şi plăcută de fum. Podeaua uriaşă, pardosită cu gresie Saltillo, era parţial acoperită cu un covor oriental gros, contemporan, cu desene florale. Sofaua şi scaunele tapiţate, dispuse în jurul măsuţei din lemn pentru cafea, aflate în centrul covorului, erau goale: niciun ziar, nicio jachetă lăsată neglijent, niciun pahar gol. De fapt, cu excepţia luminilor aprinse şi a focului, nu exista niciun semn că cineva ar fi folosit încăperea.

Brusc, femeia se îngrijoră. John avea duşmani iscusiţi, şi uite ce se întâmplase cu Dox. Dacă cineva...

Îşi spuse după aceea că era ridicolă. Paza hotelului fusese concepută pentru a proteja vedetele Hollywoodului. Acolo se găseau în deplină siguranţă. Şi chiar dacă judecata îi era întunecată, John continua să fie tacticianul cel mai amănunţit, precaut şi paranoic pe care-l cunoscuse vreodată. El ieşise, pur şi simplu, din cameră – înota, sau era în sala de fitness, sau poate că se plimba prin grădini.

Intră în dormitor şi examină interiorul din reflex. În continuare, niciun semn al bărbatului – nici haine, nici măcar o adâncitură pe cuvertura patului, unde poate că se aşezase. Aha, acolo, pe una dintre servante era o sticlă de Glenmorangie din 1971. Un whisky single malt de calitate, ăsta era

John. Delilah se uită în dulapul uriaş de perete şi văzu un blazer din caşmir bleumarin pe un umeraş şi o pereche de pantofi Camper, pe care-i recunoscu ca fiind ai lui, aranjaţi într-un colţ. Zâmbi. Ştia că existau femei care ar fi fost în stare de orice ca să aibă un soţ atât de ordonat, însă calitatea aceea putea fi stranie uneori. Era în firea lui John să se mişte, şi să trăiască, fără să lase urme.

Pătrunse în camera de baie enormă, placată complet în alb, cu oglinzi şi lumini activate de senzori, şi găsi câteva obiecte de toaletă într-un sertar. Apoi, lângă una dintre chiuvete, un bilet. Perfect. Îl ridică.

Prin hotel. Mă întorc până la 7.

Delilah îşi privi ceasul. Era 18:15. Se simţea uşor iritată că bărbatul n-o aşteptase şi se întrebă ce făcea el. Recunoştea că biletul în sine era o concesie: lui nu-i plăcea să dezvăluie nimic ce ar fi putut îngădui cuiva să-l anticipeze, indiferent dacă era vorba despre o rezervare la restaurant sau despre o simplă notiţă, care-i menţiona coordonatele. Referirea vagă reprezenta un compromis, dar pentru că Delilah îl cunoştea pe Rain, probabil că ea ar fi completat golurile, aşa cum el ştia prea bine.

Bănuia că se dusese în sala de fitness, aflată foarte aproape de apartamentul lor. Acolo l-ar fi aşteptat, dacă John n-ar fi sosit deja. Ieşi după aceea pe terasa privată a apartamentului – pe jumătate din obişnuinţa verificării securităţii, pe jumătate din curiozitate – şi-i plăcu ce văzu: o jacuzzi cu apă fierbinte a cărei suprafaţă se afla la nivelul dalelor de piatră din jur, din care se înălţau aburi iluminaţi de spoturi subacvatice, două şezlonguri, înconjurate de ferigi şi flori de hibiscus, iar de jur-împrejur un zid înalt de cărămidă. Se imagină împreună cu John în jacuzzi, mai târziu, şi o străbătu un fior de anticipaţie. Făcu un duş rapid, apoi plecă în căutarea lui.

Sala de fitness era o fostă anexă a hotelului, care fusese refăcută şi dotată cu echipamente ultramoderne. Avea plafon înalt şi ferestre largi. Delilah scrută încăperea şi-l zări imediat pe John. Era într-un colţ, desculţ, în şort şi tricou, şi făcea genuflexiuni. Îl privi, fascinată. Ştia că el se antrena regulat şi îi povestise câte ceva despre programele lui de exerciţii, totuşi nu-l văzuse niciodată. Le executa rapid, coborâre, ridicare, coborâre, ridicare, îndepărtându-şi la răstimpuri din ochi câte o şuviţă de păr umed. Delilah nu ştia câte genuflexiuni făcuse deja înainte să-l fi văzut, dar numără două sute cincizeci, apoi o serie de alte cincizeci la care ridicările se continuau printr-o săritură în extensie.

John se opri o clipă şi Delilah simţi că va cerceta ferestrele cu privirea. Păşi în lateral, ca să nu fie văzută. Dorea să-l privească în continuare antrenându-se.

Aşteptă câteva secunde, apoi privi iarăşi înăuntru. John făcea flotări cu capul în jos, dar stând în mâini, nu sprijinit de perete. Mai lent de data asta: sus, jos, atingere cu fruntea, menţinere, pe urmă iarăşi sus. Delilah numără zece flotări, după care bărbatul se lăsă în poziţia podul pe spate şi făcu alte cincizeci de flotări, inversate. O dungă de transpiraţie îi întuneca pieptul tricoului.

Făcu o tumbă peste cap şi se ridică, iar Delilah se ascunse din nou după cadrul ferestrei. Când privi iarăşi, John era agăţat de o bară orizontală, cu braţele larg depărtate. Privi mai atentă... se folosea doar de vârfurile degetelor? Da, aşa era. Făcu douăzeci de ridicări în braţe, pe urmă se lăsă să cadă şi boxă în gol în faţa oglinzii. Nu, înţelese Delilah în scurt timp, nu erau mişcări de box de unul singur, exerciţiul încorpora şi alte elemente; recunoscu mişcări de prindere şi smulgere, ca un soi de karate Kata personalizat. Pe când John descria cercuri, îi întrezări chipul. Avea ochii închişi şi Delilah fu surprinsă, chiar tulburată, de concentrarea de pe faţa lui. Ştia bine că dansul acela nu era pentru el; mişcările erau tehnici pe care le putea folosi, pe care le folosise, pentru a ucide. Se întrebă ce anume îşi imagina Rain în chiar clipa aceea sau cine ar fi putut produce asemenea ferocitate pe chipul său, şi bănui că putea fi vorba despre Hilger.

Ştia că în adâncul lui John exista un filon întunecat de intensitate, ceva care apărea foarte rar la suprafaţă. Era o calitate care o intriga şi, trebuia s-o recunoască, făcea parte din ceea ce o atrăgea la John, totuşi el nu îngăduia niciodată să-i fie văzută, iar anterioarele ei întrezăriri fuseseră fugare şi inadvertente. Se mai întrebă de ce îşi îngăduia în acel moment dezlănţuirea aceea, într-o sală cu atâtea ferestre. O explicaţie putea fi senzaţia de intimitate protejată pe care o transmitea hotelul. După aceea înţelese că era, probabil, întrebarea greşită: poate că John nu-şi îngăduise dezlănţuirea, ci, pur şi simplu, nu se mai putuse stăpâni. Indiferent care ar fi fost motivul, era prima dată când îl observase atât de mult fără ca el s-o ştie, şi asta o fascina şi excita în aceeaşi măsură.

După alte cinci minute, John începu exerciţii de stretching şi Delilah înţelese că era încheierea antrenamentului. Se îndepărtă de fereastră şi reveni în apartament.

Puţin mai târziu, pe când stătea în faţa şemineului, cu luminile mult diminuate, auzi cheia în broască. Se ridică şi privi cum uşa se întredeschise doar puţin, după care se deschise larg, când John văzu că era ea.

— Hei, rosti el şi o examină de sus până jos.

Era îmbujorat după antrenament şi ei îi plăcea felul cum tricoul umed i se lipea pe corp.

— Hei, repetă Delilah şi surâse.

Intenţionase să-l dojenească pentru că n-o aşteptase la sosire, dar în acel moment era, pur şi simplu, bucuroasă să-l vadă.

El încuie uşa, apoi se apropie şi o sărută uşor. Delilah ridică palmele şi-l apăsă pe ceafă, ţinându-l în sărutare, prelungind-o, îngăduindu-i să se transforme în ceva mai mult.

John ridică braţele strălucitoare de transpiraţie, părând un medic care se pregătea de operaţie.

— Sunt ud fleaşcă, zise el.

Delilah chicoti uşor.

— Şi eu. Dar în acelaşi timp mor de foame... aşa că fă-ţi duş şi după aceea să mergem să mâncăm ceva.

Deciseră pentru salonaşul mai intim, nu pentru sala mai oficială a restaurantului, şi se aşezară unul lângă celălalt la o masă de colţ, în încăperea cu lambriuri întunecate, lumini discrete şi foc de lemne. După o săptămână în care nu-l mai văzuse, John i se părea că arăta bine, neprotocolar în blugi decoloraţi, cămaşă Oxford cadrilată şi blazer din caşmir, cu părul negru încă umed după duş. Delilah comandă muşchi de vită cu sos de brânză Stilton, iar John, pui la rotisor cu polenta, denumirea italiană pentru mămăligă; de asemenea, împărţiră între ei terină de foie gras şi supă-cremă de porumb cu homari. John alese o sticlă de Bordeaux ’89 Lynch-Bages şi, în timp ce mâncară şi băură, femeia îi puse întrebări şi se strădui să discearnă câte ceva din răspunsuri.

— Ce vrea Hilger? întrebă ea încet. De ce a procedat aşa?

Bărbatul tăcu aproape un minut, rotind între degete piciorul paharului de vin, cu ochii aţintiţi asupra lichidului dinăuntru. Delilah tocmai credea că nu va răspunde, când el zise:

— Vrea să-i fac trei joburi.

Nu mai era nevoie să întrebe ce aveau să fie joburile. În plus, ştia că John nu-i va spune detaliile. De fapt, nici nu era sigură că ar fi vrut să le ştie.

— Ce vei face? întrebă ea.

El tăcu iarăşi, mult timp. Apoi rosti:

— Dacă refuz, Hilger o să-l omoare pe Dox. Dacă mă conformez, o să-l omoare pe Dox imediat ce voi termina.

— Nu-i chiar aşa. El ar putea...

— Da, probabil că va folosi unul dintre joburi ca o capcană pentru a mă lichida şi pe mine. Ştiu. De aceea trebuie să aflu unde-i ţinut Dox şi să-l eliberez. Altfel, nu va scăpa viu din toată afacerea asta.

Delilah nu-l putea contrazice.

— Aşadar, încerci să câştigi timp.

John încuviinţă din cap.

— Timp şi informaţii. O parte din motivul pentru care am vrut să-l văd pe Hilger personal a fost de a-l face să se mişte. Este greu să urmăreşti pe cineva care stă neclintit. Mişcându-se, va lăsa o urmă.

— Şi a lăsat?

— Deocamdată n-am decât nişte fragmente. Ştiu că-l ţine pe Dox pe o ambarcaţiune, iar în timpul uneia dintre convorbirile noastre se aflau în Jakarta. Probabil că se deplasează între diverse insule indoneziene, poate chiar ancorează în porturi din ţările vecine. Încerc să restrâng zona.

Femeia se abţinu să întrebe dacă el executase deja unul dintre joburi. Instinctul îi spunea că o făcuse. Şi totuşi, nu fusese suficient. El trebuia s-o facă din nou. Dumnezeule!

Sorbi din vin şi căzu pe gânduri.

— Eşti sigur că Dox este-n...

Rain aprobă din cap.

— Am vorbit cu el de două ori. Prima dată Hilger i-a făcut ceva ca să-l silească să urle. A urlat mult timp.

Judecând după inexpresivitatea tonului şi imobilitatea feţei, ar fi putut la fel de bine să fi descris ceva ce auzise la ştiri, nu torturarea prietenului său. Oare cât îl costa să-şi amintească şi să relateze cu asemenea detaşare o astfel de amintire?

Delilah îl prinse de mână şi-l privi în ochi.

— Îmi pare rău, John.

Bărbatul clătină încet din cap, fără să-şi desprindă privirea de la paharul cu vin.

— Hei, zise ea.

Întinse mâna cealaltă spre bărbia lui şi-i întoarse cu blândeţe faţa către ea. John o privi în ochi şi pustiul pe care-l văzu femeia acolo o făcu să tresară involuntar. Mai văzuse asemenea ochi la Gil, colegul ei, ucigaşul înspăimântător de eficient care fusese omorât în Hong Kong. Dar ochii lui Gil erau aşa tot timpul; pentru el nu exista altceva. Era mai groaznic să vadă aceeaşi privire la John, pe care ea îl cunoştea mult mai bine, la care ţinea foarte mult.

John clipi, după care, brusc, redeveni el însuşi, cu ochi plini de viaţă. Înghiţi în sec şi-şi feri privirea.

— Vrei... ăăă, desert? o întrebă el şi privi în jur după chelner.

Terminară cu un Grand Marnier soufflé, însoţit cu un vin Porto Graham's '85, urmat de cafea preparată după metoda de infuzare French Press. Pustiul întrezărit de Delilah nu mai reveni în ochii bărbatului, totuşi îşi putea da seama că nu era el însuşi. Părea ca şi cum cineva l-ar fi imitat destul de bine,

deşi nu reuşea perfect, astfel că strădaniile erau vizibile. Dar de ce? Ce ascundea John?

După ce reveniră în apartament, bărbatul turnă în două pahare porţii zdravene de Glenmorangie. Focul aproape că se stinsese şi Delilah se aşeză pe sofa şi-l privi pe John îngenunchind în strălucirea tăciunilor, răscolindu-i, adăugând lemne şi readucând flăcările la viaţă. După o vreme focul începu să duduie şi femeia crezu că el i se va alătura pe sofa. Nu se întâmplă însă aşa. John rămase locului, în genunchi, ţinând într-o mână paharul cu whisky, cu cealaltă inertă pe lângă corp, privind flăcările, cu spatele la Delilah.

— Nu vii să stai lângă mine? întrebă ea.

Urmă o pauză, apoi el se ridică fără un cuvânt şi se aşeză la câţiva centimetri de femeie.

— Ce se-ntâmplă? îl iscodi Delilah după câteva clipe.

— Am multe la care să mă gândesc.

— Vrei să-mi spui şi mie?

El sorbi din whisky.

— Nu ştiu cum.

Delilah îl privi cu atenţie.

— Poate că tocmai asta-i problema.

Bărbatul îi întoarse privirea, cu ochii mijiţi.

— Nu. Problema este problema, nu reticenţa mea de a o discuta.

— Aşadar, ştii cum s-o faci, dar nu vrei.

Pentru o secundă, chipul lui se contorsionă de furie. Înghiţi în sec şi păru să se stăpânească.

— De fapt, contează?

— Contează foarte mult. „Cum" este despre tine. „Nu vrei" este despre mine.

El se învăpăie la faţă şi-şi feri ochii, iar Delilah înţelese că insista prea tare, indiferent cât de adevărate i-ar fi fost cuvintele. Putea să fie enorm de răbdătoare şi subtilă atunci când extrăgea informaţii de la o ţintă, dar în relaţia cu John avea tendinţa să revină la o personalitate mai primitivă, subconştientă. Ţinea prea mult la el; asta era dificultatea. Propriile ei sentimente o făceau să uite de sine. Îi scoteau la suprafaţă toate trăsăturile, şi pe cele rele alături de cele bune.

Fii mai tactică, fato! îşi spuse ea. *Nu doar pentru tine, ci şi pentru el.*

— Scuză-mă, rosti ea după aceea. Pur şi simplu, mă... sperii când ţii totul aşa închis în tine. Mă face nesigură şi nu sunt obişnuită să mă simt aşa.

El îşi termină whiskyul. De obicei, John savura un single malt de calitate. Nu-i stătea deloc în fire să-l deşerte aşa, mai ales după o sticlă de vin şi un pahar de Porto.

— Ce vrei să spui?

Delilah clătină din cap.

— Că... în tine există părţi pe care nu mă laşi să le văd. Şi uneori simt că ele ar fi părţile cele mai importante.

Da, în acel moment era tactică, însă nici nu minţea.

Bărbatul îşi reumplu paharul şi-i mai turnă şi ei. Pentru o vreme rămaseră tăcuţi, Delilah sorbi din whisky, iar John bău cu înghiţituri mari, în timp ce lumina focului din şemineu juca pe pereţi.

— Nu ştiu de ce vrei să fii cu mine, rosti el uitându-se în flăcări.

— De ce spui asta?

El continua să n-o privească.

— Fiindcă sunt ceea ce sunt.

— Şi ce anume eşti?

— Ştii bine.

— Nu ştiu. Ştiu doar ce simt despre tine.

John scutură din cap, de parcă ar fi zis: *Nu*, *mă refer la altceva*, apoi o privi şi ţuguie buzele, chinuindu-se cu ceea ce încerca să spună. De data asta Delilah văzu în ochii lui ceva total diferit de pustietatea pe care o zărise în salonaş. De fapt, n-o mai văzuse niciodată la el şi nu era pe de-a întregul sigură ce putea fi. Dacă însă ar fi trebuit s-o eticheteze cu un singur cuvânt, i-ar fi spus... implorare.

— Sunt... un... ucigaş! şopti el apăsat, ca şi cum ar fi fost simultan ruşinat s-o recunoască şi în acelaşi timp uluit că ea nu înţelesese esenţa.

După aceea îşi feri din nou ochii.

— Uită-te la mine, continuă el apoi, ridicând glasul. Nu mă pot opri. Tot ce pot face este să iau nişte pauze de la viaţa asta, ca un narcoman care la răstimpuri încearcă o cură de dezintoxicare. Dar ea mă regăseşte de fiecare dată. Şi ştii de ce? Fiindcă aşa *sunt* eu. Aşa este firea mea.

Termină whiskyul şi trânti paharul gol de măsuţa pentru cafea, pe urmă se ridică şi începu să umble înainte şi înapoi, rotind întruna capul, încleştând şi descleştând mâinile. Era atât de tensionat, încât se părea că trupul i se lupta cu sine însuşi, cu muşchii încordaţi şi zbătându-se sub haine.

Delilah se ridică şi-i stătu în cale. Bărbatul se opri în faţa ei şi rămase locului, răsuflând apăsat, cu degetele strânse în pumni. Nu era de mirare că se antrena în ritmul în care îl văzuse. Tensiunea aceea avea să-l consume dacă n-o elibera măcar parţial.

— Hei, zise ea străduindu-se ca John s-o privească în ochi. Hei! Te ştiu eu. Te cunosc pe cât de bine am cunoscut vreodată pe cineva, poate chiar mai bine. Să nu-mi spui că tu eşti doar atât şi nimic mai mult.

El râse fără chef.

— Altceva ce mai contează?

Delilah îi prinse faţa între palme şi i-o îndreptă astfel încât să-l privească în ochi.

— Tu. Ceea ce decizi tu. Asta-i tot ce contează.

— Vorbesc despre ceea ce sunt.

Femeia clătină din cap.

— Contează ce alegi. Nu ce ai făcut, nici capacităţile tale sau instruirea pe care ai căpătat-o, ba chiar nici înclinaţiile tale. Pentru restul te poţi căi, însă alegerile tale te fac cel ce eşti.

— Nu-nţelegi...

— Ba da. Nu eşti Gil. Nu te reduce la un singur lucru. Găseşte o cale prin care să fii mai mult decât atât. Ai făcut-o deja – am văzut-o cu ochii mei în Paris.

— M-am amăgit singur în Paris. Şi cred că te-ai amăgit şi tu.

— Ba nu, te amăgeşti acum, sau încerci s-o faci. Te afli într-o situaţie grea şi eşti teribil de îngrijorat în privinţa prietenului tău. Nu lăsa asta să...

— Nu pot! răcni el. Nu pot să fiu ambele. Trebuie să fiu într-un fel anume, altfel... altfel...

— Ca să-l salvezi pe Dox, da, trebuie să fii aşa, înţeleg, rosti Delilah fără să-i dea drumul. Şi vei fi. Dar asta-i doar o situaţie. Nu te defineşte. N-o lăsa s-o facă.

John închise ochii strâns şi schiţă o grimasă care-i dezgoli dinţii, ca şi cum agonia pe care o simţea era fizică.

— Nu ştiu cum, şopti el.

— Prin alegerile pe care le faci.

Bărbatul scutură violent din cap.

— N-am de ales.

— Ştiu, iar pentru moment faci ceea ce trebuie să faci. Însă momentul va trece. Este doar o situaţie, nu eşti tu însuţi.

El ridică ochii spre tavan. Răsuflarea îi ieşea în rafale scurte, întretăiate, şi tendoanele gâtului i se reliefau ca nişte corzi. Se lupta cu ceva... lacrimi, teroare, Delilah nu ştia ce putea fi.

— Eu..., începu John, apoi glasul i se sugrumă.

Clătină din cap şi o prinse pe femeie de încheieturile mâinilor, de parcă se pregătea s-o împingă la o parte, şi ea simţi că, indiferent care ar fi fost bătălia ce clocotea în interiorul lui, el pierdea.

— Rămâi cu mine, John, îi spuse ea, străduindu-se să-l facă să o privească. Rămâi cu mine, te rog...

Apoi el îi prinse faţa în palme şi o sărută, feroce, cu disperare, ca un prădător, ca şi cum Delilah ar fi fost singura legătură care-l împiedica să fie

absorbit într-o oroare fără nume. Femeia îi răspunse sărutului, în forţă, cu gura deschisă, vârându-şi degetele în părul lui, lăsându-l s-o simtă, să ia de la ea orice ar fi avut nevoie, lăsându-l să ştie, cu gura, cu mâinile şi corpul, că ea se afla acolo şi n-avea să-l lase să plece.

Rain o împinse cu spatele spre dormitor, fără să-şi ia palmele de pe faţa ei, fără să întrerupă acel sărut nici măcar o clipă. Senzaţia blugilor care i se frecau de picioare în timp ce se mişca fu brusc înnebunitoare, electrică, şi Delilah îşi dădu seama surprinsă că se apropia de un orgasm cauzat doar de sărutarea lui John şi frecarea unei perechi strâmte de blugi. Pentru o clipă uită unde se aflau, nu-şi dori nimic altceva decât ca el să continue s-o sărute aşa, să continue s-o împingă aşa, da, exact aşa...

Partea din spate a coapselor i se lovi de marginea patului. Abia dacă mai gândea în acel moment, nu dorea decât ca John să fie dezbrăcat, să-i simtă atingerea pielii pe pielea ei, greutatea lui peste ea, să-l simtă pe el în interiorul ei. Bărbatul îşi curmă sărutarea, ca să-i ridice bluza peste cap, şi, după ce o aruncă într-o parte, începu s-o sărute din nou cu patos. Delilah reuşi să-i desfacă într-un final cureaua, apoi pantalonii. Îşi vârî mâna înăuntru şi, când îl simţi cât de tare era, se excită şi mai mult. Strânse şi-i simţi răsuflarea oprindu-se pentru o clipă.

Îi împinse haina de pe umeri şi i-o trase în jos pe braţe, pe urmă îi scoase cămaşa şi o azvârli, dar fără să-i îngăduie nicio clipă din a-şi opri sărutarea. John o împinse pe spate în pat şi-şi lepădă pantalonii. Ea îşi dădu seama că nu mai avea sutienul, nici măcar nu simţise când i-l scosese. O furnicau vintrele şi gâfâia. Fără să gândească, îşi duse mâna acolo, peste blugi, şi se frecă.

— Repede, gâfâi ea.

Apoi el era în pielea goală şi aplecat peste ea, descheindu-i blugii. Îşi vârî degetele în interiorul beteliei şi-i trase blugii şi chiloţii în josul picioarelor, după care îi aruncă pe jos. Delilah se trase înapoi pe spate, desfăcând picioarele şi ridicând genunchii, iar John înaintă peste ea. Îi prinse membrul ca să-l conducă şi era atât de umedă, încât bărbatul nu se opri şi nici măcar nu încetini, ci o pătrunse adânc dintr-o singură împingere violentă. Ea icni de plăcere combinată cu durere, iar el se mişcă înainte şi înapoi, şi de data asta Delilah ţipă, fiindcă îşi dădea drumul, spinarea i se cabra, tot corpul îi tremura şi mâinile i se mişcară involuntar spre fesele bărbatului pentru a-l trage adânc, mai adânc în ea. Simţi cum braţele lui se strecoară sub ale ei şi John îi luă faţa brutal în ambele mâini şi-i desfăcu picioarele încă şi mai mult cu şoldurile sale, iar greutatea lui o apăsa, ţintuind-o de pat, sărutând-o din nou pătimaş, posedând-o ca o forţă naturală primitivă, pe care femeia o invocase, dar pe care n-o mai putea controla. Gemea în gura ei, Delilah îl

auzea şi în acelaşi timp îl simţea, iar mişcările lui deveniră mai iuţi, mai violente, şi ea simţi alt orgasm ridicându-se din adâncuri. John icni şi strânse din ochi, izbind-o cu bazinul mai nestăpânit ca oricând, ca şi cum ar fi fost mânios, sau extaziat, sau ar fi pedepsit un inamic pe care nu ştia cum altfel să-l omoare. După aceea gemetele deveniră mai sălbatice, corpul i se încordă şi femeia îl simţi dându-şi drumul, şi-şi dădu drumul şi ea, un val şocant de plăcere ce-i reverberă din vintre până în vârfurile degetelor de la picioare, în sâni, în vârfurile degetelor de la mâini şi în gura pe care John continua s-o sărute.

Încet, cu blândeţe, Delilah se lăsă înapoi pe pat, gâfâind de parcă tocmai se ridicase din adâncul unei ape. Rain îşi coborî capul lângă al ei şi-şi transferă o parte din greutate pe coate. Ea îl auzi mormăind ceva, nu înţelese ce anume, şi zâmbi, simţindu-se aproape de extaz.

El rămase aşa câteva secunde, unica mişcare fiind ridicarea şi coborârea lentă a pieptului odată cu respiraţia. Apoi se lăsă pe spate, dar aproape de data asta, astfel încât corpurile lor se atingeau, nu aşa cum fusese pe sofa. Stătură întinşi unul lângă celălalt şi femeia îşi imagină doi supravieţuitori ai unui naufragiu, care tocmai ajunseseră, vlăguiţi, pe ţărm.

John se întoarse pe o parte, cu faţa la ea, şi-şi puse o mână pe abdomenul ei. Un firicel de transpiraţie i se prelingea pe frunte şi Delilah îl şterse cu vârful unui deget.

— Eşti bine? întrebă el.

Ea zâmbi.

— Bine?

— N-am vrut să fiu aşa... brutal.

Delilah râse.

— Ba cred că ai vrut.

Bărbatul coborî ochii şi obrajii i se colorară puţin.

— Păi...

Părea extrem de atrăgător în clipa aceea. Părul răvăşit... transpiraţia... sfiala neaşteptată după o repriză de sex frenetic.

— Uneori eşti niţel brutal, John, zise ea urmărindu-i liniile feţei cu vârfurile degetelor. Face parte din tine. Face parte din ceea ce... îmi place la tine.

Dumnezeule, în onestitatea primară, ameţită, a momentului, aproape că rostise „Ceea ce iubesc la tine”. Mai fusese şi înainte aproape de a da glas sentimentelor acelea, dar întotdeauna se oprise, temându-se de reacţia lui.

— Haide afară să stăm în jacuzzi, îi spuse ea.

El o privi, pieziş.

— Nu ştiu dacă mă pot mişca.

Delilah surâse şi-l lovi cu pumnul în umăr, în joacă.

— Dacă pot eu, atunci poţi şi tu.

Aprinseră luminile pe terasă şi intrară în apă, încetişor, strâmbându-se la început din cauza fierbinţelii, apoi rezistând şi, în cele din urmă, predându-se ei. Rămaseră afundaţi în semiîntuneric, cu aburii înălţându-se în aerul rece din jur.

— E bine, nu-i aşa? spuse Delilah.

În lumina slabă putea zări ochii lui, dar nu-i putea distinge expresia.

Pentru o vreme, nu-i răspunse. Privea în gol şi, tocmai când femeia îşi spuse să rişte şi să-l întrebe la ce se gândea, el întrebă:

— Cum o să ştiu?

— Ce să ştii?

— Cum să fac alegerea corectă. Deoarece până acum n-am mai făcut-o niciodată.

Delilah se întinse prin apă şi-l prinse de mână.

— Cred că în urmă cu câteva minute ai făcut o alegere bună. Este un început.

Capitolul 19

Dox devenise expert în interpretarea zgomotelor şi a altor indicii din ambarcaţiune. Cui aparţineau paşii sau glasurile înăbuşite. Vibraţiile motorului când navigau pe mare; tăcerea lui când erau amaraţi în port. Uşoara lăsare şi ridicare a bărcii, când urca sau cobora cineva. În acel moment, de pildă, ştia că se aflau într-un port. Hilger şi blondul plecaseră; la bord erau doar Unchiul Fester şi tipul cu aspect de băietan.

Auzi paşi pe scară şi recunoscu mersul Unchiului Fester. Ridică ochii după o secundă şi, într-adevăr, era acolo, privindu-l prin ferestruica uşii. Dox îi zâmbi, ca să-i arate că nu se temea, şi-şi ridică ambele mâini, pentru a-i oferi un salut cu degetele mijlocii. Auzi zăvorul trăgându-se, apoi Fester îşi vârî capul înăuntru.

— Ce mai face Unchiul Fester? întrebă Dox zâmbind, de parcă psihopatul ar fi fost prietenul lui cel mai bun.

— Sunt bine, *pendejo.* Voiam să te anunţ c-o să-ţi aduc o surpriză.

— Vai, Fester, nu trebuia să te deranjezi pentru mine. Ştiu că ai lucruri importante de făcut: să tunzi peluza, să culegi căpşunile, ceva de felul ăsta.

Celălalt se înroşi la faţă şi Dox simţi un val de satisfacţie. N-avea nimic împotriva mexicanilor şi, de fapt, împotriva oricărei alte naţii, dar era, pur şi simplu, un mod bun de a zgândări sensibilităţile fostului puşcaş marin.

Fester se stăpâni şi faţa i se lumină de un rânjet sinistru de psihopat.

— În mod obişnuit, ţi-aş da o lecţie pentru cuvintele astea. Dar... cred că voi aştepta până la viitoarea noastră întâlnire. Atunci îţi voi aduce surpriza. Voiam doar să te anunţ, ca să ai timp să te gândeşti la ea.

Dox clătină din cap.

— Fester, mă dezamăgeşti. E trist dacă un sadic de mâna-ntâi ca tine e nevoit să recurgă la strategii atât de rudimentare şi evidente ca încercarea de a insufla groaza în prizonier. Cred că ai citit prea multe cărţi despre interogări – asta-i problema ta.

Celălalt se înroşi din nou la faţă şi Dox se gândi că s-ar putea să fi găsit alt punct sensibil. Dar înainte de a continua, chelul adăugă:

— Ah, mai este ceva. Să ştii c-o să-l radem pe-amicul tău. O să-l lichidăm după ce o să facă nişte treburi pentru noi. Asta ar trebui să fie peste vreo zi, cel mult două. Când va fi mort, n-o să mai avem nevoie nici de tine. Ţi-am spus asta fiindcă vreau să te-ntrebi de fiecare dată când o să ciocănesc la uşă: „Oare a venit ca să-mi aducă surpriza? Sau o să-mi spintece burta şi o să

mă lase să sângerez peste bord, ca s-atrag rechinii înainte de a mă arunca în apa?

— Aşa mai merge, Fester! Vezi cum ştii să-ţi foloseşti propria personalitate unică? De data asta nu s-a mai simţit că ar fi provenit dintr-o carte. Bravo, continuă să exersezi şi în curând vei fi în stare să terorizezi orice prizonier neajutorat şi înlănţuit când ai avea chef. Vei fi un izvor de inspiraţie pentru sadicii din toată lumea.

Fester surâse larg.

— Bine, *pendejo.* Pe curând.

Închise uşa şi o încuie, iar Dox îi ascultă paşii bărbatului care urca scara.

Expiră prelung. Doar pentru că Fester citise asta într-un manual de interogatorii, şi pentru că era rudimentar şi evident, nu însemna că era ineficient. Era de ajutor să-i ştie tacticile şi, în plus, să-l provoace. Dar după ce uşa aceea se închidea şi sunetul paşilor dispărea, era greu să nu fie speriat.

Mai ales după acel „Pe curând". Ceva îl împiedicase pe Fester să-şi piardă cumpătul, ceva ce aştepta cu nerăbdare. Dox detesta să se gândească despre ce putea fi vorba.

Capitolul 20

Delilah a plecat în după-amiaza următoare. Ştiam că avea treabă în Paris, totuşi n-a fost uşor s-o conving să plece. Era îngrijorată în privinţa mea şi a lui Dox. Voia să ajute.

Apreciam sentimentul acela, însă hotărâsem s-o ţin departe de misiunea mea. Anterior îi acceptasem ajutorul, ba chiar i-l solicitasem, dar fusese întotdeauna operaţional. Asasinatele acestea comise pentru Hilger... indiferent care ar fi fost motivele lor, indiferent care ar fi fost constrângerea, implicau o linie peste care nu voiam ca ea să treacă. Delilah n-avea habar ce o aştepta de partea cealaltă sau cât de dificil, poate imposibil, era să mai găsească drumul înapoi.

Nu voiam să mă gândesc mult la asta, totuşi probabilitatea de a scăpa teafăr din tot ce se întâmpla nu era tocmai încurajatoare. Desigur, îmi creasem un oarecare spaţiu pentru manevră, dar pe ansamblu Hilger continua să facă legea. El nu intenţiona să mă lase în viaţă după ce-i terminam treburile şi existau o sută de feluri în care se putea folosi de Dox pentru a ajunge la mine, dacă era pregătit. Şi chiar dacă izbuteam să supravieţuiesc, era foarte probabil ca pentru Dox să nu fie acelaşi lucru valabil, iar pierderea lui m-ar fi afectat în feluri pe care le percepeam, dar la care nu voiam să mă gândesc în amănunt. Ce ar fi făcut Delilah cu mine după aceea? Şi, indiferent cum s-ar fi desfăşurat evenimentele, atât timp cât Hilger trăia, aveam să fiu pentru Delilah nu numai o povară, ci şi un pericol. N-ar fi fost corect pentru ea.

Cu nici două zile în urmă decisesem că ar trebui să mă despart definitiv de ea şi acceptasem s-o fac. După care, în mod prostesc, o lăsasem să vină şi să mă vadă, şi fusese atât de bine, încât pentru moment uitasem hotărârea luată. Deja însă, în timp ce şofam spre est prin West Hollywood pe Sunset Boulevard, cu soarele învăpăiat înapoia mea şi afundându-se sub orizont, seara mea cu Delilah începea să se simtă fără importanţă, ba chiar stupidă. Da, era o femeie atrăgătoare, mult mai atrăgătoare decât oricare alta pe care o cunoscusem. Şi avea o mulţime de calităţi, alături de unele de-a dreptul înnebunitoare. Însă ce legătură aveau toate astea cu mine şi cu viaţa pe care trebuia s-o duc? Turmentat de whisky la momentul acela şi ameţit de apropierea ei, aproape că mă lăsasem convins de discursul ei despre alegeri. Dar ulterior vedeam foarte limpede că totul era o aiureală. Unele lucruri sunt mai presus de alegerile noastre. Unele fapte au o asemenea putere şi

rezonanţă, încât devin propria noastră natură şi eclipsează orice altceva am face. Delilah nu înţelegea asta. Întrucât o parte din mine ţinea la ea, şi avea să ţină mereu, eram fericit că ea se putea deda unor astfel de iluzii şi mă mândream în mod discret că i le susţineam. Nu puteam să i le împărtăşesc însă şi nici n-aveam s-o fac.

Fără mari speranţe, m-am oprit la o café internet şi am intrat pe site-ul lui Kanezaki. Tot nimic. I-am privit câteva clipe interiorul gol, fără să fiu surprins. Trebuia să trec, pur şi simplu, la ţinta următoare. Mi se părea firesc. Mi se părea mâna destinului.

În altă café internet am intrat pe site-ul Hilger. Aşa cum mă aşteptam, acolo exista un mesaj. Am zâmbit cu tristeţe în barbă. *Vezi*? m-am gândit eu, ca şi cum aş fi vorbit cu Delilah. *Vezi*?

Un nume, Michael Accinelli. O dată: peste cinci zile, din nou. *La naiba*! M-am întrebat ce însemnau toate termenele acelea scurte. Am bănuit că ar fi trebuit să mă consider norocos că Hilger nu fixase termenul şi mai devreme, după ce văzuse cât de repede îl lichidasem pe Jannick.

Exista o adresă de serviciu, în Mineola, statul New York, şi una de acasă, în Sands Point, acelaşi stat. Numere de telefon. Modelele de automobile pe care le şofa – un Mercedes S600 şi un Range Rover HSE – şi numerele lor de înmatriculare. Câteva fotografii ale unui bărbat care se apropia de şaizeci de ani, în formă fizică bună, cu păr des şi cenuşiu, şi ochi negri, străpungători. În una dintre poze, Accinelli purta un costum care părea scump, negru-cărbune cu dunguliţe albe, fine, cămaşă albă cu guler deschis, cravată bleumarin şi batistă albă în buzunarul de la piept. Stătea aşezat, cu ambele mâini încrucişate pe un genunchi, uşor aplecat spre înainte, zâmbind încrezător în sine. Aducea perfect cu un preşedinte de consiliu de administraţie şi, de altfel, fotografia părea preluată din pliantul publicitar sau site-ul unei corporaţii. În alte fotografii, se afla îndărătul unui pupitru, în ţinută de business similară, probabil la o întrunire a investitorilor sau la un eveniment din domeniul lui de activitate.

I-am căutat numele pe Google. Primul rezultat afişat a fost compania Global Pyrochemical Industries şi, bineînţeles, chiar pe pagina de deschidere a companiei era o fotografie a lui Accinelli în costumul negru. Într-adevăr, era preşedintele consiliului de administraţie şi, de asemenea, director executiv. I-am citit datele biografice de pe site: născut în 1950, în Oyster Bay, Long Island; absolvent magna cum laude în 1972 al Academiei Militare West Point; luptase în Grenada, în Panama şi în Primul Război din Golf, iar în al doilea dintre conflictele acelea primise medalia *Silver Star*, după douăzeci de ani de serviciu în armată, trecuse în rezervă cu rangul de colonel. În 1993 înfiinţase GPI, iar în 2001 cotase compania la bursă.

M-am gândit la Irak, unde luptase şi Hilger. Putea să fie o simplă coincidenţă, dar putea să fie şi o legătură. Era puţin probabil, totuşi am încercat o căutare Hilger/Accinelli. Nimic. La fel cu Jannick/Accinelli şi Jannick/Hilger. În sfârşit, poate că Tomohisa Kanezaki avea să se descurce mai bine.

GPI se autodescria ca fiind furnizor de substanţe chimice speciale pentru companii din toată lumea. Avea patru linii de produse: intermediare pentru industria farmaceutică, airbaguri pentru autovehicule, polimeri celulozici industriali şi substanţe pirotehnice şi militare. Nu ştiam mare lucru despre niciuna. Unicele aplicaţii pe care le recunoşteam erau airbagurile şi diversele utilizări militare: carburanţi de rachete, explozivi, grenade cu fosfor alb.

Am căutat adresele de acasă şi de la serviciu. Mineola se afla pe Long Island, la patruzeci de kilometri est de Manhattan. Sands Point era la cincisprezece kilometri mai la nord, pe ţărmul de nord al Long Island, pe extremitatea peninsulei Port Washington. Mineola părea adânc ancorată în clasa de mijloc. Pe de altă parte, se părea că Sands Point fusese modelul pentru oraşul East Egg din filmul *Marele Gatsby.* Am descoperit că vila lui Fitzgerald era tot acolo, pe Hoffstots Lane, şi fusese scoasă la vânzare pentru douăzeci şi opt de milioane de dolari. Se părea că Accinelli se descurcase bine cu GPI. În tot cazul, era clar că nu trăia în Sands Point doar din pensia de colonel.

Manhattan m-a dus cu gândul la Midori, care locuia în Greenwich Village cu fiul nostru, Koichiro. El trebuia să aibă... doi ani şi jumătate. Îl văzusem o singură dată, cu un an în urmă, iar după trădarea lui Midori, ştiusem că era imposibil să-i mai am pe vreunul din ei în viaţa mea. Un hău permanent era cel mai bun pentru toţi – chiar şi pentru Koichiro, deşi mă întrista s-o recunosc. Mă gândeam la el, desigur, noaptea târziu, când somnul nu voia să vină, la felul cum arătase şi cum îl simţisem în singura ocazie când îl ţinusem în braţe. Uneori îmi îngăduiam să deschid un filon subţirel de speranţă despre viitorul îndepărtat şi să-mi imaginez cum mergeam la el, cum îi explicam cine eram şi cum clădeam o relaţie, oricât de nesigură, cum deveneam parte din viaţa lui. Speranţele acelea vagi şi aspiraţiile fragile păreau ridicole în acel moment, slabe şi naive în egală măsură, şi aş fi putut râde de mine însumi pentru că le nutrisem vreodată.

Sands Point îşi avea propriul site, care se fălea cu faptul că întreaga comunitate era rezidenţială: doar opt sute cincizeci de familii, câteva lăcaşuri de cult, o şcoală primară şi una medie şi, deloc surprinzător, un club exclusivist cu un parcurs de golf cu optsprezece găuri. Clubul se numea Village Club şi aveam bănuiala că Accinelli, care crescuse de cealaltă parte a

căii ferate în apropiatul Oyster Bay, după care urcase treptat în ierarhia societăţii, era membru acolo. Am intrat pe site-ul clubului. Nu exista o listă a membrilor, dar am găsit o serie de fotografii de la o recentă petrecere de revelion, iar Accinelli apărea în mai multe. În toate figura alături de o femeie atrăgătoare cam de aceeaşi vârstă, despre care am bănuit că era soţia lui. Toţi cei din jur erau bine îmbrăcaţi, arătau bine hrăniţi şi, cu siguranţă, fuseseră binecuvântaţi de soartă. Se pare că erau republicani care susţineau reducerea taxelor şi liberali înstăriţi. Probabil că nu se limitau, desigur, doar la atât, însă de acolo puteam să pornesc când mă gândeam cum mă puteam infiltra invizibil în societatea lor.

M-am gândit apoi să-i transmit informaţia aceasta lui Kanezaki. Cu cât el căpăta mai repede numele celei de-a doua ţinte, cu atât introducea mai repede noile date în algoritmul pe care încercau să-l dezvolte pentru Hilger şi, prin extensie, pentru Dox. Nu exista o conexiune evidentă cu CIA, aşa cum fusese în cazul lui Jannick, totuşi detestam ideea de a-i oferi unui serviciu secret pontul unui asasinat iminent, chiar dacă era un ins cu care aveam un trecut comun bun, aşa cum era Kanezaki. Era, pur şi simplu, prea periculos. Am decis să joc, din nou, după ureche. În cazul cel mai nefavorabil, aveam să-i spun lui Kanezaki imediat după aceea şi să găsesc o modalitate prin care să-l domolesc, aşa cum făcusem anterior.

Întrucât accesasem site-ul securizat şi apoi îl căutasem pe Accinelli de pe computere din L.A., trebuia să bănuiesc că Hilger era în stare să mă găsească aici. Mi-am imaginat cum va încerca să-mi anticipeze mişcările, dacă asta voia: *El vine din L.A. Aeroportul cel mai evident ar fi LAX*, *dar*, *bineînţeles*, *mai există Orange County şi Burbank. Pe de altă parte*, *JFK*, *LaGuardia şi Newark sunt toate aproape la fel de posibile. Nu i-am lăsat prea mult timp*, *aşa că bănuiesc că se va duce direcţia aeroport după ce a accesat site-ul securizat*...

Nu. Cu un minimum trei aeroporturi pe care aş fi aterizat, totul era prea impredictibil. Hilger nu putea reduce suficient posibilităţile pentru a fi operaţional, decât dacă avea o armată de oameni pe care să-i rotească prin toate cele trei aeroporturi posibile ca destinaţie, pentru a supraveghea multiplele sosiri. Chiar şi aşa, ca întotdeauna, trebuia să plec de la ipoteza existenţei unor agenţi de filaj care mă aşteptau şi să utilizez precauţii suplimentare la plecarea din oricare aeroport aş fi ajuns.

Am şters pentru ultima oară istoricul din sistemul de navigaţie al automobilului, am fixat LAX ca următoare destinaţie şi am returnat maşina la aeroport. Am luat un autobuz până la terminal, unde am aflat că United oferea trei zboruri de noapte: două aterizau pe JFK şi unul pe Newark. Toate biletele la clasa întâi fuseseră vândute la cursele spre JFK, dar mai rămăsese

un loc în zborul de 22:30 spre Newark. L-am cumpărat, am petrecut două ore citind cel mai recent număr din *The Economist* în terminalul pentru plecări şi am izbutit să dorm câteva ore înainte de a ajunge pe Newark a doua zi dimineaţă la ora 6:30.

După ce am coborât din avion, am aşteptat în zona sosirilor până când au ieşit pasagerii din zborul meu. Niciunul dintre cei rămaşi, care aşteptau, probabil, transbordarea în alte curse, nu mi-a declanşat radarul, totuşi, pentru moment, nu puteam avea certitudini. Am pornit spre zona bagajelor şi nu m-a urmat nimeni. Deocamdată era bine.

Am luat trenul pe o singură şină spre alt terminal şi am văzut că nu mă urma nimeni. Dacă mă aştepta cineva, atunci se afla în exteriorul terminalului, nu în interior. Fie asta, fie Hilger avea suficient de mulţi oameni pentru o abordare statică. Indiferent care ar fi fost situaţia, mai puteam întreprinde câteva acţiuni pentru a fi absolut sigur.

Am mers la un telefon public şi am căutat în Pagini Galbene compania Image Rent-A-Car, specializată în comenzi sofisticate. Am anunţat că voiam să închiriez pentru câteva zile un Mercedes S Class. Aveau unul pe care să-l iau chiar în acea zi? Din păcate, toate Mercedesurile fuseseră închiriate, m-a informat cu amabilitate dispecerul. Însă, dacă doream, în mai puţin de o oră îmi puteau aduce un BMW 750Li bleumarin în orice loc din zona metropolitană a New Yorkului – pentru patru zile, şase sute de kilometri gratuiţi, la preţul de o mie şapte sute cincizeci de dolari. I-am spus că eram de acord cu BMW-ul şi că puteam să vin eu la ei, dacă-mi dădea adresa.

Am ieşit din terminal şi frigul iernii de pe Coasta de Est m-a izbit imediat. Mi-am simţit nările lipindu-se şi vântul tăios a trecut ca prin unt prin blazerul meu din caşmir. Aş fi vrut să-mi gârbovesc umerii şi să-mi îndes mâinile în buzunare, dar n-am făcut-o, pentru eventualitatea în care nu observasem ceva şi trebuia să reacţionez rapid. În timp ce mergeam, am scrutat zona. În jur erau destui oameni care coborau şi urcau în maşini, descărcau şi încărcau bagaje, dar niciun semn de pericol. La naiba, ce ger era! Toţi lucrătorii aeroportului purtau mănuşi, căciuli şi canadiene voluminoase, iar gazele emanate de eşapamentele automobilelor şi taxiurilor se învolburau ca aburi albi. Cu prima ocazie, trebuia să-mi cumpăr nişte haine mai groase.

Am urcat într-un taxi şi, cu accent japonez pronunţat, i-am spus şoferului că mă îngrijora posibilitatea de a fi urmărit de soţia mea suspicioasă. Putea să meargă pe un traseu mai ciudat, ca să mă asigur că nu venea după mine?

— Amice, a replicat el, ce vrei, aia facem. Plata e cât scrie pe aparat.

Am zâmbit, mi-am tras mănuşile pe care le cumpărasem din Mountain View şi mi-am spus: *Iubesc New Yorkul.*

•

După o oră, două taxiuri şi o rută pedestră, convins că nu eram filat am luat BMW-ul. Printre vilele din Sands Point, avea să fie o maşină familiară, confortabilă şi invizibilă. Mi-am pus geanta de voiaj în portbagaj, am deschis la maximum încălzitorul de scaun, am introdus coordonatele adresei de serviciu a lui Accinelli în sistemul de navigaţie şi am urmat instrucţiunile spre Long Island.

Era duminică dimineaţă, aşa că traficul era rarefiat şi drumul a durat cam o oră. Global Pyrochemical Industries se găsea pe şoseaua cu patru benzi East Jericho Turnpike, care trecea de la est la vest printr-un cartier rezidenţial mixt, cam la un kilometru şi jumătate sud de Long Island Expressway. Zona învecinată consta din case modeste, pentru o singură familie, adunate în grupuri regulate, care se succedau ordonat, uşor retrase faţă de strada propriu-zisă, înapoia unor petice dreptunghiulare de peluză. Blocurile cu apartamente erau puţine; existau, de asemenea, o şcoală, un teren de baseball, o cale ferată şi un depozit de cherestea. East Jericho în sine era destinat companiilor: proprietăţi imobiliare şi alte clădiri cu aspect profesional, o papetărie, restaurante, o sală de bowling. Iar în capătul său estic se ridicau şase clădiri în forma literei „H", dispuse în două şiruri de câte trei fiecare, înconjurate cu un gard din plasă de sârmă, prevăzut în partea de sus cu sârmă ghimpată. Global Pyrochemical Industries.

Am şofat mai departe, privind după orice mi-ar fi mirosit a ambuscadă. Deoarece obiectivul era Accinelli, lui Hilger nu i-ar fi fost greu să-mi prezică mişcările fundamentale, cum ar fi supravegherea, într-o primă fază, a serviciului şi locuinţei ţintei. Era posibil să fiu aşteptat de o echipă întreagă. Deocamdată însă nimic nu mi-a declanşat radarul.

Din punct de vedere operaţional, n-am fost foarte încântat de cele văzute. În primul rând, parcarea era accesibilă doar printr-o poartă cu gheretă, în interiorul căreia am zărit pe cineva. Probabil că era angajatul unui serviciu de pază subcontractat, pe jumătate adormit, totuşi complica lucrurile. Iar existenţa sârmei ghimpate, a gardului înconjurător, a controlului accesului şi, desigur, a paznicului sugerau alte măsuri pe care aş fi preferat să nu le întâlnesc.

Am străbătut zona cu maşina, pentru a-i lua pulsul. Am observat unele posibilităţi, care implicau, toate, să mă instalez într-o parcare din apropiere şi să încep să urmăresc Mercedesul lui Accinelli când îl vedeam plecând de la serviciu. Unicul avantaj al accesului controlat în parcarea companiei era că nu exista decât un singur loc asupra căruia să mă concentrez la sosirea şi plecarea lui. Era totuşi un început. Am decis apoi să-i văd şi locuinţa.

Sands Point s-a dovedit a fi oraşul cel mai bogat pe care-l văzusem, probabil, vreodată. Vilă după vilă pe domenii de mărimea unor ţărişoare, dintre care unele se aflau atât de departe de drum, încât erau aproape invizibile printre crengile desfrunzite de iarnă ale copacilor. Întrucât localitatea se afla pe peninsula Port Washington, multe case aveau ieşire spre Long Island Sound şi debarcadere proprii, pentru a-şi amara iolele şi iahturile private. Toate automobilele erau Mercedes, BMW şi Lexus, plus un Bentley vintage, şi am fost mulţumit că şofam o maşină care nu atrăgea cu nimic atenţia printre ele.

Mi-am sporit vigilenţa când m-am apropiat de casa lui Accinelli, pe Hilldale Lane, o stradă liniştită şi mărginită de arbori. Dacă Hilger ar fi decis să amplaseze un comitet de recepţie, zona din jurul rezidenţei ar fi fost un punct-cheie strategic. Strada era însă cufundată în tăcere. Am oprit imediat după aleea de acces spre locuinţă şi am privit.

Casa lui Accinelli era una dintre cele mai modeste din oraş, deşi era o vilă potrivit oricăror definiţii: o clădire masivă, în stil romanic, din piatră cenuşie, aflată cam la o sută de metri de stradă, cu o peluză unduită, tunsă impecabil, acoperită de promoroacă, prin care aleea de acces descria un semicerc, precum şi copaci bătrâni şi răzoare de flori, pustii, cu excepţia câtorva plante perene rezistente ce dăinuiau sumbru în solul îngheţat. Locul degaja linişte, o încredere destinsă în justeţea ordinii fireşti, bani şi statut care nu puteau fi atinse de vicisitudinile lumii exterioare.

Lângă casă se afla un garaj pentru două maşini, din aceeaşi piatră ca structura principală, dar fără să comunice cu ea. În centrul aleii de acces, în faţa vilei, se găsea un portic din piatră sub care stătea un Mercedes S-Class negru. După cum era poziţionat, nu-i distingeam plăcuţele de înmatriculare, însă era foarte probabil să-i aparţină lui Accinelli. Oare abia venise, se pregătea să plece sau, pur şi simplu, acolo obişnuia să-şi lase maşina? Pe geamuri nu se vedea chiciură, aşa că automobilul nu stătuse acolo toată noaptea. Cineva tocmai sosise de undeva, poate de la vreun magazin de unde cumpărase alimente, şi lăsase maşina acolo pentru a duce târguielile înăuntru.

În clipa aceea uşa din faţa casei s-a deschis şi a apărut Accinelli. *La naiba*! Am ridicat piciorul de pe frână şi am pornit mai departe. Dar nu înainte de a vedea ce avea în braţe: crose de golf.

Nu privise spre stradă şi nu credeam că mă observase. Şi chiar dacă m-ar fi observat, mă îndoiesc că ar fi avut vreun dubiu faţă de un BMW ultramodern, care trecea prin faţa locuinţei lui. Mi-am continuat drumul, gândind, cântărind posibilităţi. Nu mă aşteptasem să apară atât de rapid o situaţie potrivită pentru acţiune – intenţionasem doar o trecere, o vizită de

acomodare cu cartierul însă oportunitatea părea, nici mai mult, nici mai puţin, prea bună ca s-o irosesc.

Crosele de golf sugerau o ieşire în aer liber, iar ţinuta lui... la început nu-mi sărise în ochi, însă erau haine negre şi gri din propilenă, sau alt material similar, încheiate cu fermoar până la gât. „Echipament tehnic", cum le plăcea unor producători de materiale sportive să le spună, un mod mai extravagant de a denumi îmbrăcămintea sport pentru vreme rece. Da! Accinelli se ducea la golf.

La naiba! Nu-mi mai aminteam adresa clubului. Dacă aş fi ştiut-o, i-aş fi luat-o înainte, ceea ce este aproape întotdeauna preferabil unei urmăriri din spate. Se numea Village Club, dar unde se afla? Întorcându-mă pe Hilldale şi virând apoi la dreapta pe Middle Neck, adică pe acelaşi drum pe care sosisem, am căutat puncte locale de interes pe sistemul de navigaţie. *Cluburi*, *cluburi*, *haide*... Nu l-am găsit. Bun, la naiba cu el, planul B.

Am tras pe dreapta şi am oprit motorul. Dacă Michael Accinelli trecea pe acolo, aveam să-l las să mă depăşească, după care să-l urmăresc. Nu l-ar fi alarmat prezenţa unui BMW mare în spatele lui pentru câteva minute, mai ales dacă se îndrepta către clubul de golf din Sands Point, aşa cum mă aşteptam. Iar dacă mergea în direcţia opusă pe Middle Neck, aveam să întorc, pur şi simplu, şi să-l urmăresc.

Pe neaşteptate, m-a străbătut un fior de paranoia: dar dacă echipa Hilger după care fusesem cu ochii în patru se dovedea a fi chiar Accinelli? Poate că ei doi se cunoşteau din timpul războiului. Poate că Michael îi datora o favoare. Hilger îi spusese cu aproximaţie când să se aştepte la apariţia mea, Accinelli privise strada din casă, cu maşina pregătită, şi, când mă văzuse, ieşise, prefăcându-se că nu mă observase, cu o geantă pentru crose de golf în care vârâse, de fapt, o carabină de calibru .18,5, încărcată cu gloanţe încastrate într-un sabot din plastic dur.

Am privit cu atenţie zona. Un SUV negru venea spre mine pe Middle Neck şi am început să simt o senzaţie intensă de *La dracu'.* Am ţinut frâna apăsată cu piciorul stâng şi am pus dreptul pe pedala de acceleraţie, gata s-o calc până la podea dacă SUV-ul încetinea, accelera sau vira brusc. N-a făcut însă niciuna dintre manevrele acelea şi, când s-a apropiat, am observat că ocupanţii erau doi bătrâni, soţ şi soţie. La naiba, probabil că se duceau la biserică.

Am lăsat SUV-ul să treacă şi m-am uitat în oglinda retrovizoare. Am zărit Mercedesul ieşind de pe Hilldale şi virând la stânga pe Middle Neck, îndepărtându-se. Pentru o clipă fusesem atât de tensionat, încât m-a surprins că nu venea spre mine. După aceea mi-am dat seama că eram ridicol. Ce credeam că va face Accinelli, că va împuşca pe cineva din propria

maşină, la o sută de metri de vila lui de zece milioane de dolari, chiar sub privirile vecinilor îngroziţi? Nu. Chiar dacă Hilger ar fi încercat să-mi întindă o ambuscadă, n-ar fi procedat aşa.

Am întors cu o sută optzeci de grade pe Middle Neck şi l-am urmărit pe Accinelli de la o sută cincizeci de metri depărtare. Drumul era lung şi drept, uşor curbat de la est spre sud, şi nu-mi venea greu să-l filez de la distanţa aceea. În timp ce şofam, am continuat să fiu alert după orice fel de surprize.

După vreo trei kilometri, Accinelli a virat la stânga pe Thayer Lane. În acel moment mi-am reamintit că Thayer era adresa clubului. Am cotit după el. După opt sute de metri, Thayer se curba spre dreapta şi am scăpat Mercedesul din privire pentru câteva clipe. Apoi am luat şi eu virajul şi am revăzut maşina lui Accinelli, oprită lângă un refugiu rutier care avea în mijloc o gheretă de pază. Pe acolo se intra în parcarea înapoia căreia se vedea un complex de clădiri enorme din cărămidă cu acoperişuri din ţiglă, care, aşa cum îmi aminteam din descrierea site-ului, fusese domeniul lui Isaac Guggenheim. Aşadar, aceea era intrarea în club. Accinelli a înaintat, trecând de postul de pază. Eu am întors pe Thayer şi am revenit pe acelaşi drum.

Îmi dădeam seama că se ivise o ocazie, dacă puteam acţiona suficient de rapid ca s-o folosesc. Am introdus în sistemul de navigaţie coordonatele pentru Midtown Manhattan. Patruzeci de kilometri. Ţinând seama şi de timpul necesar parcării şi cumpărării obiectelor la care mă gândisem, cu niţel noroc şi un trafic rarefiat, puteam reveni pe Thayer Lane în cel mult o oră şi jumătate.

Am condus spre vest pe Long Island Expressway, păstrând limita de viteză, ca nu risc să fiu oprit de poliţie. Oare ce intenţiona Accinelli în acea zi – un parcurs de nouă găuri sau de optsprezece? Şi, de fapt, cât timp avea să joace? În niciun caz nu putea fi vorba despre mai puţin de două ore, chiar şi pentru parcursul scurt. După aceea avea să vină ora prânzului. Poate că avea să mănânce ceva la club. Poate că ăsta era pentru el ritualul duminical: să-şi abandoneze soţia în favoarea golfului şi să petreacă două, trei poate chiar patru ore în aer liber, şi apoi împreună cu prietenii. Ar fi fost logic. Oricine ar fi jucat la temperatura aceea trebuia să fie împătimit de golf.

Poate că da. Dar, desigur, era imposibil s-o ştiu cu certitudine. N-avusesem timp să-i deslușesc tiparele şi toate ipotezele mele erau exact asta – simple ipoteze. Însă deoarece dispuneam doar de cinci zile, trebuia să profit de orice ocazii s-ar fi ivit, indiferent cât de mărunte.

Am avut nevoie de mai puţin de patruzeci de minute ca să ajung la Spy Shop de pe 34 Street, între Third Avenue şi Lexington. Din ultima mea vizită în New York îmi aminteam magazinul acela, alături de alte câteva la fel de

utile. În mod predictibil, în apropiere nu existau spaţii de parcare. M-am gândit să parchez ilegal – la urma urmelor, aveam nevoie doar câteva minute pentru cumpărături –, dar am decis că nu merita riscul, trebuia să admit, foarte redus, ca prezenţa BMW-ului acolo să fie consemnată în baza de date a poliţiei newyorkeze. Am găsit după colţ o parcare supraetajată, i-am dat paznicului douăzeci de dolari, ca să ţină maşina cincisprezece minute la parter, şi am pornit în fugă spre Spy Shop. Era ceva mai cald decât fusese dimineaţă pe aeroport, totuşi trebuia neapărat să-mi găsesc timp să-mi cumpăr nişte haine corespunzătoare, când se ivea ocazia.

Magazinul era bine aprovizionat cu echipamente pentru urmărirea vehiculelor, atât făţiş, cât şi pe ascuns. Am ales un model de vârf cu care eram familiarizat – Pro Trak Digital, un sistem GPS în timp real cu fixare magnetică –, şi am rămas mai sărac cu două mii şase sute de dolari. Pe lângă haine calde, trebuia să caut şi o bancă.

Am recuperat maşina şi am pornit spre Village Club. Traficul era tot acceptabil şi am făcut un timp bun. În timp ce şofam, am despachetat dispozitivul, am montat cele opt baterii R20, pe care le cumpărasem de asemenea, şi l-am testat. Părea să funcţioneze perfect. L-am pus în torpedou, iar ambalajul l-am îndesat sub scaunul din dreapta mea. Purtam mănuşile, nu numai din cauza vremii, ci şi pentru a nu lăsa amprente.

Când am intrat iarăşi pe Thayer Lane, la exact nouăzeci şi şapte de minute după ce plecasem, am început să gândesc în japoneză, ca bunul meu amic Yamada, care de data aceasta fusese transferat în New York şi avea să locuiască pe Long Island. Precum mulţi japonezi, eram jucător înrăit de golf şi mă bucuram de şansa de a deveni membrul unui club de top pentru o sumă mai mică decât milionul de dolari care m-ar fi costat în Japonia. Speram să arunc o privire prin Village Club, pentru că-mi lăsase o impresie excelentă pe internet. Era, oare, posibil?

M-am oprit lângă ghereta paznicului şi am coborât geamul. Bărbatul dinăuntru, care avea vreo şaptezeci de ani, chip roşcovan şi ochi albastru-spălăcit, s-a aplecat spre mine, îndepărtându-se de aeroterma portabilă. Ceva din înfăţişarea lui mă ducea cu gândul la un poliţist ieşit la pensie, dar am consemnat impresia aceea în modul cel mai fugitiv. Eram prea afundat în personajul pe care-l întrupam ca să analizez în mod deliberat orice detaliu de natură operaţională, deşi, bineînţeles, continuam să conştientizez situaţia şi să reacţionez faţă de ea.

M-a privit cu atenţie şi, din nou, o parte compartimentată a conştiinţei mele a înţeles că nu era obişnuit să vadă asiatici oprind acolo.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? a întrebat el.

— Da, vă rog, am răspuns eu cu accent japonez foarte pronunţat, însoţit de o expresie de timiditate specifică unei persoane neajutorate. Eu mută curând Long Island. Eu vrea membru club. Eu poate lua... pliant club aici?

Paznicul a zâmbit. Este uluitoare generozitatea pe care puţină neajutorare o poate scoate la iveală în unii oameni.

— Bineînţeles, domnule, a spus el. Clădirea principală este cea din faţa dumneavoastră. Parcaţi oriunde găsiţi un loc liber şi cineva o să vă ajute înăuntru.

— Mulţumesc foarte mult, am rostit eu încuviinţând din cap.

Bariera s-a ridicat şi am pornit mai departe, simţind cum mi se înteţeau bătăile inimii.

Parcarea se afla în dreapta mea. Am intrat, trecând încet printre şirurile de maşini. La naiba, era plină! Clubul era foarte popular.

Mercedesurile negre nu erau deloc rare şi am tresărit de vreo două ori, înainte de a vedea că plăcuţa de înmatriculare nu era cea căutată. A treia oară s-a dovedit însă cu noroc. Maşina lui Accinelli se găsea în mijlocul parcării, lângă un Aston Martin Vanquish S. Perfect verde.

Mi-am continuat drumul până când am găsit un loc liber, în capătul cel mai îndepărtat al parcării. Am oprit şi am scos aparatul din torpedou. Am vârât în buzunarele din faţă ale pantalonilor unitatea principală. În partea din spate a pantalonilor, sub sacou, am îndesat GPS-ul şi modemul extern. Am respirat adânc de două ori şi am coborât din maşină.

Am mers fără grabă, cu răsuflarea scoţând aburi în ger, privind într-o parte şi alta, ca şi cum aş fi admirat superbul parcurs de golf şi domeniul care înconjura parcarea. De fapt, mă uitam după oameni. Pe moment, frigul îmi venea în ajutor – nu era tocmai genul de zi în care cineva întreg la minte să piardă vremea într-o parcare. Iar dacă existau, într-adevăr, oameni care aşteptau din cine ştie ce motiv în una dintre maşinile parcate, atunci, cu siguranţă, ar fi avut motorul pornit, iar gazele de eşapament s-ar fi zărit imediat.

Nu, parcarea era goală. Era ora prânzului; un alt amănunt în favoarea mea. Am ajuns la maşina lui Accinelli, am privit-o atât pe ea, cât şi pe cele din jur, ca să mă asigur că nu ratasem pe cineva, după care am făcut un pas lângă Vanquish şi în acelaşi timp am scos GPS-ul. Mă îndoiam că eram prima persoană care se oprea ca să se uite mai îndeaproape la maşina aceea de curse superbă, de culoarea smaraldului. Fusese construită atât pentru a fi admirată, cât şi pentru a fi şofată.

M-am aplecat mai aproape, cu braţele în şolduri, apoi m-am lăsat pe vine. M-am răsucit şi, în mai puţin de cincisprezece secunde, plasasem unitatea principală sub şasiu, iar antena GPS-ului dedesubtul barei amortizoare din

spate, cu modernul extern miniatural sub prag. Din poziţia aceea pe vine, am privit în jur şi n-am zărit pe nimeni, pe urmă m-am ridicat şi am clătinat din cap spre Vanquish pentru ultima oară, în eventualitatea că m-ar fi văzut cineva dispărând câteva clipe, simulând admiraţie invidioasă.

Pentru păstrarea aparenţelor, am decis s-o iau spre clădirea principală. Să merg până la capăt cu prefăcătoria asta, ori să mă retrag în acel moment? Ambele variante aveau riscuri şi beneficii. Cu cât petreceam mai mult timp în parcare şi interacţionam cu mai mulţi oameni, cu atât existau mai multe şanse să fiu recunoscut ulterior. Pe de altă parte, dacă paznicul fost poliţist se interesa despre vizitatorul japonez care dorise un pliant, ar fi părut bizar ca nimeni să nu-şi amintească de mine.

Am hotărât că riscul cel mai mic ar fi fost să mai pierd cinci minute mergând în lungul parcursului de golf, după care să-i mulţumesc paznicului la plecare. Oricum, parcasem atât de departe, încât nu eram vizibil pentru el.

Am pornit pe drumul de acces, cu mâinile în buzunare, cu prundişul îngheţat trosnindu-mi sub tălpi, cu răsuflarea ieşindu-mi în aburi şi urechile amorţite. Patru jucători de golf bine încotoşmăniţi părăseau parcursul şi veneau spre mine. Am ţinut privirea în pământ şi, judecând după cadenţa conversaţiei lor când au trecut, am simţit că nu mă băgaseră în seamă.

M-am oprit la capătul drumului de acces şi am admirat întinderea verde pentru trei minute, îngheţând jalnic. După aceea m-am întors la BMW. Am fluturat din mână spre paznic când am trecut pe lângă gheretă, dar n-a părut să mă observe. Atenţia îi era îndreptată spre maşinile care intrau, nu spre cele care plecau.

Mai aveam nevoie şi de alte obiecte, pe care le puteam găsi, probabil, în suburbii, însă voiam să-mi fac cea mai mare parte din cumpărături în oraşul care oferea mai multă anonimitate. De aceea am revenit în New York şi m-am oprit întâi la un magazin de echipamente militare pe care-l ştiam – Galaxy, pe Sixth Avenue între 30 şi 31 Street. Am intrat şi am ieşit după treizeci de minute, purtând indispensabili lungi din propilenă pe sub o pereche nouă de blugi, un pulover din lână pe gât, ciorapi tot din lână şi bocanci de lucru, un fes negru din lână şi o haină marinărească, plus o pereche de mănuşi pentru schi. Slavă cerului! Mai cumpărasem, de asemenea, o pereche de ochelari de soare aerodinamici, din genul celor purtaţi de ciclişti şi maratonişti, care aveau să diminueze strălucirea zilelor de iarnă şi, deloc o coincidenţă, să-mi camufleze chipul. În buzunar aveam un briceag Victorinox Swiss Army cu o lamă de zece centimetri. Nu tocmai un cuţit pentru luptă, însă genul de armă albă pe care o preferam era greu de găsit în New York, iar briceagul era mai bun decât nimic. Hainele pe care

le purtasem le-am pus într-o sacoşă luată din magazin, alături de câteva perechi suplimentare de ciorapi şi lenjerie de corp.

M-am oprit apoi la un bancomat Citibank pentru o infuzie de cash, după care am vizitat un magazin de haine bărbăteşti ieftine, pentru o cămaşă, haină şi cravată, şi altă pereche de ochelari de soare, dar cu lentile mari şi rotunde, ce aveau să-mi ascundă ochii şi să-mi schimbe contururile feţei. Ultima oprire a fost în magazinul Apple de pe Fifth Avenue, unde m-am folosit de unul dintre computerele pentru clienţi, ca să verific site-ul lui Kanezaki. Era gol. M-am întrebat dacă nu descoperise, într-adevăr, nimic sau dacă îmi ascundea informaţii, aşa cum procedam eu cu el. N-aveam cum să ştiu şi nici nu puteam face nimic în privinţa aceea, totuşi era îngrozitor de iritant.

După ce mă echipasem corespunzător şi dispuneam de ceva timp, mi-am dat seama cât de flămând eram. Nu mâncasem din avion. Am mers pe jos două cvartale spre vest, până la Carnegie Deli şi, în faţa unui castron cu supă de pui şi a unui sandviş cu friptură de vită care ar fi putut să-l înfrunte pe Godzilla, am configurat iPhone-ul pentru a funcţiona cu transmiţătorul GPS. Până când am terminat o felie gigantică de plăcintă cu mere şi am băut a doua cafea, pusesem totul la punct şi am verificat coordonatele lui Accinelli. Mă aşteptasem să fie tot în club, sau poate înapoi acasă, şi de aceea m-a surprins să văd că el, sau, oricum, Mercedesul lui, se afla chiar în Manhattan. Am mărit imaginea cu poziţia – în centru, pe colţul dintre Bowery şi Prince. Am privit trei minute, dar maşina nu s-a clintit. Existau şanse mari să nu staţioneze la un semafor sau să fie prins într-un ambuteiaj. Automobilul era parcat.

Am achitat consumaţia şi am revenit la parcarea subterană, unde lăsasem BMW-ul. Am pornit pe Broadway, cu iPhone-ul conectat la bricheta maşinii şi ţinut pe scaunul din dreapta mea. Mercedesul nu s-a clintit.

Am virat la stânga pe Spring, apoi din nou la stânga pe Bowery. Am parcurs un cvartal spre nord, iar acolo, pe partea de est a străzii, imediat la nord de Prince, am zărit o parcare deschisă. N-am văzut maşina lui Accinelli când am trecut, dar, potrivit transmiţătorului, se afla acolo.

Am oprit în altă parcare supraterană, la trei cvartale nord de Houston şi m-am întors pe jos la Bowery, cu fesul tras mult pe frunte şi purtând ochelarii de soare. Traficul era dens în ambele direcţii, iar zgomotele motoarelor şi cauciucurilor pe asfalt erau cumva amplificate, comprimate de vuietul surd de fundal al oraşului vast. Cineva a claxonat pe stradă şi i-au răspuns trei claxoane, ca o bizară strigare la împerechere. Un camion dădea cu spatele spre o platformă de încărcare pe 1 Street, piuind neîncetat şi

suficient de sonor ca să avertizeze tot Manhattanul. Doi bărbaţi stăteau înapoia lui şi gesticulau, pentru a-l dirija.

Când am ajuns la parcarea lui Accinelli, am încetinit. În ghereta din faţă se afla paznicul. În spatele lui se vedeau opt şiruri de automobile, parcate foarte apropiat unele de altele, cam câte cinci maşini pe un şir. Mercedesul lui Accinelli era al doilea din faţă pe unul dintre şiruri.

Automobilele erau parcate foarte strâns, pentru a utiliza la maximum spaţiul mic. Când veneai să-ţi recuperezi maşina, paznicul trebuia să le mute pe celelalte, pentru a avea acces la ea. Iar asta însemna că-i întreba pe şoferi cât vor staţiona, ca să-i pună în faţă pe cei care stăteau puţin şi în spate pe cei ce zăboveau mai mult, reducând astfel nevoia de a muta vehiculele de fiecare dată când un şofer venea să-şi ia maşina. Potrivit poziţiei Mercedesului, Accinelli nu intenţiona să stea foarte mult.

Am dat ocol cvartalului pe jos, gândindu-mă. Era imposibil să acţionez acolo. Prea mulţi oameni, prea multă lumină, prea puţin control asupra mediului. Ar fi fost, de altfel, cam mult să-i cer lui Accinelli să parcheze într-un loc pustiu din Meadowlands.

Putea fi totuşi util să ştiu din ce direcţie sosea pentru a-şi recupera automobilul. Intrarea în parcare era vizibilă de la un cvartal depărtare spre nord pe Bowery şi un cvartal spre sud, ca şi de la un cvartal spre vest pe Prince. Mi-am privit ceasul şi am început să merg fără grabă, descriind un „T” uriaş pe cele două străzi. Apreciam că puteam să umblu aşa vreo oră înainte de a fi privit cu suspiciune. La urma urmelor, ne aflam în New York. Dacă m-aş fi găsit în apropierea unei ţinte-cheie pentru un atac terorist, clădirea Time Warner de la Columbus Circle sau New York Stock Exchange, de exemplu, n-aş fi riscat cu o asemenea plimbare. Dar într-o după-amiază rece de duminică, imediat la nord de Little Italy, nu mă aşteptam la niciun fel de probleme.

N-am avut foarte mult de aşteptat. La douăzeci de minute după ce începusem să parcurg T-ul uriaş, pe când mergeam spre vest pe Prince, Accinelli a apărut din stânga de pe Mott Street, aflată la doar un cvartal depărtare, şi a venit cu pas iute spre mine pe trotuarul opus. Continua să poarte echipamentul negru şi gri de propilenă. Mi-am ţinut faţa întoarsă de la el şi am cotit la stânga pe Elizabeth înainte de a ajunge unul în dreptul celuilalt. Apoi, după ce el a trecut de poziţia mea, m-am întors şi am mers spre nord pe Elizabeth, ca să revin la BMW. Nu mai aveam nici grabă specială; îl puteam urmări de la depărtare prin intermediul iPhone-ului.

Aşa am şi procedat. Am rămas în urma maşinii lui, sperând într-o ocazie aleatorie şi nebunească, o pauză pentru toaletă în vreun refugiu de pe autostradă, ceva de felul acela, dar el nici nu s-a oprit, nici n-a cotit, ci a

condus direct spre casă. Am rămas tot mai în urmă pe măsură ce mi-am dat seama că el accelera. Nu voiam să risc şi să depăşesc viteza legală cu mai mult de cincisprezece kilometri şi, după cum am estimat, Accinelli avea peste 135 km/h. Fie că obişnuia să gonească, fie că se grăbea.

L-am urmărit până la Sands Point, dar nu şi până la casa lui. Ar fi fost inutil. Ştiam deja că nu era un loc bun în care să operez, deşi, dacă ar fi trebuit să aleg între serviciu şi locuinţă, aş fi preferat-o pe cea din urmă. Însă deoarece beneficiam de informaţiile receptate de la GPS, simţeam că voi găsi o ocazie undeva. Singura întrebare era „când".

Capitolul 21

Am condus înapoi spre New York, gândindu-mă. Soarele începuse să coboare pe cer. Să înnoptez în oraş? Cunoşteam New Yorkul mai bine decât Long Island, totuşi voiam să fiu aproape de Accinelli, ca să reacţionez rapid dacă se ivea vreo oportunitate.

M-am oprit la o benzinărie şi în Pagini Galbene din cabina telefonică am găsit un hotel numit Andrew. Se afla în Great Neck – cam la opt kilometri depărtare atât de locuinţa, cât şi de biroul lui Accinelli. Ar fi fost tocmai bun. Am sunat acolo şi mi-au confirmat că aveau o cameră liberă, dar nu făceau rezervări. Camera avea, probabil, să fie disponibilă şi mai târziu şi mă simt întotdeauna mai confortabil când refuz inamicilor o informaţie potenţială.

Am decis să revin în New York. De acolo puteam să verific în condiţii de anonimat site-urile securizate şi mă îndoiam că Michael Accinelli va mai pleca în acea zi de acasă. Pentru orice eventualitate, am monitorizat transmiţătorul, însă maşina i-a rămas nemişcată pe Hilldale Lane.

O parte a minţii mele voia să revină la Dox, dar nu i-am îngăduit. Nu puteam face pentru el nimic altceva decât ceea ce făceam deja, iar imaginarea stării lui n-avea decât să mă deprime şi distragă. Trebuia să rămân alert, să continui cu ceea ce făceam şi să termin jobul.

Delilah... Gândurile mele voiau să se îndrepte şi către ea. M-am pomenit amintindu-mi de Bel-Air, cu regret, dar şi cu dorinţă. Am scuturat din cap, iritat de slăbiciunea mea. *Las-o să plece*, mi-am spus eu. *Uită de ea*! *Concentrează-te*!

M-am frecat la ochi. Eram de-a dreptul obosit, asta era tot. Un somn bun peste noapte şi aveam să fiu iarăşi în formă. Mai întâi site-urile securizate, apoi, la naiba, îmi ajungea pentru acea azi.

Am intrat în oraş prin tunelul Queens Midtown. N-aveam în minte absolut nicio destinaţie anume; orice café internet avea să fie la fel de bună. Am şofat spre sud pe Park Avenue, apoi am intrat pe Broadway. Abia când am virat către vest pe 9 Street, către Greenwich Village, mi-am dat seama încotro mergeam. Spre Midori şi Koichiro.

Fii serios! am reflectat eu. *Ce faci*? *N-ai şi aşa destule pe cap*?

Da. Şi totuşi, eram foarte, foarte aproape. Conştientizasem asta de când ieşisem în aerul îngheţat din exteriorul terminalului aeroportului Newark. Şi în niciun caz n-aveam de gând să sun la uşa ei sau altceva similar. Doar să... opresc maşina câteva minute. Lângă apartamentul ei de pe Christopher

Lane. Nici măcar n-aveam să cobor, doar să rămân pe loc, să mă gândesc şi să văd ce simţeam când mă aflam aproape de fiul meu. Nu era mare lucru, aşa-i? Oamenii fac lucruri şi mai stranii. Merg la morminte, îngenunchează în faţa pietrelor funerare şi împodobesc cu flori pământul de deasupra osemintelor. De ce ar face asta, dacă nu pentru a stabili o comuniune fragilă cu umbrele mişcătoare ale amintirilor. Aşa ar fi fost şi în acea clipă. Doar niţel. Să-l simt în preajmă. Să mă despovărez, să separ amintirea cu momentul în care ţinusem în braţe copilaşul acela de altele, ca s-o savurez mai bine.

Imediat la est de Waverly exista un spaţiu deschis şi am decis că era un semn ceresc. Am parcat BMW-ul şi am orientat oglinda laterală astfel încât să văd apartamentul lui Midori, aflat într-un bloc antebelic cu şaptesprezece niveluri, la un cvartal depărtare. Ultima dată când fusesem acolo fusese frig, exact ca în acea zi. Îmi aminteam tot ce se întâmplase atunci. Îmi aminteam fiecare cuvânt.

Când va fi destul de mare, *îi voi spune că eşti mort. Oricum*, *asta intenţionam să fac*, *după seara asta. Şi aşa eşti. Realmente*, *aşa eşti.*

Oare în prezent el era destul de mare? Oare Midori îi spusese deja că tatăl lui, care în clipa aceea se afla la nicio sută de metri depărtare, murise înainte ca el să se fi născut şi deci nici măcar nu existase vreodată pentru fiul lui?

Am oftat. Voiam să mă gândesc la Koichiro, nu la Midori. Mi-a venit în minte ceva ce citisem odată: *Uiţi ceea ce vrei să-ţi aminteşti şi-ţi aminteşti ceea ce vrei să uiţi*[4].

Oricum, ce dracu' făceam acolo? În curând avea să se întunece. Eram obosit şi voiam să mă trezesc în zori, pentru eventualitatea în care Accinelli era un tip matinal. Ar fi trebuit să plec.

Am mai zăbovit însă câteva minute, privind blocul, ferestrele despre care ştiam că erau ale ei, dorind să-mi pot schimba trecutul şi să creez un prezent diferit. Doar câteva mici modificări, câteva decizii diferite şi poate că m-aş fi îndreptat spre portar şi mi-aş fi anunţat numele, cu un cadou sub braţ, ştiind că fiul meu şi mama lui mă aşteptau şi erau nerăbdători să mă vadă sosind.

M-am uitat la ecranul iPhone-ului. Mercedesul lui Accinelli nu se clintise. Bun, era momentul să plec. Să intru pe site-urile securizate, să înfulec ceva în grabă şi apoi să mă culc.

Am ridicat ochii şi am văzut un cuplu care venea pe Christopher Lane spre mine, pe trotuarul opus, cu un copilaş între ei. Toţi trei purtau căciuli şi mănuşi, din cauza frigului: o asiatică şi un bărbat alb, iar copilul chicotea şi-şi legăna braţele înainte şi înapoi. Am clipit scurt, pe urmă am privit mai

[4] Cormac McCarthy, *Drumul*, Ed. Humanitas, 2009. (n.tr.).

atent; instinctiv, m-am lăsat mai jos în scaun. Era Midori. Iar copilul era Koichiro.

Inima a început să-mi bubuie. M-am uitat din nou, sfâşiat de conflicte interioare, dorind să privesc, să mă ascund, să cobor din maşină, temându-mă s-o fac, nemulţumit că nu puteam, ruşinat de propria-mi ezitare. Şi cine era bărbatul care mergea cu Midori şi-l ţinea pe fiul meu de mână?

Am rămas locului, ghemuit, tremurând şi neputincios, şi am privit cum ei au trecut de mine pe celălalt trotuar, după care s-au oprit în faţa blocului lui Midori. Au vorbit vreun minut, după aceea bărbatul s-a aplecat şi a sărutat-o. N-a fost o sărutare prelungă, totuşi denota o intimitate, o familiaritate care mă scotea din minţi. Apoi el s-a lăsat pe vine şi i-a spus ceva lui Koichiro, zâmbind. Koichiro a râs, iar bărbatul s-a ridicat, s-a întors şi s-a îndepărtat. Midori şi Koichiro l-au mai privit câteva clipe, pe urmă au intrat în bloc.

Furia m-a părăsit brusc, înlocuită de o claritate dură pe care am simţit-o ca de gheaţă. Bărbatul mergea pe jos. Puteam să las maşina acolo, să cobor şi să-l urmăresc. Purtam deja fes şi ochelari de soare, aşa că nu şi-ar fi reamintit nimeni chipul meu. Şi mănuşi, aşa că nu puteam lăsa amprente. N-aveam nevoie de timp sau de vreun control special asupra mediului, deoarece nu era necesar să pară o moarte naturală. Voiam să pară exact aşa cum avea să fie: un necunoscut anonim şi fără chip care venise din spatele lui şi-i rupsese gâtul, după care se îndepărtase neobservat înainte ca trupul să fi atins măcar pavajul.

Midori ar fi ştiut, desigur. Dar ce ar fi putut face? N-avea cum să mă găsească. Şi cum m-ar fi putut pedepsi? Interzicându-mi să-l văd pe Koichiro? Spunându-i că eram mort? *Perfect*, *spune-i-o*, *dacă n-ai făcut-o deja. O să-ţi arăt eu ce-nseamnă cu adevărat mort.*

L-am privit pe bărbat în oglinda retrovizoare laterală; se îndepărta pe Christopher Lane. Poate că se ducea la metrou. Să-l urmăresc pe scări, pe urmă să mă apropii de după colţ, când nu era nimeni în faţa noastră, *bam*, să-l dobor şi apoi să merg mai departe, până la scara următoare, pe care să revin la nivelul solului. Să mă întorc la maşină şi să dispar ca o fantomă în doar cinci minute.

Perfect. Am coborât, am încuiat portiera, am pus iPhone-ul şi cheile în buzunar şi am pornit iute şi lin după el. Nu eram furios. Nu simţeam nimic personal. Era, pur şi simplu, un job, ca întotdeauna. Iar eu ştiam cum să-mi îndeplinesc misiunea.

Bărbatul se afla la cincizeci de metri în faţa mea şi mergea repede în frig. La intersecţia cu Seventh Avenue, a traversat pe celălalt trotuar al aleii Christopher, îndreptându-se spre sud. Instinctul îmi spunea că se va duce la

staţia de metrou din Sheridan Square. Iuţind şi mai mult pasul, am scurtat pe Grove, ca să-l interceptez.

A trecut chiar prin faţa mea, când mai aveam zece metri până la 4 Street. Am pornit după el, reducând distanţa. Am privit atent în jur: trafic moderat pe Seventh Avenue, absolut deloc pe 4 Street. Câţiva pietoni mergeau în ambele sensuri pe această arteră, vorbind, râzând, obişnuiţii poligloţi newyorkezi. Vitrinele magazinelor erau pustii. Nimic anormal. Era aproape seară, şi frig. Oamenii se grăbeau cu capetele plecate spre locuinţe şi cină sau, pur şi simplu, pentru a intra undeva la căldură. Nimeni n-avea să observe, şi cu atât mai puţin să-şi amintească, un bărbat cu fes şi ochelari de soare în mijlocul metropolei vaste.

Exact aşa cum bănuisem, a coborât scara la staţia de metrou Sheridan Square. Mi-am rotit capul, trosnind vertebrele de la nivelul gâtului, şi am privit pentru ultima oară în spate când am ajuns la trepte. Era pustiu.

L-am urmat în jos, păşind silenţios. Călcam pe marginile exterioare ale tălpilor bocancilor, cu inima bubuindu-mi sonor. Mai aveam cinci paşi până la el. Patru. Trei.

A dat colţul. Am privit înapoi. Nici ţipenie de om. L-am urmat. În faţă era pustiu. M-am apropiat la un pas. Distanţa era perfectă. Întind un braţ spre capul lui, iar celălalt braţ i-l proptesc în şale. Îl trag spre mine, aducându-l pe călcâie, îi cuprind beregata cu braţul, arcuire, trosnet, îi dau drumul, am terminat.

Eram la o clipire de ochi depărtare, o comandă electrică de rutină, declanşarea unei singure sinapse. În o mie de Universuri paralele, am făcut-o şi am şi terminat deja.

Dar aici, în viaţa asta, am şovăit. Cu ochii vedeam un coridor pustiu de staţie de metrou şi un moment perfect pentru acţiune; cu mintea îl vedeam pe Koichiro râzând la cuvintele bărbatului. Răsuflarea mi s-a oprit în gât şi braţele mi-au încremenit, pe jumătate întinse în faţă. M-am oprit, cu stomacul încleştat, cu umerii rulând spre înainte, parcă în conflict cu picioarele înţepenite.

L-am privit pe bărbat, care s-a îndepărtat pe coridor şi a cotit după alt colţ. Apoi a dispărut.

Am revenit la maşină, simţindu-mi picioarele nesigure. Am intrat, m-am lăsat să cad pe scaun, mi-am coborât faţa în palme şi am fost brusc zguduit de plâns.

Poate că bărbatul era ca un tată pentru Koichiro, sau avea să fie. Poate că-i era pe atât de aproape de un tată pe cât avea să cunoască fiul meu vreodată. Iar eu tocmai intenţionasem să-i răpesc asta. Fiindcă o puteam face? Fiindcă ar fi amorţit o parte rănită din mine?

Am rămas acolo mult timp, simţindu-mă confuz, neajutorat şi lamentabil. În cele din urmă, mi-am recăpătat controlul. Am pornit motorul, am plecat şi n-am privit în urmă.

Capitolul 22

Am găsit două café internet şi am intrat pe site-urile securizate. Nimic, în niciunul din ele. După care, mânat de un impuls prostesc, am căutat pe Google: *Jan Jannick bicicletă Palo Alto.* Primul rezultat a fost un articol de pe pagina întâi din *Palo Alto Daily News.* Un accident bizar, scria în articol. Bicicletă. Noapte. Ploaie. O tragedie. De pe urma lui Jannick rămăseseră o soţie şi doi copii mici, o fată şi un băiat, aflaţi în grija rudelor în momentele acelea grele.

Am şters istoricul browserului şi m-am frecat la ochi. *N-ai avut de ales*, mi-am reamintit eu. *Fie Jannick*, *fie Dox. Jannick sau Dox.*

M-am oprit în localul Katz's Delicatessen, la intersecţia dintre Hudson şi Ludlow. Mâncarea era bună, dar nu-mi era nici foame, nici poftă, şi am mâncat doar pentru a-mi alimenta corpul. În cele din urmă, am mers în Great Neck şi am tras la Andrew, unde am făcut baia cea mai fierbinte pe care o puteam suporta, încercând să-mi alung încordarea.

Pe urmă am stat întins în pat, epuizat, totuşi incapabil să dorm. O mie de fragmente de imagini şi glasuri mi se învălmăşeau în minte, fiecare aidoma unui demon flămând care mă ronţăia pe dinăuntru. Apoi, în mijlocul acelui tumult mental, am auzit o singură voce: era Delilah şi-mi vorbea despre alegeri, despre cum aveam puterea să fac alegerile bune şi că alegerile făcute erau cele care mă defineau ca om. M-am agăţat de vocea ei, am urmat-o şi am început să le înăbuş pe celelalte.

Şi apoi, pentru a doua oară în aceeaşi seară, ochii mi s-au umplut de lacrimi, de data asta înaintea speranţei fragile, înspăimântătoare, că poate că Delilah avusese dreptate. Că, în mod improbabil, ba chiar accidental, îi dovedisem dreptatea spuselor. Şi că, dacă o făcusem o dată, atunci o puteam face şi altă dată. Şi pe urmă din nou.

Poţi! mi-am repetat eu, din nou şi din nou, cu buzele formând cuvântul acela ca pe o rugăciune, o incantaţie. *Poţi*! *Poţi*! Şi murmurând mantra aceea silenţioasă, strângând-o ca pe ultima şi unica mea speranţă, am adormit, într-un final, fără vise.

Capitolul 23

A doua zi dimineaţă m-am trezit la ora 5. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific transmiţătorul. Maşina lui Accinelli nu se clintise – continua să fie la casa din Sands Point. Am făcut duş, m-am bărbierit şi m-am îmbrăcat, apoi am coborât în restaurant pentru micul dejun. În timp ce mâncam, am ţinut iPhone-ul deschis în faţa mea, pentru cazul în care Accinelli ar fi plecat mai devreme decât consideram probabil.

La ora 6 am început să mă învârt în zonă, pe 25A şi Long Island Expressway, între Mineola şi Sands Point. La 6:30, transmiţătorul a început să emită. Nu m-a surprins. Accinelli era un individ care ajunsese în poziţia actuală prin eforturi proprii şi avea ambiţia pe care o implică succesul eforturilor proprii. Nu mă aşteptasem din partea lui să vină la serviciu fix la ora de începere a programului.

Am privit pe iPhone cum a străbătut Searingtown Road, după care am început să-l urmăresc pe Autostrada 495 (I-495), numită de localnici Long Island Expressway (LIE). Traficul era deja dens în direcţia opusă, spre New York, şi am bănuit că unul dintre avantajele de a locui în Sands Point şi de a avea serviciul în Mineola era faptul că Michael Accinelli se afla mereu în contratimp cu grosul navetiştilor.

Pe când îl urmăream, am sperat, dar nu m-am aşteptat cu adevărat, că s-ar putea opri la un refugiu de pe şosea, ori la un restaurant favorit, ori în alt loc unde aş fi putut găsi o oportunitate de câteva minute pentru a rămâne singur cu el. N-a făcut-o însă. De pe LIE s-a îndreptat spre sud pe Northern State Parkway, apoi pe East Jericho. Se părea, aşadar, că se îndrepta direct de acasă spre serviciu. L-am depăşit pe când flutura din mână spre paznicul aflat la intrarea în parcare şi l-am privit intrând.

Am cumpărat sandvişuri şi fructe de la un supermarket şi m-am întors în camera de hotel. Dacă Michael nu pleca nicăieri până nu termina programul de lucru, avea să mă aştepte o zi lungă de privit şi aşteptat.

S-a pus însă în mişcare cu puţin înainte de ora 11. Am plecat imediat la maşină, văzând pe iPhone că pornise spre vest pe LIE, spre New York. Pe Brooklyn-Queens Expressway, am ajuns îndeajuns de aproape ca să-i văd Mercedesul cu ochiul liber şi am rămas în spatele lui peste podul Williamsburg. Se ducea din nou în centru. Interesant.

L-am urmat pe Delancey, păstrând câteva automobile între noi. *Unde te duci*? m-am întrebat eu. *În acelaşi loc ca ieri*?

Mă aşteptam să vireze la dreapta pe Bowery şi să intre în parcarea pe care o utilizase cu o zi în urmă, dar a continuat pe Kenmare, apoi a cotit la stânga pe Mott, mergând în direcţia opusă din care-l văzusem venind cu o zi în urmă. După aceea la dreapta pe Broome, la dreapta pe Crosby şi într-o parcare dintre Spring şi Prince. Şi, brusc, am înţeles. Ştiam de ce se afla acolo.

Am trecut de parcare, am cotit la dreapta pe Houston, pe urmă iarăşi la dreapta pe Mott, acelaşi cvartal din care apăruse cu o zi înainte. M-am oprit la colţul dintre Mott şi Prince, însă nu l-am văzut venind. Dacă mă înşelasem, atunci îl pierdusem deja şi aveam să-l regăsesc doar când pleca din nou cu maşina. Ştiam totuşi că nu mă înşelasem. Toate indiciile fuseseră acolo, însă fusesem prea distras de gândurile despre Midori şi Koichiro ca să le pun laolaltă.

Accinelli avea o amantă.

De ce nu-şi scosese echipamentul de golf, când îl văzusem cu o zi în urmă? De ce se grăbise, mai întâi pe jos, apoi pe autostradă? Şi nu cumpărase nimic de acolo – n-avusese pungi sau pachete.

Mi-am imaginat scenariul: îi spusese soţiei că se ducea să joace golf la club, şi aşa şi făcuse, deoarece era important să fie văzut acolo, iar amicii lui să-l susţină inconştient, să-i ofere un alibi, fără ca ei să-şi dea seama. Dar stătuse doar pentru un parcurs de nouă găuri, nu de optsprezece. Diferenţa aceea îi asigurase o fereastră de două ore. Dorise să profite la maximum de ea, aşa că nu mai pierduse timp să se schimbe. Ba chiar dorise să rămână cu echipamentul pe el, să-l poarte când avea să revină acasă, mai târziu. Pe urmă întârziase prea mult, aşa că fusese nevoit să se grăbească înainte ca soţia să intre la bănuieli.

Şi de ce optase pentru altă parcare? Tot ce văzusem deocamdată la Accinelli indicase că se simţea în largul lui cu rutinele – în mod prostesc după părerea mea, deoarece chiar ignorând că Hilger îi voia moartea, averea şi statutul lui îl făceau o ţintă interesantă pentru răpitori. Însă trecuse, practic, în goană pe lângă parcarea Bowery, alegând alta, aflată la şapte sute de metri mai departe. De ce o schimbase, şi de ce abia în ziua aceea? Putea fi din cauza faptului că nu voia să fie văzut de acelaşi paznic de fiecare dată când venea acolo?

Mai întâlnisem asemenea situaţii. Când o parte însemnată a activităţii tale implică filarea oamenilor şi descoperirea de tipare pe care să le foloseşti, vezi multe comportamente ce trec neobservate de cei din jur. Droguri. Prostituţie. Jocuri de noroc. Relaţii extraconjugale. Homosexualitate tăinuită. Dependenţe şi impulsuri, pofte şi patimi. Lumea reală, id-ul sau inconştientul, constantele întunecate ale naturii noastre.

Poate că nu era o amantă. Poate că era un iubit homosexual sau ceva în genul unui sclav tânăr, astfel de adolescenţi fiind pomeniţi sub numele de *catamites* sau *puer delicatus* în textele de pe vremea romanilor. Instinctul îmi spunea că era o amantă, dar, de fapt, n-avea importanţă. Conta doar că aveam un nou indiciu esenţial, care, potenţial vorbind, era mai accesibil decât locuinţa sau serviciul lui Accinelli.

Am traversat Prince şi am parcat în faţa unui hidrant de cealaltă parte a Mott Street. Bănuiam că nu voi aştepta mai mult de cinci minute, iar confirmarea suspiciunilor mele ar fi meritat probabilitatea redusă a unei amenzi şi probabilitatea şi mai redusă ca prezenţa BMW-ului acolo, în acea azi, să fie considerată vreodată ca fiind importantă.

Am coborât, purtând deja fesul şi ochelarii de soare, şi am pornit spre nord pe Mott, scoţând aburi cu fiecare răsuflare. Automobile şi camioane se legănau înaintea mea pe Prince, în scrâşnete de viteze schimbate, presărate de claxoane ocazionale. Am auzit copii strigând şi râzând undeva, probabil la o şcoală din apropiere. O echipă de muncitori repara o conductă de canalizare şi, pentru o clipă, răpăitul exploziv al unui ciocan pneumatic a acoperit toate zgomotele din jur. Când am ajuns la colţul străzii Prince, m-am uitat la stânga şi, bingo!, l-am văzut pe Accinelli care venea spre mine, îmbrăcat în costum bleumarin. Semaforul de traversare peste Prince arăta lumina roşie şi am fost încântat să fiu un cetăţean bun, care respectă legea şi aşteaptă cuminte. În felul acesta Accinelli a avut timp să cotească la stânga pe Mott şi s-o ia înaintea mea.

Lumina semaforului s-a schimbat. Am traversat Prince alături de mai mulţi pietoni şi am rămas pe trotuarul vestic al Mott Street, vizavi de Accinelli şi astfel mai probabil să scap de a fi observat de el dacă s-ar fi uitat în urmă. În stânga mea era o biserică, având un gard vechi din cărămidă în jurul curţii. Pe partea dreaptă a străzii existau diverse firme şi copertine pentru magazine şi cafenele de la parter; deasupra lor se ridicau blocuri din cărămidă roşie, elegante, care fuseseră cândva antrepozite şi locuinţe de închiriat şi pe ale căror faţade coborau în zigzag scări de incendiu negre. Unele clădiri aveau patru niveluri rezidenţiale; altele aveau cinci. În timp ce mergeam, eram atent la tot. Doi bărbaţi şi o femeie fumau, tremurând de frig, în faţa unui local numit Café Gitane, dar erau prea tineri, cu aspect prea făţiş de hipsteri, aşa că nu i-am considerat o problemă. O brunetă atrăgătoare, în haină lungă din piele, îşi începea ziua de muncă ridicând oblonul metalic al vitrinei unui magazin. Nu părea atentă la absolut nimic din jur şi, încă o dată, n-am detectat probleme. Un curier pe bicicletă, cu codiţe împletite şi ochelari de soare, lua un pachet de la o femeie cu şorţ în uşa unei florării cu firma Polux. Ca toţi cei pe care-i văzusem până atunci, nu

erau deloc atenţi la ce se petrecea pe strada din jurul lor. I-am perceput ca simpli civili, nimic mai mult.

În timp ce mergea, Accinelli a vârât mâna în buzunar şi a scos un inel cu chei. Le scotea din vreme, ca să intre cât mai repede, nu voia să zăbovească pe stradă, unde putea fi văzut. Cam la jumătatea acesteia, a cotit şi a urcat patru trepte din granit spre intrarea unui bloc de apartamente. A descuiat uşa din sticlă cu ramă metalică şi a intrat.

Am continuat să străbat Mott până la Houston, apoi am traversat strada şi m-am întors, verificând puncte „fierbinţi". Totul părea în regulă. Am fost mulţumit să văd că nu existau ascunzători pentru un lunetist: porţiunea aceea din Mott n-avea locuri de parcare, traficul pe Houston şi Prince făcea imposibil să tragi cu arma dintr-un vehicul aflat mai departe şi, pentru că exact vizavi de apartament era biserica, singurele ferestre şi acoperişuri accesibile erau cele aflate direct deasupra, adică sub un unghi prea ascuţit pentru a fi utilizabil.

M-am oprit în faţa clădirii în care intrase Accinelli. Era înghesuită între două magazine: consignaţia INA Men de haine bărbăteşti scumpe şi A Détacher, un loc micuţ care părea în egală măsură galerie de modă şi butic de lux. Dacă aş fi fost în locul lui Accinelli şi aş fi plătit chiria amantei mele, aş fi ales un loc foarte asemănător cu acela: cu biserica aflată vizavi, astfel încât să nu existe apartamente de la ferestrele cărora să fiu văzut de cineva, plus acces facil la podul Williamsburg şi LIE care urma după el. De asemenea, buticurile din apropiere ar fi oferit acoperire în cazul unei întâlniri neaşteptate: „Ah, ce surpriză să dau peste tine aici, Bob! Da, îi cumpăr soţiei un cadou de la A Détacher. Şi tu?"

Am urcat treptele şi m-am uitat prin uşă, apropiindu-mă mult şi încadrând ochii cu palmele, pentru că lumina din exterior se reflecta în sticlă. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost absenţa unui portar. Asta era bine pentru Accinelli – n-ar fi vrut să fie nevoit să se anunţe ori să se explice, să fie văzut ori recunoscut. Şi poate că era bine şi pentru mine.

Un coridor îngust se întindea vreo opt metri pe lângă un şir de cutii poştale metalice, până la lift. Iluminatul era fluorescent. N-am observat videocamere; alt avantaj din punctul de vedere al lui Accinelli.

Mi-am retras capul. Nu existau ţâţâni vizibile, iar clanţa era în stânga. De acolo uşa avea să se deschidă spre interior. Tot în stânga uşii se găsea difuzorul metalic al interfonului. Pe el fuseseră lipite anunţuri de la FedEx şi serviciul poştal. Prin urmare, livrările de corespondenţă şi colete se făceau înainte de ora – mi-am privit ceasul – 11:30, cel puţin în acea zi. Am numărat treizeci de butoane dintre care un vizitator trebuia să aleagă pentru a suna la apartamentul dorit, ca să i se deschidă uşa. Lângă fiecare buton exista un

nume. Am parcurs lista rapid. Niciun nume nu-mi spunea nimic şi, oricum, mă îndoiam că vreunul dintre ele s-ar fi dovedit relevant pentru ceea ce urma.

Am mai străbătut strada de două ori dintr-un capăt în celălalt, observând detaliile: unde se putea sta – eu sau altcineva – pentru aşteptare şi observare, ce magazine şi cafenele ar fi oferit o imagine a străzii, cum erau îmbrăcaţi oamenii şi ce făceau. Atmosfera nu era liniştită, totuşi nici foarte agitată. Deocamdată, era cam devreme pentru prânz, iar unele magazine nici măcar nu deschiseseră. Probabil că Michael Accinelli prefera vizitele la ora aceea atât pentru lipsa relativă a mulţimilor, cât şi pentru pretextul „Ies la un prânz de afaceri" pe care i-l oferea.

Am revenit la BMW şi am fost mulţumit să văd că niciun reprezentant al legii care trecuse pe acolo nu observase parcarea ilegală. Am condus de câteva ori în jurul cvartalului, consolidându-mi detaliile în minte, apoi am descris cercuri mai largi, pentru a vedea mai multe amănunte din cartier. După aceea am găsit o parcare pe Bleeker Street, unde am aşteptat şi am monitorizat transmiţătorul. La 12:35, Mercedesul a pornit. L-am urmat de la distanţă, pentru eventualitatea în care s-ar fi oprit undeva şi ar fi apărut o oportunitate. Mă îndoiam însă în privinţa aceea. Pe ansamblu, întregul episod putea să fi fost un prânz de două ore. Aveam dubii că Michael Accinelli ar fi vrut să lipsească mai mult.

Am avut dreptate. S-a întors direct la birou, trecând pe lângă paznicul parcării la ora 13 fix.

Am şofat o vreme prin jur, fără să am vreun obiectiv anume, examinând în minte detaliile tuturor celor văzute până atunci – planul general, oportunităţile, ritmul străzilor, riscurile. Accinelli avea să revină la apartamentul lui secret de pe Mott Street, în privinţa asta eram sigur. Probabil că singurii factori care-l limitau erau programul de serviciu şi capacitatea de a inventa motive plauzibile pentru absenţele de câte două ore. În mod uzual, prânzul ar fi fost cel mai convenabil. Iar dacă o secretară ar fi avut suspiciuni despre unele întâlniri care erau stabilite întotdeauna în mod direct, nu prin intermediul ei – ce dacă? Chiar ar fi vrut să-şi rişte postul printr-un comentariu indiscret care ar fi putut ajunge ulterior la urechile unui individ puternic cum era şeful ei?

M-am gândit la curierul pe bicicletă pe care-l văzusem şi am simţit cum se închega un plan. Am început cu parametrii generali, pe urmă am adăugat detalii. Am analizat scenarii de tipul „Ce-ar fi dacă?" şi „Dacă... atunci..." Mi-a plăcut ce am obţinut. Nu era perfect şi existau riscuri, dar riscuri vor exista întotdeauna. Mă îndoiam că voi găsi o oportunitate mai bună ca Mott Street.

Am găsit un magazin de biciclete în Great Neck şi am cumpărat modelul cu douăsprezece viteze cel mai ieftin pe care-l aveau, plus o pereche de mănuşi lungi, speciale, din neopren, o cagulă din lână şi cască, o oglinjoară retrovizoare excelentă, numită Third Eye, care se prindea de rama oricăror ochelari, şi un lanţ de bicicletă lung de un metru, din oţel călit, numit Kryptonite Fahgettaboutit. Am intrat apoi într-o papetărie Office Depot, de unde am cumpărat o cutie mare cu granule de polistiren pentru protecţie la transport. În cele din urmă, am vizitat un magazin de bricolaj, din care am achiziţionat o pilă, o pensulă şi două cutii cu vopsea – neagră şi maroniu-închis. Am şters totul cu atenţie şi după aceea nu le-am atins decât dacă purtam mănuşi.

Într-un parc din apropiere, nu departe de mămici tinere care-şi împingeau ţâncii în premergătoare sau leagăne, am vopsit cadrul bicicletei. Am început cu cutia de vopsea neagră, fără să fiu prea grijuliu în aplicarea ei. Voiam doar ca bicicleta să pară veche, sau ca şi cum cineva s-ar fi străduit s-o facă mai puţin atrăgătoare pentru hoţi. Ulterior, într-un cadru mai privat, aveam să-i pilesc numărul de serie.

Am mişcat pensula înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, lăsându-mi mintea s-o ia razna. Bineînţeles că era imposibil să nu mă gândesc la Koichiro. Fiindcă abia îl văzusem şi ştiusem că era atât de aproape de mine. Fiindcă în acel moment auzeam toate mămicile cu copiii lor, care râdeau şi flecăreau, şi bârfeau despre evenimente din cartier. Fiindcă citisem despre urmările inevitabile, despre consecinţele a ceea ce-i făcusem lui Jannick.

Am deschis cutia de vopsea maroniu-închis şi am început s-o aplic; soarele oferea un pic de căldură în aerul altfel îngheţat. Părinţii lui Midori erau morţi, iar ea n-avea fraţi sau surori. Dacă păţea ceva, cine urma să aibă grijă de Koichiro? Cu excepţia ei, nimeni nu ştia că eram tatăl. Şi chiar dacă cineva ar fi ştiut-o, i-ar fi fost imposibil să mă găsească. Aşadar, ce avea să se întâmple cu fiul meu? Cine avea să iasă în faţă?

Mâna mi s-a oprit în mijlocul unei mişcări şi, pentru o clipă, am rămas nemişcat, încremenit de ideea care-mi venise. Fusese tot timpul în faţa ochilor mei şi n-o zărisem. Fusesem prea concentrat pe finanţarea de către CIA a companiei lui Jannick, acela fusese motivul. Părea o conexiune, însă se putea să nu fie altceva decât o simplă coincidenţă.

Cine avea să iasă în faţă? În articolul din *Palo Alto Daily News* scria că soţia şi copiii lui Jannick erau în grija rudelor. Totuşi, cine erau rudele acelea? Părinţi? Fraţi? Surori? Indiferent cine ar fi fost ei, erau ca piesele de pe o tablă de şah, iar moartea lui Jannick le rearanjase poziţiile. Poate că asta intenţionase, de fapt, Hilger – o repoziţionare.

Am terminat de vopsit bicicleta. După ce vopseaua s-a uscat, am pus în portbagaj vehiculul cu două roţi şi m-am dus la biblioteca publică din Grand Neck, unde am postat un mesaj pentru Kanezaki: *Ce rude stau acum cu familia lui Jannick*? *Părinţi*, *fraţi*... *cine sunt ei*? *Nume*, *adrese şi*, *cel mai important*, *unde şi ce lucrează. Fă o verificare cu tot ce mai avem. Este posibil ca Hilger să fi vrut un efect secundar.*

•

Următoarele patruzeci şi opt de ore au fost lipsite de evenimente. Am continuat să-l urmăresc pe Accinelli, însă el n-a mai plecat de la serviciu în timpul zilei, iar seara s-a dus de fiecare dată direct acasă. M-am gândit că era prea ocupat pentru a-şi delega responsabilităţile sau că nu putuse născoci un pretext credibil. Am primit un mesaj de la Kanezaki. Mă anunţa că urmărea pistele pe care i le trimisesem, dar asta era tot.

Am început să fiu îngrijorat. Hilger îmi acordase cinci zile şi mai rămăsese doar una. M-am gândit să-l contactez şi să insist să vorbesc din nou cu Dox. Am decis totuşi să n-o fac. Hilger n-ar fi întreprins deocamdată nimic: el avea nevoie de Dox, cel puţin până terminam cu Accinelli. În plus, în chiar clipa de faţă i-ar fi fost foarte uşor să mă refuze. Nu eram complet lipsit de pârghii, dar trebuia să le folosesc cu moderaţie pe cele pe care le aveam.

•

În dimineaţa ultimei zile, aşteptam în BMW lângă parcul Sara D. Roosevelt, la zece cvartale de apartamentul din Mott Street, privind ecranul iPhone-ului. Fusesem acolo după ce-l urmărisem pe Accinelli până la birou, ca de obicei, iar deocamdată nu se clintise. Trecuse de ora 11 şi începusem să mă gândesc că ar putea fi necesar să-l contactez pe Hilger şi să-i spun că aveam nevoie de mai mult timp. Apoi, pe neaşteptate, luminiţa care reprezenta pe telefon maşina lui Accinelli a început să se mişte. *Haide*, m-am gândit eu. *Vino aici. Oferă-ţi un pic de satisfacţie la prânz.*

Am privit cum Mercedesul a rulat spre vest pe LIE, pe urmă pe Brooklyn-Queens Expressway. Când a început să se apropie de podul Williamsburg, am fost sigur.

Am fixat minuscula oglindă retrovizoare de rama ochelarilor de soare pe care-i purtam deja şi am coborât din maşină. Aproape fiecare centimetru pătrat de piele îmi era acoperit cu ceva: lenjerie de corp termică, bocanci de lucru, pulover din lână cu gât întors, cagulă, jachetă marinărească, mănuşi din neopren. Mi-am atârnat lanţul la gât, am pus casca de ciclist peste cagulă şi am aşezat cutia cu granule de polistiren pe asfalt. Am scos bicicleta din portbagaj, am rezemat-o de maşină şi am privit în jur. În parc se desfăşurau două meciuri de baschet. Pe o stradă din apropiere era un şantier de construcţii. Nimeni nu-mi acorda nicio atenţie. Am aşteptat o breşă în trafic,

o rarefiere a pâlcurilor intermitente de pietoni, după care am ridicat cutia de mânerul din plastic şi am pornit cu bicicleta, ţinând-o de ghidon. Cutia era voluminoasă, dar, neavând înăuntru decât granule de polistiren, nu era aproape deloc grea. Îndepărtasem toate etichetele de pe ea, astfel că era imposibil de spus ce conţinea.

După ce m-am îndepărtat cu două cvartale de maşină, am încălecat pe bicicletă şi am pedalat, ţinându-mă cu o singură mână, până la Mott Street. Eram ca orice alt curier în echipament eclectic pentru vreme friguroasă, cu un lanţ greu atârnând pe piept şi pedalând pe o bicicletă veche, pe care o vopsise ca să fie cât mai urâtă, aşa cum fac toţi curierii, ca să nu fie furate. Am mers fără grabă pe stradă, verificând punctele „fierbinţi" fără să zăresc nimic anormal. La fel ca ultima dată când fusesem acolo, lumina zilei se reflecta din uşa de sticlă, astfel încât coridorul de acces la apartamente era invizibil de pe trotuar. Interfonul de lângă uşă era acoperit din nou cu notiţe de la servicii de livrări şi am încuviinţat din cap, satisfăcut că aveam o grijă mai puţin.

Am rezemat bicicleta de peretele blocului, în stânga uşii, partea care avea să se deschidă atunci când o descuia Accinelli. Am lăsat cutia jos şi am aranjat lanţul în jurul cadrului bicicletei, dar n-am încuiat închizătoarea care unea cele două capete ale lanţului. Nu mi-ar fi păsat dacă cineva ar fi furat bicicleta chiar atunci şi, în tot cazul, nu voiam să pierd timp descuind-o după ce terminam totul. Trebuia, pur şi simplu, să simulez că eram ocupat cu ceva în cele câteva minute cât îl aşteptam pe Accinelli.

Priveam spre nord pe Mott Street, aşteptându-mă ca el să apară din capătul sudic al străzii, aşa cum făcuse înainte. Oglinjoara retrovizoare îmi oferea o imagine excelentă a străzii dinapoia mea. Din punctul de vedere al lui Accinelli, ar fi părut că eram cu spatele la el, că nu-l băgăm deloc în seamă.

Peste un minut, a apărut de după colţul cu Prince, venind spre mine şi crescând permanent în oglinjoara retrovizoare. Un val fierbinte de adrenalină mi s-a ridicat din măruntaie şi inima a început să-mi bubuie. M-am uitat în faţă şi n-am văzut niciun fel de probleme.

L-am privit, apropiindu-se în oglindă. Purta costum negru-cărbune şi cravată galbenă. Avea deja cheile în mână, ca ultima dată. Zece metri. Cinci. Trei.

Exact când a ajuns la baza treptelor, m-am îndreptat de spate şi am ridicat cutia, chinuindu-mă cu ea, exagerându-i greutatea şi volumul. El ajunsese în vârful treptelor. Am pornit în urma lui. A vârât cheia în broască şi a răsucit-o. Eram la o treaptă mai jos de el. Accinelli a împins uşa, deschizând-o.

— Puteţi s-o ţineţi şi pentru mine o secundă? am întrebat eu şi în acelaşi timp am păşit peste prag, pentru a nu-i oferi, practic, de ales.

O clipă, nesiguranţa i s-a citit clar pe faţă. Este tabu să laşi un străin să intre într-un bloc de apartamente din New York. Dar în echipamentul acela, cu casca de ciclist şi cutia, păream autentic. Şi ar fi fost nepoliticos să nu ţină uşa deschisă, să mă lase să aştept afară în frig, cu pachetul acela mare şi greu în braţe. Ştiam că undeva, în străfundul instinctelor lui, se întreba de ce curierul acela ciclist nu sunase, pur şi simplu, la interfon, la apartamentul unde făcea livrarea. Însă pentru că mai mult ca orice voia să pună capăt cât mai repede acelei tranzacţii, să intre şi să plece cu cât mai puţină interacţiune, avea să-şi spună că, desigur, aşa aş fi făcut, aş fi putut să fac, să sun la interfon, dar se întâmplase ca tocmai atunci să-l văd deschizând uşa şi sperasem că va fi atât de amabil încât să mă ajute...

— Sigur că da, a răspuns Michael şi a păşit în dreapta, ţinând uşa deschisă când am trecut pe lângă el.

— Mulţumesc, am spus eu şi am privit drept înainte peste cutie.

Un coridor rectiliniu cu pereţi din rigips, pustiu. Unicul pericol era fie cineva care să iasă din lift, fie cineva care să intre de pe stradă. Dar fiind cu puţin înaintea amiezii în mijlocul unei zile de lucru şi întrucât în bloc nu erau decât treizeci de apartamente, riscul era redus şi, oricum, inevitabil.

Icnind, am pus cutia jos lângă peretele din stânga mea, lăsându-i lui Accinelli doar un spaţiu îngust prin care să treacă pe lângă mine prin partea cealaltă. Am rămas apoi locului ca şi cum mi-aş fi tras răsuflarea, aşteptându-l să se strecoare.

Brusc, o îndoială îngrozitoare m-a lovit ca un pumn în stomac. Mai multe gânduri mi-au străbătut mintea ca într-o stenografie preconştientă, clare şi intense ca o rază laser şi cu sonoritatea unei sirene; întreg mesajul a fost expediat şi recepţionat într-o milisecundă:

Totu-i o capcană. Nu există nicio amantă. Accinelli este pe statul lor de plată. Ei au regizat totul ca să-l urmăreşti aici, unde te poate lichida.

M-am rotit în sensul invers acelor de ceasornic, ca să-l înfrunt, cu mâinile ridicate, atât de convins că voi zări un pistol sau un cuţit, încât, atunci când am văzut, într-adevăr, ceva în pumnul lui, nu m-am oprit, ci l-am lovit fulgerător cu mâna stângă. În momentul impactului, când obiectul i-a zburat din mână, am văzut ce fusese: cheile lui şi nimic altceva. *La naiba*!

Acestea au zburat prin aer. Accinelli le-a urmărit cu privirea, când au ricoşat din peretele coridorului şi au căzut apoi pe podea, iar gura i s-a deschis de uluială.

La naiba! m-am gândit eu din nou. Paranoia mă purtase în cele din urmă peste muchie. Toată pregătirea mea fusese perfectă – după numai o

jumătate de secundă, Accinelli ar fi trecut pe lângă mine, indiferent, oferindu-şi spatele vulnerabil. În acel moment expresia chipului i se înăsprea, braţele i se ridicau, corpul i se întorcea spre stânga, vechile instincte de soldat îi intrau în acţiune şi-l pregăteau de luptă.

Nu mă îngrijora că nu l-aş fi putut doborî, deoarece ştiam foarte bine care va fi finalul. Însă dacă pierdusem elementul-surpriză, dacă el se lupta cu mine, atunci era imposibil să mai pară natural.

Deceniile de experienţă dublate de instinct au preluat iniţiativa. M-am retras un pas şi am exclamat cu glas ascuţit:

— Ah, Dumnezeule, iertaţi-mă! Pentru o clipă am crezut... am crezut că aveţi un cuţit. Doamne Dumnezeule, a fost alt déjà-vu, nu pot să cred! Am fost atacat şi jefuit odată şi am rămas... vă rog din suflet să mă scuzaţi!

Accinelli m-a privit, derutat şi incredul. Fără doar şi poate că o parte din mintea lui continua să urle că eram o ameninţare, dar dacă aş fi fost, într-adevăr, una, de ce mă retrăsesem în loc să insist cu atacul? Iar comportamentul meu în acel moment era pasiv, ba chiar supus, cu ton slugarnic şi scuze. Înainte ca el să asocieze toate elementele, am rostit:

— Daţi-mi voie să vă iau cheile. Vă rog din suflet să mă scuzaţi!

— Nu! a zis Accinelli, cu braţele tot ridicate şi palmele îndreptate spre înainte. Nu, e-n regulă. Le iau singur.

S-a întors şi a făcut un pas spre locul unde aterizaseră cheile.

— Nu, vă rog, am insistat eu mişcându-mă odată cu el, iar cuvintele s-au revărsat în cadenţe urgente. Regret din suflet. Nu pot să cred că mi s-a-ntâmplat din nou. E groaznic de jenant. La spital mi-au spus că medicamentele ar trebui să m-ajute şi au trecut trei luni de la ultima criză, aşa că n-ar fi fost de aşteptat o problemă. Dar uitaţi ce s-a...

— E-n regulă, e-n regulă, a zis el repede, pe deplin convins că eram nebun şi dorind fără doar şi poate mai mult ca oricând să se îndepărteze.

Nu mi-am încetat nicio clipă delirul agitat. Este greu de vorbit şi de atacat în acelaşi timp. O persoană obişnuită are nevoie mai întâi să-şi adune gândurile, să se concentreze, chiar dacă şi numai pentru un moment. Accinelli ar fi recunoscut asta, la nivel subconştient, şi de aceea ar fi găsit logoreea mea dementă liniştitoare prin comparaţie cu agresiunea de care se temuse cu numai o clipă mai devreme.

A ridicat cheile şi a trecut pe lângă mine. Când a făcut-o, a ţinut capul întors spre mine o secundă în plus, dar i-am arătat mâinile, cu palmele spre înainte şi braţele ridicate, ca să-mi demonstrez caracterul inofensiv, şi am continuat să bolborosesc, cerându-mi scuze.

În cele din urmă, a întors capul. În clipa în care am intrat în unghiul lui mort, am ţâşnit şi l-am cuprins cu braţul drept pe după beregată, smucindu-l

spre mine. În felul ăsta, l-am dezechilibrat şi silit să se lase pe călcâie spre spate. Interiorul cotului meu s-a centrat pe traheea lui, destul de apăsat ca să se poziţioneze ferm, dar nu atât de dur pentru a strivi ceva. I-am prins bicepsul stâng în palma dreaptă, mi-am dus mâna stângă prin spatele lui spre ceafă şi am strâns. Învăţasem în Kodokan tehnica Hadaka Jime, ceea ce înseamnă sugrumare goală, mai cunoscută în Occident ca strangulare în cheie.

Accinelli a icnit şi s-a clătinat spre înapoi, străduindu-se să-şi recapete controlul centrului de greutate, să-şi regăsească echilibrul. Mâna lui stângă mi-a zgâriat antebraţul drept, dar n-a găsit decât suprafaţa lunecoasă a neoprenului mănuşii. A scăpat cheile şi a dus spre înapoi mâna dreaptă, fie din instinct, fie ca urmare a unor vechi antrenamente, încercând să-mi scoată ochii, dar mi-am îngropat faţa în umărul lui. Cu degetele bâjbâind, el mi-a lovit casca de ciclist.

Totul s-a terminat în nici cinci secunde. Unii oameni rezistă mai mult, alţii mai puţin, dar nimeni nu poate rezista foarte mult odată ce carotidele au fost închise şi oxigenul nu mai ajunge la creier. Mâinile i-au coborât brusc şi s-a înmuiat în braţele mele. M-am rezemat cu spatele de perete, susţinându-i o parte din greutate cu corpul meu, şi l-am ţinut aşa.

Eram conştient de forţa de apăsare pe care o foloseam. În tensiunea momentului, aş fi putut aplica o forţă prea mare, care ar fi cauzat cel puţin nişte vânătăi. Scopul strangulării era să lipsesc creierul de oxigen. Orice mai mult de atât era inutil şi ar fi lăsat semne. Aveam multă experienţă cu Hadaka Jime din perioada cât practicasem judo şi întotdeauna o executasem cu precizie. Simţeam, pur şi simplu, cât de ferm trebuia să strâng.

Am rămas aşa, controlându-mi respiraţia şi numărând secundele. Cineva putea să coboare din lift ori să intre pe uşa dinspre stradă, însă posibilitatea respectivă nu mă îngrijora. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, i-aş fi dat drumul lui Accinelli, aş fi plecat şi aş fi văzut după aceea cum să mă ocup de Hilger şi de restul. În tot cazul, nu puteam face absolut nimic pentru a influenţa, şi cu atât mai puţin pentru a controla, eventualitatea respectivă. Ştiam cum aş fi reacţionat dacă s-ar fi întâmplat, iar asta era suficient.

Mi-am imaginat ce avea să se întâmple în continuare: amanta l-ar fi sunat pe telefonul mobil, apoi, când nu i-ar fi răspuns, ar fi coborât în holul de la intrare. Sau poate alt locatar al blocului avea să-l găsească pe coridor. Nu s-ar fi găsit niciun semn de violenţă – răni de gloanţe, de cuţit sau traume cauzate de lovituri – şi, ca atare, n-ar fi existat nicio justificare pentru o autopsie. Aveau să existe întrebări, bineînţeles, însă Accinelli era un individ marcant, iar familia lui probabil că ar fi vrut să pună capăt urgent chestiunii şi să ascundă detaliile despre locul unde murise şi ce era posibil să fi făcut

acolo. Cauza decesului va rămâne necunoscută şi va fi pusă, probabil, pe seama unei embolii sau altei poveşti similare pe care medicii le-o oferă familiilor pentru a le ajuta să găsească liniştea când moartea nu poate fi altfel explicată.

După patru minute, am ştiut că nicio resuscitare nu-l mai putea ajuta de acum. L-am lăsat pe podea şi m-am uitat afară. Două femei în paltoane de lână şi cu căşti de protecţie îmblănite pentru urechi au trecut prin faţa treptelor, râzând, poate în drum spre un prânz timpuriu. Le-am privit. Nu se mai apropia nimeni. Perfect.

Am ridicat cutia şi am ieşit din bloc. Am lăsat cheile unde căzuseră. Era logic că Accinelli le ţinuse în mână când suferise misteriosul accident vascular şi că aveau să fie pe podea în preajma lui.

Am coborât scările şi în acelaşi timp m-am uitat spre sud pe Mott Street. Era în regulă. Apoi am privit spre nord. Pe urmă, datorită anilor de experienţă, am coborât treptele de parcă nu zărisem absolut nimic relevant.

De fapt, îl zărisem pe blondul din Saigon. Omul de sprijin al lui Hilger. Iar el venea direct spre mine.

Capitolul 24

Dox stătea lângă cuşetă şi făcea exerciţii izometrice contra lanţurilor. După sunetele de pe ambarcaţiune, ştia că se aflau într-un port şi că, în mod neobişnuit, trei dintre bărbaţi debarcaseră, astfel încât rămăsese doar Unchiul Fester. Îi era imposibil să nu simtă groază, deşi ştia că asta ar fi însemnat o victorie pentru psihopat. Fester avea să-i aducă „surpriza", o putea simţi. Asta, sau ceva şi mai rău.

Pentru o vreme fu linişte, după care auzi paşi coborând scara, venind către cabina lui. Se aşeză pe cuşetă şi trase zadarnic de lanţuri, nu pentru prima dată. La dracu', dacă ar fi fost doar puţin mai lungi! Se gândise de o sută de ori să improvizeze o armă, ceva ascuţit, dar în cabină nu exista absolut nimic, nici opritor de uşă sau manivelă de fereastră, nici piese în interiorul vasului de toaletă... nimic. Cu o armă, poate că ar fi avut o şansă. Însă aşa cum era situaţia, nu putea nici măcar să stea în poziţie verticală, abia se putea mişca, nu se putea apăra împotriva coaielor şi genunchilor lui Fester, când psihopatul îl vizita. Şi atunci, cum dracu' să-l doboare pe nenorocit, aşa cum ar fi trebuit?

Fester privi prin ferestruică, apoi deschise uşa. Purta o geantă mare din prelată şi zâmbea, iar Dox se gândi: *Nimic bun nu poate ieşi de aici.*

— Tocmai mă gândeam la tine, Unchiule Fester, zise el.

Fester rânji.

— Da? Mă bucur atunci că nu te-am găsit frecându-ţi-o. Ar fi fost stânjenitor.

— Interesant că ai spus aşa ceva, fiindcă exact la asta mă gândeam. Mă întrebam dacă n-ai citit vreodată şi ceva literatură de specialitate despre psihosexuali. Cred că ai fi fascinat de ce ai descoperi. Ştiai că 85% din cei înclinaţi spre tortură făceau pipi în pat în copilărie şi erau piromani?

Ochii lui Fester se îngustară şi urechile i se lipiră de scalp, iar Dox fu plăcut surprins. El născocise toate astea, dar cine putea spune ce soi de copilărie nenorocită avusese un specimen adult ca Unchiul Fester? Oricum, se părea că atinsese un punct sensibil.

— Nu, răspunse Fester, n-am ştiut.

— Da, da. Scrie în *New England Journal of Medicine* şi în *Harvard Psychiatric Review.* Ar trebui să citeşti articolele alea, fiindcă ai putea afla câte ceva despre propria ta natură.

— Da, *cabrón*?[5] Mă întreb de ce-ţi face plăcere să citeşti asemenea articole?

— Să fiu sincer, psihopaţii ca tine sunt un hobby al meu. De exemplu, ştiai că aproape 80% din soldaţii care s-au oferit voluntari ca anchetatori în cel de-al Doilea Război Mondial au fost respinşi pentru că în urma testelor susţinute s-a dovedit că erau homosexuali latenţi? Sigur că da, asta nu-i nimic rău, să ştii. Gay *será*, *será*.[6]

Fester rânji şi un ochi îi zvâcni.

— Mai ţii minte că am vorbit despre astea? întrebă el, apoi vârî mâna în geantă şi scoase o baterie de automobil şi cleme tip crocodil. Când ţi-am turnat apă-n nas şi ai ţipat ca o fetiţă. M-am gândit atunci... de ce nu?

— Oh, Fester, nu trebuia. Mă simt chiar emoţionat că-mi arăţi jucăriile tale.

— Vorbeşte, vorbeşte, fraiere. E o încălzire bună pentru urlete.

Dox zâmbi şi continuă să-şi joace rolul, dar simţi un val de adrenalină care-i cuprinse măruntaiele faţă de posibilitatea ce apăruse de la sine. Aşadar, aceea era „surpriza". Fester n-avea să se mulţumească doar cu câteva şuturi şi ghionti. Voia să folosească electricitatea, ceea ce însemna că avea să se apropie şi să rămână aproape, în timp ce-şi făcea de cap cu nişte sârme.

Pe ambarcaţiune nu mai era nimeni. O şansă mai bună n-avea să mai apară vreodată.

— Vezi, spuse Dox, la asta mă refer. Nu te-ai întrebat niciodată de ce-ţi fac atâta plăcere tâmpeniile astea? Sau în Mexic te-ai temut că dacă alţii află adevărul, o să te dea pe brazdă şi o să te transforme în femeia cuiva? Partea cea mai urâtă – acum poţi s-o recunoşti, fiindcă nu suntem decât noi doi – este că, în secret, ţi-ai dorit s-o fi făcut cineva.

Fester îşi etală din nou surâsul de psihopat.

— Întoarce-te, *cabrón*!

— Îmi pare rău, *amigo*, dar mi-aş strica, probabil, tot weekendul dacă mi-aş expune posteriorul cuiva cu înclinaţiile tale cunoscute.

— Întoarce-te, *cabrón*! Dacă nu, o să te-ntorc eu.

Dox simţi o lăsare scurtă a podelei care-l anunţă că cineva tocmai urcase la bordul ambarcaţiunii. Apoi paşi pe trepte. *La naiba*! Fusese foarte aproape să-l provoace pe Fester la un gest nesăbuit. Ei bine, poate că reuşea, în schimb, să creeze mai multă animozitate, îndeajuns pentru a garanta o altă întâlnire similară.

---

[5] Ticălos, bastard, dobitoc, nenorocit etc. (lb. spaniolă). (n.red.).

[6] Joc de cuvinte cu aluzie la un vers din melodia *Que será*, *será*, interpretată de Doris Day: Que será, será/ Whatever will be, will be/ The future's not ours to see. (n.red.).

— Haide, Fester, adăugă el, spune-mi adevărul. Îţi plac fotografiile alea, este? Cele-n care bărbaţii poartă măşti negre din piele şi ţin cravaşe? Poate şi nişte uniforme de SS-işti, ştii la ce mă refer, nu? Accesoriile dintr-alea marfă. Pun pariu că ai o colecţie frumuşică şi că ştii site-urile cele mai tari de pe internet.

Fester se albi la faţă şi Dox reflectă: *La dracu' te-am nimerit în plin*, *pervers împuţit*!

Uşa se deschise şi în cabină intră tipul cu aspect de băietan. Se uită la Fester, pe urmă la bateria pe care o ţinea în mână.

— Ce făceai?

— Nimic, răspunse Fester. De ce te-ai întors aşa devreme?

— Ce-i cu bateria asta? întrebă iar tipul, iar expresia chipului său arăta că avea o idee foarte bună în privinţa răspunsului şi nu-i plăcea deloc.

— Unchiul Fester îşi găseşte satisfacţiile în a trage câte o bătută când crede că nu-l vede nimeni, interveni Dox. Atât doar că e prima dată când a fost prins acum în flagrant. Ştiţi toţi că-i homo, nu? Ia întreabă-l despre colecţia lui de fotografii.

— Taci dracului, mârâi Fester şi făcu un pas spre el.

Băietanul avea un pistol în mână, care era îndreptat spre Fester; gestul cu care-l scosese fusese atât de rapid, că păruse o scamatorie. Dox clipi de două ori, întrebându-se pentru o clipă dacă nu i se păruse.

— Nu pot permite aşa ceva, zise băietanul foarte calm.

— Mai vezi-ţi dracului de treaba ta, rosti Fester şi privirea din ochii lui era atât de periculoasă şi de încărcată de ură, încât Dox decise că băietanul reacţionase ca un profesionist de vreme ce nu întârziase cu scoaterea pistolului.

— Exact asta fac, spuse băietanul cu acelaşi ton serios. Şi o să-mi mulţumeşti pentru asta mai târziu, când vei avea ocazia să te răcoreşti. Deocamdată, vreau să te retragi şi să ieşi pe uşa aia. Dacă faci orice altceva decât să-mi urmezi instrucţiunile foarte clare, te-am împuşcat pe loc.

Pentru o clipă în cabină domni tăcerea.

— Asta-i o modalitate al naibii de urâtă prin care lumea să afle ce eşti, de fapt, Fester, da' să ştii că există organizaţii care te pot ajuta cu tranziţia. Linii fierbinţi, ceva de genul ăsta. Trebuie doar să...

Băietanul se retrase un pas. Ţinând în continuare pistolul aţintit spre Fester, întoarse capul către Dox.

— Taci dracului din gură, şuieră el şi ceva din tonul vocii îl decise pe lunetist că ar trebui să se supună.

Fester ieşi, aşa cum i se spusese, şi băietanul îl urmă după o secundă. Dox auzi cum încuie uşa, apoi paşii celor doi urcând scara.

Rămase nemişcat mult timp, gândindu-se. Nu era sigur dacă tocmai îşi crease o oportunitate sau o condamnare la moarte. Un lucru ştia cu certitudine: avea să afle asta data viitoare când va rămâne singur cu Fester pe ambarcaţiune.

Capitolul 25

Un începător s-ar fi uitat mai atent, verificându-şi prima impresie şi spunându-şi că aşa ceva era imposibil, iar atunci avea să fie prea târziu. Cineva mai experimentat şi-ar fi ferit privirea, dar numai după o tresărire sau altă reacţie de surprindere, şi cu un efort vizibil, ceea ce l-ar fi anunţat pe inamic că fusese detectat. Un adevărat supravieţuitor înţelege instantaneu esenţialul. În cazul meu, ceea ce nu puteam înţelege pe moment aveam să analizez ulterior.

Am coborât treptele pe trotuar şi am pus jos cutia, astfel încât stăteam între ea şi bicicletă. Am rămas cu spatele la dl Blond şi am început să desfac lanţul bicicletei, privind însă întruna în oglinjoara retrovizoare ataşată de ochelarii de soare. Se afla la douăzeci de metri şi nu se grăbea, totuşi nu mergea nici nepăsător. Purta căciulă neagră din lână, nu atât împotriva frigului, eram sigur de asta, cât pentru a fi mai greu de descris dacă ar fi existat martori. Poate că ar fi fost suficient să mă păcălească şi pe mine, însă mersul lui legănat avea aceeaşi uşurinţă fluidă pe care mi-o aminteam din Saigon. Şi asta mi-a fost de ajuns ca să-l observ acolo.

Pentru moment, era lipsit de importanţă cum mă găsise. Iar scopul pentru care se afla acolo îl puteam deduce. Principalul meu atu era limpede: nu numai că nu oferisem niciun indiciu că-l observasem, dar el nici măcar n-avea habar că ştiam cine era.

Pe când stăteam cu spatele şi nu ştia că-l priveam, l-am examinat cu atenţie în oglinjoara retrovizoare. Purta o scurtă din piele neagră până la brâu şi mănuşi. Exact cum aş fi făcut şi eu. Căciula pentru camuflarea trăsăturilor, mănuşile pentru evitarea amprentelor, haina din piele ca protecţie uşoară pentru cazul în care se întâmpla ceva rău şi ţinta scotea vreo armă. Purta pantofi cu talpă groasă, aproape cu siguranţă din cauciuc, astfel că păşea silenţios.

Oricum ar fi intenţionat să acţioneze, avea s-o facă din apropiere. Dacă era înarmat cu un pistol, trebuia să fie de calibru mic, astfel încât zgomotul unei împuşcături să fie cât mai redus, iar ideal ar fi fost să-mi lipească ţeava de cap. Chiar dacă ar fi fost de calibru mai mare şi ar fi avut amortizor, voia să se apropie cât mai mult posibil, pentru a fi sigur în privinţa împuşcăturii. Bineînţeles, cuţitul ar fi fost arma cea mai tăcută dintre toate. Indiferent ce purta asupra lui, stând cu spatele la el, îi spoream încrederea în sine, îi schimbam calculul implicit risc/câştig pe care ştiam că-l făcea mental,

reduceam pericolele aparente ale proximităţii şi-l încurajam astfel să intre în raza de acţiune pe care o voiam.

Ajunsese în acel moment la zece metri. Un val nou de adrenalină mi-a inundat măruntaiele şi membrele.

Opt metri. Am desfăcut lanţul de pe cadrul bicicletei. Era lung de un metru şi greu de aproape cinci kilograme; capetele i se uneau printr-o încuietoare grea din oţel. Am luat în mână capătul opus încuietorii şi m-am prefăcut că înfăşor lanţul în jurul tijei şeii, lăsându-l pe dl Blond să-mi vadă permanent mâinile şi menţinându-i astfel nivelul ridicat de încredere.

Cinci metri.

Mâna lui dreaptă a intrat în buzunarul hainei, apoi a ieşit; braţul i-a rămas aproape de corp, cu palma imediat în faţa coapsei. Degetul mare a apăsat un buton şi a apărut o lamă. M-am gândit că părea aproape sigur că decisese să folosească aparenta oportunitate şi să mă lichideze din spate, retezându-mi beregata. Avantajele aveau să fie siguranţa letalităţii rănii şi faptul că sângele îmi va ţâşni în partea opusă celei în care se afla el şi nu i-ar fi stropit hainele.

Trei metri. Inima îmi bubuia în piept ca o tobă de război. M-am luptat cu impulsul care-mi urla, pur şi simplu, să mă întorc şi să-l înfrunt până nu se apropia mai mult.

Doi metri. Dl Blond a început să se abată uşor spre dreapta, pentru a ocoli cutia pe care o pusesem pe trotuar. *Acum*!

M-am rotit în sensul acelor de ceasornic, cu lanţul în mâna dreaptă, astfel încât încuietoarea din capătul lui liber să aibă impactul pe care îl are în tenis cel mai devastator rever din lume. Reacţia lui a fost instantanee şi a dovedit un volum uriaş de antrenamente: a ridicat mâna stângă pentru a-şi proteja partea dreaptă a feţei, şi-a tras capul între umeri, şi-a coborât centrul de greutate, flexând genunchii, şi, cel mai important, a făcut un pas înainte, în interiorul arcului lanţului, acolo unde lovitura ar fi avut mai puţină forţă. Îi anticipasem însă mişcarea, iar acţiunea este întotdeauna superioară reacţiei. Luând în considerare lungimea braţului meu, a lanţului şi flexionarea genunchilor mei, dispuneam de suficiente elemente pentru ajustare. M-am retras o distanţă egală, iar încuietoarea a şfichiuit şi l-a lovit în mâna stângă şi tâmpla dreaptă, aidoma buzduganului medieval cu lanţ.

Capul i-a zvâcnit spre stânga şi dl Blond s-a clătinat în aceeaşi direcţie. Lanţul şi-a încheiat arcul şi, când a trecut de linia mea mediană, mi-am rotit şoldurile şi l-am expediat din nou, de data asta într-o lovitură de dreapta. Dl Blond avea greutatea pe piciorul stâng şi nu s-a putut feri din calea mea. Cumva însă, deşi cu creierul zdruncinat aşa cum, probabil, era, a izbutit să se lase în jos şi să ridice din nou mâna stângă, mai sus de data asta, cu palma

spre exterior, protejându-şi faţa cu antebraţul. Încuietoarea i-a propulsat braţul în cap şi l-a clătinat spre dreapta. Dar cu o iuţeală incredibilă, în ciuda şocurilor încasate, şi-a strecurat cumva mâna în jurul lanţului şi l-a prins înainte de a ricoşa pe lângă el.

Am încercat să trag lanţul spre mine. A fost o greşeală: dl Blond a tras în direcţia opusă şi a utilizat contraforţa aceea pentru a-şi recăpăta echilibrul. Piciorul lui stâng era în faţă, la câţiva centimetri de piciorul meu drept, şi imaginile în oglindă ale corpurilor noastre erau legate între ele prin lanţ. A făcut o jumătate de pas cu piciorul drept şi cu cel stâng m-a izbit fulgerător în coaste. Lovitura mi-a golit plămânii de aer şi m-a trimis spre înapoi, în bicicletă. Doar faptul că ţineam lanţul m-a împiedicat să cad.

El continua să aibă cuţitul în mâna dreaptă, în apropierea corpului. Am simţit ce intenţiona să facă: să păşească spre mine, să mă ţină cu stânga şi să înjunghie cu dreapta. Iar flancul îmi era complet neprotejat.

Am dus în spate mâna stângă. Dl Blond a înaintat cu piciorul stâng, urmând să ridice piciorul drept de pe trotuar şi să păşească pentru a micşora distanţa şi a aduce cuţitul în raza de acţiune. Degetele mele care bâjbâiau înapoi au prins cadrul bicicletei. Greutatea domnului Blond îl purta spre înainte, cu momentul de inerţie transmis prin picioare până în mâna înarmată. Supra-încărcat de frică şi adrenalină, am rotit bicicleta aşa cum ar fi făcut un aruncător de disc, aducând-o între noi exact când el a înaintat şi a repezit cuţitul spre abdomenul meu. Mâna i-a pătruns printre spiţele roţii şi atunci m-am răsucit, îndepărtându-mă cu un centimetru de tăiş.

Bărbatul a încremenit o fracţiune de secundă, cu mâna stângă continuând să strângă lanţul, cu dreapta prinsă în roata bicicletei, străduindu-se să evalueze noile circumstanţe. Nu ştiam ce antrenamente urmase, dar puteam face pariu că programa de studii nu inclusese lupta cu bicicleta. Să se repeadă înainte? Să se tragă înapoi? Să dea drumul lanţului? Multe opţiuni şi puţini neuroni...

Nu i-am acordat timp să vină cu ceva eficient. Mi-am sacrificat priza pe lanţ şi am prins roata bicicletei cu ambele mâini, răsucind-o şi rotind-o spre stânga mea. Cotul i-a fost împins în corp şi mâna i s-a dat peste cap, din umăr. A urlat de durere şi a deschis degetele, scăpând cuţitul. Am răsucit şi mai brutal, iar dl Blond s-a îndoit într-o parte din mijloc, ca să evite ruperea cotului. Genunchiul drept îi fusese torsionat cu aproape nouăzeci de grade spre interior şi-şi sprijinea prea multă greutate pe el ca să se deplaseze. Am rotit roata în sens invers acelor de ceasornic, am ridicat piciorul drept şi am călcat violent în jos prin spatele genunchiului său, rupându-l. A urlat din nou şi, când s-a prăbuşit peste piciorul distrus, am continuat să răsucesc roata, iar cotul i-a cedat de asemenea, rupându-se.

Am dat drumul roţii şi dl Blond a căzut pe spate, cu bicicleta peste el. S-a căznit din răsputeri să se ridice de sub ea, însă două membre nu-i mai funcţionau şi n-a reuşit mare lucru. M-am îndepărtat cu doi paşi şi am privit cu atenţie în jur, pe jos. Acolo era – cuţitul. L-am ridicat şi o părticică îndepărtată a creierului meu a înregistrat logo-ul distinctiv de pe lamă şi m-a anunţat că era un Emerson cu lama recurbată, specifică modelului Commander, unul dintre cuţitele favorite ale lui Dox.

Dl Blond a izbutit să se ridice în capul oaselor. Ţinea cadrul bicicletei cu mâna stângă şi şi-a tras braţul rupt dintre spiţe, zbierând din cauza efortului şi a durerii. M-a privit fix, gâfâind, cu nările dilatate de efort şi cu faţa strălucind de transpiraţie. A împins bicicleta în faţă, ca pe un scut cu care să se apere, însă mai avea doar un braţ teafăr, iar mobilitatea îi fusese distrusă.

— Îţi acord o singură şansă. Spune-mi unde-i Dox şi te las în viaţă.

— În Jakarta, a şuierat el printre dinţi.

Nu. Ei n-ar fi ţinut ambarcaţiunea în acelaşi loc după o convorbire telefonică. Minţea.

Dar şi eu minţisem.

Am fentat spre stânga şi el a căzut prosteşte în plasă, aşa că am păşit cu uşurinţă înapoia lui. A dat drumul bicicletei şi a încercat să se răsucească, dar i-am fixat un genunchi în spinare, rotindu-mă odată cu el în timp ce încerca disperat să se întoarcă pentru a mă vedea. I-am acoperit ochii cu palma stângă şi i-am tăiat gâtul cu dreapta.

Tăietura a fost adâncă, însă rapidă şi mi-am ferit mâna la timp de gheizerul care a ţâşnit. S-a auzit un bolborosit oribil, un urlet înecat în gâlgâituri. A căzut pe o parte şi şi-a lăsat bărbia în piept, prinzându-şi beregata cu mâna sănătoasă, în timp ce sângele i se revărsa printre degete. M-am retras un pas, dar izul acela fierbinte şi acrişor a umplut aerul şi mi-a copleşit simţurile, extaziindu-mă pentru o clipă în aceeaşi bucurie dementă a uciderii pe care o simţisem prima dată în Vietnam. Un sentiment foarte apropiat de un orgasm declanşat doar atunci când ucizi un om care încercase cu disperare să te ucidă.

Am rămas nemişcat un moment, iar omul de gheaţă a fost mulţumit, a exultat, privind cum dl Blond se chinuia să se ridice, zvâcnind din picioare, cu o baltă de sânge lăţindu-se pe trotuar în jurul lui. După aceea zvâcnetele au încetinit şi mâinile i-au căzut. Un geamăt prelung şi bolborosit i-a ieşit printre buze, capul i s-a prăbuşit pe pavaj şi toată încordarea i-a părăsit membrele. Un picior a continuat să mişte încet, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, fie din reflex, fie în ultimele eforturi zadarnice ale corpului de a lupta – nu-mi dădeam seama şi nici nu-mi păsa.

M-am uitat în jur. Câţiva spectatori stăteau încremeniţi, cu gurile căscate, şocaţi, fără să înţeleagă, străduindu-se să accepte dovada propriilor simţuri. Toţi aveau douăzeci-treizeci de ani, cu genţi scumpe şi bărbuţe ferchezuite, care veniseră acolo pentru un prânz elegant de cuşcuş marocan sau ca să cumpere o pereche fabuloasă de pantofi italieneşti cu talpă groasă. Puteam pune pariu că niciunul dintre ei nu văzuse vreodată un cadavru, cu atât mai puţin unul apărut chiar sub ochii lor. N-am întrezărit nicio problemă imediată, nici complici, nici alte persoane care să pară câtuşi de puţin dispuse să încerce să intervină. M-aş fi aşteptat să fie mai mulţi, dar... Dox spusese că pe ambarcaţiune erau patru oameni. Poate că Hilger nu se putuse dispensa decât de dl Blond.

Aş fi vrut foarte mult să-l percheziţionez în căutarea unui act de identitate, însă erau prea mulţi oameni de faţă şi nu mai aveam timp suficient. În plus, era aproape sigur că venise acolo „curat". Am închis cuţitul şi l-am vârât în buzunar, mi-am aruncat lanţul după gât şi am luat cutia. Am îndreptat bicicleta şi am fost gata să sui pe şa, când am coborât ochii spre roata din faţă. Era prea îndoită ca să se mai rotească printre furcile metalice care o flancau fără să se frece de ele. *La naiba*!

Am pus bicicleta pe jos şi am călcat roata, îndreptând-o suficient cât să se rotească. Aş fi putut s-o abandonez, pur şi simplu, la fel ca pe cutie, dar preferam să nu las nimic în urmă. În plus, pe bicicletă mă puteam îndepărta mai rapid.

Cu coada ochiului am văzut oameni care-şi scoseseră telefoanele mobile şi făceau fotografii sau filmau, şi am fost recunoscător pentru cagulă, cască şi ochelarii de soare. Ţinând capul plecat, am urcat pe bicicletă şi am pedalat pe Mott Street spre nord, în sens opus traficului, astfel încât să nu fiu urmărit de vreun automobil. Roata din faţă oscila serios, dar a rezistat.

Am cotit la dreapta pe Houston, am pedalat cât de repede am putut patru cvartale până la Forsyth, apoi am cotit iarăşi la dreapta, tot în sens opus traficului. La capătul nord-estic al parcului Sara D. Roosevelt era un container pentru gunoi şi m-am oprit lângă el. Am folosit cuţitul domnului Blond ca să deschid cutia şi am golit-o în container de granulele de polistiren. După aceea i-am tăiat latura opusă, am turtit-o şi am aruncat-o înăuntru. Martorii aveau să descrie cutia pe care o purta curierul ciclist şi, cu certitudine, apărea în fotografiile făcute cu telefoanele. Pornind de la ea, nu se putea ajunge la mine, totuşi nu exista niciun avantaj în a-i uşura găsirea. Niveluri defensive. Mereu niveluri suprapuse.

Am cotit la dreapta pe Stanton. După alte două cvartale, m-am oprit atât cât să arunc cuţitul şi lanţul într-un canal. Am mers pe Allen spre sud, până când am găsit alt container pentru gunoi, în care am abandonat casca şi

oglinjoara retrovizoare. Ajuns la Canalul Erie, am coborât de pe bicicletă şi am rezemat-o de o clădire, convins că cineva o va lua de acolo în mai puţin de cincisprezece minute. Şi chiar dacă n-ar fi luat-o nimeni şi ar fi găsit-o poliţia, era „curată". Numărul de serie dispăruse, o cumpărasem cu bani-gheaţă şi o ştersesem cu multă grijă, înlăturând orice amprente, chiar în dimineaţa aceea. Alte niveluri.

Mergând pe jos, am pornit pe Canal spre vest, pe urmă am cotit spre nord pe Eldridge, apoi din nou spre vest pe Hester şi am intrat în parc. În timp ce mergeam, am scos cagula şi ochelarii de soare şi mi-am dezbrăcat jacheta marinărească. Pe dedesubt purtam noua cămaşă, sacoul sport şi cravata. Lipsit de jacheta voluminoasă, constituţia mea părea considerabil mai zveltă. Am adoptat şi altă postură, imaginându-mă ca fiind un funcţionar, un ins care purta zilnic costum şi cravată şi lucra într-un birou. Oricine ar fi căutat un curier pe bicicletă ar fi trecut pe lângă mine, aproape fără să mă vadă. Mănuşile le-am scos ultimele şi am lăsat totul pe jos lângă un coş de gunoi. În parc erau destui oameni fără adăpost şi mă aşteptam ca rămăşiţele personajului meu curier să dispară la fel de rapid ca bicicleta lui.

Am scos din sacou a doua pereche de ochelari, cu lentile rotunde, i-am pus la ochi, apoi am verificat iPhone-ul, ca să văd unde parcase Accinelli. La Bowery, în aceeaşi parcare unde îl văzusem prima dată. Mai aproape de Mott Street decât aş fi preferat, totuşi nimeni n-avea să mă recunoască. Oricum, nu puteam lăsa transmiţătorul sub maşină. Probabil că nimeni nu l-ar fi găsit şi, chiar dacă l-ar fi găsit, nu-mi putea lua urma pe seama lui, dar... după cum vedeam lucrurile, continua să existe o mică probabilitate ca moartea lui Accinelli să fie considerată un accident. Poate că suferise un infarct când asistase la o crimă sângeroasă petrecută la nici zece paşi de locul unde se afla el, ceva de felul ăsta. Nu tocmai probabil, dar... evenimentele se derulau prea rapid pentru mine ca să stau şi să le analizez. Nu voiam să las în urmă dovezi care să sugereze că Michael Accinelli fusese vânat. Aveam să respect planul original şi să mă gândesc la restul ulterior.

Am auzit sirene dinspre vest, de pe Prince Street, şi am privit într-acolo când am ajuns la parcarea Bowery. Poliţia ridicase deja o baricadă temporară şi un poliţist în uniformă dirija traficul din faţa ei. Paznicul ieşise din ghereta lui şi privea.

— Scuză-mă, am spus eu apropiindu-mă de el. Cred că mi-am pierdut Mp3 playerul ultima dată când am parcat aici. Pot să arunc o privire?

— Sigur că da, mi-a răspuns el abia desprinzându-şi ochii de la spectacolul care se derula spre vest, pe Prince.

I-am mulţumit şi m-am dus la automobilul lui Accinelli. M-am lăsat pe vine, am recuperat echipamentul, l-am vârât în buzunar şi am plecat fără alt cuvânt.

Am revenit cu BMW-ul la Grand Neck. După ce am ieşit din oraş şi presiunile imediate trecuseră, m-a apucat tremuratul – efectul secundar uzual după o supradoză de adrenalină, dublată de data asta de conştientizarea apropierii mele de moarte. Am tras pe dreapta la un refugiu de pe autostradă, ca să aştept să treacă.

Am stat acolo aproape o oră. După ce tremurăturile n-au fost mai mult de o vibraţie uşoară în vârfurile degetelor, am început să gândesc. Trebuia să analizez trei elemente: cum ajunsese Hilger la mine? De ce? Şi ce însemna asta pentru Dox?

„Cum" era cel mai simplu. Ştiuse, probabil, de existenţa amantei lui Accinelli, iar asta însemna că ştiuse şi circumstanţele nefavorabile ale locuinţei şi serviciului. Nu era foarte dificil de anticipat că voi afla de amantă şi că voi încerca să acţionez la apartamentul ei. Probabil că dl Blond aştepta acolo de câteva zile, poate într-o dubiţă la vreo două cvartale spre nord, supraveghind prin binoclu zona din faţa apartamentului ei. Când m-a zărit intrând după Accinelli, a ştiut ce intenţionam şi a coborât din dubiţă, ca să mă intercepteze şi lichideze. Fusese un plan bun. Dacă nu l-aş fi văzut în Saigon şi nu mi-aş fi reamintit mersul acela lin şi legănat, s-ar fi putut să fi zăcut acolo, pe trotuarul rece, în balta propriului meu sânge.

„De ce" era mai greu. Ucigându-mă în imediata vecinătate a corpului lui Accinelli, care nici nu se răcise încă, Hilger ar fi redus masiv şansele ca decesul acestuia să fie pus pe seama unor cauze naturale. Două morţi petrecute atât de aproape una de cealaltă înseamnă o coincidenţă al naibii de suspectă. Iar asta însemna că naturaleţea morţii lui Accinelli nu era o prioritate pentru Hilger. Şi atunci, de ce mă alesese tocmai pe mine pentru job?

Şi mai era ceva. Al treilea job era o minciună. Nu exista un al treilea job: era doar o iluzie, un mod prin care să mă facă să-mi cobor garda.

În cele din urmă, Dox. Aş fi vrut să mă îngrijorez, ştiind că era posibil ca Hilger să-l fi ucis deja, însă omul de gheaţă nu-mi îngăduia asta. *Analizează problema*, rostea un glas din mintea mea. *Fii detaşat. Fii analitic. Restul nu te va ajuta cu nimic*, *şi nici pe Dox.*

M-am pus în locul lui Hilger. El era un tip inteligent. Cum ar fi gândit el?

Există doar două ţinte. Imediat după ce a doua este lichidată, *omul meu îl va ucide pe Rain. Să-l omor mai întâi pe Dox*? *Este riscant. Dacă Rain va cere să vorbească din nou cu el*, *înainte de a-l asasina pe Accinelli*? *Şi dacă atentatul asupra lui Rain dă greş*? *Fără Dox*, *îmi pierd orice pârghii. Mai bine*

să aştept. Mă ocup de Dox imediat după ce omul meu confirmă că Rain a fost omorât.

Simţeam că asta era varianta bună. Eu aşa aş fi procedat. Ceea ce însemna că Dox era încă întreg.

Probabil.

M-am frecat la ochi. După trecerea valului de adrenalină, apărea inevitabilul recul parasimpatic. Îmi simţeam mintea greoaie şi voiam să dorm cu orice preţ.

Cum să abordez situaţia? Iată singurul lucru pe care trebuia să-l stabilesc în acel moment. Dacă procedam corect, Dox mai avea o şansă. Dacă greşeam, era terminat.

Într-un fel sau altul, trebuia să-l contactez pe Hilger. Trebuia să-l ţin în mişcare, să continui să încerc să generez informaţii noi, până când aveau să fie suficiente pentru un progres semnificativ.

Cum? *Cum*?

Puteam pretinde că totul mersese perfect. *Accinelli a murit*, *aparent în urma unui anevrism. Vreau să vorbesc cu Dox. Dă-mi datele despre a treia ţintă.*

Nu, asta l-ar fi neliniştit. Va afla destul de repede despre soarta dlui Blond. Probabil că suspecta deja tot ce putea fi mai rău, pentru că, bineînţeles, individul nu-i raportase după întâlnirea cu mine. Dacă nu recunoşteam ce se întâmplase, el avea să ştie că pornisem cumva pe urmele lui.

Atunci, să joc direct. Să-l acuz, să-l ameninţ, să-mi pierd cumpătul. La asta se aştepta, pentru asta avea să fie pregătit. Dacă-i ofeream stimulul predictibil, el îmi va oferi răspunsul predictibil.

Şi care avea să fie răspunsul acela? O formă de dezminţire generală, tragerea de timp, găsirea unei modalităţi prin care să ajungă din nou la mine. Nu ştia că-l văzusem pe dl Blond în Saigon – dacă ar fi ştiut, ar fi trimis pe altcineva să mă lichideze în New York –, aşa încât credea, probabil, că m-ar putea convinge prin minciuni.

Desigur, aveam să insist să vorbesc iarăşi cu Dox. Şi dacă Hilger nu mă va lăsa? Aşa ceva putea să însemne un singur lucru... după care aveam să-mi petrec restul vieţii căutând un mod de a-l face să plătească.

Am mers la biblioteca publică din Grand Neck şi i-am postat lui Kanezaki o actualizare. Apoi l-am sunat de la un telefon public. În Tokio încă nu era ora 5 dimineaţa. Ei bine, avea să-şi înceapă ziua devreme.

Telefonul a sunat doar o singură dată, apoi i-am auzit glasul.

— Da.

— Ce faci, dormi cu telefonul pe pernă?

— Uneori.

— Intră imediat pe site. O să găseşti toate detaliile despre a doua ţintă. Însă a fost deja rezolvată. Lucrurile se precipită.

— A fost deja... ai făcut-o din nou! Nu m-ai anunţat decât după ce ai terminat.

— N-am timp acum de discuţii în contradictoriu cu tine. Îl ţii minte pe blondul din fotografiile pe care ţi le-am trimis?

— Bineînţeles. N-am reuşit să aflu nimic.

— Acum o să reuşeşti. Cu nici două ore în urmă a suferit un accident urât în New York.

— Dumnezeule...

— Da. Hilger l-a trimis să mă cureţe. Am avut noroc.

— Hilger... asta-nseamnă...

— Exact. Pe listă nu există şi ţinta numărul trei. Sau, mai exact, eu am fost ţinta numărul trei.

— Şi... Dox...

— Nu ştiu nimic deocamdată. Sper însă că-i viu. El este pârghia lui Hilger, nu uita. O să telefonez acum, ca să aflu. Vom ajunge însă peste un minut la asta. Mai eşti acolo? Mă asculţi?

— Evident, a replicat Kanezaki, pe un ton care sugera că întrebarea mea i-a ofensat demnitatea.

— Bun. Blondul a venit în New York probabil sub un nume fals. Presupun totuşi că avea un vehicul, poate o dubiţă, care continuă să fie parcată pe strada aia. Dacă o găsesc poliţiştii, ar putea s-o asocieze cu un nume. Dacă avem un nume, putem afla cine a solicitat recent viza pentru Vietnam. Mă urmăreşti?

— Evident, a repetat el.

Mi-am dat seama că eram prea profesoral. Kanezaki nu mai era un novice şi nu fusese niciodată prost.

— Tu încă n-ai avut timp să te gândeşti la toate astea. Eu însă am avut. Acela este unicul motiv pentru care te-am întrebat.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, a spus el şi mi-am închipuit un surâs fără chef la celălalt capăt al firului.

— Oricum, dacă am avea un nume şi cererea pentru viză a blondului, ne-am apropia foarte mult de Hilger.

— Am înţeles.

Am făcut o pauză, întrebându-mă dacă mai erau şi alte chestiuni. Hristoase, trebuia neapărat să dorm!

— Ce-i cu efectele acelea secundare despre care am vorbit? l-am întrebat eu. Ştii tu... familia.

— Este aproape gata. Spre sfârşitul dimineţii, ar trebui să am ceva.

— Perfect, grozav. Mai e ceva – mi-a venit în minte chiar acum. Am senzaţia că Hilger o cunoştea pe a doua ţintă. O să vezi că ei au luptat în armată în acelaşi teatru de operaţiuni. Nu ştiu ce-nseamnă asta exact, dar... instinctul îmi spune că-i important. Face parte din conexiunile pe care încercăm să stabilim.

— Bine, am înţeles. O să caut în direcţia asta. Şi apoi?

— O să-i expediez un mesaj lui Hilger, pentru a stabili altă convorbire telefonică. O să încetinesc lucrurile cât pot, însă el va mirosi ceva dacă n-o să insist pentru o discuţie cât mai urgentă. De aceea ar fi grozav să vii în următoarele patruzeci şi opt de ore cu o informaţie despre locul în care se află. Ba nu, mai curând. Fiindcă va trebui să şi călătoresc până acolo.

— De ce nu pleci chiar acum?

— Nu ştiu unde...

— Nici nu trebuie să ştii, cel puţin nu cu exactitate. Ştim că se află pe o ambarcaţiune şi că, probabil, este încă în proximitatea locului de unde a telefonat ultima oară. Dă-i drumul chiar acum şi vei fi deja mult mai aproape, când vom şti locul exact. Aşteaptă într-un oraş care e un nod aerian un loc din apropiere cu foarte multe zboruri. Economiseşti timp.

— Ai dreptate, am confirmat eu. Sunt obosit, ar fi trebuit să fi văzut eu însumi asta.

— Mda, se pare că nimeni nu-i perfect.

Am râs, încântat să văd că era în stare să contraatace.

— Bine, o să dau telefonul acela şi apoi iau avionul. Voi avea însă nevoie de nişte lucruri de la tine.

— Dă-mi voie să ghicesc. Ceva de la Moş Crăciun.

— Exact. Aceleaşi jucării pe care le-a adus şi anul trecut, mai puţin arma cu tranchilizante. Mai le ţii minte sau vrei să le postez pe site?

„Jucăriile" la care mă refeream includeau un pistol cu amortizor cu laser în infraroşu şi vedere nocturnă, încărcător de rezervă, o sută de gloanţe perforant-expansive *hollow point*, toc de şold şi ochelari pentru vedere pe timp de noapte. Poate că aveau să fie necesare şi unele lucruri speciale după ce cunoşteam terenul – presupunând că aveam să-l cunosc din timp –, dar era util ca el să se ocupe deja de echipamentele de bază.

— Le ţin minte, a spus el.

— De data asta vreau să fie mai mici şi mai uşor de ascuns. Va trebui, probabil, să acţionez într-un mediu urban. Şi mai am nevoie de o vestă antiglonţ şi o trusă medicală. Nu ştiu în ce stare va fi Dox.

— Am înţeles.

Am căzut pe gânduri pentru o clipă, simţind că scăpam ceva. Apoi mi-am dat seama.

— Acte, am precizat eu. Mă-ndoiesc că Dox a călătorit cu un paşaport şi indiferent unde ar fi acum, probabil că va trebui să treacă prin oficiul vamal al unei ţări în care n-a intrat oficial.

— Mă pot ocupa de asta.

— Bun, imediat ce afli ceva de rudele despre care am discutat sau orice altceva, postează pe site. Te voi contacta, după ce vorbesc cu Hilger.

— Bine. Mult noroc!

Am verificat online cursele aeriene. Singurul zbor fără escală pe care l-am găsit, cu plecare de pe Coasta de Est a Statelor Unite spre Asia de sud-est, era cu compania Singapore Air, pe ruta Newark-Singapore Changi, care decola la ora 23 în seara aceea şi ajungea în Singapore după optsprezece ore şi patruzeci de minute, la 6:40 dimineaţa, potrivit orei locale. Era o călătorie lungă, dar ar fi economisit timp, comparativ cu schimbarea avioanelor pe Coasta de Vest a Americii, sau în Tokio ori Hong Kong. În plus, după cum mă simţeam în acel moment, dacă găseam un loc la clasa întâi, probabil că aş fi dormit tot drumul. Iar Singapore m-ar fi adus la o oră de zbor, cel mult două, de poziţia probabilă a ambarcaţiunii lui Hilger.

Pe drumul spre hotel, am sunat la compania aeriană. Am avut noroc – erau disponibile locuri la clasa întâi. La preţul de peste o mie două sute de dolari pentru un bilet dus-întors, m-ar fi surprins dacă le-ar fi vândut pe toate. Nu ştiam despre ceilalţi pasageri, dar pentru mine confortul suplimentar avea să merite cheltuiala. În domeniul meu de activitate, diferenţa dintre a ajunge epuizat după un zbor de nouăsprezece ore şi a ajunge perfect odihnit putea fi o chestiune de viaţă şi de moarte.

Am achitat nota la hotel şi am căutat altă café internet, unde i-am lăsat lui Hilger un mesaj:

Dacă sperai să afli veşti din partea domnului Blond, s-ar putea să fii nevoit să mai aştepţi. Ultima dată când l-am văzut, nu se simţea bine deloc.

Mai ai o singură şansă de a scăpa cu viaţă din afacerea asta. Eliberează-l pe Dox!

Am sperat că era mesajul cuvenit. M-am gândit că avea să-l impulsioneze aşa cum voiam, totuşi nu puteam fi sigur. Era posibil ca Hilger să dubleze miza: să-l omoare pe Dox şi să vină după mine cu tot ce avea, să încerce să încheie jocul în felul acela.

Nu mi-am făcut însă griji în privinţa aceea. Nu tocmai. În primul rând, eram prea obosit. În al doilea rând, nu eram eu la cârmă. Omul de gheaţă controla show-ul în acel moment, iar cuvântul „griji” nu făcuse niciodată

parte din dicţionarul lui. La urma urmelor, ca să-ţi faci griji, trebuie, cel puţin, să-ţi pese.

Capitolul 26

Hilger stătea pe puntea superioară, flancat de Pancho şi Guthrie. Cu o zi înainte ajunseseră în Singapore şi în acel moment erau amaraţi la o dană din Republic of Singapore Yacht Club. Deşi trecuse de ora 1 noaptea, era încă foarte cald şi umed, iar toate celelalte şaptezeci de ambarcaţiuni ancorate în jurul lor erau tăcute, se ridicau şi coborau pe valurile din port ca şi cum ar fi răsuflat în somn.

Demeere sunase cu cincisprezece minute în urmă, imediat înainte de ora amiezii în New York. Îl zărise pe Rain la apartamentul de pe Mott Street. Asta nu era o surpriză; ei ştiuseră că Rain se afla în New York, după locul de unde fusese accesat site-ul securizat, tot aşa cum ştiuseră că fusese în California înainte şi în Paris iniţial. Deocamdată, era bine.

Accinelli apăruse după alte cinci minute. Demeere îi anunţase că Rain intrase după Accinelli în bloc şi toţi ştiau că asta însemna că bărbatul era ca şi mort. Demeere pornea să-l intercepteze pe Rain şi avea să-l atace la ieşirea din bloc. Le spusese că-i va suna imediat după aceea, apoi închisese.

Asta se întâmplase cu cincisprezece minute în urmă, răstimp care păruse o eternitate. Hilger îşi imaginase succesiunea evenimentelor: Demeere sunase când Rain intra. Rain avea să acţioneze înăuntru maximum cinci minute. Demeere n-avea să piardă timpul când ieşea asasinul, ci avea să-l atace imediat şi să-l lichideze. Încă un minut până se întorcea la dubiţă, apoi pleca de acolo şi-i suna de la câteva cvartale distanţă. Erau greu de imaginat nişte circumstanţe în care totul să dureze mai mult de zece minute.

Mai trecură alte cincisprezece minute. Nimeni nu spuse nimic. Hilger se gândi să-l sune pe Demeere, dar nu voia să rişte. Înainte de a coborî din dubiţă, Demeere îşi ştersese toate apelurile din telefon. Dacă păţise ceva şi Hilger îl suna tocmai atunci, apelul ar fi rămas în jurnal. Era improbabil să se fi făcut ceva cu numărul acela, totuşi Hilger nu voia să-şi asume riscuri. În plus, dacă Demeere ar fi putut suna, ar fi făcut-o deja.

Se întoarse spre Pancho.

— Poţi accesa prin satelit frecvenţa poliţiei din New York?

Pancho încuviinţă.

— Va dura niţel, dar se face.

— Dă-i drumul. Să vedem dacă putem afla ceva în felul ăsta.

Bărbatul dispăru. Guthrie şi Hilger rămaseră tăcuţi.

Pancho apăru peste zece minute. După încordarea maxilarelor, Hilger ştiu chiar înainte să vorbească.

— S-a raportat o crimă pe Mott Street, zise Pancho. Cadavrul n-avea asupra lui acte de identitate. Este însă un bărbat alb, cu părul blond de vreo treizeci şi cinci de ani.

Hilger aprobă din cap, fără să trădeze vreo emoţie.

— Cum s-a-ntâmplat? întrebă el şi aceea avea să fie unica lui concesie ca preocupare pentru ceva neoperaţional.

— Gâtul tăiat.

Guthrie clătină din cap.

— La naiba! zise el. La naiba!

Hilger oftă. El nu se tulbura în asemenea situaţii, absolut niciodată. Mai pierduse oameni şi înainte şi ştia, din instinct şi din instruire, să nu se lase pradă întristării decât mai târziu, după ce rezolva situaţia imediată şi punea în mişcare noile planuri. Oamenii aşteptau mereu din partea lui să-i conducă, iar conducerea însemna concentrare asupra problemei, nu asupra sentimentelor personale.

— Ce crezi că va face Rain? întrebă Pancho.

— Greu de spus, răspunse Hilger. Dar va lua legătura cu noi. Îl avem încă pe prietenul lui.

— Crezi că l-a lichidat pe Accinelli înainte de a-l omorî pe Demeere?

Hilger încuviinţă încet.

— Aşa cred. Monitorizează frecvenţa poliţiei şi vom afla destul de repede.

— Ce fel de vulnerabilităţi creează asta? întrebă Guthrie. Vreau să zic că Demeere opera „curat", nu?

— În privinţa asta nu există nicio îndoială, răspunse Hilger. Şi chiar dacă cineva i-ar ataşa un nume, n-ar fi cel real. Şi chiar dacă numele fals ar duce spre ceva... Rain nu dispune de genul de resurse pentru a folosi informaţia aceea. Şi chiar dacă ar dispune, noi ne mişcăm prea mult ca să ne găsească. Vom mai fi în Singapore doar o zi, după care vom pleca. Din punct de vedere operaţional, n-avem probleme.

— Dacă a fost omorât Accinelli, zise Pancho, atunci nu mai avem nevoie de Rain. Dacă n-avem nevoie de Rain, n-avem nevoie de Dox. Dă ordinul şi plecăm imediat spre Insulele Riau, îi legăm o greutate de picioare şi-l aruncăm peste bord.

Guthrie îi aruncă lui Pancho o uitătură pe care acesta o ignoră. Hilger avea o idee destul de bună despre ce însemnase schimbul acela de priviri.

— Nu, rosti el. Nu încă. Mai întâi vreau să aud ce are Rain de spus.

— O să-i... o să-i telefonezi soţiei lui Demeere? întrebă Guthrie.

Dintre ei patru, Demeere fusese singurul însurat. Soţia lui era americancă, JoAnne Kartchner, şi locuia cu el în Bruxelles. Hilger o întâlnise o dată. Avea ochi vioi şi el observase atracţia existentă între soţi. Munca lui Demeere îl ţinea mult timp departe de casă, dar Hilger nu ştiuse niciodată despre el să fi fost infidel.

N-avea s-o spună în acel moment, dar, imediat înainte de plecarea spre New York, Demeere îi dăduse telefonul la care putea s-o sune pe JoAnne.

— Nu intenţionez să dispar nicăieri, precizase el cu un zâmbet scurt. Să-l ai totuşi pentru orice eventualitate.

Hilger se întrebă dacă belgianul simţise ceva, dacă avusese o premoniţie.

Pentru o clipă se gândi ce persoană ar fi vrut el să fi fost anunţată dacă i se întâmpla ceva fatal. Sau pe cine ar fi vrut să sune el dacă ar fi ştiut că sfârşitul îi era iminent. În mod clar, pe sora lui, Susan. Era măritată şi locuia în New York, însărcinată cu un al treilea copil. Hilger o vizita pe ea şi pe familia ei de fiecare dată când ajungea pe Coasta de Est a Americii. La urma urmelor, după moartea părinţilor lor şi neavând alţi fraţi, n-avea rude cu care să păstreze legătura şi cei doi fii ai lui Susan, nepoţii minunaţi ai lui Hilger, erau viitorul clanului. Da. Dacă el ar fi ştiut că se termina totul şi ar fi avut timp, s-ar fi simţit alinat în cazul în care vocea lui Susan ar fi fost ultima pe care o auzea.

Încuviinţă cu un semn din cap.

— Da, o să-i telefonez.

Nimeni nu se clinti. Umiditatea nopţii sporise, ca un linţoliu de căldură umedă care-i apăsa pe oameni de sus şi din toate părţile.

— Demeere a fost un bărbat bun, adăugă Hilger. Unul dintre cei mai buni şi mai de nădejde cu care am avut privilegiul să lucrez. O să ne lipsească. Şi-i vom cinsti amintirea, terminând acţiunea pe care am început-o şi la care el a ţinut îndeajuns pentru a face parte din ea.

Pancho şi Guthrie consimţiră în tăcere. Hilger îi privi, mulţumit că aveau să depăşească momentul.

Dumnezeule, dar Rain avea să plătească! Şi nenorocitul ăla de Dox, de asemenea. Împreună, ei doi îi cauzaseră pierderi importante lui Hilger. Se simţea atât de furios, încât era ispitit să-l lase pe Pancho să facă ce propusese, să ducă ambarcaţiunea în larg şi să-l arunce pe Dox la rechini. Era îndeajuns de furios pentru a-i lăsa în prealabil pe ei doi singuri, unul cu celălalt, ştiind prea bine cum va folosi Pancho răgazul acela.

Însă, ca întotdeauna, operaţiunea trebuia să primeze. Demeere fusese cel care trebuia să acţioneze în Amsterdam şi după dispariţia lui altcineva trebuia să meargă acolo pentru etapa finală. Nu-i plăcea ideea de a-l trimite pe Pancho; deşi era capabil, atuul lui consta în forţă şi n-avea fineţea lui

Demeere. Pentru o secundă, Hilger regretă că nu-l trimisese pe Pancho la New York în locul belgianului. N-o făcuse din cauza aurei de periculozitate pe care o degaja Pancho... Rain l-ar fi detectat cu multă uşurinţă. Demeere, se gândise el, ar fi avut o şansă mai mare să-l surprindă. Ei bine, nu se întâmplase aşa, dar n-avea nimic de câştigat din a-şi face mustrări de conştiinţă din cauza aceea.

Iar Guthrie era în mod clar bun, în mod clar de nădejde... totuşi Hilger nu-l ştiuse de atâta vreme ca pe ceilalţi şi nu era sigur dacă să se încreadă în el într-o acţiune esenţială cum era Amsterdamul.

În cele din urmă, putea fi nevoit să se ducă el însuşi. Da, probabil că ar fi fost soluţia cea mai bună. În ciuda celor întâmplate, operaţiunea continua să-şi urmeze cursul. Cel mai bine era să se ocupe personal de ea.

Pentru moment, asta însemna să-l mai păstreze puţin pe Dox.

Dar numai puţin.

Capitolul 27

Zborul lung se dovedi a fi exact ce-mi trebuia. Nu puteam să fac absolut nimic până nu reveneam pe sol şi faptul că ştiam şi acceptam asta îmi îngăduise să mă destind pentru prima dată de când primisem mesajul lui Hilger în Paris. Am mâncat zdravăn la clasa întâi, apoi am dormit buştean aproape douăsprezece ore. M-am trezit rezonabil de înviorat, când mai aveam până la Singapore mai puţin de cinci ore de zbor.

M-am gândit ce voi face după aterizare. Aveam să rămân în terminal, cel puţin la început. Putea fi nevoie să zbor imediat spre Jakarta sau Kuala Lumpur, sau cine ştie spre ce alt loc, în cazul în care Kanezaki aflase coordonatele lui Hilger şi în funcţie de momentul în care Hilger voia să dea telefonul. Nu intenţionam să irosesc timpul trecând de două ori prin vamă sau fiind silit să-i explic unui vameş motivul pentru o întoarcere rapidă, după ce abia ieşisem.

Perfect, *găseşte o conexiune internet în terminal după aterizare*, *accesează site-urile securizate*, *vezi ce a scris Hilger*...

Gândurile mi s-au oprit acolo, poticnindu-se într-o problemă pe care n-o anticipasem. Dacă Hilger ştia de unde accesam site-ul şi vedea că o făcusem din Singapore sau din orice alt loc din Asia de sud-est, avea să înţeleagă că veneam după el.

La naiba! Cât de prost fusesem să nu văd ceva atât de evident. Se întâmplaseră, într-adevăr, multe şi eram obosit, totuşi...

Delilah. Nu întrezăream vreo alternativă. Îi puteam da ei adresa URL, ca să copieze şi să lipească mesajul lui Hilger pe site-ul securizat pe care-l utilizam noi doi. Sau să i-l dictez la telefon. După aceea îi dictam răspunsul, pe care ea să-l posteze pe site. Hilger ar fi crezut că revenisem la Paris după cele făcute în New York. Ba chiar în felul acela aş fi profitat de unele avantaje. Dacă Hilger mă credea în Paris, s-ar fi destins, ar fi coborât garda.

Dar dacă ea spunea totul Mossadului? Poate că n-avea s-o facă, totuşi nu mă puteam bizui pe presupuneri. Pe de altă parte, dacă Mossadul voia moartea lui Hilger, aşa cum îmi spusese Delilah, bănuiam că exista o şansă cel puţin decentă ca să nu-mi stea în cale. Iar dacă totuşi intervenea... ei bine, trebuia, pur şi simplu, să fiu nevoit să-mi asum riscul. M-aş fi putut adresa lui Kanezaki, dar n-aveam suficientă încredere că nu-mi va filtra mesajele lui Hilger. El avea agenda proprie de acţiuni şi salvarea lui Dox era doar tangenţială la ce-l interesa cu adevărat. Din multe motive, atât personale, cât

şi profesionale, nu voiam să apelez la Delilah, dar nu exista nimeni altul spre care să mă-ntorc.

Imediat după ce am aterizat şi am coborât din avion, m-am îndreptat spre un telefon public din terminal, ca s-o sun. În Paris era miezul nopţii, dar Delilah era pasăre de noapte şi nu se culcase. Nu ştiam însă dacă era sau nu singură. Dacă se găsea în timpul unei operaţiuni, atunci n-avea să răspundă apelului.

Norocul mi-a surâs. A răspuns imediat cu glas uşor răguşit.

— *Allo.*

— *Allo*, am spus eu. *C'est moi.*

A urmat o pauză, apoi Delilah a întrebat:

— Totul e bine?

— Niciun progres important, dar s-au înregistrat unele mişcări. Am... nevoie de ajutorul tău cu ceva. Se poate?

— Ştii bine că da.

— Perfect. Pentru a mă contacta, amicul nostru utilizează un site securizat. El însă dispune de o modalitate de a afla locul de unde am accesat site-ul. Nu vreau să ştie unde sunt acum. De aceea vreau să accesezi pentru mine site-ul.

— Asta-i un fleac. Crezusem că-mi vei cere mai mult.

— Este posibil. Deocamdată, asta-i tot ce-mi trebuie. Să-l accesezi, după care să copiezi şi să lipeşti ce găseşti acolo pe site-ul pe care-l folosim noi doi, pe urmă să-mi postezi răspunsul pe primul site. Dacă vom proceda aşa şi el verifică de unde am accesat, aşa cum mă aştept să facă, va crede că sunt în Paris. În felul ăsta voi obţine un avantaj.

— Am înţeles.

— Va trebui să te duci însă într-un loc „curat". El nu trebuie să te poată urmări...

— Da, ştiu asta.

Pentru o secundă m-am gândit la replicile „Evident" pe care le rostea iritat Kanezaki şi la unele dintre comentariile primite, de asemenea, din partea lui Dox de-a lungul anilor.

— Sunt... exagerat în recomandările astea?

— Da.

Mi-am dres vocea.

— Uite ce-i, nu mă lua cu zăhărelul. Poţi să mi-o zici în faţă.

Delilah a râs.

— Plec chiar acum. Sună-mă peste o jumătate de oră.

M-am dus la un terminal internet. După obişnuita verificare de spyware, i-am trimis lui Delilah adresa URL a lui Hilger. După aceea am intrat pe site-

ul lui Kanezaki. În ultima săptămână, de câte ori fusesem acolo nu găsisem nimic, aşa că n-aveam nici în acel moment prea mari speranţe.

Mă înşelasem. Kanezaki dăduse lovitura. *Bărbatul care a murit în New York se numea Wim Demeere. A cerut viză pentru Vietnam sub numele William Detts şi a călătorit spre Saigon în acelaşi timp cu tine. Ataşez fotografia din cererea de viză.* Poza respectivă avea dimensiunea unui timbru poştal. El era: blondul pe care-l văzusem în Saigon şi pe care-l omorâsem după aceea în New York.

În acelaşi timp, a cerut viză şi a călătorit un anume James Hillman. Ataşez poza lui. Ţi se pare familiar?

L-am recunoscut imediat pe bărbatul din a doua fotografie. Hilger.

Şi acum partea cea mai bună. Ai avut dreptate, Dox încerca să-ţi spună ceva despre un puşcaş marin. Numele lui este Frank „Pancho" Garza, iar Hilger îl cunoaşte din Irak. În Shanghai, Garza are înregistrată pe numele lui o ambarcaţiune de pescuit de zece metri, Ocean Emerald, *cu privilegii de andocare în Shanghai Boat Yacht Club.* Ocean Emerald *a fost în Jakarta săptămâna trecută, iar cu două zile înainte a făcut escală la Singapore Yacht Club. Din câte ştiu, încă n-a plecat din Singapore.*

Mi-am dat seama că strângeam mouse-ul atât de tare, că-l puteam rupe şi m-am silit să mă opresc. Singapore... la naiba, erau chiar acolo! Nici măcar nu mai trebuia să zbor până la Jakarta, Kuala Lumpur sau altundeva. Era vestea cea mai bună pe care o primisem de când începuse toată nebunia aceea.

Despre efectele secundare: Jannick avea un frate, Henk Jannick. El a trecut săptămâna trecută prin vama de pe aeroportul din San Francisco, aparent pentru a se îngriji de familia fratelui său şi de a ajuta în chestiunile legate de înmormântare şi deschiderea succesiunii. Henk este directorul securităţii portuare din Rotterdam. Adjunctul lui este un alt cetăţean olandez, Joop Boezeman.

Două amănunte despre Boezeman. În primul rând, se pare că el conduce serviciul de securitate atunci când lipseşte Henk. În al doilea rând, anul trecut în luna septembrie a participat la o conferinţă din New York, organizată de Securitatea Maritimă SUA. Accinelli a fost unul dintre conferenţiari. Demeere s-a numărat printre participanţi.

Teoria mea este: Boezeman lucrează pentru Hilger. Nu ştiu ce anume intenţionează Hilger să facă, dar este ceva din Rotterdam, ceva ce şeful securităţii de acolo ar putea să împiedice. Eliminarea directorului securităţii este însă prea dificilă sau ar fi prea mediatizată, sau ambele. De aceea Hilger l-a ucis pe fratele lui Henk din California, silindu-l astfel pe Henk să plece acolo, iar în absenţa sa adjunctul lui Boezeman conduce totul. Cu el la şefie,

Hilger beneficiază de oportunitatea de a întreprinde ceva. Întrebarea este „ce"?

Alte întrebări: De ce a vrut Hilger să-l omoare pe Accinelli? De ce au fost Demeere, Accinelli şi Boezeman simultan la conferinţa Securităţii Maritime din New York?

Ştiu că eşti în avion acum. Sună-mă imediat ce ai citit materialele astea. Simt că-i ceva foarte important.

Asta era ceea ce sperasem. Multe piese disparate, care, prin apariţia unei singure informaţii noi sau a schimbării perspectivei, se închegau brusc într-un tot coerent. Dar Accinelli, iar între timp Boezeman şi ceilalţi... Nu-mi păsa însă absolut de niciunul. Hilger îl ţinea pe Dox chiar acolo, în Singapore. Asta era tot ce conta.

I-am acordat lui Delilah jumătatea de oră cerută, apoi am intrat pe site-ul nostru. Ea lipise deja mesajul lui Hilger:

Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ai făcut treabă bună cu Accinelli, dar mai trebuie să termini un job înainte ca Dox să fie liber. Ştiu că vrei să vorbeşti cu el. Sună-mă ca data trecută, la 8 GMT. Asta înseamnă peste 24 de ore din momentul când las mesajul acesta.

Am zâmbit. Stimulare – răspuns. Atacând primul, cu ameninţări şi acuzaţii, îi oferisem o posibilitate de a nega totul şi a încerca să mă descurajeze. Şi poate că în felul ăsta îi câştigasem lui Dox ceva timp.

M-am uitat la ora de afişaj a site-ului. Hilger lăsase mesajul la ora 8 GMT în ziua anterioară. Asta însemna ora 16 în Singapore, în timp ce eu zburasem. Aşa că mai aveam – mi-am privit ceasul – puţin peste opt ore până când trebuia să-i telefonez.

Am şters istoricul browserului, am mers la alt telefon public şi l-am sunat pe Kanezaki.

A răspuns imediat.

— Unde eşti?

— Nu prin...

— Folosesc un echipament de criptare, e-n regulă. Unde eşti?

— În Singapore.

— Perfect, excelent. Speram c-o să prinzi zborul fără escală de pe Newark. Şi eu sunt aici.

La naiba! am reflectat eu.

— Unde eşti...

— Ai intrat pe site, da?

— Da.

— Erai deja în avion când am primit informaţiile. Am fost nevoit să plec imediat – să strâng echipamentul necesar, să prind un avion... n-am avut prea mult timp.

De fapt, prezenţa lui acolo era o veste bună.

— Unde stai?

— În Grand Hyatt, la intersecţia dintre Scotts Road şi Orchard. Poţi să vii aici?

În mod obişnuit, aş fi refuzat. Îmi este inerent inconfortabil să îngădui altcuiva să aleagă un loc de întâlnire. Însă ar fi fost absolut lipsit de sens pentru Kanezaki să încerce să-mi întindă o ambuscadă. Poate cu altă ocazie, dar nu în acel moment. Mi-am suprimat paranoia şi am răspuns:

— Bine. Peste două ore.

— Camera 704. Voi fi aici.

Am închis şi am sunat-o pe Delilah de la alt telefon.

— Ai primit? m-a întrebat ea.

— Da. Mulţumesc.

— O să-ţi dau acum alt număr de telefon, o linie protejată, cu criptare. Trebuie să vorbesc cu tine, este important.

— Poţi să postezi informaţiile pe...

— Voi posta numărul de telefon pe site. Trebuie neapărat să vorbim.

Ceva din tonul ei m-a făcut să înţeleg că eram un idiot să argumentez. Am închis, am intrat pe site-ul securizat şi am sunat-o pe linia protejată.

— Ce este? am întrebat eu.

— Ştii unde-i Dox?

— Am... o idee destul de bună.

— Ai zis că-i pe o ambarcaţiune. Cum o să-l scoţi de acolo?

De ce mă întreba asta?

— Cum crezi?

— Cred că eşti atât de furios şi de speriat, încât intenţionezi să intri acolo, trăgând din toate poziţiile.

M-am încruntat.

— Nu-i chiar felul la care mă gândisem.

— Dacă n-ai informaţii solide despre configuraţia interioară a ambarcaţiunii şi despre numărul şi poziţiile ocupate de cei dinăuntru, ai putea la fel de bine să fii legat la ochi. Ar însemna sinucidere – pentru tine şi pentru Dox. Nu poţi să faci asta de unul singur.

— Uite care-i treaba, îţi apreciez oferta, dar termenul expiră pentru mine azi. Tu eşti mult prea departe.

— Nu mă refer la mine. Mă refer la Boaz.

— Poftim?

— Este în Jakarta. Şi are ceva de care ai nevoie.

— Ce naiba caută-n Jakarta?

— Ştii bine ce. Aşteaptă telefonul tău.

M-am simţit străbătut de un fior rece.

— I-ai spus, am rostit eu încetişor. Despre Dox. Despre Hilger.

— Da, i-am spus. Oamenii mei vor să-l lichideze pe Hilger. Te vor ajuta.

— Moartea lui Hilger este ceva secundar. În clipa de faţă nu încerc decât să-l salvez pe Dox.

— Este acelaşi lucru. Şi nu vei salva pe nimeni dacă vei fi ucis când ataci barca aia.

Nu i-am răspuns. *Mai întâi*, *Midori*, m-am gândit eu. *Iar acum*, *tu. Uite ce se-ntâmplă când îmi cobor puţin garda. Absolut de fiecare dată.*

— Înţelegi? a continuat Delilah.

— N-am nevoie de ajutorul tău, am zis eu abia reuşind să-mi modulez glasul. N-am nevoie să-ncerci să-mi ghiceşti gândurile şi să decizi ce-i mai bine pentru mine. Am supravieţuit multă vreme, trecând prin nişte situaţii pe care nu le-ai crede dacă aş încerca să-ţi spun – şi am făcut-o cu propriile instincte şi cu propria judecată.

— Bravo! continuă să trăieşti aşa. Să nu-ţi schimbi niciodată tactica. Va continua să funcţioneze perfect pentru tine, până în ziua în care vei muri din cauza asta.

Poate că ar fi mai bine, am reflectat eu. *Asta-i ocazia ta*, *motivaţia s-o părăseşti. Ai ştiut dintotdeauna că nu te poţi încrede în ea. Acum ţi-a oferit dovada. Ia-ţi rămas-bun şi ai terminat.*

— N-aveai niciun drept s-o faci, am rostit eu, pregătindu-mă.

— Ba da, John, am tot dreptul s-o fac. Vezi tu, eu te iubesc. Iar asta-nseamnă că am dreptul şi obligaţia şi, da!, interesul de sine egoist de a nu te lăsa să faci ceva stupid, care să te omoare!

— Mă... mă..., am bolborosit eu prosteşte, văzând cum planul de părăsire a lui Delilah îmi era distrus pe neaşteptate.

— Te iubesc, a repetat ea.

A urmat o pauză prelungă.

— Nu ştiu ce să spun, am izbutit eu să mormăi.

— Răspunsul tradiţional este: „Şi eu te iubesc”. Dacă vrei, poţi să-l încerci pe ăsta.

Am înghiţit în sec.

— Spune-mi despre Boaz, am adăugat eu, sperând că ea va accepta asta ca pe un soi de răspuns.

— Are ceva care te poate ajuta să urci în siguranţă pe barcă. Şi care-l poate scoate pe Dox de acolo. Este cu un avion privat. Are plinul făcut, e gata

de decolare şi te poate aştepta oriunde vrei. Trebuie doar să-l suni şi să-i comunici locul.

A urmat altă pauză prelungă. Apoi am zis:

— Dă-mi numărul.

Mi i-a spus. L-am notat.

— Eu... ăăă, o să..., m-am bâlbâit eu.

— Ajută-l pe Dox. Şi ai grijă de tine. Despre restul putem vorbi mai târziu.

— Stai, am zis. Eu...

Ea însă închisese deja.

Am sunat la numărul pe care mi-l dăduse. Un bărbat, al cărui glas l-am recunoscut, a spus în engleză cu accent pronunţat:

— Aici Boaz.

— Salut!

— Shalom, Rain-san, a spus el şi mi-am închipuit zâmbetul lui irezistibil. Speram c-o să mă suni.

— Linia asta-i protejată? am întrebat eu, sperând ca răspunsul să fie afirmativ, deoarece îmi folosise numele.

— Bineînţeles. Unde eşti?

— Asta depinde. Ce ai pentru mine?

— Nu ţi-a spus Delilah?

— Nu în amănunt.

— Atunci îţi voi spune doar atât: este o tehnologie de recuperare a ostaticilor, concepută de comandourile noastre Sayeret Matkal. Strict secretă. Şi exact ce-ţi trebuie.

— Cât o să mă coste?

— Noi îl vrem pe Hilger mort. Aşa cum ştii, el l-a ucis pe Gil în Hong Kong şi de atunci l-am căutat întruna. Delilah a menţionat că ai informaţii pe baza cărora se poate acţiona şi care-i precizează poziţia. Dacă-i adevărat, poţi să foloseşti tehnologia Sayeret. Ţi-o pot aduce.

Informaţii pe baza cărora se poate acţiona? m-am gândit eu. Poate în acel moment, dar nu şi când Delilah îl contactase pe Boaz. Ei bine, ea îi spusese ce crezuse că era necesar pentru a-l implica.

— Nu ţi-e frică de represalii din partea CIA? am întrebat eu, trăgând de timp ca să pot decide dacă să-i spun sau nu unde mă putea găsi.

— Ştii bine că Hilger nu mai face parte din CIA. Acum este liber-profesionist şi asta îl face vulnerabil.

Din perspectiva mea, nu era o declaraţie tocmai liniştitoare. La naiba, cum să abordez totul?

— Sunt în Singapore, am precizat eu şi am simţit că pierdeam controlul situaţiei.

Mai întâi Kanezaki, apoi Delilah, pe urmă Boaz... Hristoase, aş îi putut organiza un party.

— Voi fi acolo în trei ore. Spune-mi unde.

— Te pot suna pe numărul ăsta? am întrebat eu.

— Bineînţeles, este telefon mobil.

— OK, te voi suna. Să fii undeva prin centrul comercial Orchard Road.

După precauţiile uzuale care plecau de la premisa scenariului cel mai nefavorabil în aeroport şi pe drumul de acolo, adaptate pentru a ţine seama de acoperirea extinsă cu videocamere de supraveghere publică asigurată de guvernul singaporez, m-am îndreptat spre Grand Hyatt, din apropiere de Orchard Road, cartierul comercial de lux din Singapore. Erau vreo 27 de grade Celsius şi umezeală şi, după condiţiile arctice din New York, m-am bucurat de căldura tropicală. Zona din faţa Orchard Towers era ticsită de chinezi, malaiezieni, indieni şi străini bine îmbrăcaţi, şi am surprins frânturi de conversaţii în şase-şapte limbi. Maşini şi taxiuri aşteptau răbdător la semafoare în ambuteiajele de la orele de vârf şi aproape că am surâs faţă de absenţa evidentă a claxoanelor. Se părea că oamenii aceia găsiseră o cale de a se înţelege reciproc.

Am luat liftul până la nivelul al zecelea, apoi am coborât pe scări până la nivelul şapte. Am mers cu băgare de seamă pe coridorul pustiu până la uşa lui Kanezaki. Am ciocănit şi după aceea m-am retras câţiva paşi. În ciuda celor ce-mi spunea mintea raţională, detestam să apar într-un loc unde eram aşteptat. Mai ales după cele întâmplate în faţa blocului amantei lui Accinelli.

Kanezaki a deschis şi m-a privit, iar pe chip i-a apărut o expresie întrebătoare.

— Nu vrei să intri?

Am încuviinţat din cap şi am păşit în cameră. Jaluzelele erau coborâte şi am observat imediat că uşile glisante ale camerei de baie erau deschise. La fel şi cele ale debaralei. Kanezaki era amabil şi în acelaşi timp raţional. Când ai de-a face cu cineva care-i cu ochii-n patru după orice ameninţări, te joci cu focul dacă nu-l laşi să-ţi vadă mâinile.

Kanezaki a încuiat uşa şi a activat anunţul „Nu deranjaţi!" Pe urmă a aşezat o geantă de voiaj din nailon pe unul din paturile gemene şi mi-a făcut semn spre ea. Faptul că mă invita să umblu eu în geantă şi că n-o făcea chiar el dovedea, de asemenea, experienţă şi raţiune.

Mi-am lăsat jos geanta şi am deschis-o pe a lui. Înăuntru era un pistol de calibru .45 SOCOM HK Mark 23 cu dispozitiv Trijicon pentru vedere pe timp de noapte, modul pentru ţintire cu laser, amortizor Knight's Armament, două încărcătoare de rezervă, o sută de gloanţe Federal Hydra-Shok şi un toc Wilcox, de şold. Totodată, ochelari pentru vedere pe timp de noapte.

Aceleaşi echipamente pe care mi le furnizase mie şi lui Dox pentru raidul nostru din Wajima cu un an în urmă.

— Ţi-am zis să fie ceva ce se poate ascunde, am comentat eu, cântărind în palmă HK-ul şi trăgându-i culisorul, pentru a verifica închizătorul, care era gol.

Dacă îi montam amortizorul, blestemăţia ar fi fost lungă de aproape o jumătate de metru.

— Am făcut ce am putut mai bine, a replicat Kanezaki. Am crezut că îţi va plăcea SOCOM-ul.

— Da, e OK, dar nu vreau să merg cu el pe stradă în plină zi.

— Acţiunea asta va avea loc în timpul zilei? Atunci, nu ne trebuie echipamentul cu vedere nocturnă.

— Nu. Deşi este mai bine să-l avem şi să nu fie nevoie să-l folosim.

— Ei bine, SOCOM-ul l-am împrumutat din arsenal fără să pună nimeni întrebări. Vezi că în geantă este şi o salopetă de pescar. Tocul de şold va încăpea acolo, ba chiar va rămâne şi spaţiu. Despică-i o fantă la şold şi o să ai acces rapid.

Am scos salopeta la care se referea şi am întins-o pe pat. Da, probabil că avea să meargă. Înăuntru existau până şi undiţe telescopice demontate şi o cutie cu momeli, menite, evident, ca acoperire la clubul de iahting. Plus o şapcă de baseball cu cozoroc şi ochelari de soare, alături de mănuşi, binoclu şi trusa sanitară solicitată.

— Te-ai gândit la toate, am comentat eu plăcut surprins.

Kanezaki a înălţat din umeri.

— Două minţi sunt mai bune ca una. Uită-te în cutia pentru momeli.

M-am conformat. Alături de un set complet de nade, era un Benchmade Mini-Reflex cu lamă lungă de opt centimetri. Am apăsat butonul şi lama s-a depliat, blocându-se.

— Frumos!

— Să nu fii prins cu el. Este ilegal în Singapore şi nu poate fi purtat decât de militari activi şi poliţişti. Poţi să dai de necazuri.

Am râs şi am vârât cuţitul în buzunar.

— Şi vesta antiglonţ?

— În debara.

M-am uitat într-acolo. Două veste albastre atârnau pe două umeraşe. M-am apropiat de ele şi am cântărit una.

— Hristoase, ce uşoară e! am exclamat eu. Eşti sigur că-i bună de ceva?

— Dragon Skin. Opreşte un glonţ de calibru .7,62 cu viteza de şapte sute cincizeci de metri pe secundă.

Am încuviinţat din cap, încântat.

— Aici sunt două, am zis eu.

— Vin cu tine, a zis el deviind de la subiect.

L-am privit şi am văzut că era serios.

— Nu. Nu-i necesar. Nu-i nici măcar o idee bună.

— M-am gândit cu destulă atenţie. Nu văd cum ai putea să acţionezi singur. Probabil că pe ambarcaţiune există permanent minimum doi oameni, poate mai mulţi, şi...

— Ţi se pare c-am îmbătrânit?

— Poftim? Nu. Vreau să zic că eşti la fel ca întotdeauna.

— În ritmul ăsta, aproape că m-aştept să fiu luat de braţ de cineva când vreau să traversez strada.

— De ce, mai încearcă cineva să te-ajute?

— Nu contează.

— Oricum, n-ar conta nici dacă ai avea douăzeci de ani. Nu asta-i important.

M-am gândit la Boaz.

— Am ceva care va schimba şansele în favoarea mea.

— Ce?

— Haide să zicem că nu eşti singurul meu prieten de rang mărunt în locuri sus-puse.

N-a comentat.

— Uite ce-i, am continuat eu, să nu crezi că sunt nerecunoscător. Totuşi, noi doi n-am mai lucrat niciodată împreună până acum... oricum, nu când s-a ajuns la acte de violenţă. Este la fel de probabil să ne ciocnim unul de celălalt pe cât este de probabil să ne fim de folos reciproc. Ai încredere-n mine în privinţa asta, da?

Kanezaki n-a răspuns.

— Tom, eşti un tip operaţional şi ai devenit unul al naibii de bun. Nu eşti totuşi un ţintaş. Foloseşte-ţi punctele forte. Vei trăi mai mult.

Pentru o vreme, am tăcut amândoi. Apoi el a zis:

— Tot vei avea nevoie de un şofer. Am făcut rost de o dubiţă.

Am căzut pe gânduri mai mult timp. Plănuisem să închiriez personal o maşină. Dacă izbuteam să-i lichidez fără probleme pe toţi cei de pe ambarcaţiune şi Dox era în formă, am fi putut ieşi liniştiţi, pe picioarele noastre din parcare, după ce terminam. Dacă însă el avea probleme sau eram urmăriţi, o maşină care să ne aştepte cu motorul pornit putea fi decisivă.

— Bine, am încuviinţat eu. Tu şofezi şi eu intru acolo.

— S-a făcut. Şi restul?

— Hilger vrea să vorbim la telefon la ora locală 16. Asta înseamnă că am la dispoziţie toată dimineaţa şi o parte din după-amiază ca să iau restul echipamentului, să mă acomodez cu clubul de iahting prin Google Earth, să efectuez o recunoaştere a perimetrului şi apoi să intru.

— Eşti sigur că el va telefona de pe ambarcaţiune?

Am făcut o pauză, constatând între noi o lipsă de înţelegere pe care o scăpasem până atunci.

— Da, sunt sigur. Scopul convorbirii este confirmarea că Dox trăieşte. El trebuie să mi-l dea la telefon, presupunând că Dox mai este în viaţă, şi de aceea n-are cum să-l ia de pe ambarcaţiune. Prin urmare, va telefona de acolo. Eu însă nu vreau să sui pe barcă în timpul convorbirii. Vreau ca Hilger să fie în exteriorul ei.

— Nu-nţeleg. Cum...

— Hilger este un obiectiv secundar. Dacă atac ambarcaţiunea mai devreme, poate că el nici nu va fi acolo. Ar însemna un om mai puţin care să tragă în mine, iar Hilger este un ţintaş al naibii de bun. Dacă voi aştepta până la momentul apelului telefonic, atunci vor fi, probabil, mai mulţi şi şansele mele de a-l scoate pe Dox se reduc.

Asta nu însemna că n-aş fi fost ispitit de scenariul împuşcării a doi iepuri dintr-un foc. În mod cert, omul de gheaţă voia îndeajuns de mult să-l lichideze pe Hilger şi să aştepte până când avea certitudinea că era pe barcă. Însă m-aş fi învinovăţit toată viaţa dacă Dox ar fi fost omorât din cauza setei mele de a-l ucide pe Hilger. De el ne puteam ocupa şi ulterior. Lucrurile trebuiau abordate pe rând.

Kanezaki a deschis gura să spună ceva, apoi a închis-o, după care a deschis-o din nou.

— Ce este? am întrebat eu.

— Dacă nu-l lichidezi pe Hilger, mă poţi ajuta cu altceva.

— Despre ce-i vorba?

— Aşa cum ţi-am scris în mesajul postat pe site-ul secret, asta-i o afacere mai importantă decât Hilger în sine. Este genul de operaţiune pe care speram s-o împiedic prin lichidarea lui, dar care cred că s-a declanşat deja.

N-am comentat şi el a urmat:

— Hilger a fost mai întâi în armată şi pe urmă în CIA. Ştii ce în ce constă deosebirea acum?

Am clătinat din cap.

— Acum nu mai are superiori şi conduce o organizaţie pentru profit. Cu alte cuvinte, poate să facă orice şi pentru oricine. Aminteşte-ţi în ce s-a implicat în Macao – rachete cu focoase nucleare pentru dealerul ăla de

armament, Belghazi. După aceea în Hong Kong – materiale nucleare pentru teroristul al-Jib. Nu distingi un şablon aici?

— Cred că da, totuşi...

— Şi atunci, ce crezi că înseamnă căutarea de către el a unui mod prin care să-şi aducă temporar un om la conducerea securităţii portului Rotterdam?

— Nu ştiu.

Aş fi putut adăuga că nu-mi păsa, dar nu exista niciun avantaj în a-l provoca.

— Înseamnă că el poate să aducă în port orice ar dori.

— Şi...

— Rotterdam este cel mai mare port pentru containere din Europa şi acolo sunt active toate marile companii petroliere şi chimice. Există patru rafinării de ţiţei de clasă mondială şi peste patruzeci de companii chimice şi petrochimice. Vorbim aici despre carburant pentru avioane, gazolină, de toate... Este un obiectiv major pentru terorişti...

— Continuă!

— ... şi dacă cineva închide rafinăriile, preţul produselor petrochimice rafinate va creşte ameţitor. Pentru automobile, avioane, sisteme de încălzire – tot ce vrei. Penurie generală şi îngenuncherea economiei mondiale.

— Crezi că asta intenţionează Hilger?

— Cred că asta-i plătit să facă, deşi nu ştiu cine sunt plătitorii. Uite însă cum văd lucrurile. Compania lui Accinelli vinde substanţe chimice, da?

— Ştiu.

— Inclusiv materiale radioactive, ca izotopul cesiu 137, care se utilizează în forajele petroliere, la ceasurile atomice, anumite aplicaţii medicale... şi bombele radioactive.

Am tăcut, aşteptându-l să continue.

— Hilger şi Accinelli se cunoşteau de mult timp, încă de pe vremea Primului Război din Golf. Cred că au fost chiar prieteni, aşa cum ai sugerat. Presupun că Michael Accinelli i-a făcut cunoştinţă cu Demeere şi Boezeman la conferinţa aceea de securitate din New York şi mai cred că tot el a procurat cesiu, sau ceva similar, pentru Hilger, poate sub pretexte false. Cred, totodată, că motivul pentru care Hilger a vrut să-l lichideze pe Accinelli a fost faptul că ştia prea multe, că ar fi putut stabili o conexiune între Hilger şi Rotterdam, dacă se întâmpla ceva acolo.

— Toate astea sunt doar speculaţii.

— Nu-i însă totul. Mai ţii minte închiderea zăcământului de petrol din Golful Prudhoe de către British Petroleum? Fiindcă erau ruginite conductele? Acolo a fost mâna lui Hilger.

— Hilger a pus rugină în conducte?

— N-a existat niciun fel de rugină. Hilger are informaţii despre toţi şi i-a şantajat pe cei din BP care iau deciziile acelea. În orice conductă există rugină, dar nu într-atât cât să conteze. Dar cine ar putea contrazice conducerea companiei? Era pretextul perfect. Cred că Hilger a vrut să vadă efectul global al unei întreruperi. Şi cred că l-a găsit nemulţumitor. El vrea ceva mai mare – nu doar o conductă, ci un întreg complex de rafinare. Aşa cum este cel din Rotterdam.

Am suspinat.

— Şi de ce nu te poţi ocupa de el prin canalele voastre?

Kanezaki a izbucnit în râs.

— Am un prieten în biroul Inspectorului General. Odată am discutat cu el despre Hilger. Mi-a zis că-i intangibil. Nimeni nu vrea nici măcar să-i menţioneze numele. Se spune că are la mână mulţi oameni şi, de asemenea, prieteni puternici. Nimeni dintre cei aflaţi în vârf nu doreşte să-l atace, iar dacă încerci s-o faci pornind de jos, ţi se vor pune beţe în toate sau şi mai rău. Pricepi acum? Sistemul este corupt.

Am rămas tăcuţi amândoi.

— Şi ce vrei de la mine? am întrebat eu în cele din urmă.

— Boezeman locuieşte în Amsterdam. Du-te acolo. Ia-l tare. Află ce intenţionează Hilger şi ajută-mă să-l opresc.

— Dar voi n-aveţi agenţi secreţi care sunt plătiţi exact pentru operaţiuni de genul ăsta?

— Ba da, şi încă mulţi. N-ar trebui decât să completez documentele necesare şi să explic de unde provin informaţiile mele – iar asta duce la tine, apropo. Atât doar că, la naiba!, nimeni nu ştie de existenţa ta. Asta fiindcă atunci când m-ai ajutat prima dată cu şeful meu trădător din Tokio, n-am raportat care mi-au fost contactele, ceea ce-i un delict, să ştii. Am distrus hârtiile despre tine – aoleu, alt delict! Sunt totuşi convins că birocraţii care conduc CIA şi care-i sunt îndatoraţi lui Hilger vor fi încântaţi să treacă cu privirea peste toate astea şi să facă orice le-aş cere în Amsterdam sau altundeva, atât timp cât îi rog frumos.

A tăcut, răsuflând precipitat.

— Uite care-i treaba, am spus eu. Nu că n-aş vrea să te ajut, dar noi avem o înţelegere. Tu m-ajuţi cu Dox, eu te scap de Hilger.

— Vrei să-ncalci înţelegerea aceea. Eşti dispus să-l laşi pe Hilger să scape. Bine, de acord, dar atunci ajută-mă în Amsterdam.

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Ai ucis doi bărbaţi. Amândoi cu familii. Nu vrei nici măcar să-ncerci să previi tot ce intenţionează cel care a comandat crimele alea?

Nu ştiu când am traversat camera. Parcă întreaga memorie mi-a fost ştearsă pentru o secundă, iar când mi-a revenit, îl proptisem pe Kanezaki cu spatele de un perete, ţinându-l cu o mână de piepţii cămăşii şi apăsându-l cu antebraţul peste gât.

— Am făcut-o pentru prietenul meu, am mârâit eu. Nu ca să-l ajut pe Hilger sau pe altcineva. Pentru prietenul meu. Fiindcă n-am avut de ales.

— Asta înseamnă că nu-ţi pasă? a şuierat el răguşit, strâmbându-se.

L-am mai ţinut aşa o secundă, apoi i-am dat drumul. A tuşit şi şi-a masat grumazul, dar nu şi-a desprins ochii acuzatori de la mine.

— Spune-mi ceva, am zis eu. Care-i deosebirea dintre tine şi Hilger?

Kanezaki şi-a dres glasul şi a înghiţit în sec.

— Finalurile, John. Este vorba despre finaluri.

L-am privit.

— Fac pariu că şi el ar spune la fel.

— Şi ar avea dreptate.

Am rămas amândoi tăcuţi. În cele din urmă am adăugat:

— O să mă mai gândesc.

— Asta-i tot ce te rog.

— Vorbeşti la fel ca Tatsu. Şi mă manipulezi tot aşa cum a făcut-o şi el, ticălosule!

Mi-a zâmbit.

— Mulţumesc.

— Da, şi el ar fi spus asta.

Am cerut voie să-i folosesc duşul, m-am schimbat în haine curate şi m-am pregătit să plec.

— Am nişte treburi de făcut, l-am înştiinţat eu. O să-mi las geanta aici dacă nu te deranjează. Încarcă-ţi echipamentul în dubiţă şi fă o recunoaştere la clubul de iahting. Nu te interesează configuraţia interioară. Aia-i treaba mea. Trebuie să ştii însă bine străzile, intrările, ieşirile, totul.

A dat să spună ceva, însă l-am întrerupt.

— Scuze, am zis eu. Ştiu că ştii asta. Ne-ntâlnim tot aici peste două ore.

Kanezaki a surâs şi a întins mâna. I-am strâns-o. A vrut să spună ceva, dar l-am întrerupt iarăşi.

— Să nu-mi spui să fac ceea ce trebuie, am rostit eu. Ţi-am spus deja ce cred despre toată afacerea asta. Nu mai are rost să insişti după ce m-ai convins.

M-a privit fix.

— Ce faci acum, te crezi vreun medium?

M-am încruntat.

— Atunci, ce voiai?

— Doar să-ţi urez noroc. Pot s-o fac?

Am încuviinţat din cap. Urma să avem nevoie de noroc. Atât noi, cât şi Dox.

Capitolul 28

Când am ieşit din hotel, am efectuat o rută pentru detectarea filajului, ca să mă asigur că eram tot „curat". După aceea m-am oprit la Orchard Towers, un complex banal din cartierul comercial al oraşului. Judecând după prozaicul absolut din timpul zilei, nimeni n-ar fi spus că locul roia în fiecare noapte de prostituate prevăzătoare şi clienţii lor doritori. Deocamdată însă barurile de la subsol şi primele două niveluri aveau obloanele trase şi atriumul era îndeajuns de tăcut încât să pară comatos. Am mers cu scara rulantă până la un magazin internet pe care-l ştiam la primul etaj.

Am utilizat unul dintre terminale ca să mă interesez de Republic of Singapore Yacht Club, mai întâi chiar prin intermediul site-ului clubului, apoi ca să-l văd de sus, cu Google Earth. Este uluitor nivelul informaţiilor accesibile în prezent publicului larg. Cu destul de puţin timp în urmă aveai nevoie de autorizaţii de securitate de top pentru a vedea fotografii provenite de la sateliţii Keyhole. Vremurile acelea luaseră sfârşit.

Clubul avea dane pentru vreo şaptezeci de ambarcaţiuni de diverse mărimi. Un chei lung se extindea de la clădirile portului şi din el se desprindeau cinci pontoane perpendiculare. Kanezaki spusese că *Ocean Emerald* era lungă de zece metri, ceea ce însemna că putea să fie amarată la oricare dintre pontoanele perpendiculare. Aveam să încerc să găsesc o modalitate de a-mi reduce căutările. Şi chiar dacă n-aş fi izbutit, cinci posibilităţi generale nu era ceva insurmontabil.

Clubul avea, de asemenea, trei restaurante şi un bar, douăzeci şi opt de camere pentru cazare şi un birou pentru închirierea ambarcaţiunilor. Iar toate astea însemnau că, oricât de exclusivist ar fi fost din alte puncte de vedere, primea vizitatori din exterior şi era obişnuit cu prezenţa lor în incintă.

Deocamdată, toate bune. L-am sunat pe Boaz de la un telefon public.

— Unde eşti? l-am întrebat eu.

— Într-un food court[7] dintr-un centru comercial, la intersecţia Orchard cu Scotts.

— Ştii unde este Orchard Towers?

— Pe Orchard Road?

[7] Food court este un spaţiu alcătuit dintr-o sală de mese comună şi mai multe restaurante şi cofetării. în general, aici se găsesc restaurante tradiţionale din diferite părţi ale globului, pizzerii şi restaurante cu preparate tip fast food. (n.red.).

— Da, la vreo opt sute de metri de poziţia ta actuală, vizavi de Hilton. Ne întâlnim în faţă peste cinci minute. Eşti cu maşina sau pe jos?

— Pe jos.

— Perfect. Ne vedem în cinci minute.

Cinci minute nu-i oferea timp destul pentru a pregăti o echipă de ambuscadă, dacă despre asta era vorba. Oricum, nu intenţionam să-l aştept acolo unde spusesem.

Am ieşit şi am mers o sută de metri spre est, apoi am intrat pe o alee. Am stat cu spatele spre latura estică a unui doc de încărcare, astfel că oricine mergea spre vest ar fi trebuit să privească înapoi pentru a mă zări. După patru minute l-am văzut pe Boaz. Purta şort, cămaşă hawaiiană ţipătoare şi sandale; în spate îi atârna un rucsac mare. Putea să fie un turist european care se îndrepta către un hostel.

Am ieşit de pe alee şi m-am uitat într-o parte şi cealaltă a străzii. N-am văzut nimic alarmant.

— Boaz! am strigat eu.

S-a întors, ţinându-şi mâinile pe lângă corp.

— Aha, nici nu crezusem că vei fi acolo unde mi-ai spus.

— Vino pe aici. Şi ţine-ţi mâinile la vedere.

S-a supus. Am traversat Claymore Road. În timp ce mergeam, am privit în urmă. Nu ne urmărea nimeni.

Detectorul lui Harry îmi vibra în buzunar.

— Ai telefon mobil? l-am întrebat eu pe Boaz.

— Da, bineînţeles.

— Bagă mâna în buzunar, încet, şi închide-l.

A ridicat din umeri şi a băgat mâna în buzunarul din faţă al şortului. Detectorul lui Harry a amuţit.

— Eşti înarmat?

— Doar cu ceva ascuţit. Nimic care să facă „poc”.

I-am făcut semn să intrăm pe altă alee.

— Faţa la perete! O să te percheziţionez.

— Nu văd cum ne vom putea atinge obiectivele cu gradul ăsta de neîncredere, a rostit el cu o expresie gravă pe chip.

— În urmă cu un an organizaţia ta a încercat să mă omoare. Întoarce-te!

Boaz a strâns din umeri. Pe când îl percheziţionam, a zis:

— Atunci a fost ceva situaţional, o ştii foarte bine, şi personal am regretat cele întâmplate.

Purta un cuţit FS HideAway în teacă în jurul gâtului, aceeaşi armă pe care Delilah i-o arătase lui Dox cu un an înainte. Pentru moment, nu m-am

sinchisit să caut şi în rucsac. Nu putea scoate destul de rapid din el vreun obiect care să prezinte o ameninţare.

— O să te las să păstrezi cuţitul, am spus eu îndreptându-mă din spate. Să nu duci însă brusc mâna la gât. Ce ai în rucsac?

Mi-a zâmbit.

— Echipamente foto. Uită-te!

— O s-o fac după ce ne oprim. Haide s-o luăm din loc.

— Pierzi timpul, a zis el şi a clătinat din cap. Sunt singur. Şi dacă n-aş fi fost, n-aş fi pus o echipă să ne urmărească. I-aş fi pus să aştepte în locul unde-i Hilger, imediat ce mi-ai spus. Ar şti că în cele din urmă vei apărea acolo.

M-am uitat la el, tulburat de adevărul cuvintelor rostite. La naiba, eram prins în capcană. Şi totul fusese stârnit de Delilah.

— Noi îl vrem pe Hilger, a urmat Boaz. De ce te-am vrea pe tine? Situaţia aceea s-a terminat. Interesele noastre sunt acum convergente.

Bun, la naiba cu toate! N-aveam de ales.

— Ce ai pentru mine?

A zâmbit larg, ca un băieţandru fericit.

— Aşteaptă şi o să vezi.

Am luat un taxi până la o piaţă alimentară, unde se afla unul dintre food court-urile în aer liber care presară oraşul şi servesc mâncare singaporeză delicioasă şi ieftină. Pieţele acestea sunt populare şi pot fi aglomerate şi gălăgioase mult după miezul nopţii, dar eram în acel moment înaintea aglomeraţiei de prânz şi n-am avut greutăţi să găsim o masă. Ne-am aşezat pe scaune din plastic sub o umbrelă mare de plajă şi ne-am delectat cu frigărui *satay* de pui şi vită, stropite cu suc de mango. Pe când mâneam, Boaz m-a invitat să mă uit în rucsacul lui, pe care-l aşezase între noi pe beton.

Aşa cum spusese, rucsacul era plin cu echipamente foto: un aparat Nikon, teleobiective, echipamente portabile de iluminat, un trepied şi acumulatori de rezervă.

— Nu-nţeleg. La ce ar trebui să mă uit?

Mi-a aruncat din nou zâmbetul lui de băieţoi.

— Ai auzit vreodată de „Active Denial System"?

— Nu. Ar fi trebuit?

— Ăsta-i numele pe care Pentagonul l-a dat unei arme non-letale cu microunde. Trupele americane au utilizat-o în Irak.[8]

[8] Sistemul „Active Denial System" (ADS) este o armă non-letală direcţională, folosind energie electromagnetică focalizată (microunde), dezvoltată de armata SUA şi proiectată pentru asigurarea de perimetre de control, de securitate şi controlul mulţimii. În mod neoficial, arma este, de asemenea,

— Aşa..., am încuviinţat eu, devenind interesat.

— Ea emite radiaţii electromagnetice cu frecvenţa de nouăzeci şi cinci de gigaherţi, care vaporizează umezeala din piele, dar pe o adâncime de doar jumătate de milimetru. Prin urmare, va durea îngrozitor, dar nu va cauza leziuni.

M-am uitat din nou la rucsac.

— Voi aţi construit o versiune portabilă.

— Exact! Echipamentul Pentagonului, care a fost conceput de Raytheon, este transportat de un camion. E foarte puternic – are bătaia de peste un kilometru dar masiv. Ce avem noi aici trebuie folosit din apropiere, însă îl poţi purta în spate.

— Trece prin pereţi?

— Asta-i partea... delicată. Poţi să reglezi frecvenţa. Frecvenţele mai scurte pot trece prin pereţi, da, însă, de asemenea, pot cauza leziuni.

— Deci dacă nu-l calibrezi bine...

— Exact, poţi să-i pârleşti pe ostatici odată cu teroriştii. După aceea va da prost la televiziune. Dacă o faci bine însă, nimeni nu se alege cu ceva mai rău decât nişte arsuri precum cele solare.

Am încuviinţat din cap.

— Şi cum se simte?

Boaz a zâmbit.

— Vrei să-ncerci?

— Nu, ajunge să-mi spui.

— O hotărâre înţeleaptă, a chicotit el. L-am încercat o dată pe mine. Pe scurt, simţi că-ţi ia foc pielea. Statul Major General de Recunoaştere, sau Unitatea 269, mai cunoscut sub numele de Sayeret Matkal, principala unitate de recunoaştere a Direcţiei de Informaţii Militare din Israel, a organizat un concurs. Cinci mii de şecheli pentru oricine putea trage trei gloanţe într-un cerc cu raza de cincisprezece centimetri de la zece metri distanţă, în timp ce se găsea sub efectul razei. Aşa ceva-i floare la ureche pentru oamenii ăia. În mod obişnuit, ei le trag într-un cerc cu raza sub trei centimetri de la o distanţă mult mai mare.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

El a chicotit iarăşi.

— N-au putut trage deloc. Au fost prea ocupaţi să se zvârcolească pe jos şi să fugă. Nimeni n-a cerut să mai încerce şi a doua oară. Când s-a aflat care erau simptomele, oamenii au încetat să se mai ofere voluntari.

---

numită „raza arzătoare”, deoarece funcţionează prin încălzirea suprafeţei ţintei, cum ar fi pielea subiecţilor umani vizaţi. (n.red.).

— Deja îmi place.

Boaz a aprobat din cap.

— Ar trebui, da. Fără informaţii...

— Da, ştiu. Delilah a fost deja convingătoare în privinţa asta.

M-a privit pătrunzător.

— Te porţi cum se cuvine cu ea?

L-am privit în acelaşi fel.

— Asta nu-i tocmai treaba ta, aşa-i?

A înălţat din umeri.

— Este colega mea şi-mi este la fel de apropiată ca o soră. Ne asigurăm spatele reciproc.

— Atunci, e frumos din partea ta că ai întrebat.

— Deci? Te porţi cum se cuvine cu ea?

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs. A râs şi el.

— Ştiu, ştiu, a spus el după aceea. Noi, israelienii, suntem insistenţi. Ştiai că în ebraică nu există un cuvânt pentru „Iartă-mă”?

— Poftim?

— Este o glumă veche. Are totuşi ceva adevăr înapoia ei. De aceea, te rog să mă scuzi dacă-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Ne... înţelegem, i-am zis eu gândindu-mă la ce-mi spusese Delilah la telefon cu numai câteva ore în urmă. Nu-i totuşi uşor.

Boaz a râs din nou.

— Niciodată nu-i uşor, prietene. Niciodată.

Pentru o vreme, am tăcut amândoi. După aceea am zis:

— Tu... ai familie?

— Trei băieţi şi o fetiţă, care încă n-a împlinit un an. Slavă cerului c-avem până la urmă o fată. Nevastă-mea era gata să renunţe. Şi tu?

— Este o poveste lungă, am spus eu după câteva clipe.

Am tăcut din nou şi de data asta n-a mai insistat.

— De ce l-a răpit Hilger pe prietenul tău?

— Contează?

A ridicat din umeri.

— Nu va afecta ce i se va întâmpla lui Hilger.

— Ba da. Garantează ce i se va întâmpla.

— E bine, atunci.

Ne-am terminat mâncarea.

— Deci? a întrebat Boaz. Cum vrei să procedezi?

— Arată-mi cum să utilizez aparatul. De restul mă ocup eu.

A încuviinţat din cap.

— Îi datorez lui Delilah o sută de şecheli.

— Poftim?

— A făcut pariu că aşa vei spune.

L-am privit nedumerit.

— Nu-ţi pot arăta. Necesită instruire şi experienţă. Trebuie să văd terenul. Dacă reglezi greşit comenzile într-o direcţie, nu va avea niciun efect. Dacă le reglezi greşit în direcţia opusă, va fierbe organele interne ale prietenului tău. Şi-n timp ce încerci să le potriveşti cum trebuie, cei de pe ambarcaţiune vor trage în tine. Nu fi idiot!

N-am comentat.

— În plus, a continuat Boaz, am deja o dubiţă, un şofer...

— Iisuse, n-ai venit singur?

— Rain, de acum nimeni nu mai lucrează singur. Doar tu o poţi face dintre toţi pe care-i cunosc.

N-am comentat nici de data asta. Încercam să-mi amintesc cât de rapid şi de total pierdusem controlul acelei operaţiuni. Şi în acelaşi timp mă gândeam, admiteam de fapt, că tocmai de aceea şansele mele de succes erau mai bune.

— O să-ţi placă Naftali, a zis Boaz. El este... cum le ziceţi voi şoferilor de la jafurile bancare?

— Este suficient „şofer", nu-ţi face griji.

— E foarte serios. Cred că nici nu ştie să vorbească.

— Asta ar fi cu adevărat o surpriză plăcută.

Boaz a izbucnit în râs.

— Uite ce-ţi propun: Naftali şofează, eu operez aparatul, iar tu tragi cu arma. Bănuiesc că eşti echipat.

— Cu un tun.

— Pardon?

— Nimic. Da, sunt echipat. Şi am deja un şofer.

— Mă iei peste picior.

— Nu. Cred c-ar trebui să ne întâlnim toţi şi să discutăm. Dacă nu ne coordonăm...

— Ai dreptate, ar ieşi o varză.

Israelianul a arcuit sprâncenele şi m-a privit, iar eu am încuviinţat din cap, ca să arăt că-i apreciam folosirea argoului.

— Da, a spus el, o varză.

A zâmbit.

— Şi eşti sigur că Hilger va fi pe ambarcaţiune, aşa cum a spus Delilah?

N-am şovăit şi nici n-am oferit altă indicaţie că aş fi minţit.

— Da, am răspuns eu, sunt sigur.

— Perfect, atunci haide să discutăm cu şoferii noştri. N-avem la dispoziţie mult timp.

Capitolul 29

Hilger coborî de pe ambarcaţiune, lăsându-i pe Guthrie şi Pancho cu Dox. Trebuia să verifice site-ul securizat şi prefera s-o facă din locuri anonime, aşa cum erau café internet-urile. El putea spune de unde anume accesa site-ul acela Rain şi, cu toate că luase măsuri pentru a se asigura că asasinul japonez nu putea face acelaşi lucru, puţină precauţie suplimentară nu strica niciodată.

Execută o rută pentru detectarea filajului, apoi luă un taxi până la Ritz Carlton şi se autentifică la centrul de business al hotelului. Nu-l aştepta niciun răspuns de la Rain, dar...

Controlă şi, într-adevăr, Rain accesase site-ul cu câteva ore în urmă din Paris. Probabil că revenise acolo din New York. Acolo fusese şi când ei îl răpiseră pe Dox. Poate că în prezent locuia în capitala Franţei. Era ceva de ţinut minte, dacă nu izbuteau să-l lichideze în curând altundeva.

Se întrebă de ce nu-i răspunsese Rain. Poate că nu simţise nevoia s-o facă. Hilger îi spusese să telefoneze la ora 20 GMT şi de aceea intenţiona să se conformeze atunci.

Sau poate că Rain nu-i considerase convingătoare protestele de inocenţă faţă de cele întâmplate în faţa blocului amantei lui Accinelli. Şi ce dacă? Ei continuau să-l aibă pe Dox, ceea ce însemna că Rain n-avea o altă alternativă decât să le facă jocul. Iar asta însemna, cel puţin, să telefoneze pentru a se asigura de integritatea lunetistului. Moment în care Hilger avea să nege totul, să-l asigure pe Rain că exista, într-adevăr, o a treia ţintă şi să continue să-l mai poarte cu vorba vreo două zile. Odată ce termina cu Rotterdam, avea să-i ofere lui Rain o ţintă fictivă şi să-l lichideze când sosea să-şi efectueze jobul. Deocamdată însă, Rotterdam avea importanţa primordială. El trebuia să se concentreze pe asta.

Merse la un telefon public şi-l sună pe Boezeman. Ei doi nu se întâlniseră niciodată – Demeere îl recrutase şi-l controlase pe Boezeman tocmai pentru a-i limita cât mai mult informaţiile despre operaţiunea lui Hilger dar ei aveau şi un plan de rezervă, pentru orice eventualitate. Asta era procedura standard de operare CIA şi Hilger continua s-o urmeze. Deoarece dacă se întâmpla ceva cu ofiţerul responsabil de caz, cum luai legătura cu informatorii lui? Şi cum îţi certificai autenticitatea în faţa lor?

Demeere îi dăduse de înţeles lui Boezeman că era reprezentantul unei operaţiuni cu heroină. Desigur, nu spusese niciodată asta în sine, ci se

mulţumise să tragă sforile într-un loc şi să strecoare câte o aluzie în altul, iar Boezeman completase cu detaliile cu care se simţea mai confortabil. De ce altfel ar fi vrut belgianul ca un oficial al securităţii portuare din Rotterdam să-l însoţească în port şi să privească în altă parte când el scotea ceva dintr-un container, pentru ca după aceea să-l însoţească afară? Pentru un milion de dolari, trebuiau să fie droguri şi încă un transport serios. Şi la urma urmelor, nimeni n-avea să sufere din pricina asta. Legile antidrog din Olanda erau cele mai liberale din lume, totuşi continuau să fie, în esenţă, prosteşti, făcând deosebire între drogurile slabe, precum canabis şi ciupercile psihedelice, pe de o parte, şi heroină şi cocaină, pe de altă parte. Însă oamenii le doreau pe toate şi ce drept avea guvernul să intervină în privinţa asta? Sau în privinţa dreptului oricui de a profita atât de frumuşel de pe urma ipocriziei guvernamentale?

Problema, aşa cum Boezeman îi explicase lui Demeere, era accesul. Doar şeful securităţii avea autoritatea, oficială şi percepută ca atare, de a duce o persoană neautorizată în port, aşa cum voia belgianul. „Dar şeful securităţii nu pleacă în vacanţă?", întrebase Demeere. Auzindu-l, Boezeman râsese şi replicase că Herr Jannick nu mai fusese în vacanţă de peste doi ani. „Ei bine, îl liniştise Demeere, noi putem aştepta. Poate că va apărea ceva şi te vei găsi într-o poziţie din care să mă poţi ajuta".

Telefonul sună de două ori, apoi a treia oară. În Amsterdam era ora 6 dimineaţa. Poate că Boezeman îşi închisese telefonul mobil peste noapte, deşi Hilger ştia că mai toţi europenii nu procedau aşa.

— *Hoi*.[9]

— Alo, rosti Hilger, domnul Boezeman?

— Da, la telefon, continuă bărbatul, de data asta în engleză.

— Mă numesc James Hillman şi sunt un prieten al lui William Detts. V-a spus că s-ar putea să vă telefonez, nu?

— Ăăă, da, aşa este.

— Din păcate, William nu poate să ajungă la Amsterdam aşa cum sperase, însă mi-aţi putea păstra proprietatea aceea de închiriat despre care aţi discutat? Cea cu vederea spre vest şi cu apusuri de soare?

Referirea la proprietatea imobiliară şi celelalte detalii era o parolă aranjată din timp care să-i stabilească autenticitatea lui Hilger. El aşteptă răspunsul prestabilit.

— Da, răspunse Boezeman. Este un loc frumos şi răsăriturile sunt chiar mai bune decât apusurile. V-o pot păstra.

[9] Salut informal, în olandeză. (n.red.).

— Minunat! În cel mult două zile ar trebui să ajung în Amsterdam. Poate că mi-o puteţi arăta atunci?

— Cu plăcere. Doar să mă anunţaţi ziua exactă.

— O să revin cu un telefon imediat ce voi avea detaliile. Presupun că doriţi plata chiriei în cash, nu?

— Sigur că da.

— Perfect. Voi face atunci aranjamentele şi vă sun cât mai curând.

Închise apoi, uşurat că totul mersese ca pe roate. N-ar fi fost prima dată când un informator uita instrucţiunile de rezervă, dar era clar că Demeere îl instruise bine pe olandez. La naiba, avea să fie greu de înlocuit. Îl prinsese pe Boezeman în cârlig cu foarte multă pricepere după ce Accinelli le făcuse cunoştinţă la conferinţa din New York şi pe urmă îl controlase perfect.

Durase destul ca să aducă totul pe poziţii. În primul rând, aveau nevoie de material. Acela fusese rolul lui Accinelli. Izotopul cesiu 137 era radioactiv şi ca atare supus unor reglementări stricte, însă Accinelli fusese dispus să falsifice actele Global Pyrochemical Industries şi să-l ofere unui camarad veteran al Războiului din Golf în care avea încredere şi despre care credea că mai lucra în CIA. Hilger lăsase să se înţeleagă că izotopul era utilizat pentru un nou tip de motor cu propulsie ionică pentru armată, un program strict secret, care nu figura nicăieri, totul fiind achiziţionat din surse private, fără finanţarea oficială a statului. Accinelli era patriot şi încântat să-şi folosească succesul din sectorul privat în interesele securităţii naţionale.

Unica problemă era că el ştia despre legătura dintre Hilger, Demeere şi Boezeman. Când operaţiunea avea să se încheie în Rotterdam, ştirea respectivă avea să ţină capul de afiş în toată lumea. Explozia iniţială nu era masivă – doar patruzeci şi cinci de kilograme de TNT – şi, cu puţin noroc, n-avea să producă victime. Toată atenţia avea să fie axată pe urmările ei.

Izotopul cesiu 137 emitea radiaţii alfa, mai puţin toxice decât cele gama emise de uraniu, de pildă, dar cu rază mai mare de acţiune. Chiar şi mai bine, cesiul era foarte reactiv, ceea ce însemna că se combina rapid cu alte elemente. Materialele din componenţa acoperişurilor, betonul, solul... nimic din toate acestea nu putea fi curăţat după aceea.

Din fericire, oamenii expuşi radiaţiilor aveau să se confrunte cu riscuri minime. Corpul uman putea să proceseze jumătate din expunerea la cesiu în mai puţin de o sută de zile. Stronţiul 90, alt izotop care fusese luat în considerare, ar fi fost absorbit de oase şi corpul omenesc ar fi avut nevoie de treizeci de ani pentru a elimina jumătate din doza receptată. Pe ansamblu, un cerc cu diametrul de un kilometru şi jumătate – deloc întâmplător, centrul complexului rafinăriilor din Rotterdam – avea să cunoască o creştere a ratei apariţiei cancerului de unul la zece mii. Ceea ce însemna un spor de

numai 0,05%, iar asta doar pentru cei care ar fi fost atât de idioţi încât să mai rămână în zonă după aceea, dar în acelaşi timp suficient pentru a fi interzis accesul acolo câteva decenii. Foarte puţine pierderi de vieţi omeneşti, însă un factor de frică semnificativ. Nu era de mirare că oamenii numeau bombele radiologice „arme de disfuncţionalitate în masă".

Important era ca dispozitivul să fie detonat chiar în centrul complexului rafinăriilor. Iar pentru asta, cineva trebuia să-l acceseze în complex, să se asigure că era amplasat unde trebuia, să-l armeze şi să plece înainte de explozie. Ceea ce însemna cooperarea cuiva din interior. Adică Boezeman.

Însă ştiind conexiunea cu Boezeman, Accinelli ar fi bănuit că fusese implicat cesiul de care făcuse el rost. Prin moartea lui Accinelli, legătura aceea fusese retezată. Fusese un om bun şi era în acel moment altă pierdere regretabilă cu realitatea căreia Hilger trebuia să înveţe să trăiască. Pe de altă parte, alternativa – preţul inacţiunii – era infinit mai rea. Şi Hilger nu cerea nimănui să facă un sacrificiu pe care n-ar fi fost dispus să-l facă el însuşi.

La început totul mersese perfect. Ei preluaseră cesiul, asamblaseră dispozitivul şi-l închiseseră etanş într-un container din beton şi plumb, pentru a evita să fie detectat de scanerele antiradiaţii din port, care apăruseră după 11 septembrie 2001. Imediat după ce-l răpiseră pe Dox şi stabiliseră legătura cu Rain, expediaseră containerul prin transport comercial maritim către o adresă de tranzit din Rotterdam, ştiind că va trebui să treacă prin port. În timpul cât călătorise, Rain îl omorâse pe Jannick. Asasinul fusese atât de al naibii de eficient, încât o luase înaintea orarului şi ei fuseseră nevoiţi să-l ţină în aşteptare, pentru ca Demeere să ajungă în New York şi să pregătească ambuscada de după uciderea lui Accinelli.

Hilger era îndeajuns de apropiat de Accinelli ca să ştie că directorul executiv al Global Pyrochemical Industries întreţinea permanent o amantă tânără, de obicei o actriţă sau o cântăreaţă aflată în căutarea afirmării. Demeere plecase la New York cu câteva săptămâni în urmă, îl urmărise pe Accinelli şi descoperise unde îşi ţinea protejata cea mai recentă. Discutaseră apoi şi deciseseră că cineva atât de capabil ca Rain avea să descopere, de asemenea, existenţa femeii, după care, întrucât apartamentul ei reprezenta un loc mai favorabil decât serviciul sau locuinţa lui Accinelli, avea, probabil, să-l atace pe acesta când o vizita pe amantă. Acolo decisese Demeere să organizeze ambuscada. Însă ceva mersese prost. Cumva, Rain îşi dăduse seama.

Hilger înţelese în acel moment că fusese prea ambiţios. Demeere putea să-l fi asasinat el pe Accinelli, după care ei să-l lichideze pe Rain altcândva şi altundeva. Totuşi, posibilitatea ca Michael Accinelli să dispară în mod

aparent natural, ca şi Jannick, fără ca decesul lui să ridice întrebări, şi în acelaşi timp să scape şi de Rain, fusese perfectă..., înţelese el retrospectiv. La urma urmelor, perfecţiunea este aproape întotdeauna duşmanul binelui.

Aşa că, da, înregistrase pierderi, dar ele există întotdeauna într-un război. Şi, punând lucrurile în balanţă, situaţia putea fi şi mai rea. Boezeman continua să fie dispus să întreprindă ceea ce făgăduise. Dox continua să fie în mâinile lor. Cât despre Rain... individul era rezistent, fără doar şi poate, totuşi nimeni nu putea să oprească un glonţ. Era ca şi condamnat, iar Hilger avea să savureze momentul acela.

Capitolul 30

De data aceasta, când a deschis uşa la ciocănitura mea, Kanezaki n-a mai comentat spiritual dacă intenţionam sau nu să intru. A rămas, pur şi simplu, locului, uitându-se la mine, Boaz şi Naftali. N-a rostit niciun cuvânt, dar nu trebuia să fii medium ca să ştii ce gândea – o versiune a faimoasei expresii: *Ce mama draculuí*?

Am zâmbit larg.

— Putem intra?

— Cred că da, a zis Kanezaki, apoi s-a tras într-o parte, ca să trecem pe lângă el.

Ne-am aşezat pe marginile paturilor, faţă în faţă.

— Tom, Boaz, Naftali, i-am prezentat eu indicându-i pe rând.

Boaz avusese dreptate în privinţa lui Naftali – tipul nu scosese un cuvânt de când îl cunoscusem. Ceva din el îmi era familiar, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

Au urmat strângeri de mâini stânjenite, după care am continuat:

— Sunt sigur că ne putem imagina foarte bine diversele noastre afilieri, iar ele nici nu mai contează, de fapt. Important e doar faptul că ne aflăm aici pentru acelaşi lucru şi nu vrem să ne călcăm unii pe alţii pe sule, încercând s-o facem. Până aici sunteţi de acord?

Toţi au încuviinţat din capete. Boaz a surâs şi a zis:

— Să ne călcăm unii pe alţii pe sule?

— Da. Înseamnă...

— Da, da, mi-am dat seama. Îmi place. Este mai bun decât „varză".

— De altfel, sunt niţel diferite, a zis Kanezaki şi Boaz a încuviinţat încurajator, pentru a demonstra că voia să audă mai multe. „Varză" este...

— Nu că n-ar fi important, am intervenit eu, dar de ce nu facem mai târziu lecţia de argou?

Nu mi-a răspuns nimeni, aşa că am urmat:

— Vreau să-mi scot prietenul întreg şi în siguranţă de pe barca aia. Pe de altă parte, voi vreţi să-l ucideţi pe Hilger.

Am tăcut iarăşi şi l-am privit scurt pe Kanezaki.

— Ştim că Hilger se află acum pe barcă, dar nu ştim pentru cât timp. Aşa că trebuie să acţionăm rapid.

Kanezaki n-a schiţat nicio expresie, aşa că am continuat:

— Cunoaştem configuraţia generală a clubului de iahting, dar nu ştim locul precis unde se află barca lui Hilger, câţi oameni se găsesc la bord şi unde anume este ţinut Dox. Iată ce propun. Avem două dubiţe. Le folosim pe ambele şi sosim separat. Naftali şi Tom vor aştepta în ele, cu motorul pornit. Hilger ştie cum arăt şi, probabil, îl cunoaşte şi pe Tom, aşa că nu suntem cei mai potriviţi pentru recunoaştere. Asta va fi treaba lui Boaz. Până aici este clar?

Toţi au încuviinţat din capete.

— Ce ştim despre paza din club? Boaz poate să intre, pur şi simplu? a întrebat Kanezaki.

— Haide să aflăm, a zis Boaz.

A făcut semn din cap spre Naftali, care i-a aruncat un telefon mobil.

— Este curat, a precizat Boaz şi a tastat un număr din memorie. Bună ziua! Aş vrea să închiriez o barcă pentru pescuit. Este posibil? Nu, nu pentru azi. Se poate? Excelent! Două bărci? Da, cea de şapte metri ar fi perfectă. Ştii care-i treaba, e pentru un client important şi aş vrea să vadă şi complexul. Este posibil? Da? Grozav, Chan, o să întreb de tine, mulţumesc. O să vin mâine sau poimâine. Da, bineînţeles, mă numesc Vanya. Dar dacă n-o să fii pe-acolo, pot doar să... eu ştiu, să mă plimb niţel singur, să mă uit la bărci? Bineînţeles, bineînţeles, n-aş urca niciodată la bordul unei ambarcaţiuni fără permisiunea căpitanului. În regulă, mulţumesc.

A închis şi s-a uitat la noi.

— Operaţiunea se anulează. Chan a spus că nu putem urca la bordul unei ambarcaţiuni fără permisiunea căpitanului.

Nimeni n-a spus nimic şi el a ridicat din umeri.

— A fost o glumă. Paza nu reprezintă un obstacol, cel puţin nu iniţial. Se ridică însă o întrebare. Dacă va trebui să... anulăm paza, cât de departe mergem?

Răspunsul era atât de evident pentru mine, încât pentru o secundă n-am înţeles ce voia să spună.

— Adică...

— Noi vrem cu orice preţ să evităm pierderea de vieţi nevinovate. Este regula cea mai importantă a operaţiunilor noastre.

— Scuză-mă, poţi să defineşti „cu orice preţ”? am întrebat eu. Şi ce vrei să spui prin „regulă”?

Boaz a suspinat.

— Ei bine, uneori este mai degrabă o linie directoare decât o regulă. Lumea reală poate fi oribilă, dar ne străduim pe cât putem.

— Bun, am spus eu, sunt de acord să mă străduiesc pe cât pot. E bine aşa?

Boaz a încuviinţat şi am urmat:

— Tom are un echipament de pescuit. Îl iei cu tine şi examinezi zona, verifici toate locurile în care ai plasa oameni dacă ai fi în locul lui Hilger. Ai o cască s-o foloseşti cu unul dintre telefoanele alea?

— Bineînţeles.

— Perfect, şi eu am cască, aşa că vom ţine legătura tot timpul cât eşti acolo. Nu se poate şti peste ce vei da, aşa că mă anunţi imediat şi vom improviza.

A încuviinţat din nou.

— Joci rolul unui pescar amator şi te plimbi pe-acolo, până dai de *Ocean Emerald.* După aceea îţi pregăteşti echipamentul, în timpul ăsta, eu o să intru.

— Ce echipament? a întrebat Kanezaki.

— Ce autorizare de securitate ai? a întrebat Boaz.

Kanezaki s-a strâmbat spre el şi israelianul a oftat.

— Sunt singurul de aici care mai are simţul umorului? a zis el, apoi s-a întors şi s-a adresat lui Naftali: Zi şi tu – n-a fost amuzantă asta?

Naftali părea făcut din piatră.

Boaz a mai oftat o dată şi s-a răsucit spre Kanezaki.

— În sfârşit, n-ai ce face... oricum, secretele astea se află mai devreme sau mai târziu. Ai auzit de „Active Denial System”?

— Bineînţeles. Tehnologia Raytheon. Arma energetică non-letală cu microunde.

Boaz a râs şi s-a uitat la mine.

— Inteligent tipul.

A recitat apoi rapid specificaţiile dispozitivului său.

— Bun, am zis eu după ce a terminat. Când ajung pe poziţie, duci microundele pe barcă. Sau o să-i nenorocească pe cei de la bord, ceea ce-mi va spori şansele de a-i lua prin surprindere, sau vor fugi de pe ea, ca şi cum le-ar fi luat fundul foc. Oricum ar sta lucrurile, lichidez pe oricine întâlnesc şi-l scot pe Dox.

— Dox va fi închis într-o cabină din ambarcaţiune când voi lansa microundele, a zis Boaz.

Am aprobat din cap.

— O să-mi cer scuze faţă de el ulterior.

— Te-ai gândit cum să-l eliberezi dacă-i închis? a întrebat Kanezaki.

Am încuviinţat scurt.

— Dacă nu-i decât o uşă încuiată, trag în broască. Dacă-i legat cu frânghii, am un cuţit. Problema se pune dacă are lanţuri sau cătuşe...

Kanezaki a surâs larg.

— Într-o husă de nailon din dubiţă am un cleşte pentru tăiat bolţuri, lung de un metru. Boaz îl poate lua cu el. Vrem să ai libertate de mişcare şi să tragi cu pistolul fără alte griji.

Am consimţit şi i-am zâmbit.

— Într-adevăr, două minţi sunt mai bune decât una.

Am căzut pe gânduri, imaginându-mi terenul. Urma să lucrăm „din mers". Ar fi fost uşor să uităm ceva.

— Eu cobor de pe barcă cu Dox, am spus. El este un ins masiv şi dacă are nevoie de ajutor, voi avea ambele mâini ocupate. Boaz, vei fi înarmat?

— Care-i expresia voastră? Parcă: „Mai întrebi?"...

— Da, aşa se zice. Vei acoperi retragerea la dubiţe. Tom, noi o să venim cu tine. Naftali, dacă cineva încearcă să ne urmărească, intri în ei. Clar?

Toţi au încuviinţat dând din cap.

— Să aveţi asupra voastră tot ce va fi nevoie dacă o ştergem – bagaje, acte, totul. Pornim de la ipoteza că nu mai putem trece pe la hoteluri. Bun... am scăpat ceva?

— Probabil o grămadă de detalii, a spus Boaz rânjind.

— Ştiu, dar n-avem timp. Asta-i ocazia cea mai bună de care o să profităm. Acum mai repetăm totul o dată şi-i dăm drumul.

Capitolul 31

Dox stătea în capul oaselor pe cuşetă, cu ochii închişi şi capul întors uşor într-o parte. Cu o jumătate de oră mai devreme simţise cum cineva coborâse de pe barcă. După sunetul paşilor bănui că fusese Hilger. Blondul lipsea deja de multe zile. Dacă pleca şi băietanul, ar mai fi rămas doar cu Unchiul Fester. Dox nu avea nici cea mai mică îndoială că psihopatul va apărea la scurt timp după aceea – tachinările lui îl făcuseră să spumege. Ei bine, de data asta avea un plan. Nu era mare lucru şi probabil că avea să eşueze, însă era mai bine decât nimic.

De-a lungul vieţii lunetistul se întrebase de multe ori dacă, în cazul în care urma să se întâmple lucrul cel mai rău cu putinţă, va ceda psihic ori va avea curajul să se lupte până în ultima clipă. Auzise poveşti despre bărbaţi curajoşi care, în clipa adevărului, cedaseră nervos, sau deveniseră slabi de înger, sau îşi pierduseră orice ar fi fost ceea ce-ţi dădea tăria. Spera să nu fie unul dintre ei, totuşi presupunea că nu poţi să ştii niciodată cu adevărat până în momentul respectiv.

Ascultă, încruntându-se uşor din cauza efortului de a auzi până şi cel mai slab zgomot. Paşi, deschiderea unei uşi... apoi un bufnet greoi, de parcă ceva mare căzuse pe punte. Poate un corp. Pe urmă percepu o uşă, de data aceea închizându-se, urmată de clicul unui zăvor.

Nenorocitul! Se părea că Fester îl doborâse cumva pe băietan, apoi îl încuiase într-o cabină. Iar asta putea să însemne un singur lucru.

Dox simţi un val fierbinte de adrenalină care-i năvăli prin corp. Asta era! Momentul adevărului avea să urmeze pentru el foarte repede.

Inspiră de două ori adânc şi se încordă în lanţuri, mai întâi în stânga, apoi în dreapta. După ce fusese răpit, făcuse zilnic exerciţii izometrice, sperând că-l vor ajuta cumva să-i împiedice anchilozarea corpului. Se părea că eforturile acelea meritaseră, iar în acel moment dorea să aibă muşchii încălziţi. În cazul în care acţiunea lui avea cea mai infimă şansă de reuşită, el urma să fie nevoit să accelereze de la zero direct la o sută.

Trecu o jumătate de minut. Auzi paşii lui Fester apropiindu-se pe coridor. Pe urmă îl zări prin ferestruica uşii, cu zâmbetul de psihopat, în timp ce răsucea cheia în broască.

— *Hola*, *maricón*[10]! îi zise bărbatul când intră, ţinând iarăşi în mâini electrozii şi bateria. N-am apucat să ne terminăm conversaţia, adăugă el,

[10] Salut, poponarule! (în lb. spaniolă) (n.red.).

apoi se răsuci şi încuie uşa îndărătul lui. Iar acum n-o să ne mai întrerupă nimeni, ca data trecută.

Vârî cheia în buzunar.

— Ia stai aşa, zise Dox controlându-şi glasul, pentru ca în ton să nu i se strecoare bubuiturile accelerate ale inimii. Vrei să zici c-ai avut la dispoziţie o zi întreagă în care să dai în clocot, o sută de opţiuni dintre care să alegi şi cea mai bună replică pe care ai găsit-o ca să-ţi regăseşti o parte din *mojo*[11] este – şi imită în mod deliberat cu accent mexican grotesc – „N-am apucat să ne terminăm conversaţia”?

Unchiul Fester îl privi fix.

— Ai fi putut spune „Îmi place cum vorbeşti, acum aş vrea să te-aud cum zbieri” sau „Să ştii că ai dreptate, îmi place să torturez oameni, dar încă n-am torturat pe nimeni aşa cum o s-o fac cu tine”, continuă Dox. Ce părere ai de astea? Dacă vrei, poţi să-ncerci una dintre ele. N-o să spun nimănui că le ştii de la mine. Haide, ieşi şi mai intră o dată, ca s-o facem cum trebuie.

Fester rămase locului cu ochii arzători de ură.

— Ei, la naiba – asta este. Dacă vrei să ai orgasme cu mine, cel puţin cântă-mi. Îmi place melodia aia a lui Lou Rawls. Cred c-o ştii...

Dox făcu o pauză, apoi începu să cânte:

— Nu vei găsi nicicând, la-la, la-la-la... cât vei trăi... pe nimeni care să te iubească, blând ca miiiiineeeee...

Mexicanul nu se clinti. Indiferent ce scenariu ar fi avut în minte, Dox se comporta atât de nefiresc, încât nu-şi dădea seama ce ar fi trebuit să facă în continuare. Adică exact ce-şi dorise lunetistul. Totul era să-l zăpăcească şi mai mult.

— Eşti dus cu mintea, izbuti Fester să rostească.

— Haide, omule, recunoaşte pentru ce-ai venit. Pofteşti la scula mea, este? E-n regulă. Poţi s-o iei. Ia!

Inima îi bubuia atât de tare lui Dox, încât îi simţea bătăile în gât. Se ridică şi-şi lăsă în jos partea din faţă a pantalonilor.

— Ce mama naibii?! exclamă Fester.

— E-n regulă, omule, zise Dox şi porni spre el târşâindu-şi picioarele. Şi mie-mi place de tine.

— Eşti dement! şuieră Fester, încremenit locului.

Dox continuă să înainteze. Doi metri şi jumătate, doi metri...

---

[11] Sex-appeal. Cuvântul *mojo* derivă, probabil, din limbajul afro-american şi înseamnă talisman sau vrajă, farmec, acestea provenind la rândul lor din cuvântul *moco* (vrajă), întrebuinţat de populaţia Gullah, locuitori din Africa şi Caraibe aduşi în SUA pentru a lucra ca sclavi. Dar în prezent este folosit, de obicei, pentru talent, charismă sau încredere în relaţiile sexuale. Termenul a apărut prima dată în melodia *Got My Mojo Working*, scrisă de Preston Foster. (n.red.).

— Ia de-aici, rosti el strecurându-şi înăuntru o mână înmănuşată şi eliberând ceea ce o prietenă botezase, cu mult timp în urmă, Nessie, „Monstrul din Loch Ness". Ia de-aici, e-n regulă.

Un metru şi jumătate. Chipul lui Fester era contorsionat de oroare şi confuzie.

Un metru. Dox dădu drumul elasticului pantalonilor, care reveni la locul lui cu un pocnet. Se îndoi din mijloc, ţinti cu umărul...

Paralizia lui Fester încetă. Se răsuci spre uşă, de parcă ar fi vrut să scape.

Cu un urlet sălbatic, Dox îl lovi în spate cu cele o sută de kilograme ale lui. Fester fu izbit cu faţa în uşă, iar bateria şi electrozii căzură pe podea. Dox îşi târşâi picioarele înapoi, gata să se lanseze din nou, însă lanţurile îl încetineau. Mexicanul se întoarse. Dox ţâşni în sus de dedesubt şi îl izbi pe Fester cu creştetul capului în plină figură, cu un trosnet satisfăcător. Impactul îl expedie pe acesta înapoi în uşă. Când ricoşă, el îl prinse pe Dox de umeri, pentru a încerca să-l împingă, dar lunetistul se avântă iarăşi spre el, cu palmele înainte, deşi lanţurile îi muşcau adânc carnea încheieturilor. Mâinile izbutiră să găsească testiculele lui Fester, le prinse şi strânse cu toată forţa de care era capabil. Fester urlă şi încercă să se smulgă, dar era lipit de uşă şi greutatea celuilalt îl ţintuia. Împinse spre înapoi umerii lui Dox, însă nu-i putea desprinde strânsoarea îngrozitoare. Lunetistul se răsuci între mâinile lui şi se izbi din nou de el, apoi îşi schimbă priza şi strânse şi mai tare, răcnind de efort.

Mexicanul se apăsă cu tâmpla de partea laterală a capului lui Dox şi încercă să-l împingă. Dox se retrase foarte puţin şi, când chipul celuilalt lunecă pe lângă el, se repezi brusc ca o viperă şi-l muşcă de nas. Sângele îi curse în gură, totuşi Fester, zbierând, reuşi să se smucească într-o parte şi să creeze spaţiu. Dox încercă să-l urmeze, dar lanţurile îl încetiniră o dată în plus. Încasă un cot în obraz, însă nu cedă. Abia dacă-l mai auzea pe Fester zbierând, fiindcă toată fiinţa îi era concentrată să strângă, să strângă, asta era tot ce avea şi dacă o pierdea, dacă asta nu-l trântea pe mexican la podea, acolo unde l-ar fi putut călca în picioare, sau pur şi simplu, încăleca, atunci se alegea praful de tot.

Fester îl lovi iar cu cotul, apoi a treia oară şi, brusc, Dox căzu. Nu putea amortiza căderea, din cauza mâinilor încătuşate, aşa că ateriză brutal pe umăr. Strânse picioarele, străduindu-se să se rostogolească, să se îndepărteze şi să se ridice, dar Fester rămase lângă el, lovindu-l cu picioarele, sălbatic, fără control.

Dox se rostogoli întruna, însă mexicanul, urlând, nu se opri o clipă. Un şut îl nimeri în ceafă pe lunetist, care văzu o explozie albă în faţa ochilor. Când fulgerul acela pieri, Fester trecuse în faţa lui şi următoarea lovitură de picior

îl nimeri în plină faţă. Capul lui Dox zbură spre înapoi şi nu putea face nimic pentru a se proteja. Încercă să se îndepărteze din nou prin rostogolire, însă Fester îl ocoli cu uşurinţă şi-şi continuă şuturile.

În cele din urmă, Dox reuşi să se rostogolească până lângă unul dintre pereţi şi adoptă o poziţie de fetus cu faţa spre el, iar pentru următorul minut mexicanul îşi revărsă furia asupra spinării şi picioarelor sale. Loviturile nu dureau realmente; Dox era prea surescitat de adrenalină şi frică pentru a mai simţi mare lucru şi, oricum, impacturile erau prea numeroase pentru a le diferenţia. În principal, percepea o serie de bufnete care i se reverberau ca o cascadă prin corp, de parcă ar fi căzut sub o avalanşă de bolovani.

Într-un final, încetă. Dox clipi din ochi şi scuipă o gură plină de sânge, despre care nu ştia dacă era al lui, al lui Fester, sau al amândurora. Încercă să-şi adune picioarele sub el, însă nu se putu clinti. Se întrebă, ameţit de lovituri, dacă nu cumva Fester îi rupsese şira spinării. De fapt, era lipsit de importanţă în acel moment.

Simţi în umăr tocul cizmei lui Fester, care-l întoarse cu uşurinţă pe spate. Stătu aşa, amorţit, epuizat şi neajutorat. Fester se lăsă pe vine, suflând greu, cu nasul stâlcit şi chipul transformat într-o mască însângerată, apoi, fulgerător, în mână îi apăru un cuţit, îl prinse pe Dox de păr şi-şi apropie faţa de a lui.

— Îţi place să-ţi arăţi scula, jegule? şuieră el cu dinţii straniu de albi dinapoia sângelui. Ştii ce o să-ţi fac? O să ţi-o tai şi o să ţi-o-ndes în gură. Cu ouşoare cu tot.

Dox scuipă o gură plină de sânge şi flegmă în faţa celuilalt. O făcu fără să se gândească, dar imediat după aceea se simţi mulţumit. Fără s-o fi gândit în mod deliberat, răspunsese la întrebarea despre felul cum avea să părăsească lumea aceea şi răspunsese bine. Poate că nu-nsemna mare lucru, dar era tot ce mai avea şi se ţinu strâns de sentimentul acela, sperând că-l va ajuta până la capăt.

Mexicanul îşi şterse scuipatul şi-l azvârli cât colo. Se aşeză cu ambii genunchi pe pieptul lunetistului, golindu-i plămânii de aer. Dox se strădui să se răsucească pentru a se elibera, dar părea ţintuit de punte.

— Şi-acum să-ncepem, jegule, zise Fester. Sper c-o să-ţi placă gustul.

Capitolul 32

— Cum merge? am întrebat eu în cască.

— E bine, a răspuns Boaz. O după-amiază frumoasă. Deocamdată n-am văzut pe nimeni care să pară a fi santinele.

Cuvintele îi erau uşor neclare şi am înţeles că se datora faptului că vorbea fără să mişte buzele.

— Acum te pot vedea, am spus eu.

Chiar şi fără binoclu, era imposibil să-i ratezi cămaşa hawaiiană. Ăsta era, de altfel, scopul – Boaz părea antiteza perfectă a cuiva care încerca să nu atragă atenţia. Dacă oricum vei fi observat, mai bine să te ascunzi la vedere.

Stăteam în genunchi în partea din spate a dubiţei lui Kanezaki. Vehiculul fusese configurat pentru marfă, nu pentru pasageri, şi n-avea alte locuri cu excepţia celor două din faţă. Eram în parcare cu spatele la clubul de iahting. Naftali se găsea în diagonală faţă de noi, la vreo şapte metri depărtare. Ambele dubiţe aveau plăcuţe de înmatriculare false, ataşate magnetic peste cele reale. Din nou, niveluri.

— E bine, e bine, e foarte bine, fredonă Boaz.

Purta o lansetă pe un umăr, în spate avea rucsacul cu echipamente foto şi husa cu cleştele pentru bolţuri, iar pe piept îi atârna aparatul Nikon. Avea şapcă de baseball cu cozoroc şi ochelari de soare, accesorii normale împotriva soarelui tropical puternic. Peruca blondă care ieşea pe alocuri de sub şapcă ar fi fost mai greu de explicat din punct de vedere strict practic, dar avea, cu certitudine, să-i păcălească pe martorii oculari. Noi, ceilalţi, eram echipaţi similar.

L-am urmărit păşind pe primul ponton perpendicular. Prin binoclu distingeam numele la câteva ambarcaţiuni, dar nu la toate. N-am zărit *Ocean Emerald.*

— N-o văd încă, a spus el în cască.

L-am văzut întorcându-se. A revenit la cheiul principal, după care a repetat operaţiunea pe al doilea ponton perpendicular. Am verificat zona, uitându-mă dacă cineva reacţiona la aparenta lui plimbare. Totul părea în regulă.

L-am privit parcurgând al treilea ponton, apoi al patrulea. Începusem să devin agitat. Dacă plecaseră din port? Poate că Hilger fusese mânat de un presentiment, decisese că stătuseră prea mult în Singapore şi pornise fie spre nord, spre Malaezia, fie spre sud, spre Indonezia. Sau poate că

schimbase cumva numele ambarcaţiunii. Sau poate că informaţiile lui Kanezaki nu mai erau de actualitate...

Israelianul a ajuns în capătul cheiului şi a cotit la dreapta pe ultimul ponton. A mers fără grabă în lungul lui. Provele bărcilor erau orientate spre mine, ca şi Boaz, care le examina pupele.

— Este aici, a anunţat el, continuând să meargă până la capătul pontonului de parcă ar fi admirat toate iahturile frumoase. La jumătate. Am mers până în capăt.

— Am pornit.

Am ieşit din dubiţă, cu o lansetă în mână, cu salopeta acoperindu-mi pistolul HK de pe coapsă şi inima începând să-mi bubuie de adrenalină.

Am traversat parcarea şi porii mi s-au deschis instantaneu în căldura lipicioasă. În faţa mea era o clădire din cărămidă roşie; în spatele ei se găsea, ştiam asta din imaginile de pe Google Earth, o piscină dinspre care auzeam râsete de copii. Doi chinezi în echipament de golf au ieşit pe uşa clubului, îndreptându-se, probabil, spre un parcurs din apropiere. M-au ignorat când au trecut pe lângă mine.

Am pornit direct pe drumul de acces spre ponton, rotind întruna capul în timp ce mergeam, căutând pericole, dar nezărind nimic deocamdată.

— Nu văd santinele, a spus Boaz, evitând consoanele „p” şi „b” care l-ar fi silit să ţuguie buzele.

— Am înţeles, i-am confirmat eu. Am trecut de al doilea ponton.

— Mi se pare un loc frumos ca să fac nişte poze.

Mi-am continuat înaintarea, cu ochii în patru după orice probleme potenţiale. Pe punţile câtorva ambarcaţiuni se desfăşurau party-uri: chinezi prosperi de vârstă mijlocie şi străini cu chipiuri albe de căpitani, femei în şorturi şi sutiene de baie, miros de bere şi grătare, sunete de râsete nepăsătoare. Am trecut pe lângă câţiva oameni care intrau şi ieşeau din clădirea principală a complexului clubului, toţi în şorturi şi pantofi marinăreşti, bronzaţi şi zâmbitori, etalându-şi danturile albe. Viaţa era minunată pentru oamenii aceia. Niciunul dintre ei nu m-a privit de două ori.

Am trecut de al patrulea ponton. Îl zăream pe Boaz la mijlocul celui de-al cincilea. Instalase un trepied care avea în vârf ceva ce părea reflectorul auxiliar al unui fotograf profesionist, cu un bec în centrul unei umbrele metalice mari, totul fiind conectat la o baterie paralelipipedică foarte mare. Acţiona butoanele unui dispozitiv pe care un om obişnuit l-ar fi crezut un exponometru.

— Eşti gata? am întrebat eu.

— Da.

Am intrat pe pontonul cinci şi am pornit spre Boaz. În buzunar aveam mănuşile pe care Kanezaki le asigurase prevăzător şi le-am scos, fără să mă opresc. Am pus jos lanseta, am vârât mâna în interiorul salopetei şi am scos HK-ul. Am ţinut pistolul în lungul piciorului, astfel că ţeava amortizorului îmi ajungea mai jos de genunchi, şi mi-am continuat mersul. Regretam că nu exista absolut nimic înapoia căruia să mă ascund sau să mă camuflez, dar trebuia să mă descurc cu terenul de care dispuneam. Speram ca arma cu raze a lui Boaz să fie pe atât de bună pe cât susţinea.

— Cinci, patru, trei, doi, unu, am rostit eu venind cu pas egal şi nepăsător spre israelian. Acum!

Capitolul 33

La început, Dox crezu că fierbinţeala care-l cuprinsese era o reacţie la frică. La urma urmelor, un sociopat sadic pe care-l provocase întruna, aducându-l la nivelul unei furii ucigaşe, îi călărea pieptul şi se afla la o secundă depărtare de a-l jugăni. Tot ce l-ar mai fi putut surprinde în acel moment era faptul că izbutise să nu urineze pe sine.

Dar în mai puţin de o jumătate de secundă, înţelese că fierbinţeala aceea nu era un simplu bufeu de căldură, deşi n-avea o explicaţie mai bună. Simţea ca şi cum ar fi atins un bec cu filament incandescent aprins, însă nu doar cu vârfurile degetelor, ci cu tot corpul. După care, înainte de a fi terminat măcar gândul *Ce mama dracului*? care i se forma în minte, întreg corpul păru că-i luase foc, de parcă cineva îl stropise din cap până în picioare cu benzină şi-l incendiase. Urlă de agonie şi se zbătu sub genunchiul lui Fester. Apoi chelul se ridică de pe el, zbierând, rostogolindu-se pe punte ca şi cum hainele i-ar fi luat foc şi încerca să le stingă.

Dox se încordă în lanţuri, convins că luase foc şi derutat de sursa acestuia şi de motivul pentru care nu putea să vadă flăcările. Izbuti un ultim gând coerent – *Din oala care fierbea*, *am căzut direct în foc* –, pe urmă nu putu face altceva decât să urle şi să spere că se va termina în curând.

Capitolul 34

La o secundă după ce Boaz a declanşat dispozitivul, un vacarm de urlete s-a auzit de sub punţile bărcii. Printre ele am recunoscut mugetul baritonal al lui Dox şi am fost cuprins de emoţii conflictuale: uşurarea că era viu şi oroarea faţă de nivelul de durere care-l făcea să scoată răcnetele acelea de agonie.

Am rămas locului, neajutorat, ţinând pistolul în faţa corpului într-o priză cu ambele mâini, aşteptând să apară cineva pe punte, ca să-l împuşc. Nu s-a întâmplat nimic. Dimpotrivă, zbieretele s-au înteţit.

Cu coada ochiului am zărit mişcare pe ambarcaţiunea vecină. Am privit în stânga şi în dreapta, ca să fiu sigur că nu exista niciun pericol. Erau doar civili, care priveau de pe bărcile lor, ca să vadă ce cauza gălăgia.

— Ce se-ntâmplă acolo? a strigat în engleză un bărbat de pe iahtul din stânga mea.

— Poliţia, domnule, am replicat eu cu glasul cel mai autoritar de care eram în stare. Vă rugăm să rămâneţi pe ambarcaţiune şi să nu ieşiţi pe punte. Pot avea loc schimburi de foc şi nu dorim să fie rănit cineva.

Bărbatul a dispărut fără alt cuvânt.

Zbieretele au continuat. *La naiba*, *de ce nu-ncearcă să coboare de pe barcă*?

— Opreşte-l! am zis eu în cască. Probabil că sunt blocaţi sub punte. Mă duc înăuntru.

— Am oprit, l-am auzit pe Boaz.

Cu coada ochiului l-am văzut scoţând un pistol de la brâu. Am dat să mă întorc pe jumătate, dar el îndreptase pistolul spre *Ocean Emerald*, nu spre mine.

— Stai acolo! S-ar putea să mai avem nevoie de aparat.

Am sărit pe punte şi am înaintat spre scară.

Urletele încetaseră. M-am oprit la marginea bocaportului, am privit jos şi am retras capul. Deoarece ochii îmi erau adaptaţi la lumina puternică de afară, nu vedeam sub punte. Am scos ochelarii de soare şi i-am vârât în buzunar.

Altă privire rapidă. Nimic. De asemenea, niciun urlet.

Erau doar şase trepte. Am sărit peste toate şi am aterizat ghemuit pe puntea inferioară. Am pivotat, cu pistolul întins, în căutare de pericole. Tot

nimic. Mă găseam pe un coridor îngust. Existau trei uşi, toate închise, toate în dreapta mea, toate cu ferestruici.

M-am apropiat de prima dintre ele şi am privit scurt înăuntru. Pustiu.

Am privit în a doua, în acelaşi fel. Din nou, pustiu. În a treia l-am văzut pe Dox zăcând pe spate, încătuşat. Un bărbat chel, cu faţa acoperită de sânge şi un cuţit în mână, înainta spre el, clătinându-se.

Am apucat clanţa. Era încuiată. *La dracu'.*

Am păşit în lateral, am închis un ochi pentru a mă asigura că dacă voi fi lovit de aşchii, voi fi doar pe jumătate orb, am ridicat pistolul şi am tras rapid de trei ori în tocul uşii în dreptul zăvorului. Pistolul a pufăit şi mi-a zvâcnit în mână. Aşchii de lemn au explodat pe lângă mine.

M-am retras un pas, apoi am lovit violent cu piciorul imediat lângă clanţă. Uşa s-a prăbuşit spre interior. Chelul s-a răsucit către mine. I-am tras două gloanţe în piept. S-a împleticit înapoi, s-a izbit de perete şi s-a prăbuşit pe podea.

În cabină nu mai era nimeni în afară de Dox. Am îngenuncheat lângă el, cu pistolul ridicat şi faţa spre uşă.

— Câţi mai sunt pe barcă? l-am întrebat eu. Ştii?

— Unul, a icnit el. Numai unul.

— Hilger?

— Nu. Altul. Cred că-i încuiat într-o...

De la două uşi mai departe s-a auzit rafala sacadată a şase-şapte împuşcături de pistol. Insul despre care spusese Dox se afla într-o cabină pe lângă care trecusem. Ferestruicile erau mici, iar eu înaintasem rapid şi nu-l observasem.

În cabina în care mă aflam n-aveam acoperire. Am înaintat silenţios pe lângă perete, cu HK-ul îndreptat spre uşă, aşteptând.

Nu s-a mai auzit nimic. Indiferent cine ar fi fost, era inteligent. Apărătorul aflat într-o poziţie fixă are un avantaj important faţă de agresorul care vine în căutarea lui. El ştia asta şi mă aştepta să trec pe lângă el, în drumul spre ieşire.

La naiba, n-aveam timp să joc aşa! Paza clubului, poliţia... trebuia să plecăm iute de acolo.

— Dă-mi cinci secunde de raze, am şoptit în cască. Exact cinci secunde.

— Iisuse, nu din nou, a mormăit Dox dindărătul meu.

— Trei, doi, unu, l-am auzit pe Boaz rostind, apoi am simţit că-mi ia pielea foc.

Un urlet involuntar mi-a ieşit din gâtlej, iar Dox mi-a ţinut isonul din spate. M-am luptat cu disperare iluziei că pistolul era încins în flacără şi am învins imboldul copleşitor de a-l arunca. Tot ce am putut face a fost să

rămân în picioare. Faţă de necunoscutul de pe coridor, unicul meu avantaj era că ştiam cauza acelei radiaţii şi că ea va dura doar cinci secunde.

Mi s-a părut mult mai mult. Apoi însă a dispărut, la fel de brusc pe cât apăruse. Am strâns din dinţi şi am năvălit pe coridor.

Acolo – prima uşă pe lângă care trecusem. Era deschisă, cu lemnul din jurul broaştei rupt de gloanţe. Am sprintat până lângă cadrul ei, pe urmă m-am oprit.

— Mai dă-mi trei secunde, am şoptit eu.

— Trei, doi, unu, am auzit din nou şi toate terminaţiile nervoase mi-au explodat iarăşi în flăcări.

Am tremurat de durere, de efortul de a nu urla. Din interiorul cabinei s-a auzit un răcnet prelung. După care, atât de neaşteptat, încât a părut un miracol, durerea a dispărut. Am inspirat adânc şi m-am rotit în interiorul cabinei.

Era acolo, în dreapta, răşchirat pe podea. L-am ţintit cu HK-ul.

Nu ştiam cine era, însă nu văzusem în viaţa mea un tip mai rapid. A ridicat pistolul şi simultan s-a rostogolit la stânga. Am simţit ceva izbindu-mă în piept şi am auzit pocnetele duble ale împuşcăturilor succesive. M-am clătinat spre înapoi, izbindu-mă de perete, şi am răspuns focurilor. Primele mele două gloanţe au fost prea scurte, dar l-au făcut să tresară şi următoarele lui focuri au trecut pe lângă mine. Am ridicat ţeava doi centimetri şi am tras iarăşi. Tot prea scurt, însă următoarele două gloanţe au ricoşat din podea, lovindu-i corpul. Trunchiul i-a zvâcnit şi am continuat să trag, încă de trei ori, două gloanţe în piept şi ultimul în cap. A scăpat arma şi a rămas nemişcat.

Abia mai puteam respira. Scrâşnind din dinţi, am aruncat încărcătorul gol, am introdus altul plin şi am dat drumul culisorului. Mi-am lipit palma stângă de piept şi am dus-o în faţa ochilor, aşteptându-mă s-o văd acoperită cu sânge. Dar nu era. Vesta Dragon Skin. Impactul gloanţelor îmi golise plămânii de aer, dar se pare că asta fusese tot.

Am luat încărcătorul gol, l-am vârât în buzunar şi m-am întors, clătinându-mă, pe coridor. Dox se ridicase în genunchi, dar nu reuşise nimic mai mult. În mod uluitor, chelul se ţinea de cuşetă, pe jumătate gata să se scoale în picioare. Am ridicat HK-ul.

— Nu, a zis Dox. Nu, nu, nu face asta.

Am întors capul spre el, continuând să ţin ţeava aţintită spre chel.

— Poftim?

— Nu-l omorî, a zis Dox ridicându-se şi tremurând din tot corpul. Dă-mi pistolul.

— N-avem timp...

— Dă-mi pistolul! a urlat el.

Trebuie să ştii când să-i contrazici pe oameni şi când să n-o faci. Situaţia asta aparţinea în mod limpede celei de-a doua categorii.

Dox s-a împleticit spre mine, iar eu am sărit şi l-am prins de braţ înainte să cadă. Am pus pistolul în mâinile lui încătuşate şi l-am condus spre chel. Acesta ne-a privit înaintând. Braţele îi tremurau şi a scăpat din mâini marginea cuşetei. A căzut în genunchi, apoi s-a năruit pe o parte şi a rămas aşa, gâfâind şi tremurând.

Dox s-a oprit direct deasupra lui. L-a aţintit cu HK-ul.

— Doar ca să ştii, a spus el, chiar dacă aş avea timp, şi n-am, nu ţi-aş face ceea ce-ai vrut să-mi faci.

Chelul a dat să zică ceva. Dox n-a aşteptat să audă. Fără alt cuvânt, i-a tras tot încărcătorul în faţă. Douăsprezece împuşcături înfundate, fiecare contopindu-se în cea dinaintea ei. Fragmente de os şi materie cenuşie au zburat în toate părţile.

Dox a stat locului o secundă, clătinându-se uşor şi privind ceea ce făcuse. Apoi mi-a întins pistolul a cărui ţeavă care fumega. Genunchii i s-au îndoit şi l-am prins de braţ ca să-l susţin.

— Perfect, a zis el. Situaţia asta merita terapie psihiatrică în valoare de zece mii de dolari.

— Nu-ţi face griji, mai am un încărcător plin.

El a încuviinţat din cap.

— Eram sigur.

Am introdus un alt încărcător, pe urmă am scos din buzunar o şapcă de baseball suplimentară şi i-am îndesat-o pe cap. I-am pus şi o pereche de ochelari de soare.

— Arăţi bine.

— Scoate-mă naibii de-aici.

L-am strâns de umăr.

— De asta am venit.

Mi-am pus şi eu ochelarii de soare, l-am prins de braţ şi l-am ajutat pe coridor.

— Am pornit, am rostit eu după aceea în cască. Doar noi doi. Scoate cleştele, să fii pregătit.

— Grăbiţi-vă, a spus Boaz. Avem parte de multă atenţie.

Am introdus pistolul în toc şi am continuat. Nu cunoşteam natura rănilor lui Dox, dar mergea greu, chiar şi ţinând seama de cătuşe şi lanţ. Am avut nevoie de un minut ca să urcăm scara.

Când am străbătut puntea, am văzut că Boaz avea dreptate. De pe şase-şapte ambarcaţiuni, oameni se holbau la noi. Câteva grupuri de inşi care

mergeau prin port se opriseră şi încercau să vadă ce cauzase interesul acela. *Haide*, am spus eu în gând. *Haide*, *haide*...

Boaz a întins un braţ şi l-a ajutat pe Dox să coboare pe ponton. Lanţurile erau grele, dar puţine lucruri rezistă înaintea unui cleşte pentru tăiat bolţuri, lung de un metru. Boaz s-a apropiat de noi şi după doar trei pocnete bine plasate, Dox îşi putea folosi din nou mâinile şi picioarele. De cătuşe ne puteam ocupa mai târziu.

Israelianul strânsese deja arma cu raze. Şi-a pus echipamentele în spate şi pe umeri, în timp ce eu am cercetat mulţimea în căutare de pericole, dar n-am văzut deocamdată nimic mai rău decât curioşi. Am pornit apoi către cheiul principal, grăbindu-ne; braţele gigantice ale lui Dox erau în jurul umerilor noştri, iar lanţurile îi zornăiau în timp ce mergeam.

— Avem un rănit! am strigat eu către cei care se holbau la noi. Să cheme cineva ambulanţa!

Asta ar fi trebuit să ne facă să părem mai mult ca fiind indivizii cei buni şi să reducă probabilitatea de a fi opriţi de cineva şi luaţi la întrebări. Teoretic.

Am cotit la stânga pe cheiul principal şi am continuat să mergem. Kanezaki dăduse dubiţa cu spatele până la marginea cheiului. Probabil că-l chemase Boaz. La naiba însă, până acolo făceam o eternitate. *De ce dracu' a trebuit ca barca aia să fie chiar la ultimul ponton*? m-am întrebat eu în gând. *Legea lui Murphy. De necrezut.*

Lumea se zgâia la noi pe când mergeam. Nimeni n-a spus nimic şi nici n-a încercat să intervină.

La cincisprezece metri de drumul de acces, am început să cred că vom reuşi. Puteam vedea gazele de eşapament ale motorului la ralanti al lui Kanezaki.

Doi agenţi de pază în uniforme au ieşit în trombă pe uşile clădirii principale a clubului şi au alergat pe chei. Au sprintat spre noi. Amândoi aveau arme, dar le ţineau încă în tocurile de pe şold.

— Se trage acolo! am strigat eu cu glas ascuţit ca de om speriat. Duceţi-vă repede!

Pentru o clipită, am crezut că vor muşca momeala. Au privit în lungul cheiului şi le-am simţit atenţia îndreptată într-acolo. După aceea au revenit cu ochii la noi şi expresiile feţelor li s-au înăsprit.

În ciuda grijii lui despre regulile de angajare într-un conflict, Boaz a scos pistolul la fel de rapid ca mine.

— Mâinile sus, am rostit eu sonor şi apăsat, îndreptând HK-ul spre cel din faţa mea, în timp ce Boaz îl aţintea pe celălalt agent.

Niciunul n-a scos un cuvânt. Gurile li s-au deschis şi braţele li s-au ridicat. Indiferent cât erau plătiţi să asigure „securitatea" clubului de iahting, aşa ceva nu făcea parte din fişa postului.

— Peste margine, am zis eu. În apă.

Niciunul nu s-a clintit. Am pus ţeava amortizorului gigantic al HK-ului direct în faţa agentului de pază, brusc încântat de mărimea intimidatoare a armei, şi am răcnit:

— Acum!

Individul a sărit fără să scoată un cuvânt. Celălalt l-a urmat după o secundă.

— Foarte omenesc din partea ta, a spus Boaz şi am pornit mai departe pe chei, în grabă.

Uşa laterală automată a dubiţei lui Kanezaki a glisat, deschizându-se. L-am ajutat pe Dox să urce, apoi l-am urmat. Kanezaki a pornit imediat, lin.

— L-ai ras? m-a întrebat Boaz.

Pentru o clipă, nicio măcar n-am înţeles ce voia să spună.

— Pe cine?

— Pe Hilger.

Am clătinat din cap.

— Nu era pe barcă.

— La dracu'! a exclamat el. Delilah îmi spusese...

S-a oprit şi a zâmbit.

— Ei bine, cred că s-a-nşelat, a adăugat el.

— Astea-s informaţiile, am zis eu. Ce am putea face?

Boaz a râs.

— Cred că lucrurile dintre voi doi stau mai bine decât m-ai lăsat să cred.

Dox stătea întins pe spate pe podea. Cu ajutorul cleştelui pentru bolţuri, i-am tăiat cătuşele. În timp ce lucram, Boaz l-a sunat pe Naftali. Era la mai puţin de un kilometru în spatele nostru şi nu existau urmăritori.

Kanezaki a tras pe dreapta. Am scos numerele de înmatriculare false, pe urmă ne-am reluat drumul.

Naftali ne-a sunat iarăşi. În continuare nu exista nicio problemă.

Se părea că vom reuşi. Mi-am scos şapca şi ochelarii de soare şi l-am bătut pe Dox pe umăr.

— Cum merge?

— Mă simt ca naiba.

Arăta, într-adevăr, destul de rău. Era palid şi respira greu. Probabil că adrenalina îi masca mare parte din dureri, dar asta n-avea să mai dureze prea mult. Ştiam că în trusa medicală a lui Kanezaki exista morfină. Am scos o seringă şi l-am injectat cu o doză.

— Cum e acum?

— Uuu-ra! John Rain, îngerul meu milostiv.

Am izbucnit în râs.

— Şi cine-i şoferul? a întrebat el.

— Eu sunt, a strigat Kanezaki din faţă. Tom!

— Mă bucur să te am aici, omule, a rostit Dox cu glas ceva mai ferm, întărit de morfină. Ţi-aş strânge mâna şi ţi-aş mulţumi aşa cum se cuvine, dar sunt niţel cam fleaşcă pentru moment. Şi ăsta cine-i?

Boaz şi-a scos şapca, peruca şi ochelarii de soare.

— Boaz, a spus el.

Dox i-a întins mâna şi Boaz i-a strâns-o.

— N-am ştiut că John are şi alţi prieteni, a rostit Dox cu cuvintele uşor împleticite. Crezusem că eram singurul.

Boaz a zâmbit.

— Bănuiesc că de asta a şi vrut atât de mult să te scoată de pe barca aia.

— Începe să mă doară pielea, a zis Dox.

— Ce-aţi folosit voi acolo – o armă cu microunde?

— Adică sunt singurul care n-a auzit niciodată de dispozitivul ăsta? am întrebat eu şi Kanezaki a chicotit.

— Scuze, a spus Boaz. Calibrarea microundelor nu-i o ştiinţă tocmai exactă. Probabil că ai arsuri de gradul unu, poate chiar de gradul doi.

Dox a râs şi a făcut o grimasă imediat după aceea.

— Iisuse Hristoase, crezi că mă doare-n pix de o arsură? Unchiul Fester tocmai se pregătea să-l decapiteze pe Nessie.

Kanezaki a aruncat o privire scurtă îndărăt.

— Nessie?

— Te rog să nu-l întrebi, am zis eu.

— Dacă veneaţi cu zece secunde mai târziu, aş fi cântat într-un cor de fetiţe, să ştiţi, a rostit Dox după care a râs şi s-a strâmbat şi mai tare. La dracu', vă zic, a fost cât pe ce să dau colţul.

Apoi tonul sigur pe sine i-a cedat.

— Am... ah, la dracu', i-al naibii de stânjenitor, a continuat el. Crezusem, realmente, că-s mort, am... ah, la dracu'.

A rămas tăcut, strângând din dinţi şi tremurând, cu lacrimile rostogolindu-i-se silenţios pe obraji. I-am pus o mână pe umăr.

— Dă-i drumul! Descarcă-te!

— De ce trebuie să fie-n faţa ta? a întrebat el, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Nu vomiţi niciodată, nu plângi niciodată şi o să râzi de mine pentru asta câte zile oi avea.

— O să le povestesc şi tuturor prietenelor tale, am rostit eu, iar Dox a râs din nou printre lacrimi.

A mai durat un minut, după care s-a liniştit.

— Vă mulţumesc că m-aţi scos de-acolo, a spus el privind în jur, vă mulţumesc la toţi. Şi ţie, Boaz, indiferent cine ai fi. N-o să uit asta niciodată.

— Mă bucur c-am putut fi de ajutor, a spus Boaz. Şi-mi pare rău de arsurile alea.

Dox a lăsat capul pe spate şi s-a uitat spre Kanezaki.

— De fapt, unde ne aflăm?

— În Singapore, a răspuns Kanezaki. Ne-ndreptăm spre un avion privat, la Changi. Ajungem în cinci minute.

— Cinci minute, a repetat Dox. Asta-i bine. Am timp să vă zic un banc.

— Nu prea mai ai timp, am intervenit eu, familiar cu ideea lui despre umor.

— Zi-mi-l mie, a spus Boaz cu surâsul lui de ştrengar.

— Am jurat c-o să-i spun lui John bancul cu *kabunga*, dacă voi scăpa cu viaţă de acolo, şi vreau să mă ţin de cuvânt chiar dacă sunt euforic de pe urma morfinei.

— Zău că nu trebuie s-o faci..., am încercat eu încă o dată, dar el începuse deja.

— Trei misionari au fost capturaţi de un trib de aborigeni răi din adâncul junglei, a zis Dox şi s-a uitat la Boaz. Îl ştii?

Boaz a clătinat din cap.

— Zi mai departe.

— Bun, deci aborigenii i-au prins şi i-au adus în faţa şefului lor, care ştia puţină engleză. Şi şeful le-a zis: „Suntem nişte indieni răi şi vă urâm pe voi şi obiceiurile voastre de misionari. Aşa că aveţi doar două alegeri. Moartea sau... *kabunga*". Dup-aia l-a arătat pe primul misionar şi a zis: „Alege". Problema era că omul ăla nu ştia ce era *kabunga*, dar, pe de altă parte, ştia foarte bine ce era moartea, aşa că s-a uitat la şeful de trib şi a spus: „Aleg... *kabunga*". Şeful a ridicat atunci braţele şi a strigat: „*Kabunga*!" Imediat au apărut mai mulţi războinici, care l-au dezbrăcat în pielea goală şi l-au sodomizat... dar zdravăn de tot.

— Îţi dai seama, am intervenit eu, că în toate bancurile tale există o temă recurentă?

— Ssst! a spus Boaz. Mie-mi place.

— Dup-aia şeful s-a uitat la al doilea misionar şi a zis: „Prietene, ce alegi? Moartea sau... *kabunga*?" Al doilea misionar aflase ce însemna *kabunga* şi nu-i plăcea deloc. Dar dacă ar fi ales moartea ar fi însemnat sinucidere, iar sinuciderea era împotriva principiilor lui religioase. Aşa că a înghiţit un nod

zdravăn şi i-a răspuns şefului: „Eu... eu aleg... *kabunga*". Şeful a ridicat braţele şi a strigat: „*Kabunga*!" Şi iarăşi au apărut câţiva războinici, care şi-au făcut treaba cu misionarul, ba încă timp de-o oră întreagă. În sfârşit, totul s-a terminat. Şeful s-a uitat la al treilea misionar şi a zis: „Ce va fi, prietene? Moartea sau... *kabunga*?" Al treilea misionar văzuse deja suficientă *kabunga* ca să se sature. Şi cu toate că era împotriva principiilor lui religioase şi ştia că moartea însemna sfârşitul, pur şi simplu, nu putea să facă faţă la *kabunga.* Aşa că şi-a adunat tot curajul, a ridicat bărbia, l-a privit pe şef drept în ochi şi a răspuns: „Aleg moartea!" Şeful a ridicat braţele şi a strigat: „Moarte! Dar mai întâi, *kabunga*!"

Boaz a dat capul pe spate şi a hohotit sonor, iar veselia lui a fost molipsitoare. În câteva secunde interiorul dubiţei a reverberat de râsete. Aşa cum spusese Dox, fusese cât pe aci să dea colţul. Râsul era una dintre reacţii. Aveau să fie şi altele.

— Stai, stai aşa, a zis Boaz ştergându-se la ochi. Stai, că ştiu şi eu unul. Trei misionari...

Şi i-a dat drumul. Am încercat sentimentul că-l vom mai revedea pe Boaz după ce se va termina totul.

Iar gândul acela nu m-a deranjat defel.

Capitolul 35

La Changi, Kanezaki şi-a arătat legitimaţia santinelei în uniformă. Aceasta a raportat în staţia radio şi ne-a făcut semn să intrăm.

— A mers frumos, am comentat eu.

Kanezaki a sunat pe altcineva de pe telefonul lui mobil.

— Sosim în două minute, a zis el, după aceea s-a întors spre mine şi mi-a aruncat un zâmbet. Prieteni de rang mărunt în locuri sus-puse.

Am trecut prin altă poartă şi am ajuns în partea din aeroport despre care am presupus că era rezervată avioanelor private. Se vedeau vreo douăzeci de aparate mici de zbor. Kanezaki s-a îndreptat spre unul dintre ele. Uşa s-a deschis şi dinăuntru a coborât un tânăr cu părul tuns periuţă. Avea o ţinută perfect verticală, pantalonii civili etalau o dungă impecabilă şi dacă nu era puşcaş marin, atunci puşcaşii marini nu existau.

Kanezaki a apăsat un buton şi uşa laterală a dubiţei a glisat, deschizându-se. A coborât şi a ocolit dubiţa, mergând la puşcaş.

— Sunt doi de transportat, l-a înştiinţat el. Împreună cu mine.

— Domnule, a replicat puşcaşul, nu sunt autorizat pentru alţi pasageri.

— Vino cu mine, i-a spus Kanezaki.

Au ieşit din raza noastră auditivă. I-am privit. Kanezaki vorbea şi gesticula; puşcaşul marin încuviinţa din cap şi asculta.

S-au întors după vreun minut. Puşcaşul i-a întins o mână lui Dox.

— Vă pot ajuta să urcaţi la bord, domnule?

— Da, fiule, poţi şi mă bucur că i-au trimis pe puşcaşi. Mai lasă-mă însă doar cinci minute cu desfrânaţii ăştia, în regulă?

— Da, domnule, a rostit tânărul şi s-a retras la o distanţă respectuoasă.

— Ei bine, a intervenit Dox, ăsta-i tratament VIP. Ce am făcut ca să mă calific la un asemenea statut?

— Avionul face parte dintr-o mică flotă CIA, a răspuns Kanezaki, utilizată pentru transportarea oamenilor foarte răi în locuri foarte secrete. Poate că ai citit despre aşa ceva prin presă. Asta-i tot ce-ţi pot spune.

— Noi ştim despre programul ăsta, a rostit Boaz.

Kanezaki a zâmbit.

— Ştiu că ştiţi. Faceţi parte din el.

— Ce i-ai spus pilotului? am întrebat eu.

Kanezaki a ridicat din umeri.

— În principal, i-am reamintit despre ruşinea care-l va împovăra pentru tot restul vieţii dacă va decola abandonându-şi un camarad puşcaş rănit.

— Ăla aş fi eu, a intervenit iar Dox. Sper că n-ai amintit că şi John a făcut parte din armata Statelor Unite.

— Nu, a zis râzând Kanezaki. Cred c-am uitat pentru moment.

L-am privit pe Kanezaki şi, în mod straniu, m-am simţit emoţionat. Îmi reamintea foarte mult de Tatsu. Prin felul cum era dispus să acţioneze în exteriorul sistemului pentru a repara sistemul. Prin felul cum izbutea să-i facă pe alţii complici la mijloacele lui ilegale şi la scopurile lui nobile.

— Pot să presupun oare, a zis Boaz, că, în ciuda absenţei surprinzătoare a lui Hilger pe barcă, unde ne aşteptam toţi să fie, vrem să-i asigurăm în continuare o... retragere timpurie din activitate?

— Ce dracu', bineînţeles că poţi, a spus Dox şi s-a întors spre mine. Ştii unde să-l găseşti?

— Întreabă-mă când vom fi în avion, i-am răspuns eu. Adică atunci când nu suntem în prezenţa unui agent de informaţii al unei ţări străine.

M-am uitat la Boaz.

— Fără supărare.

Israelianul mi-a zâmbit.

— Nici vorbă.

— Nu mi-ar păsa nici dacă Boaz ar fi de pe Marte, a adăugat Dox. Voi avea încredere oricând în el să-mi asigure spatele. Şi sper că şi el va avea încredere în mine să fac la fel.

S-a uitat la Boaz, care a încuviinţat cu un semn din cap.

— În plus, a continuat Dox, tipul se pare că apreciază un banc bun. Spre deosebire de alte persoane pe care le-aş putea menţiona, în ciuda faptului că au alte calităţi. Aşa că spune-mi unde-l putem găsi pe nenorocitul ăsta de pulifrici căcăcios, ticălos de porc fricos, laş scâncit, scârţâit şi pişăcios, ca să-l terminăm ca pe-un câine turbat care este?

Boaz a părut impresionat. Am intervenit, înainte de a-i cere lui Dox să-i repete toate epitetele.

— Nu căutăm pe nimeni. Abia dacă poţi merge. După cum respiri, probabil că ai coastele rupte şi morfina ascunde leziunile cele mai grave.

— E doar o rană în carne, a zis el cu o strâmbătură. Am avut parte şi de răni mai urâte.

— Minţi, a zis Boaz cu un accent britanic ciudat.

Amândoi au izbucnit apoi în râs, cu Dox pe jumătate icnind printre chicoteli. N-am înţeles poanta.

După ce s-au oprit, Boaz a spus:

— E adevărat că sunt agentul de informaţii al unei ţări străine, dar acela este... cum ziceţi voi, jobul meu de zi cu zi. Operaţiunea actuală însă... haide să zic doar că n-a fost aprobată de organizaţia din care fac parte.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu încruntându-mă.

— Naftali este fratele lui Gil.

— Să fiu al naibii! am exclamat eu. Mi se păruse, într-adevăr, că arăta familiar.

— Da, seamănă puţin cu Gil. Şi este la fel de periculos ca Gil. El nu crede că şefii noştri au fost suficient de motivaţi pentru a răzbuna moartea fratelui său.

— Ăştia-s managerii, a intervenit Dox. Ori nu fac nimic, ori exagerează. Între cele două extreme nu există altceva.

— Voi doi sunteţi pe cont propriu? l-am întrebat eu pe Boaz.

El a înălţat din umeri.

— Anumite persoane sunt... dispuse să privească în altă parte cât timp Naftali şi cu mine suntem în vacanţă. Ştii cum merg lucrurile. Uneori oamenii vor să fie făcut ceva, dar nu vor să ştie cum s-a procedat. Este „sindromul mănuşilor din cauciuc". Nu există amprente, nu există responsabilităţi.

— Hristoase! am rostit eu, dar chiar nimeni nu mai lucrează exclusiv pentru guvern?

Dox a icnit.

— Ţi-am mai zis-o, omule. Privatizarea e valul viitorului. Auzi, nu crezi c-am mai avea vreo şansă să-l prindem pe Hilger aici, în Singapore?

Am clătinat din cap.

— Mă îndoiesc că Hilger merge până la magazinul din colţ după un pachet de ţigări fără să aibă asupra lui cinci valute diferite şi trei paşapoarte false. Probabil că a pornit spre clubul de iahting, a auzit sirenele de poliţie şi a dispărut imediat.

— Iar noi nu-l putem aştepta, oricum, la club. Acolo este prea periculos acum. Nu ne putem întoarce.

— Bine, a zis Boaz, am renunţat la Singapore. Dar dacă ai informaţii despre unde-l putem găsi pe Hilger după afacerea asta, Naftali şi cu mine vom acţiona pe baza lor. Privat, discret şi imediat. Vă puteţi baza pe noi.

Kanezaki a ridicat din umeri.

— În orice caz, secretele astea răsuflă mai devreme sau mai târziu, a spus el şi Boaz a rânjit.

N-am fost surprins. Kanezaki voia moartea lui Hilger îndeajuns de mult ca să mă implice. De ce nu i-ar fi implicat atunci şi pe israelieni? În plus, el nu divulga niciun fel de informaţii strict secrete. Tot ce ştia despre operaţiunea aceasta apăruse în urma discuţiilor cu mine.

Kanezaki l-a informat pe Boaz despre ceea ce ştiam noi. După ce a terminat, Boaz a zis:

— Aşadar, credeţi că individul ăla, Boezeman, din securitatea portuară Amsterdam, face parte integrală din planul lui Hilger?

— Exact, a confirmat Kanezaki.

— Şi aveţi date despre el? Adresele de acasă şi de la serviciu, numere de telefon, fotografii?

— Bineînţeles.

— Pentru cine lucrează Hilger?

— Nu ştiu. Există multe grupări care ar fi încântate să distrugă rafinăriile din Rotterdam. Al-Qaeda, Hamas, Hezbollah... iar Hilger este amestecat cu toate.

Israelianul a ţuguiat buzele şi a fluierat încetişor.

— Dacă ai avea dreptate despre intenţiile lui, de cât timp crezi că mai dispunem înainte de a se duce totul de râpă?

Kanezaki a încuviinţat lent, de parcă îşi pusese şi el întrebarea aceea.

— E greu de precizat. Ştim doar că plănuieşte de mult timp operaţiunea din Rotterdam, că este importantă pentru el. După pierderile suferite, bănuiesc că va pleca imediat spre Olanda.

— Dacă a expediat un dispozitiv, a spus Dox, de ce n-ar utiliza, pur şi simplu, un releu declanşator cu ceas? Sau un detonator cuplat la un telefon mobil? Poate apela numărul respectiv de oriunde şi oricând şi – bum!

Boaz a clătinat din cap.

— Există prea multe probleme potenţiale. Ceasul nu-i bun, pentru că el nu poate şti cu exactitate când va sosi containerul. Telefonul mobil nu-i bun, fiindcă s-ar putea să n-aibă semnal în interiorul containerului. Iar în ambele cazuri există riscul deteriorării sau defectării dispozitivului în urma unei scăpări a containerului sau a unei manipulări bruşte în timpul operaţiunilor de încărcare şi transport.

— Specialitatea lui Boaz sunt bombele artizanale, am zis eu.

El a surâs.

— În ziua de azi, oamenii le numesc „dispozitive explozive improvizate”[12]. Pare mai impresionant. Nimeni nu mi-a mărit însă salariul pentru asta.

— În plus, a adăugat Kanezaki, dacă ar fi putut face totul prin telecomandă, n-ar mai fi avut nevoie de Boezeman sau de orice alt om din interior.

Dox a aprobat din cap.

[12] Improvised Explosive Devices – IED (în orig.) (n.red.).

— Da, aşa-i. Şi chiar dacă Hilger nu-i în oraş, pun prinsoare că Boezeman va avea destule informaţii care ne-ar putea duce la el. Dacă-l întrebăm cu frumosul, vreau să zic.

— Şi organizaţia ta? l-am întrebat eu pe Boaz. Dacă le-ai furniza informaţia asta, ei ar transmite-o...

— La CIA, m-a completat Boaz. Relaţiile noastre reciproce cu olandezii nu sunt... strânse.

Am ridicat din umeri.

— După care CIA o va transmite olandezilor.

— Nu cred că vorbeşti serios, a intervenit Kanezaki. CIA nu va transmite nimănui nicio informaţie, fără s-o studieze în prealabil. Cea mai mare parte a datelor pe baza cărora acţionăm noi provin din surse neautorizate, iar restul sunt speculaţii. Probabil că CIA nu le va mai transmite mai departe. Şi chiar dacă ar face-o, asta nu se va întâmpla mai devreme de o lună. Nimeni nu vrea să trimită un astfel de avertisment, care să se dovedească după aceea fals. Credeţi-mă, într-o birocraţie teama de a părea stupid este mai puternică decât teama de a pierde Rotterdamul. În privinţa asta, canalele oficiale sunt, pur şi simplu, o pierdere de timp.

Toţi am rămas tăcuţi o vreme. După aceea Boaz a zis:

— E adevărat că totul poate fi o... căutare de cai verzi pe pereţi, totuşi instinctul îmi spune că merită să încercăm. În plus, mă gândeam de mult să vizitez Amsterdamul. Rain, ce părere ai?

M-am uitat la Dox, care a zis:

— Dacă tu nu te duci, eu mă duc, chiar dacă ar trebui să mă târăsc. Nu-i vorba doar despre acţiunea abjectă pe care o intenţionează Hilger acolo şi nici pentru că vreau să mă răzbun, deşi bineînţeles că vreau. Fiindcă Hilger ştie că vom veni după el. La prima ocazie pe care o va avea, o să-ncerce să ne oprească să-i „afectăm propria longevitate", eufemistic vorbind. Refuz să-mi trăiesc restul vieţii întrebându-mă dacă nenorocitul va reuşi să mă prindă din nou. Mulţumesc foarte mult, dar prefer să-i vin eu de hac primul, după care voi dormi mult mai liniştit.

Toţi am tăcut iarăşi. Dox a urmat:

— În plus, dacă Tom are dreptate, Hilger pregăteşte un atac urât în Rotterdam şi noi suntem singurii aflaţi într-o poziţie din care îl putem stopa.

Am căzut pe gânduri. Ştiam că Dox avea dreptate. Nu voiam ca Hilger să mai trăiască mult.

În acelaşi timp însă, eram conştient de cuvintele lui Kanezaki despre încercarea de a face ceva care să prevină acţiunea pe care o pregătiseră morţile lui Jannick şi Accinelli. Nu-mi plăcea s-o recunosc, dar îmi atinsese o

coardă sensibilă. Ştiam că mă manipula, totuşi în acelaşi timp voiam să cred că exista o modalitate prin care anulez ceea ce făcusem.

Am suspinat şi am indicat din bărbie spre Dox.

— Haide să-l ducem în avion.

Dox a scuturat din cap.

— Nu plec nicăieri, dacă nu te duci la Amsterdam.

— Mă duc.

Lunetistul a zâmbit.

— E bine atunci, fiindcă aş avea nevoie de o infirmieră bună. Boaz, să ai grijă să nu se furişeze în Cartierul Felinarelor Roşii.

Boaz a rânjit.

— O să fiu cu ochii-n patru.

Dox a clătinat din cap.

— La dracu', ce-aş mai vreau să vin şi eu cu voi, băieţi. Simplul gând de a mă uita la punctuleţul ăla dintre ochii lui Hilger printr-o lunetă Leupold... omule, mi-o face tare ca piatra chiar acum.

— Bine, am zis eu, e timpul să plecăm.

— Marina! a strigat Kanezaki.

Peste o secundă, a apărut tânărul tuns periuţă. S-a aplecat în dubiţă şi l-a ajutat pe Dox să se ridice în picioare. În ciuda bravurii lui, lunetistul voinic arăta groaznic. Faţa îi era roşie şi băşicată, şi abia îşi putea susţine propria greutate. Era însă viu, ceea ce în sine era un lucru minunat.

— Vânătoare bună, *amigo*, i-a spus el lui Boaz. Când o să terminaţi, o să-ţi datorez câteva beri, apoi alte câteva. O să ne-ntâlnim şi-o să ne mai spunem nişte bancuri.

Israelianul a surâs larg.

— Abia aştept.

Am coborât toţi din dubiţă şi puşcaşul l-a ajutat pe Dox să urce în avion.

— Şi Naftali? l-am întrebat eu pe Boaz.

— O să ducă înapoi cealaltă dubiţă. Este mai bine să lăsăm totul aşa cum trebuie, a răspuns el, pe urmă s-a uitat la Kanezaki: Voi ce faceţi cu a voastră?

— Am pe cineva care o să se ocupe de asta.

Boaz a râs.

— Trebuie să fie plăcut să lucrezi pentru o organizaţie mare.

Parcă la un semnal, din avion a apărut alt tânăr, care, judecând după aparenţe, părea civil. Probabil un agent CIA de rang mărunt. Kanezaki i-a aruncat cheile dubiţei.

— Ştii ce ai de făcut.

Tânărul a încuviinţat din cap, a închis uşile, a suit în dubiţă şi a plecat.

— Ne-ntâlnim, atunci, în Amsterdam, i-am spus eu lui Boaz. Mă îmbarc în prima cursă pe care o găsesc.

A aprobat scurt din cap.

— Şi eu la fel. M-aş oferi să te iau cu mine, dar dacă n-o să returnez rapid avionul pe care l-am împrumutat, cineva o să mă calce pe sulă.

Kanezaki a intervenit:

— Nu e tocmai aşa...

— Gata, haideţi să plecăm, am zis eu. Boaz, o să te sun pe telefonul mobil. Dacă din cine ştie ce motiv nu putem lua legătura telefonic, locul de întâlnire de rezervă va fi recepţia Grand Hotel Krasnapolsky, la ora 7 dimineaţa, apoi la 7 seara, şi tot aşa până ne găsim.

— Cunoşti Amsterdamul, a comentat israelianul.

— Am fost pe-acolo, am replicat eu vag.

Începusem să am încredere în Boaz, cel puţin „situaţional", cum spunea el, totuşi voiam în continuare un loc de întâlnire de rezervă cu multe intrări, ieşiri şi agenţi de pază. Cu alte cuvinte, un loc dificil pentru asasinate.

El mi-a strâns mâna, apoi pe a lui Kanezaki, după care s-a îndepărtat, probabil spre avionul lui privat. Kanezaki şi cu mine am urcat în avionul nostru. Puşcaşul marin a intrat în carlingă şi, după cinci minute, Singapore se afla la trei sute de metri dedesubt şi se îndepărta de la o secundă la alta.

Capitolul 36

Când taxiul intră în parcarea de la Republic of Singapore Yacht Club, Hilger văzu girofarurile maşinilor de poliţie şi gură-cască adunaţi în faţa intrării în club. Înţelese imediat şi acceptă ce anume însemna. Ritmul bătăilor inimii îi crescu puţin, dar nu se trădă prin nimic.

— Ah, Dumnezeule, nu-mi vine să cred! se adresă el taximetristului. Mi-am lăsat laptopul în hotel. Poţi să mă duci înapoi?

Şoferul întoarse şi porni. Hilger tastă un număr pe telefonul mobil, dar nu apăsă şi butonul de apel. Aşteptă o secundă, apoi simulă o convorbire pentru urechile taximetristului.

— Bună ziua, tocmai am folosit centrul dumneavoastră de computere şi cred că mi-am uitat... ah, l-aţi găsit? Slavă Domnului! Da, da, ajung acolo în vreo cinci minute.

După aceea îl sună pe Guthrie. Niciun răspuns. Asta nu era bine; Guthrie răspundea întotdeauna prompt. Încercă pe urmă la Pancho. Din nou, niciun răspuns.

Închise telefonul. Primul lucru la care se gândi fu că trebuia să se descotorosească imediat de el. Numărul avea să apară în jurnalele de apeluri ale telefoanelor lui Pancho şi Guthrie.

Ştiu că cei doi erau morţi. Nu ştia cum găsise Rain barca, însă izbutise cumva. La fel se întâmplase în Hong Kong. El ştiuse că Rain va căuta, bineînţeles, o cale de contraatac, dar crezuse că, având ambarcaţiunea cu care să se deplaseze după pofta inimii şi cu Dox ca ostatic, asasinul japonez ar fi fost neutralizat. Tot ce ştiuse despre Rain indicase că Dox era singurul lui partener. Însă i-ar fi fost imposibil să-l urmărească astfel fără ajutor şi Hilger se întrebă pentru o clipă de unde provenise ajutorul acela.

La naiba! *La naiba*! *La naiba*!

Inspiră şi expiră, lent şi profund, calmându-se, concentrându-se. Dacă Rain aflase despre barcă, era posibil să fi aflat şi despre operaţiunea Rotterdam? Desigur, lui nu i-ar fi păsat defel de operaţiunea respectivă, deoarece era un mercenar şi nimic mai mult. Probabil, s-ar fi folosit însă de ea pentru a-l urmări din nou pe Hilger. Sau şi-ar fi împărtăşit cunoştinţele altcuiva, care ar fi fost dispus să intervină. Şi asta părea improbabil, dar improbabil păruse şi dezastrul care tocmai se petrecuse în Singapore.

Pentru o secundă, fu cuprins de îndoieli. Poate că greşise, considerându-l pe Rain un inamic. Poate că ar fi trebuit să încerce să-l recruteze, şi pe Dox

de asemenea, chiar după cele întâmplate în Hong Kong. Se întrebă dacă nu cumva îngăduise furiei care-l cuprinsese după ratarea operaţiunii de acolo să-i influenţeze judecata, dacă nu cumva îngăduise ca latura personală să interfereze cu latura profesională. La urma urmelor, nu era ca şi cum Rain ar fi avut afilieri sau loialităţi stupide, sau orice altceva care l-ar fi împiedicat să lucreze cu Hilger. Poate că dacă el ar fi înţeles importanţa muncii lui Hilger, i s-ar fi alăturat. Nihilismul era nenatural. Poate că o cauză dreaptă l-ar fi convertit pe Rain.

Strânse din ochi şi-şi prinse rădăcina nasului între degetul mare şi arătător. Sau poate că nu. Pentru că aproape nimeni nu fusese cu adevărat convertit. Unde erau realiştii din guvern, cei care să acţioneze aşa cum ar fi fost necesar? Existau doar nişte militarişti belicoşi care se sustrăseseră de la serviciul militar, susţineau soluţii fantasmagorice pentru probleme imaginare, îşi denumeau soluţiile ca „Patriotic Act" şi le vindeau unui public ignorant, dispus şi doritor să creadă că oratorii duri îl proteja cu adevărat. Lui Hilger îi venea să vomite.

Ei bine, avea să se ocupe el de asta, de toate astea. Ajunsese foarte aproape.

Închise ochii şi se concentră din nou asupra răsuflării. Lent, inspiraţie şi expiraţie.

Bun, reflectă el. *Porni de la presupunerea că operaţiunea e compromisă şi Rain ştie despre Boezeman. E greu de imaginat cum ar putut să ştie, totuşi... ce ar făcut cu informaţia aceea*?

Hilger surâse. Îl cunoştea pe Rain. Durase destul şi-l costase mult, însă în acel moment îşi cunoştea inamicul. Rain avea să folosească informaţia pentru a-l urmări. Era prădătorul din el, neînduplecarea pe care i-o zărise în ochi în Saigon şi în acţiunile lui de peste tot. Multe alte lucruri erau incerte, dar despre acesta Hilger ştia că era absolut sigur.

În minte îi apărură imediat două căi de acţiune. Una era imperativă, cealaltă o oportunitate.

Imperativul: să ajungă în Amsterdam. Să închirieze o cursă aeriană charter, dacă nu era disponibilă imediat una comercială. Să se întâlnească pe urmă cu Boezeman, să acceseze dispozitivul, să asigure plasarea lui corespunzătoare, să armeze detonatorul.

Oportunitatea: să mai rămână un timp în Amsterdam, pentru a-l lichida pe cel sau pe cei care aveau, cu siguranţă, să vină acolo după el.

Poate că socotea greşit şi de data asta. Poate că Rain, şi Dox, de asemenea, dacă erau împreună, aveau să fie mai buni ca el. Cu certitudine, aşa ceva nu era imposibil de imaginat; erau abili, nemiloşi şi, în plus, furioşi.

El avea totuşi să rişte. Imediat ce-şi termina treaba cu Boezeman, nimic nu mai putea stopa operaţiunea, iar operaţiunea era întotdeauna cea mai importantă. Mai esenţială decât vieţile oamenilor lui. Şi chiar, desigur, decât propria lui viaţă.

Dacă se ajungea la aşa ceva.

Când taxiul intră în parcarea hotelului, Hilger îşi simţi mintea limpede şi rece ca un izvor neprihănit de munte. Ştia exact ce trebuia să facă şi cum anume.

Capitolul 37

Kanezaki i-a cerut pilotului din Marină să ne ducă în Hong Kong. Pe timpul zborului, Tomohisa a folosit un telefon cu legătură prin satelit pentru a aranja diverse detalii: un medic pentru Dox, un loc la clasa întâi într-o cursă Cathay Pacific cu destinaţia Amsterdam, la ora 12:25, pentru mine.

— În Amsterdam, nu-ţi pot face rost de genul de echipamente care-ţi plac, m-a anunţat el imediat după ce am aterizat. Puterile îmi sunt limitate în afara Asiei.

M-am gândit la felul cum se descurcase cu pilotul, la felul cum îmi amintea de Tatsu.

— Îţi vor creşte.

— De ce zici asta?

I-am zâmbit.

— Aşa simt. Oricum, mă aştept ca Boaz şi Naftali să aibă asupra lor destule, încât să zăngăne când păşesc.

— Se pare că ai mai fost în Amsterdam, aşa-i?

— Cunosc cadrul general. Însă în Rotterdam n-am călcat niciodată.

— Omul nostru locuieşte lângă parcul Vondelpark, dacă ştii pe unde-i asta. Un apartament duplex pe Voissiusstraat, la numărul 15. Pentru serviciu, face naveta la Rotterdam.

— Da, cunosc Vondelpark.

— O să-ţi descarc dosarul lui pe site-ul securizat. Te va aştepta, când vei sosi.

— Perfect.

Kanezaki a şovăit, după care a zis:

— Tatsu ar fi fost mândru de tine.

Am aprobat din cap. Poate că era manipulare, sau poate că o spusese cu adevărat din inimă. Oricare ar fi fost adevărul, bănuiam că avea dreptate.

— El a fost o influenţă bună, am spus eu. Pentru amândoi.

Ne-am strâns mâinile, apoi m-am întors către Dox. Lunetistul voinic zăcea pe spate, pe nişte pături ce fuseseră întinse pe podeaua cabinei, ameţit de la morfina pe care i-o administrasem.

— Bucură-te de vacanţă, bolnavule închipuit.

El a gemut.

— Ştii bine că în clipa de faţă nu mi-aş dori nimic mai mult decât să merg la Amsterdam. Să termini cu el o dată pentru totdeauna, ai înţeles?

I-am strâns puternic mâna.

— Aşa o să fac. Ne revedem în curând.

O ambulanţă a sosit chiar pe când coboram din avion. Am traversat pista, apoi am trecut prin clădirea aeroportului. Până am ajuns la ghişeul Cathay Pacific eram din nou Taro Yamada şi am făcut check-in pentru îmbarcare fără nicio problemă.

M-am gândit s-o sun pe Delilah. Eram încă tulburat de ceea ce-mi zisese. Nu ştiam ce simţeam, nu ştiam nici măcar cum să reacţionez, şi din cauza asta mă consideram un idiot. Cu numai câteva zile în urmă decisesem că totul era ridicol, neviabil. După care urmase noaptea aceea din Bel-Air şi... la naiba, pur şi simplu, nu ştiam.

În cele din urmă însă, gândul că Delilah va primi un raport din partea lui Boaz şi o tăcere prelungită din partea mea au fost totuşi prea inconfortabile. Nu voiam să pară că aş fi tratat-o fără respect. Pentru că, într-adevăr, o respectam, îi eram recunoscător şi... ah, Iisuse Hristoase! Am găsit un telefon public şi am sunat-o.

A răspuns imediat.

— *Allo*?

— Eu sunt. L-am recuperat. E întreg.

— Oh, John!

— Da, e-n regulă. O să fie bine.

— Când te-ntorci aici?

— În curând. Mai întâi am ceva de terminat.

Ţinând seama de circumstanţe, ea avea să ştie despre ce era vorba.

A urmat o pauză.

— Eşti sigur că e... necesar?

— N-am de ales. Dacă nu mă duc după el, va veni el după noi.

— Lasă-mă să te ajut, atunci.

— Nu, nu-i o idee bună.

— Mi-e teamă.

Asta m-a dat peste cap.

— De ce ţi-e teamă? Nu ţi-a fost niciodată teamă.

— Mi-e teamă că-ţi forţezi norocul. Vreau să fiu cu tine în ceea ce faci acum.

Am tăcut, încercând să mă gândesc la ce să spun, la o modalitate de explicare.

— Nu vreau să te implic. Nu vreau să vii în locul în care sunt, locul în care trebuie să fiu. Cred... eşti singurul lucru care mă poate trage afară din viaţa asta.

— John...

— Ai înţeles? Am ajutoare. Vorbeşte cu ai tăi şi o să afli. Nu veni. Am nevoie de tine după aceea.

Apoi am închis, temându-mă de tot ce aş fi putut adăuga. Am stat locului mult timp, cu ochii închişi, minunându-mă de ceea ce tocmai îi spusesem şi de locul de unde proveniseră cuvintele acelea. Se petreceau atât de multe, încât nu le puteam controla pe toate. Îmi doream să găsesc un loc întunecos şi sigur, unde să mă ascund de toţi şi să încerc să pun lucrurile cap la cap.

În acelaşi timp însă, trebuia să-mi păstrez concentrarea, să termin ce începusem. N-aveam alternativă.

Am fost, practic, comatos în zborul de treisprezece ore spre Amsterdam, unde am ajuns la 6 dimineaţa după ora locală. Mă îndoiam că Boaz şi Naftali ar fi ajuns la fel de rapid, totuşi am cumpărat o cartelă telefonică preplătită şi am încercat să-l sun pe Boaz de la un telefon public. Niciun răspuns. Da, probabil că erau în avion.

Am folosit terminalul de sosiri Cathay Pacific ca să fac duş şi să mă schimb. Kanezaki îmi dăduse a doua vestă antiglonţ Dragon Skin şi am îmbrăcat-o, pe jumătate pentru protecţie şi pe jumătate împotriva probabilului frig de afară. La ieşirea din aeroport, mi-am luat precauţiile uzuale, după care am urcat în trenul spre Centraal Station din Amsterdam.

Când am ajuns acolo, dimineaţa era ploioasă, rece şi posomorâtă. Navetişti se grăbeau pe lângă mine pe pavajul ud, cu umbrele picurând şi bărbiile îndesate în fulare. M-a surprins absenţa relativă a conversaţiilor. Poate că de vină era ora, sau poate frigul, totuşi atmosfera era silenţioasă, ba chiar severă.

De la un magazin din gară mi-am cumpărat o căciulă, fular, mănuşi, umbrelă şi o hartă. Niciunul dintre magazinele care erau deschise nu vindeau jachete... sau cuţite, ceea ce-mi doream aproape la fel de mult. Trebuia să aştept până mai târziu, când avea să se deschidă un magazin în care să mă echipez corespunzător. Până atunci avea să-mi fie frig iarăşi.

Am luat un tramvai al companiei de transport public Gemeentelijk Vervoerbedrijf (GVB) spre Leidseplein, lângă Vondelpark, unde locuia Boezeman. Ştiam că piaţa aceea era animată seara, însă în acel moment nu era nici măcar ora 9 dimineaţa şi zecile de baruri, restaurante şi cafenele erau închise. M-am oprit pe un pod de peste unul dintre canalele vechi care porneau din port, părând cercurile concentrice de pe plasa unui păianjen. M-am uitat o clipă la frunzele ude ce pluteau pe apa întunecată şi la două gâşte, izbitor de albe şi pure în contrast cu apele negre ale Styxului pe care alunecau. Pe lângă mine au trecut automobile, cu lumina farurilor difuză în penumbra dimineţii umede de iarnă, cu roţile împroşcând pe trotuare apă din bălţile imense de pe carosabil. Ciclişti pedalau sobri prin ploaia rece.

Voissiusstraat se afla la doar cinci minute de mers pe jos de staţia tramvaiului. Am găsit strada, îngustă, cu sens unic şi pavată cu piatră cubică şi am pornit pe ea. Pătrundeam într-o zonă în care era posibil ca Hilger să-mi anticipeze prezenţa, aşa că vigilenţa mi-a sporit.

Pe partea stângă a străzii era un şir lung de clădiri cu patru şi cinci niveluri, din piatră şi cărămidă, vechi de secole, lipite între ele. Niciuna dintre intrările lor nu era suficient de adâncă pentru a oferi cuiva o ascunzătoare din care să pândească. Pe dreapta străzii se vedea fâşia verde, lungă de peste un kilometru şi jumătate a parcului Vondelpark, separată de Voissiusstraat printr-un gard din fier forjat cu ţepuşe. Am privit parcul printre barele gardului, oprindu-mă pentru camuflare în faţa automobilelor parcate, însă n-am văzut nimic anormal. Câţiva pietoni au trecut pe lângă mine, dar îşi ţineau mâinile la vedere şi niciunul nu degaja vreo undă de pericol. Acoperiţi de umbrelele cu care se apărau de ploaie, nu mi-au aruncat nici măcar o privire.

Am încetinit pasul şi m-am oprit, având spatele protejat de o maşină parcată, imediat după ce am trecut de numărul 15 – o uşă veche şi masivă din lemn cu motive decorative şi o ferestruică de vitralii în centru. Am privit cu atenţie zidul exterior din dreptul clanţei, apoi m-am uitat prin vitraliu la vestibulul din interior. Nu existau interfoane, cutii poştale şi nici alte indicii că ar fi existat mai multe apartamente. Se părea că Boezeman, sau mai probabil familia Boezeman, era proprietarul clădirii şi intrarea era numai pentru el. Bine de ştiut.

Încuietoarea uşii era nouă şi ar fi putut reprezenta un impediment. Totuşi, printr-o evaluare rapidă a terenului, m-am gândit că aş fi preferat să-l abordez în vestibul atunci când intra, ori când ieşea din apartament, în loc să încerc să intru şi să-l aştept înăuntru, întrucât nu deţineam mai multe informaţii despre felul cum trăia şi obiceiurile lui, aşteptarea înăuntru ar fi implicat prea multe incertitudini, dintre care un rol principal l-ar fi avut potenţialele veniri şi plecări ale membrilor familiei. Prin contrast, strada lungă şi îngustă, cu parcul pe o latură, crea numeroase oportunităţi pentru supraveghere şi aşteptare, şi pentru a-l surprinde la intrare. Păcat, realmente. Dacă aş fi ajuns acolo cu două ore mai devreme, poate chiar cu o oră mai devreme, poate că aş fi avut ocazia să-l prind pe Boezeman când pleca de acasă spre serviciu. Deocamdată, nu ştiam cum arăta, totuşi câte persoane ar fi intrat şi plecat dintr-un singur apartament? Ar fi fost ceva improvizat, ad-hoc, şi ar fi implicat, desigur, riscuri, dar s-ar fi putut face.

Am mers încă două ore pe străzi, absorbind atmosfera locurilor şi concentrându-mă pe Voissiusstraat. Din Vondelpark aveam o vedere clară spre uşa clădirii lui Boezeman. Era util, totuşi doar până la un punct. Aveam

să-l pot vedea venind şi plecând, dar nu şi să ajung la el la timp pentru a-l sili să intre înapoi în vestibul, unde să discutăm în privat. Aşteptarea pe stradă în sine, în apropierea clădirii lui, era posibilă, însă ar fi părut suspicioasă dacă trebuia să stau mult timp.

M-am întrebat cât de vigilent era Boezeman în privinţa propriei lui securităţi. În mod frecvent, responsabilitatea pentru securitatea unor obiective nu se transmite şi în genul de conştientizare personală care l-ar fi putut proteja de cineva ca mine. În timpul serviciului, el ar fi gândit într-un fel; în afara serviciului, obiceiurile îi puteau fi mai relaxate, deoarece se considera lipsit de inamici. Ajutat de Boaz şi Naftali, am fi putut plasa un observator la fiecare capăt al străzii înguste. A treia persoană ar fi mers în sus şi în jos pe stradă, iar noi ne-am fi schimbat periodic poziţiile, pentru a evita să batem la ochi. Dacă Boezeman făcea naveta cu trenul ăsta însemna că avea să plece dimineaţa şi să revină seara, parcurgând strada fie pe jos, fie cu bicicleta. Situaţia nu s-ar fi schimbat mult dacă făcea naveta cu automobilul personal. În ambele cazuri, având două persoane plasate la capetele străzii, îl zăream venind şi puteam aduce a treia persoană pe poziţie lângă apartamentul său, înainte ca el să ajungă acolo.

Toate astea, presupunând că nu venea un coleg cu maşina să-l ia din faţa casei. Presupunând că nu pleca de acasă odată cu soţia lui, sau că nu sosea seara acasă împreună cu copiii pe care-i lăsase la o grădiniţă. Presupunând o mie de alte lucruri, pentru care n-aveam absolut deloc timp să ne pregătim aşa cum s-ar fi cuvenit.

Dintr-un magazin din Leidseplein am cumpărat o jachetă solidă din lână, după care l-am sunat pe Boaz de la un telefon public. De data asta a răspuns.

— Ai sosit? l-am întrebat eu.

— Tocmai am aterizat.

— Perfect. Ai un telefon securizat?

— Da, însă nu vreau să-i deranjez pe ceilalţi pasageri.

— Am înţeles, nu eşti singur. Bun, am spus eu, pe urmă am aruncat o privire şi am zărit nişte posibilităţi. Unde ne putem întâlni?

— Îţi convine diseară, la hotelul despre care am discutat anterior, dar cu două ore mai devreme?

— Ar fi bine chiar şi mai devreme. Am căpăta o fereastră în care să ne întâlnim cu Boezeman când revine acasă de la serviciu.

— Se poate. Am un prieten localnic care ne va da nişte cadouri. N-ar fi frumos să venim cu mâinile goale.

Avea dreptate. Deja existau o mulţime de necunoscute. Dacă am fi avut arme, ne-am fi îmbunătăţit şansele de a-l aduce în tăcere pe Boezeman în propriul apartament, de a-l controla pe el şi pe oricare alţii i-am fi găsit

acolo şi de a-i induce teama necesară care l-ar fi făcut să vorbească. Probabil că am fi avut nevoie şi de alte echipamente pentru a-l urmări pe Hilger, dacă el se afla, într-adevăr, în oraş.

— O să te sun din nou la ora trei, i-am spus eu. O să vedem atunci cât de înaintat eşti cu pregătirile.

Am găsit o café internet, sau *koffieshop*, cum le spun localnicii, un local numit Get Down To It, pe o stradă laterală de lângă Leidseplein, şi am coborât treptele ca să caut un terminal şi să văd ce-mi pregătise Kanezaki. Pe la jumătatea scării m-a învăluit mirosul intens şi ameţitor de canabis şi pentru două oară în aceeaşi săptămână amintirile m-au readus în Saigon, de data asta mult mai tânăr, practic abia ieşit din adolescenţă, aflat în permisie şi fumând Thai Stick[13] pe care un ins întreprinzător din eşalonul doi le introdusese prin contrabandă la bordul unui avion militar sosit din Bangkok. Omul de gheaţă a inspirat adânc şi a exultat înaintea retrăirii aproape fizice a amintirii de a fi iarăşi tânăr cu abilităţi şi autorizaţia de a le folosi, la cincisprezece mii de kilometri de casă. Şi improvizând întruna în timp ce mergeam, ştiam că nimeni nu mai fusese acolo înaintea noastră, ca Neil Armstrong pe Lună, dar chiar şi mai grozav, clocotind de hormoni şi adrenalină, surescitare şi frică, mintea curioasă a unui adolescent şi instinctele letale ale unui prădător. Noi ştiam că eram indivizi speciali, unşi pentru rolul nostru, botezaţi de propriile noastre experienţe, cu copilăriile lepădate, în prezent la fel de pierdute şi inutile pentru noi ca nişte piei de şerpi năpârlite. Toate celelalte aveau să sosească mai târziu – oroarea, costul ei, regretul. Dar în permisia din Saigon, în camera din spate a unui bar întunecos de pe Rue Catinat, ameţiţi de Thai Stick şi de statutul nostru de zei, nu ştiam ce era ipotecat sau ce urma noi să oferim în gaj.

Koffieshop era un spaţiu discret iluminat, cu plafon scund din grinzi şi pardoseală din gresie roşie, cu pereţii înnegriţi de anii de fum acumulat. Avea un aparat de joc Flipper, mese de biliard şi un bar cu tejghea din lemn întunecat în faţa căreia se aflau câteva taburete negre. Într-un colţ, şase-şapte tineri stăteau în fotolii, absorbiţi în fumat şi conversaţie; în alt colţ, trei terminale pentru internet, toate goale. Pe fundal se auzea încetişor muzică house. Am folosit un terminal pentru a accesa site-ul securizat al lui Kanezaki. Aşa cum promisese, îmi lăsase un dosar întreg despre Boezeman, care includea fotografii. Am notat ce-mi trebuia şi am memorat restul. După aceea am şters istoricul browserului şi, fără să fi premeditat nimic, m-am aşezat la bar. Deasupra tejghelei era lipit un anunţ:

[13] Marijuana legată în jurul unor beţe din bambus, cunoscută sub numele Buddha Sticks sau Thai Sticks (beţişoare Thai). (n.red.).

Ofertă specială: *Haşiş White Widow şi Super Palm Power*, *24 de euro. Dutch*, *12 euro. Thai*, *3 grame*, *12 euro.*

Thai, da? Beţişoarele alea continuau să mai existe.

Mi-am privit ceasul. Mai erau aproape cinci ore până când trebuia să-l sun pe Boaz.

Barmanul s-a apropiat de mine, un tip înalt, cu păr şaten, rar.

— Cu ce te pot servi?

La dracu'.

— Thai, am zis eu. Şi nişte hârtie.

Mi-am rulat o singură ţigară. *Doar niţel*, mi-am spus eu. *Doar ca să văd cum se simte după atâta vreme.*

Am tras un fum foarte scurt şi oricum am tuşit, iar barmanul a zâmbit. Fără doar şi poate. Nu era prima dată când vedea un client tuşind. Mi-a adus un pahar cu apă şi s-a îndepărtat.

Mi-am dat seama că omului de gheaţă îi plăcea. I-am dat alt fum scurt, care s-a dus mai lin, apoi un al treilea.

Ce dracu' faci? m-am întrebat eu. M-am uitat la ţigară cu oroare şi am strivit-o. Eram foarte obosit şi coborâsem garda, însă, la naiba, mă aflam în toiul unei operaţiuni. Încercam, oare, să fiu omorât?

Rămânea totuşi uluitoare asocierea mirosului, şi în acel moment a gustului, cu Saigonul. Nici înainte şi nici după aceea nu fumasem droguri. Pentru mine fusese o experienţă exclusiv vietnameză.

O să fii bine, am reflectat eu. *A fost doar niţel. Ce naiba*...

Am simţit cum percepţiile mele începeau să devină difuze. De fapt, era plăcut. Îmi reaminteau de o vreme despre care nu-mi dădusem seama că-i dusesem dorul. Şi în acelaşi timp mă făceau să conştientizez cât de încordat fusesem din clipa în care primisem mesajul lui Hilger în Paris. Sexul cu Delilah şi toată băutura ingurgitată în seara aceea... fuseseră ca şi cum încercasem să păşesc în exteriorul propriului meu corp ori să anesteziez ceva dinlăuntrul lui.

Uneori ai nevoie de anestezic. Întrucât ceea ce afli despre tine când frica te copleşeşte, finalmente, nu este deloc frumos. Înţelegi că persoana pe care ai considerat-o ca fiind tu însuţi, sinele tău imuabil şi indivizibil, nu-i decât un înveliş, fragil şi gingaş. Frica înlătură faţada. Iar faptul că trebuie să vezi, şi să accepţi, ceea ce există dedesubt te face să fii diferit de toţi cei care n-au fost căliţi în mod similar. Tu te-ai maturizat, pe când ei au rămas novici. Tu deţii o limpezime brutală; ei au doar iluzii liniştitoare. Tu ai privit îndelung

în abis şi-l poţi simţi cum şi el te priveşte la rându-i; ei nu ştiu nici măcar că există aşa ceva. Iar pentru toate astea, îi urăşti.

De ce insistasem asupra Saigonului cu Hilger? Existau şi alte locuri unde am fi putut merge, locuri care ar fi oferit aceleaşi avantaje operative. Însă omul de gheaţă dorise Vietnamul. El dorise să mă ducă înapoi, să revin în locul unde se născuse el şi unde prosperase, locul care era el, pur şi simplu. De ce?

Fiindcă ai nevoie de mine.

Am tresărit. Glasul fusese şoptit. Intens.

Familiar.

Am privit în jur. Nu vorbise nimeni. Barmanul se afla în capătul opus al tejghelei şi discuta cu una dintre fetele de la mesele din colţ. Muzica house părea foarte îndepărtată.

Ce tot spui? m-am gândit eu. *Ştiu că am nevoie de tine.*

Nu. Ai încercat să mă omori.

Încercasem să te adăpostesc.

La naiba! *Mă ignori. Mă sufoci. Mă laşi liber nopţile în Paris, de parcă aş fi o javră de câine care trebuie scoasă la plimbare, ca să nu umple casa de rahaţi. Şi apoi, când ai avut nevoie de mine pentru Dox, m-ai pus la îndoială, mi te-ai împotrivit, m-ai tolerat ca şi cum aş fi un simplu ajutor angajat şi abia aştepţi să termin corvezile, ca să mă expediezi din nou. S-a terminat cu tâmpenia aia*! *Dispari din calea mea*!

Nu. Doar nu eşti proprietarul meu.

Nu, pe naiba! *Dacă n-aş fi fost eu, de mult ai fi fost mort. Ai fi murit în prima noapte în care te-ai scăpat pe tine într-un schimb de focuri. Viaţa ta este a mea. Nu sunt proprietarul tău*? *Eu* sunt *tu.*

— Te simţi bine?

Am zvâcnit în lateral şi mi-am dus mâna dreaptă spre un cuţit prins de interiorul buzunarului de la pantaloni, un cuţit care nu era însă acolo. Înainte să-mi fi dat seama, ţineam taburetul în mâini, pregătit să izbească precum o bâtă de baseball.

Fusese barmanul, care se apropiase de mine. Dar s-a retras un pas şi a ridicat braţele, holbând ochii.

— Uşurel, omule! a zis el. Uşurel! Suntem calmi, da?

Aidoma unui vânt arctic, frica spulberase transa indusă de marijuana. M-am uitat în jur şi mi-am dat seama unde mă aflam. Şi ce făceam.

Am pus taburetul jos. Toţi se uitau la mine.

Barmanul a coborât lent braţele.

— Erai dus bine, omule. Iarba asta thailandeză poate fi puternică.

— Aşa-i, am încuviinţat eu din cap. Nu cred c-o mai vreau.

Am ieşit şi am mers prin aerul rece şi umed până când am găsit un hotel ieftin, unde am dormit câteva ore. Când m-am trezit, continuam să mă simt epuizat, aşa cum eşti după o reacţie parasimpatică de recul în urma unei înfruntări, dar cel puţin mintea îmi redevenise limpede. După toate zborurile, furişările, catastrofele evitate în ultima clipă... Apoi eliberarea lui Dox şi uşurarea că era întreg şi relativ sănătos. Pe urmă incidentul din cafenea... totul era ca şi cum ţi-ai înfrunta inamicul cel mai periculos, amândoi cu armele în mâini, pentru ca, pe neaşteptate, să fiţi despărţiţi şi nimic să nu fie, de fapt, soluţionat.

M-am oprit să mănânc ceva şi să beau o cafea în Café Bouwman, pe Utrechtsestraat, în lungul canalului Prinsengracht. Era bine – genul de cartier modest, fără pretenţii, cu mese vechi din lemn şi scaune tapiţate cu piele, şi un barman care-şi cunoştea clientela. După ce am terminat, l-am sunat pe Boaz de la un telefon public.

— Cum merge? l-am întrebat eu.

— Am terminat mai devreme decât credeam. Îţi aşteptam telefonul.

— Perfect. Cât de repede puteţi fi în locul despre care am vorbit?

— Suntem acolo chiar acum. Dar avem o maşină şi ne putem întâlni oriunde.

În mod obişnuit, n-aş fi acceptat propunerea. Dar în acel moment nu-mi mai făceam griji despre Boaz. Iar Krasnapolsky se afla la nici cincisprezece minute de mers pe jos de mine. Am fi câştigat timp dacă m-aş fi dus direct acolo.

— Ne-ntâlnim în faţă peste cincisprezece minute, i-am spus eu.

•

Boaz şi Naftali aşteptau în faţă, aşa cum promiseseră. Boaz renunţase la cămaşa hawaiiană şi purta o jachetă lungă şi voluminoasă şi blugi. Era genul de persoană pe care n-ar fi remarcat-o nimeni, greu de descris şi de recunoscut. Naftali avea un hanorac din nailon şi rucsac. Cu excepţia privirii dure din ochi, greu de înţeles de alţii, fratele lui Gil părea un tânăr turist european fără bani prea mulţi. Am mers pe stradă, până când am ajuns la o pizzerie. Boaz şi Naftali au comandat câteva felii, după care ne-am retras în săliţa din spate, ca să discutăm.

— Ţii Crăciunul sau Hanuka? m-a întrebat Boaz.

— Niciuna.

— Indiferent cum ar sta treaba, o să te încânte cadourile noastre. Pistoale USP Tactical cu amortizoare, plus nişte cuţite foarte tăioase şi ascuţite. Mă dau în vânt după sărbători.

I-am informat despre configuraţia terenului din jurul locuinţei lui Boezeman, apoi am discutat cum să procedăm. Boaz a fost de acord că

interceptarea olandezului când revenea seara acasă sau, dacă nu izbuteam asta, când pleca dimineaţa era opţiunea cea mai bună. Dar când am început să vorbim despre Hilger, m-am simţit neliniştit. Nu ţineam seama în mod adecvat de posibila lui prezenţă.

— Dacă toată afacerea asta-i reală, am spus eu, şi dacă el are, într-adevăr, un dispozitiv nuclear pe care trebuie să-l armeze, atunci este posibil să fie deja aici. Poate că l-a şi contactat pe Boezeman. La naiba, din câte ştim poate să fi amorsat deja bomba.

— Perfect, a zis Boaz. Haide să presupunem c-a făcut, într-adevăr, aşa. Care ar fi următoarele lui acţiuni?

— O şterge imediat de aici. Operaţiunea este terminată. Poate că dispozitivul are un cronometru sau poate că-i activat de un telefon mobil. În ambele cazuri va dori să plece din oraş înainte de explozie, altfel există prea multe şanse de a fi prins într-o razie de securitate. De aceea cred că va lua trenul spre Bruxelles, direct din Rotterdam.

— Nu, a rostit Naftali.

Boaz şi cu mine l-am privit surprinşi.

— Ştiam eu că poţi să şi vorbeşti, a spus Boaz.

— Nu va pleca imediat, a zis Naftali, ignorându-i comentariul. Şi-a pierdut toţi intermediarii şi acum tratează direct cu Boezeman. Iar acesta poate face o asociere între el şi explozie. Mai întâi îl va ucide pe Boezeman. Abia *apoi* o va şterge de aici.

Am rămas toţi tăcuţi. Naftali spusese ceva foarte inteligent.

— Bine, am rupt eu tăcerea. Unde îl va ataca pe Boezeman?

Naftali a ridicat din umeri.

— Unde am vorbit noi că-l vom ataca?

Boaz a încuviinţat.

— Ai dreptate. Şi nu-mi place ideea să-l aşteptăm pe Boezeman în acelaşi loc şi-n acelaşi timp cu Hilger. Multe lucruri pot merge prost.

— De ce nu i-am telefona? am propus eu. Lui Boezeman, vreau să zic. Să-l silim să iasă la lumină. Ne vom da seama dacă ştie ceva.

— E riscant, a spus Boaz. Ar însemna să-l avertizăm.

Am clătinat din cap.

— Tot trebuie să revină diseară acasă. Dacă telefonul nu duce la rezultatele scontate, putem folosi apartamentul ca plan B.

Am scos însemnările pe care le făcusem pe baza informaţiilor de pe site-ul securizat al lui Kanezaki.

— Ăsta-i numărul telefonului său mobil, am adăugat eu. Haide să vedem ce se-ntâmplă dacă amicul nostru, Boezeman, primeşte un apel telefonic neaşteptat.

Boaz mi-a întins un telefon mobil.

— Este curat, a spus el.

Am tastat numărul. Două ţârâituri, apoi a răspuns un bărbat cu un glas baritonal:

— *Hoi.*

— Alo, domnul Boezeman?

— Da, la telefon.

M-am gândit la numele pe care Kanezaki le menţionase pe site-ul securizat.

— Sunt un prieten al cunoştinţelor noastre comune, James Hillman şi William Detts.

Am făcut o pauză.

— Da? a spus Boezeman.

Nici „Pardon?", nici „Cine?" Ceva din cuvântul pe care olandezul alesese să-l folosească, alături de tonul lui, mi-au spus că dădusem lovitura.

Am mai aşteptat pentru a vedea ce putea produce presiunea tăcerii.

— Ăăă, a zis el, este vorba despre proprietatea de închiriat?

La naiba, mergea! Asta era o recunoaştere fără doar şi poate.

— Ar trebui să-ţi dau un răspuns prestabilit, nu-i aşa?

— Cine... cine-i la telefon?

— O să-ţi explic cine sunt, domnule Boezeman. În clipa asta sunt fie prietenul tău cel mai bun, fie inamicul tău cel mai teribil. Îl investighez pe James Hillman de mai bine de doi ani. Ştiu ce face în Rotterdam. Ştiu cum se foloseşte de tine ca să reuşească. Poţi să cooperezi cu mine, acum, sau următorul telefon pe care-l vei primi va fi din partea poliţiei naţionale şi a serviciilor secrete olandeze.

A urmat o pauză prelungă. Auzeam respiraţia bărbatului. Era accelerată.

— Eu... ce vrei să fac?

— Să ne întâlnim. Imediat. Să-ţi explic ce intenţionează, de fapt, Hillman şi să-mi actualizezi informaţiile. În schimb, nu voi suna la poliţie. Mai întâi însă vreau să ştiu un singur lucru. Este foarte important. Este pentru siguranţa ta personală. Te-ai întâlnit în cursul zilei de azi cu Hillman?

— Eu... am... de ce?

Se întâlnise cu el. Era clar din tonul vocii.

— Eşti în pericol. În seara asta nu te poţi întoarce acasă. N-o poţi face decât după ce ne ocupăm noi de problemă.

— Cum... dar nu ştiu nici măcar cine eşti.

— Acum te afli la serviciu?

— Da.

— Perfect. Dispui de o oră în care să te gândeşti la toate astea şi vei vedea că singura ta opţiune este să ai încredere în mine. Sunt în drum spre Rotterdam şi te voi suna din nou când ajung. Ne putem întâlni oriunde doreşti. Probabil că este preferabil un loc cât mai public.

Am închis telefonul.

Boaz s-a încruntat.

— Îl laşi pe el să aleagă locul?

— Bineînţeles că nu. Vreau doar să-l pun în mişcare. Odată ce va întreprinde o acţiune, va întreprinde şi alta. Acum să-i dăm drumul. O să vă informez pe drum.

Maşina lor era parcată în apropierea hotelului, un Mercedes C-Class cu sistem de navigaţie. Naftali şofa. Boaz a introdus adresa de la serviciul lui Boezeman. Am ajuns acolo în mai puţin de o oră – nu în oraşul Rotterdam, despre care auzisem că era frumos, nici chiar în port, ci în complexul rafinăriei, o reţea întinsă de căi navigabile, ticsite cu cargoboturi şi şalupe de gunoi; mii de kilometri de conducte se răsuceau în toate direcţiile, transportând Dumnezeu ştia ce, Dumnezeu ştia unde, cisterne scunde, turbine de putere şi turnuri care scoteau fum în cerul de culoarea plumbului.

L-am sunat din nou pe Boezeman. A răspuns imediat.

— Am sosit. Sunt lângă biroul tău din rafinărie.

I-am dat adresa unei benzinării pe lângă care tocmai trecuserăm şi a zis că va veni.

— Ţi-am spus eu, m-am adresat lui Boaz, care a zâmbit.

Am mers ceva mai departe şi am oprit pe o colină de unde vedeam parcarea benzinăriei. La fel ca apartamentul lui, Boezeman era un punct de legătură cu Hilger şi trebuia să fim precauţi.

Peste cinci minute, un Fiat albastru a oprit în colţul parcării benzinăriei, după ce ocolise pompele. Am aşteptat un minut, privind prin binoclu, însă nu l-a urmat niciun vehicul.

Naftali a pornit într-acolo. Boaz şi cu mine aveam USP-urile scoase şi pregătite. Când am trecut pe lângă benzinărie, l-am văzut pe Boezeman singur în maşină.

Mi-am coborât geamul.

— Arată-mi mâinile, domnule Boezeman.

S-a supus şi ne-am apropiat. Am văzut şi bancheta din spate. Era goală. Perfect.

— Acoperă-mă, i-am spus eu lui Boaz.

Cuvintele astea nu mă linişteau niciodată. Dacă însă Dox se simţea liniştit alături de Boaz, aşa aveam să mă simt şi eu.

— Te acopăr, a zis Boaz şi am coborât din maşină.

Boezeman a coborât, de asemenea.

Am rămas amândoi în ploaie, privindu-ne. În mod clar, olandezul era speriat.

— În ce necaz m-am băgat? m-a întrebat el.

Slavă cerului, m-am gândit eu, *că-i civil*, *nu vreun dur dificil.*

— O să-ţi dau nişte informaţii, după care o să-mi dai nişte informaţii la schimb. De acord?

A încuviinţat din cap, privindu-i nervos pe Boaz şi Naftali.

— Bărbatul pe care-l cunoşti drept James Hillman este ştiut că Jim Hilger şi lucrează în slujba intereselor islamice radicale. A introdus ilegal în Rotterdam un dispozitiv nuclear: o bombă radioactivă.

Chipul lui Boezeman s-a golit de sânge.

— Doamne, Dumnezeule!

— După reacţia asta îmi dau seama că n-ai ştiut în ce te-ai băgat.

Mă aşteptam ca în starea lui de tulburare să se agaţe de posibilitatea disculpării şi s-o folosească.

Aşa a şi făcut.

— N-am ştiut niciodată. Niciodată. Nu mi-au spus nimic şi crezusem...

— Că era vorba despre droguri?

— Da, numai droguri. Doamne, Dumnezeule!

Culoarea feţei i se schimbase din albă în verde. Părea gata să vomite dintr-o clipă în alta.

— Domnule Boezeman, urmează nişte întrebări importante. Te-ai întâlnit azi cu Hilger, aşa-i?

A încuviinţat din cap. Am făcut semn spre Boaz, care a coborât din maşină.

— I-ai asigurat acces în complexul rafinăriei?

— Trebuia... trebuia să recupereze ceva dintr-un container. Adusesem containerul din port şi-l depozitasem în complexul rafinăriei.

— De ce?

— În rafinărie beneficiez de mai mult acces. Iar Hillman... Hilger mi-a spus să procedez aşa.

— Te-ai uitat ca să vezi ce era în container?

— Am încercat, o dată. Erau două lăzi, însă ambele erau încuiate.

— Bun. L-ai lăsat pe Hilger să intre în container?

Chipul lui încremenit a fost un răspuns mai mult decât clar.

— Bomba este amorsată, a zis israelianul.

Boezeman s-a întors într-o parte, s-a îndoit din mijloc şi a vomitat.

M-am uitat la Boaz.

— O poţi dezamorsa?

A ridicat din umeri.

— Pot să dezamorsez orice. Dacă am uneltele cuvenite. Şi timp suficient. Şi acces, bineînţeles.

— Bun, din astea trei vei căpăta doar una. Dacă avem noroc, am spus eu, apoi m-am întors către Boezeman: Fii atent! Stăpâneşte-te! Mai putem îndrepta situaţia dacă ne grăbim. Dar avem nevoie de mai multe informaţii. Unde-i Hilger acum?

— Nu... nu ştiu.

Nu puneam întrebările cuvenite. Boezeman era atât de agitat, încât intra în echivalentul mental al unei abstracţii selective sau viziune limitată, adică vedea lucrurile doar din punctul lui de vedere şi neglija alte aspecte importante. Răspundea prea restrictiv, aşa simţeam.

— Dar ţi-a dat vreo indicaţie? am continuat eu cu întrebările. A zis că pleacă din oraş sau că se va întâlni cu tine mai târziu, orice de felul ăsta?

— Trebuie să revină mâine, a răspuns Boezeman. Mi-a spus... nu putea să transfere totul dintr-un singur transport. Avea o geantă de voiaj mare şi era plină când a plecat.

— Probabil cu ziare, am comentat eu. A trimis-o odată cu bomba, ca să crezi că a scos ceva important din container. A menţionat că va reveni?

— Da, ca să ia şi restul.

— Nu există „restul”. Unicul motiv pentru care n-a detonat încă bomba este că mai întâi trebuie să te omoare. Unde v-aţi văzut ultima oară? În vreun loc public?

— Da... în afara porţii. Erau agenţi de pază în apropiere. Şi el a încercat să... a vrut să...

— Ce anume?

— A vrut să vin cu el la staţie, dar n-am putut.

— Căuta un loc ferit, ca să te ucidă. Asta-i tot.

— Dar dacă vrea să mă omoare şi ştie că sunt aici, de ce nu detonează, pur şi simplu...

— Nu-i genul acela de bombă, a explicat Boaz. Explozia convenţională este mică. S-ar putea să nu omoare absolut pe nimeni. Radiaţia este cea care face daunele reale, în principal prin cauzarea de panică.

Boezeman a gemut încet, însă n-a spus nimic.

M-am pus pentru o clipă în locul lui Hilger. *Bomba este amorsată şi tot ce mai trebuie făcut este reducerea la tăcere a lui Boezeman. Cum ajung la el? Timpul şi locul...*

— Domnule Boezeman, Hilger ţi-a pus vreo întrebare despre ora la care pleci de la serviciu, ora când ajungi acasă, cum faci naveta... detalii de felul ăsta?

Pentru o clipă, n-a spus nimic, după care a rostit:

— Da, m-a întrebat toate astea. Crezusem...

— Că făcea, naturalmente, conversaţie şi era curios de viaţa din Olanda, cum să nu! Spune-mi exact ce i-ai zis. În detaliu.

— I-am zis... că ajung, de obicei, acasă pe la ora 6 după-amiaza. Că fac naveta cu automobilul.

Asta era tot ce trebuia să ştiu. Am arătat din bărbie spre Boaz şi am întrebat:

— Îl poţi băga în container?

— Nu pot din nou, nu..., s-a fâstâcit Boezeman.

— Este expert în dezamorsări de bombe. Dacă o va dezamorsa pe asta, vei scăpa din situaţia curentă fără ca nimeni să ştie vreodată ce s-a întâmplat ceva. Poţi chiar să păstrezi banii pe care ţi i-a dat Hilger. Dacă însă bomba explodează, vei arde-n flăcările iadului.

Boezeman părea că se străduia să nu intre în hiperventilaţie.

— Eu... bine, îl pot duce.

Boaz m-a privit.

— Du-te! Ia maşina!

— Tu...

— Ocupă-te de Hilger şi eu o să m-ocup de bombă.

Naftali a coborât din Mercedes. Cheile erau în contact şi motorul mergea. M-am uitat la ceas. Era ora 17. Cu noroc, l-aş fi putut intercepta pe Hilger. Cu noroc, Boaz n-avea să moară într-o explozie radioactivă.

Cu noroc.

Capitolul 38

Traficul de la ora de vârf nu-mi venea deloc în ajutor şi am ajuns la Leidseplein abia la 18:30. Speram ca Hilger, care ştia că va beneficia de încă o şansă a doua zi, să nu fi abandonat în seara aceea. Aveam senzaţia că va mai rămâne un timp pe poziţie. Reducerea la tăcere a lui Boezeman era importantă şi ar fi vrut s-o efectueze cât mai curând posibil, pentru a încheia operaţiunea.

Întrebarea reală nu era „dacă", ci „unde". M-am pus din nou în pielea lui.

Nu-i nevoie să pară un deces natural. Un glonţ în ceafă sau un cuţit în ficat, ideal în momentul în care se pregăteşte să intre pe uşa casei.

În acelaşi timp însă nu puteai să aştepţi, pur şi simplu, la uşă. Erau prea multe clădiri în imediata vecinătate, prea mulţi trecători. Ar fi fost prea suspicios. Capătul străzii? O problemă similară. Puteai rata complet ţinta.

Parcul Vondelpark ar fi fost ideal. Era mare, întunecos şi avea multe tufişuri şi arbori înapoia cărora să te camuflezi. Acolo puteai sta ascuns ore la rând, având în acelaşi timp vedere spre locuinţa lui Boezeman. Dacă aveai puşcă de lunetist, nu-ţi trebuia decât o linie de ochire. Cu un pistol, poate că l-ai fi putut doborî dacă treceai dincolo de gardul parcului Vondelpark. Cu un cuţit, problema ar fi fost să ajungi din parc la uşa lui Boezeman înainte ca olandezul să intre în casă. Dacă ai fi alergat în goana mare, tot ai fi avut nevoie de vreo nouăzeci de secunde, considerabil mai mult decât este nevoie ca să descui uşa şi să intri în casă.

Cu excepţia cazului în care, desigur, cineva stricase ceva în interiorul broaştei.

Asta era! Aşa aş fi procedat eu. Chiar şi dacă ai fi avut o armă de foc, ai fi vrut să încetineşti ţinta, ca să câştigi timp suplimentar pentru împuşcătură.

Am parcat maşina şi am coborât, trăgându-mi căciula din lână mult peste urechi şi ridicând gulerul hainei în timp ce mergeam.

Am pornit pe strada Overtoom, gândindu-mă să intru în parc de pe Van Baerlestraat, latura nord-vestică a cvadrantului estic al parcului, aflat la distanţă destul de mare de casa lui Boezeman. În felul ăsta îmi maximizam şansele de a-l vedea pe Hilger în vreme ce era concentrat asupra apariţiei olandezului, înainte ca el să mă zărească.

Părea logic, dar, brusc, am simţit că era complet greşit. Omului de gheaţă nu-i plăcea şi încerca să-mi anunţe motivul.

Pe urmă am înţeles. Plecasem de la ipoteza că Hilger era acolo. N-ar fi fost însă posibil ca, ţinând seama de experienţa lui, să fi ajuns şi el la concluzii similare? Defectarea încuietorii lui Boezeman era, desigur, clară. Însă urmată apoi de supravegherea uşii din alt loc din parc – un loc unde mi-ar fi putut întinde o ambuscadă.

Am căzut pe gânduri o clipă. Oare putea să mai existe cineva? Mă îndoiam că Hilger mai dispunea de alţi oameni. Dox spusese că erau patru. După cele petrecute în New York şi Singapore, asta însemna că mai rămăsese doar el.

O videocameră, atunci? Prinsă cu suport magnetic sau, pur şi simplu, cu bandă adezivă, pe gardul din fier forjat era perfect fezabilă. După care Hilger putea să aştepte oriunde. Instalat, de pildă, pe Van Baerlestraat, direcţia din care ştia că aş fi venit pentru a-l vâna. Întins pe sol, cu ţeava pistolului uşor ridicată, privind şi aşteptând.

Am schimbat direcţia şi am intrat în parc de pe Stadhouderskade, capătul estic. Imediat după ce am trecut de poartă, am părăsit aleea, pătrunzând printre arbori. M-am ghemuit pe vine şi am aşteptat să mi se obişnuiască vederea cu întunericul. În parc erau puţini oameni, toţi cu umbrele, toţi grăbindu-se prin ploaie, revenind, neîndoios, spre case. N-am văzut pe nimeni care să zăbovească în mod bizar.

Am înaintat încet printre copacii de pe latura nord-estică a parcului, mereu pe genunchi şi coate, cu faţa la doi-trei centimetri de solul îmbibat cu apă. Simţeam că mă întorceam în trecut. Mă opream frecvent, ca să verific împrejurimile. Câţiva ciclişti au trecut pe aleea din stânga mea, dar asta a fost tot.

M-am oprit după o sută de metri. Drept în faţa mea se vedea un pâlc mare de arbori. Acolo aş fi aşteptat eu pe unul ca mine. Am mai avansat. Acolo era, la baza celui mai gros copac. Întins pe sol. Hilger.

Am aşteptat şi l-am privit. Se afla pe partea dinspre est a copacului, acoperit şi camuflat de oricine s-ar fi apropiat dinspre vest. Exact aşa cum gândisem: îmi anticipase acţiunea. Atât doar că omul de gheaţă gândise cu o mutare înainte.

În lumina foarte slabă era greu de spus, dar părea că ţinea un pistol în mâna dreaptă. Ceva îi licărea periodic pe mâna stângă. Era un ecran micuţ, poate al unui telefon mobil. Avusesem dreptate şi în privinţa videocamerei, ceea ce însemna că Hilger era singur.

Încet, extrem de precaut, l-am ocolit, am ajuns în spatele lui şi m-am apropiat treptat. Ploaia înăbuşea sunetele, dar n-aveam nevoie de ea. Dacă trupul meu învăţase ceva ce nu se uită niciodată, atunci tehnica respectivă era: deplasarea silenţioasă prin noroi. Hilger spusese că el luptase în deşert. Ghinionul lui...

Doisprezece metri. Zece. Era uşor să devin nerăbdător în clipa uciderii şi de aceea m-am silit să înaintez lent şi cu mişcări egale.

— Nu te mişca, am auzit din spatele meu pe un ton poruncitor.

Era glasul lui Hilger. Am încremenit şi n-am încercat să mă întorc. Persoana de pe sol din faţa mea a rămas nemişcată.

— Pune pistolul jos, foarte încet, cât mai departe de tine. După aceea ridică mâinile, cu degetele răşchirate.

Am făcut aşa cum îmi ordonase, apoi am privit fără grabă peste umăr. N-am distins decât o siluetă care ţinea un pistol, la trei metri depărtare. Ţeava era anormal de lungă şi am înţeles că era un amortizor. Avea arma aţintită asupra mea şi se afla prea departe ca să încerc să mă reped spre el. Dacă trăgea în centrul corpului, s-ar fi putut ca Dragon Skin să mă salveze. Dacă însă ochea mai sus sau mai jos, eram terminat.

— Cine-i tipul de pe jos? am întrebat eu, vrând să-i distrag atenţia, să văd dacă pot crea o diversiune ca să-l atac.

— Habar n-am.

— Ai împuşcat pe cineva doar ca să-l foloseşti ca momeală?

Hilger a râs.

— A mers însă, este?

Nu-l puteam contrazice.

— Ai de gând să-mi faci morală pentru aşa ceva? a urmat el. Câţi oameni ai omorât în weekendul ăsta?

— N-am avut de ales.

A râs din nou şi am simţit cum în adâncul meu se aprindea o furie mocnită. Hilger nu avansase pentru a mă percheziţiona, probabil fiindcă se temea să se apropie prea mult după întâlnirea noastră din Saigon. În buzunarul din faţă al pantalonilor aveam prins cuţitul primit de la Boaz. Dacă mă repezeam la el, probabil că l-aş fi înjunghiat, chiar dacă ar fi tras în mine. Aş fi murit, dar l-aş fi târât, de asemenea, în iad.

Fă-o! *Fă-o acum*!

Vorbise omul de gheaţă.

Nu! *Există o cale mai bună.*

O distragere. Asta-mi trebuia. Ceva care să-mi aducă secunda suplimentară de care aveam nevoie.

— Spune-mi unde-i Dox, a zis Hilger şi mi-am dat seama că tocmai aceea era diversiunea mea.

Nu ştia ce păţise lunetistul şi credea că era cu mine.

— E cu Boezeman. L-a lăsat să intre în container şi a dezamorsat bomba.

A urmat o secundă de tăcere, timp în care mintea lui analiza detaliile pe care le cunoşteam. Boezeman, container, bombă, dezamorsare... erau multe de examinat. Necesitau gândire şi-i îngreunau concentrarea.

— Minţi, a spus Hilger.

De data asta eu am fost cel care a izbucnit în râs.

— Ai dreptate. Vrei să ştii unde-i Dox? Rade-l!

Hilger petrecuse destul timp în armată şi cunoştea suficient de bine abilităţile letale ale lui Dox pentru ca ordinul „Rade-l!" să aibă un efect aproape pavlovian. În mintea lui urlau sirene de alarmă: *Rain este dotat cu echipament de comunicaţii*, *Dox este în apropiere cu o puşcă prevăzută cu lunetă*, *unde-i linia de ochire*, *fugi din punctul ăsta*...

M-am rotit pe călcâie şi am sărit spre el. Eram la un metru şi jumătate când primul glonţ m-a izbit în piept. Am simţit de parcă mă ciocnisem de un copac şi plămânii mi-au fost goliţi de aer. Hilger a mai tras două gloanţe, ambele în torsul meu, după care am ajuns la el şi i-am prins arma cu ambele mâini. Am răsucit violent spre stânga, forţând ţeava spre dreapta lui. El şi-a rotit corpul, pentru a evita să-i rup încheietura mâini şi alte două gloanţe au fost trase undeva în noapte. Ne-am luptat amândoi pentru posesia pistolului.

Nu puteam inspira. Simţeam ca şi cum aş fi fost lovit cu copita de un cal, ba nu, de trei cai. Hilger m-a izbit cu genunchiul în testicule şi durerea mi s-a ridicat ca o rachetă prin abdomen. Am prins cu o mână amortizorul lung şi l-am împins peste spate, către umărul lui drept: Hilger nu se mai putea roti şi nici nu-i putea da drumul. Încheietura i-a trosnit. A urlat şi i-am smuls arma din mână.

M-am retras un pas şi, cu ultimele puteri, i-am expediat cu disperare o secerare laterală în genunchi. A urlat din nou şi s-a prăvălit. Am căzut în patru labe la vreun metru mai încolo, bâjbâind cu pistolul, străduindu-mă să respir, să respir...

Pistolul mi-a tremurat în mâini şi l-am scăpat în noroi. Cu faţa schimonosită într-un rictus de durere, Hilger şi-a dus mâna stângă la catarama centurii. Mi-am amintit de Saigon şi m-am gândit: *Are un cuţit la curea.*

Evident, n-avea pistol de rezervă. Pe acela îl văzusem în mâna tipului mort şi întins pe jos.

Respiră, *respiră*...

Am pipăit pe jos după pistol. Nu l-am găsit. Vederea periferică începea să mi se întunece.

Hilger a răsucit catarama şi în mână i-a apărut brusc un cuţit.

Am scrâşnit din dinţi şi am încercat cu toate puterile să trag aer în piept. Degeaba. Punctuleţe roşii îmi dansau înaintea ochilor. Falsa mea comandă

adresată lui Dox îl dezechilibrase pe Hilger suficient ca să-l lipsească de timpul şi concentrarea necesare pentru a-mi ochi capul sau zona pelviană, însă gloanţele reverberaseră prin Dragon Skin şi-mi izbiseră diafragma, inducându-mi spasme. Genunchiul primit în testicule îmi agravase starea. Creierul nu mai primea oxigen şi începea să-şi piardă funcţiile.

Hilger a lunecat spre mine, cu cuţitul în mâna stângă, cu antebraţul stâng înfundându-se în noroi, târându-se înainte ca o reptilă rănită.

Mi-am masat cu disperare diafragma. Un firicel de aer mi s-a strecurat în plămâni.

Hilger a atacat, spintecând cu cuţitul. M-am ferit, am căzut pe spate şi mi-am adus picioarele între noi, dar în acelaşi timp am continuat să mă masez, încercând să-mi scot diafragma din spasm. Altă fărâmă de aer mi s-a strecurat prin laringe, aidoma unui prizonier care se repede peste un câmp minat.

Încă o spintecătură. Cuţitul mi-a izbit bocancul. Am tras o respiraţie minusculă, ezitantă. Hilger a urlat şi a lovit iarăşi. A nimerit iarăşi bocancul.

Mi-am pus palmele pe pământ, ca să mă împing spre înapoi şi să mă îndepărtez de el, şi degetele mâinii drepte au atins metal rece. Pistolul. L-am apucat şi m-am propulsat cu toate puterile înapoi, ca să creez un interstiţiu de jumătate de metru enorm de valoros, după care am dus arma în faţă cu mâna dreaptă, continuând să-mi frec abdomenul cu palma stângă. Am adus în plămâni vreo doi centimetri de respiraţie. Apoi alţi doi-trei. Punctele roşii au dispărut şi întunericul periferic s-a retras.

Hilger a văzut pistolul şi şi-a dat seama că nu putea să ajungă la mine. Corpul i s-a înmuiat şi a lăsat cuţitul să-i cadă din mână.

Am rămas aşa amândoi, niciunul nefiind în stare să se clintească. După câteva clipe, Hilger a rostit:

— Porţi, aşadar, vestă antiglonţ?

Nu i-am răspuns. Încă mă căzneam să-mi recapăt suflul.

Când am putut vorbi în cele din urmă, am ridicat ţeava armei ferm spre el şi am spus:

— Zi-mi cum să dezamorsez bomba!

Hilger a zâmbit.

— Deci n-ai făcut-o încă. Ai minţit.

— Nu ştiu. Cineva lucrează chiar acum acolo. Spune-mi cum s-o facă şi te las să trăieşti.

A început să râdă.

M-am gândit să-i telefonez lui Boaz. Dar fără cooperarea lui Hilger, nu puteam să-l ajut cu nimic. Iar o convorbire telefonică l-ar fi distras într-un moment important. Trebuia să aştept.

— Pentru cine lucrezi? am întrebat eu. Al-Qaeda? Hamas? Hezbollah?

A râs din nou.

— Ce-i?

— Lucrez pentru ţara mea.

— Nu-nţeleg.

Hilger a suspinat.

— Rain, cineva trebuie să oprească finanţarea inamicilor Americii. Cum poate ţara să învingă Islamul radical dacă în acelaşi timp îl finanţează?

— Ce legătură are asta cu Rotterdamul?

— O legătură foarte importantă. Dependenţa de petrol a Americii este o boală care-l ucide pe pacient. Hristoase, americanii ar prefera mai degrabă să-şi trimită soldaţii la război decât să meargă la serviciu mai mulţi într-o singură maşină! Iar Congresul este şi mai rău. Idioţii au propus, realmente, să le ofere contribuabililor un rabat de o sută de dolari, ca să-şi cumpere mai multă benzină – vor să le dea dependenţilor mai mulţi bani pentru doza zilnică de drog, mai mulţi bani pe care să-i trimită mullahilor şi casei regale al-Saud, inamicii noştri.

— Aşadar, Rotterdamul este un vaccin.

— Da. Ai folosit o comparaţie foarte potrivită. Trebuie să creşti preţul petrolului suficient ca să reduci cererea şi să creezi stimuli de piaţă pentru alternative, totuşi nu atât de mult încât pacientul să intre în şocul crizei economice. Este regretabil că pacientul n-are chibzuinţa sau voinţa de a se autovaccina printr-o taxă pusă pe emisiile de carbon, însă negarea face parte din natura dependenţei şi nu schimbă faptul că pacientul are mare nevoie de ajutor.

— Cum rămâne, atunci, cu British Petroleum? Cu Golful Prudhoe?

Hilger m-a privit cu atenţie.

— De unde ştii despre asta?

— Ce contează de unde ştiu?

A urmat o pauză şi m-am gândit că va refuza să-mi răspundă. Totuşi, îi spusesem că s-ar putea să-l las în viaţă. Indiferent cât de dur ai fi, în situaţii extreme nu durează mult pentru ca o picătură de speranţă să înflorească într-un miraj complet al salvării.

— Golful Prudhoe a însemnat o testare a noului tratament, a zis Hilger. Pe de o parte, a fost un eşec, deoarece n-a avut efectul scontat. În acelaşi timp însă a avut succes, fiindcă a demonstrat că pacientul necesită o doză mai mare pentru a se vindeca. Existau şi alte posibilităţi, printre care aşezarea Ras Tanura din Arabia Saudită. Dar...

— Voi aveaţi în Rotterdam un biet agent de acces. Pe Boezeman.

— Exact. Şi am vrut să menţin pierderile la minimum. Configuraţia complexului Rotterdam este bună pentru aşa ceva.

— Iar dacă Rotterdamul va fi scos din funcţiune...

— Preţul petrolului va creşte brusc, cererea se va reduce şi, practic, doar prin acţiunea mea personală, va grăbi instaurarea unei economii mondiale post-petrol, post-OPEC. Ai priceput acum? Înţelegi care-i miza? Trăim în vremuri periculoase. Ne războim cu un tip nou de inamic. Un inamic care nu poate fi intimidat. Cum procedăm noi pentru a ne lupta cu el? Devenim ca el?

— Am impresia că exact aşa ai devenit.

— Am spus „noi", nu „eu". Rain, cineva trebuie să facă, de fapt, ceea ce trebuie făcut. Cineva trebuie să trăiască în umbră, pentru ca alţii să se bucure de lumină. Cineva trebuie să păcătuiască, pentru ca alţii să se bucure de inocenţă. Iar acum, dacă nu mi-ai înţeles motivele, dă-i drumul. Fă singurul lucru la care te pricepi. M-ai învins. Ai câştigat. Din nou.

N-am spus nimic. *Singurul lucru la care te pricepi.* Era stupid, dar cuvintele acelea m-au rănit.

— Acordă-mi însă o ultimă favoare, a continuat el. Lasă-mă... lasă-mă să-i telefonez surorii mele. Este singurul om căruia vreau să-i spun „adio". Sau este împotriva codului tău de ucigaş?

L-am privit, cu cătarea pistolului ferm aţintită pe fruntea lui. M-am gândit cât de uşor este să apeşi cu un deget, cât de uşor este să iei o viaţă.

Întotdeauna fusese uşor pentru mine. Ceea ce alţii puteau realiza doar cu încurajări extreme, cu temeri şi regrete, şi cu repulsii înăbuşite, eu puteam face... pur şi simplu. Şi continuam s-o fac. Se pare că întotdeauna va exista un motiv. Iar dacă nu existau motive, poate că aş fi născocit unul.

— Telefonul meu este acolo, a spus Hilger arătând din cap spre bărbatul mort de sub copac. Am genunchiul rupt şi nu pot ajunge la el. Vrei să mi-l împrumuţi pe al tău? Te rog.

Ce mai conta? O ultimă favoare, aşa cum spusese. Mi-am scos telefonul şi i l-am aruncat.

M-a privit şi am fost surprins de recunoştinţa din ochii lui.

— Mulţumesc, a zis el.

A făcut o grimasă şi a activat telefonul cu mâna sănătoasă.

Dacă voiam să încetez, să mă opresc, trebuia să găsesc o cale de oprire, un timp şi un loc pentru oprire. Trebuia să iau decizia să mă opresc. Decizia aceea implica riscuri, era adevărat. Acelaşi lucru era însă valabil şi pentru alternativă.

Poate că la asta se referise Delilah când îmi spusese despre alegeri şi despre felul cum trebuia să fac alegerea corectă.

Hilger se sprijinise în cotul stâng şi tasta numărul surorii lui cu degetul mare stâng. Mă stânjenea să fiu nevoit să aud ce avea să-i spună.

Da, asta era. Îmi repetasem de atâtea ori că n-aveam de ales, încât poate că-mi atrofiasem reflexul de a alege. Dar îl puteam redeştepta. Îl puteam lăsa pe Hilger în viaţă. Dacă aş fi făcut-o, aş fi dovedit că Dox şi cu mine nu reprezentam o ameninţare pentru el. După aşa ceva n-ar mai fi avut motivaţie să vină după noi.

Era logic. Puteam face asta. Depindea numai de mine. Era alegerea mea. Totul ar fi fost atunci posibil. Ar fi apărut o mie de direcţii noi. M-am gândit cum să-i spun lui Delilah, cum să-i spun că avusese dreptate şi cât de mult însemnase pentru mine încrederea ei, cât de mult mă ajutase. Aveam să-i spun...

Telefonul! *Nu vorbeşte cu sora lui, ci detonează bomba*!

Fără să gândesc, am ridicat pistolul şi l-am împuşcat pe Hilger în faţă. Apoi încă o dată. De trei ori. El a tresărit, a zvâcnit şi a dat drumul telefonului.

Am rămas locului inert, mult timp, în tăcerea apăsătoare, cu ploaia răpăindu-mi monoton pe umeri şi braţe. Un firicel de fum s-a ridicat timid din ţeava pistolului.

M-am ridicat şi am luat telefonul de jos. M-am uitat pe ecran. Un cod de acces, pe urmă 1, de la prefixul Americii, 212, prefixul pentru New York... şi alte şase cifre. Hristoase, mai avusese de tastat o singură cifră!

Dar fusese, oare, bomba? Sau cu adevărat încercase...

Nu conta. Din câte ştiam, în chiar clipa aceea Boaz era băgat până la coate în dispozitiv. Dacă Hilger l-ar fi detonat, Boaz ar fi murit. Chiar dacă mă înşelasem şi greşisem, n-avusesem de ales.

Ploaia s-a înteţit. Iar prin ecourile răpăielilor acelea umede, mi s-a părut că auzeam un glas şoptit, simultan familiar şi îndepărtat.

N-ai avut de ales.

Am stat nemişcat în frig, întuneric şi ploaie. La un nivel al conştiinţei, ştiusem de pericolul posibil al unui apel telefonic făcut de Hilger. Dar îl lăsasem oricum să telefoneze. Fiindcă odată ce avusese telefonul în mâini, eu...

N-ai avut de ales.

Telefonul a ţârâit. M-am uitat la număr şi am văzut că era Boaz.

Am răspuns.

— Eşti bine?

— Ai auzit o bubuitură?

— Nu, n-am auzit. Dar nici n-am ascultat foarte atent.

El a râs.

— Am o regulă simplă. Dacă n-a bubuit, asta-i o veste bună.

— Ai dezamorsat-o.

— Dezamorsată şi dezactivată. Vom avea nevoie de experţi care să manipuleze materialul radioactiv şi să se asigure că va fi tratat corespunzător, dar asta-i grija altcuiva.

Am pornit spre maşină. Iisuse, nu ştiusem că în corpul meu puteau exista atât de multe locuri care să doară.

— A cui? am întrebat eu.

— Haide să zicem doar că domnul Boezeman ţine foarte mult ca nimeni să nu afle vreodată de acest incident. Iar organizaţia mea vrea foarte mult să aibă la mână un oficial de vârf din portul Rotterdam. Va fi o prietenie minunată.

— Intenţionezi să-ţi informezi organizaţia despre cele petrecute?

— Bineînţeles. Cu asemenea rezultate, puţină – cum ziceţi voi – „muncă la negru" este mai uşor trecută cu vederea. Ajunge însă cu mine. Sunt atât de uşurat că n-am fost spulberat într-un milion de bucăţele, încât am uitat să te întreb de Hilger.

— E mort.

— Cum?

— Cum crezi? Gloanţe.

— Eşti bine? Nu eşti rănit, eşti în afara pericolului?

— Sunt bine.

— Fantastic! Naftali va fi atât de-ncântat, încât s-ar putea să vorbească din nou. Spera să-l omoare el, dar e băiat mare şi înţelege că important este ca treaba să fie făcută.

— Unde sunteţi?

— În tren – ne-ntoarcem la Amsterdam. Haide să bem o bere. Ne informăm reciproc şi ne destindem.

— Am... multe la care să mă gândesc.

— La naiba! Nimeni nu trebuie să fie singur după aşa ceva. În plus, ai maşina şi toate jucărelele noastre strălucitoare. Trebuie să ni le înapoiezi, altfel dăm de bucluc.

Am încercat să zâmbesc, dar îmi venea să vomit.

— Vă aştept la gară şi vă dau cheile. Dar nu pot rămâne mult.

•

Am parcat lângă Centraal Station, mi-am luat geanta de voiaj din portbagaj şi am încuiat maşina. Pe când mergeam în lungul unui canal, am aruncat arma lui Hilger în apă. Lăsasem USP-ul în Vondelpark. N-aveam timp să-l caut prin noroi, dar era în regulă. Nici măcar nu trăsesem cu el, iar dacă îl folosea Boaz însemna că era „curat".

M-am întâlnit cu israelienii în gară, pe când coborau treptele de la trenul de Rotterdam. Naftali mi-a strâns mâna.

— Îţi rămân dator, domnule Rain, mi-a spus el.

— Nu, nu-mi rămâi. Mi-ai asigurat spatele. Asta-i îndeajuns.

A clătinat din cap.

— Ştiu că fratele meu a fost trimis să te ucidă. Acum mă bucur că n-a reuşit.

— Da, am încuviinţat, şi eu mă bucur.

Naftali chiar a zâmbit.

— Ţi-am zis că va fi entuziasmat, a comentat Boaz.

Am râs slab, apoi am făcut o grimasă. Mă durea tot pieptul, de parcă oprisem un camion cu el.

— Unde te duci acum? a întrebat Boaz. La Delilah?

Nu l-aş fi putut păcăli, nici dacă aş fi vrut.

— Da.

— Să ştii că nu i-am telefonat. După Singapore, vreau să spun. Depindea de tine.

— Păi, atunci vrei să mă laşi să mă duc la ea? l-am întrebat eu şi i-am întins cheile maşinii. Sau vrei să stăm aici şi să pălăvrăgim?

A râs. Am explicat ce se întâmplase cu USP-ul şi le-am spus unde îşi puteau găsi maşina, pe urmă m-am dus la un ghişeu de bilete, ca să mă interesez de trenurile spre Paris.

Un tren pleca la ora 21 şi ajungea în Paris Nord la 1 noaptea. Am cumpărat bilet şi am pornit spre peron. Înainte de a mă îmbarca, l-am sunat pe Kanezaki.

— Cum e Dox? am întrebat eu.

— O să fie bine. Are o grămadă de echimoze, câteva coaste fracturate şi nişte arsuri solare date naibii.

Da, şi pe mine mă furnica pielea. Fusesem atât de ocupat, încât abia în acel moment îmi dădeam seama.

— E bine.

— Şi tu? a întrebat Kanezaki. Ai...

— Ai avut dreptate în toate privinţele. Şi am făcut toate lucrurile pentru care am venit aici, inclusiv să-l trecem în lumea de apoi pe amicul nostru. O să-ţi postez detaliile. Deşi poţi să-i suni chiar acum pe israelieni pe telefoanele lor.

— S-ar putea s-o fac.

— Ai lucrat bine, Tom.

— Şi tu.

— Știi cum se zice – nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită. Ținem legătura, da?

— Așa sper.

Mi-am ocupat locul în tren. Peste cinci minute, s-a pus în mișcare. Eram ud, tremuram după târâtul prin Vondelpark și mă durea pieptul. Nu voiam decât să ajung într-un loc cald și uscat, unde să închid, în sfârșit, ochii și să dorm.

Mi-am rezemat capul de fereastră. După ce am lăsat în urmă luminile orașului, iar lumea din exterior a devenit întunecată, reflexia mi-a apărut în geam.

Mă întrebasem de mult timp dacă aveam de ales și răspunsesem de fiecare dată negativ. Dar poate că întrebarea corectă era, de fapt: „De ce n-am niciodată de ales?" De ce mă puneam întotdeauna într-o poziție din care să n-am alternativă la ucidere?

Cum spusese cândva Henry Ford? „Puteți alege orice culoare doriți, atât timp cât este negru".

Mi s-a părut că l-am auzit pe omul de gheață: *Poți urma orice alegere dorești, atât timp cât este a mea.*

Poate că așa era. Totuși, făcusem cel puțin o alegere corectă – în New York, atunci când plecasem de lângă prietenul lui Midori. Și poate că făceam altă alegere corectă în tren, când mă duceam la Delilah.

M-am gândit la cele două cuvintele pe care le rostise ea, la care nu știusem cum să răspund. Urma să mă gândesc la ceva, poate chiar la ceea ce ea numise „răspunsul tradițional", deși ideea mă speria. Îi spusesem că aveam nevoie de ea ca să mă călăuzească înapoi și, privind reflexia spectrală din sticlă, am știut că aveam, într-adevăr, nevoie de ea, că fără ea aș fi cedat, pur și simplu, și m-aș fi predat omului de gheață. Ar fi fost foarte ușor. Eram obișnuit s-o fac. Ba chiar o parte din mine dorea s-o fac.

În același timp însă exista ceva ce doream mai mult. Iar cu Delilah...

Asta era. *Cu Delilah.*

Omul de gheață era un lup singuratic. De ce mă luptam cu el de unul singur? Asta își dorea el, natura luptei era în sine victoria lui. Totuși, aveam aliați, iar Delilah juca un rol important printre ei. Poate că dacă puteam fi ceva mai puțin idiot în a accepta ceea ce voiau ei să-mi acorde, aș fi înclinat șansele în favoarea mea.

Nu trebuia să-l omor pe omul de gheață. Nu trebuia nici măcar să lupt cu el. Trebuia doar ca eu să însemn mai mult, astfel ca el să însemne o parte mai mică din mine.

Nu ştiam cum să procedez şi eram prea obosit să mă gândesc la asta în acel moment. Dar nu trebuia să mă gândesc de unul singur. Asta era cel mai important.

Am scos telefonul şi am tastat numărul pe care-l doream. După o pauză scurtă am auzit:

— *Allo*?

Dumnezeule, ce minunat era să-i aud glasul!

Am închis ochii. Reflexia continua să fie acolo, bineînţeles. Atât doar că n-o mai vedeam. Iar pentru moment, asta era îndeajuns.

Nota autorului

Ca întotdeauna, locurile din Bali, Paris, Saigon, Tokio, Los Angeles, Bay Area, New York, Singapore, Rotterdam şi Amsterdam care apar în această carte sunt descrise aşa cum le-am văzut. Tehnologia non-letală „Active Denial System" cu microunde pe care Rain şi Boaz o utilizează în Singapore este reală, dar nu ştiu dacă au fost realizate versiuni portabile sau capabile să treacă prin pereţi, aşa cum este cea din cartea de faţă.

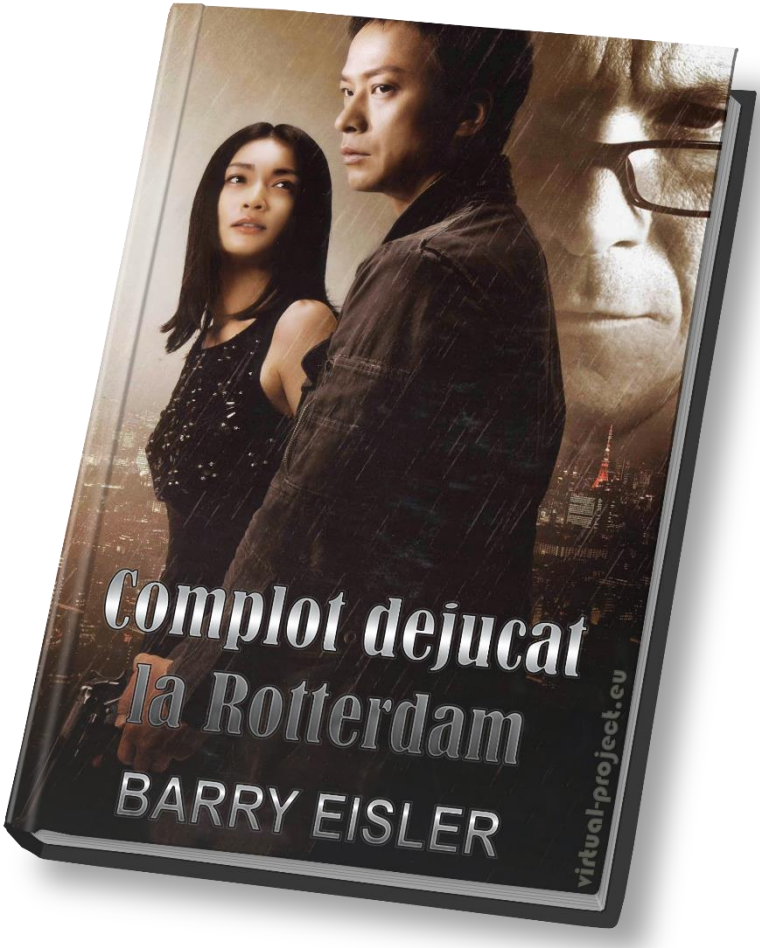

virtual-project.eu